

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tahmin edilemez, eklelen barakılmıyın 200 vıcık kelimesiyle barakılır."

— LALY EVANS, *New York Times* geyikatan 1999

Sisters Planet

YÜZLEŞME

CALIA READ

YAPANCI

NEFESİNİ TUT VE ONA KADAR SAY,
AZ SONRA SONA ERİCEK.
SONRA TEKRAR BAŞLAYACAK...

Bu sözleri kendi kendime ne kadar tekrar edersenem edeyim, puzzleleri açtığımda kendimi yine akıl hastanesinin duvarları arasında kapana kısılmış buluyorum. Adımın Victoria olduğunu söylüyorlar. Yirmi yedi yaşında olduğumu ve altı aydan fazla bir süredir bu akıl hastanesinde olduğumu söylüyorlar. Kocamın öldüğünü söylüyorlar. Ama kocam her gün beni ziyaret ediyor. Onlar krediklerini söylerler, geçmişin düğümlerini çözüp gerçeği ortaya çıkarmanın zamanı geldi.

"Calia Read"ın, kitaplarında yaşadığını hissettirmek gibi bir yeteneği var. *Tuzlemez*, beni anında kendine çeken ve bitirdiğimde beni Fairfax'ın derinliklerinde bırakan akılda kalıcı bir hikâyec. Kitapların üzerimde bıraktığına bir etki bırakmasına bayılıyorum."

—WILLOW ASHER, *Gerçek Aşk Hikâyesi*'nin
USA Today çıkıştan yazarı

Çeviren: Arzu Altınbaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzleşme

Özgün Adı | *Unhinge*

Calia Read

YABANCI

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aşlıhan Kopuz

Kapak Fotoğrafı © Gemma Booth / Trunk Archive

Kapak Tasarımı | Caroline Teagle

1. Baskı, Temmuz 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-95-1

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Calia Read, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviren
Arzu Altınanıt

Giriş

WESLEY

Ekim 2014

Aşk çok sayıda sır barındırır.

Nasıl çarpacağı.

Ne zaman saldıracağı.

Nerede karşımıza çıkacağı.

Ne zaman etkisi altına gireceğimizden bihaber dünya-
da dolanıp duran bizler, onun oyuncaklarıyız.

Bu konuda plan yapmaya kalkışmayın. İster müca-
dele edin, isterseniz kendi arzunuzla gidin aşk sizi sarıp
sarmalayacaktır ve bu olduğunda bir daha asla özgür
olamayacaksınız.

Tepemde yavaş yavaş dönüp duran vantilatöre bak-
tım. İşe gitmek için hazırlanma vakti gelmişti. Bunu bi-
liyordum. Ama zihnim anılara yolculuk yapmak istiyor-
du. Geçmişin beni yutmasına izin vermedim ve başımı
çevirirdim ama bu aptalca bir hataydı, çünkü yatakta yal-
nız olmama rağmen karımın görüntüsünü gördüm.

Sakin sakin uyuyordu. Örtü omuzlarına kadar çekilmişti. Kirpiklerinin uçları yanağının üst kısmına değiyordu. Elinin biri altında duruyordu. Diğeri ise yatağın kenarından sarkıyordu.

Victoria'yla tanıştığım anda hapı yuttuğumu bilmem gerekirdi. Dikkatli olmalıydım. Ensemde bir esinti hissetmiştim ve bütün tenim ürpermişti. Ama önemsemedim.

Oysa hissetmiştim.

Çok yoğun hissetmiştim.

Bizim aşkımızın gerçek olmadığını söyleyebilirsiniz.

Victoria'yla ilgili her şey gizemli ama aldatıcıydı. Gü-lümsemesi hayallerin dile gelmesi gibiydi; dudakları güzel bir şeyler olacağını vaat ediyordu. Bir avucunda sırlarını, diğesinde hayallerini taşıyordu. Ve birini seçmem için beni yüreklendirdi.

İkisini de dikkate almadan kalbini tercih ettim.

Böylece karım oldu.

Örtüyü üzerimden çekip atarak yataktan çıktım ve pencereye gittim. Panjurları iterek açtım. Güneş bulutların ardındaydı. Yoğun bir sis çökmüş ve her şey bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Sis karıma çok benzediğini düşünerek kollarımı kavuşturdum. O da her şeyi engelleyecek biçimde benim her yanımı sarıp sarmalamıştı, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Ona uzanıyordum ama tam anlamıyla dokunmadığım o somut şeylerden biriydi.

Hiç kuş sesi yoktu. Ne kapanan bir kapı ne de çalışan bir araba sesi vardı. Sanki bütün dünya nefesini tutmuş Victoria'yla benim sonumun nasıl olacağını görmeyi bekliyordu.

İsteksizce pencereden ayrıldım ve her günkü rutin işlerimi yaptım. Duş aldım. Tıraş oldum. Giyindim.

Eğer Victoria burada olsaydı tüm bu süre boyunca mışıl mışıl uyuyor olacaktı.

Saatime göz attım. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ama zamanımız dolmuştu.

Telefon ekranımda bugünün tarihi yanıp söndü. Ağzım acı bir tatla doldu. Ona bir e-posta yazarken ellerim uçarcasına klavyede dolaştı. Bu noktaya gelmeyi hiç istemezdim. Ancak Victoria bana başka şans bırakmadı.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım bu kararımdan asla geri dönemeyeceğimi bildiğimden ikinci kez düşünmeden GÖNDER tuşuna bastım.

Kapıya doğru giderken çantamı aldım. Yatağı boş görünce bir an duraksadım. Bu, öylesi yanlış görünüyordu ki sürekli kafamı kurcalıyordu; Victoria'nın orada olmaması bir suç sayılırdı.

Eğer orada olsaydı eğilir ve alnına bir öpücük kondururdum. Onu sevdiğimi ve gitmek zorunda olduğumu söylerdim. O karşılık vermezdi ama omuzları gerilirdi ve ben duyduğunu anlardım.

Ve sonra odadan çıkardım. Kapıda durup omzumun üzerinden karımı asla anlayamayacağımın ve onun zihninin nasıl çalıştığının bilincinde olarak son kez vücuduna bakardım.

Kasım 2015

“Yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş.”

Birden geri dönüp adımlarımı saymaya devam ederek odanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Ayaklarım ağrımaya başlamıştı. Burada yüksek topuklu sayılacak ayakkabı pek giymiyordum. Nadiren. Ama onun için giyecektim.

Kısa süre sonra burada olacaktı. Hemen hemen her gece geliyordu; bu geceyi farklı kılan, bana yardım etmesini sağlamaya kararlı olmamdı.

Hazırlanmaya otuz dakika önce başladım. En sevdiğim elbisemi giydim. Düz siyah, anvelop etekli bir elbise. Bu, onun da en sevdiği elbisem. Kumral bukleler mükemmel bir biçimde omuzlarıma dökülene kadar saçlarımı taradım ve ruj sürdüm. Her iki bileğime de parfüm sıktım.

Odamı topladım; sade, beyaz yorganımın kenarlarını düzelttim. Evelyn’in battaniyelerinden birini katlayıp köşedeki sallanan koltuğun sırtına serdim.

Beşığe göz atmaya yetecek kadar bir süre durdum. Evelyn'in kocaman mavi gözleriyle karşılaştım. Neşe içinde mırıldanıyor ve bacaklarını hızlı hızlı sallıyordu. Onun görüntüsünün yüzümde oluşturduğu gülümseme gerçetti... Doğaldı ve saftı. Hayatımdaki her şey bir sis perdesiyle örtülmüş gibiydi; neler olduğunu kestirmek imkânsızdı ama Evelyn öyle değildi.

Çok hafifçe yanağını okşadım ve açık kahverengi saçlarının yumuşacık buklelerini alnından çektim. "Buradan çıkmamızı sağlayacağım. Tamam mı?"

Sanki ne dediğimi anlamış gibi kocaman gülümsedi. Küçük bedenine bir battaniye örttüm ve alnına bir öpücük kondurdum. Sadece birkaç dakika sonra uykuya dalacaktı.

Biri güm güm kapıyı çaldı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve gece nöbetindeki hemşire Kate içeri girdi. Otuzlu yaşlarının ortasındaaydı. Saçlarını her zaman atkuyruğu şeklinde toplardı. Üç yaşında bir çocuk annesiydi. Onunla ne zaman karşılaşsam telaşlı ve sıkkın görünürdü. Sanki Fairfax bulunmak istediği en son yermiş gibiydi.

Ama Kate o kadar da kötü değildi. Bu mekânda Kate'ten çok daha kötü hemşireler vardı.

Yüksek sesle, "Işıkları söndür," dedi.

Evelyn'in gözleri açıldı ve kapandı. Kate'e bıkkın bir bakış attım.

"Sen neden giyindin?" diye sordu.

"Bir sebebi yok."

Gözlerini kıstı. "Tamam. Her neyse. Kendimi iyi hissetmiyorum ve evde bekleyen hasta bir çocuğum var. Oysa şu an tek istediğim felekten bir gece çalmak."

"Madem hastasın işe neden geliyorsun? Kızımı hasta edebilirsin," diye karşılık verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İç çekti. "Bunu hiç istemeyiz, değil mi?" İçinde düzgünce sıralanmış rengârenk birkaç hap olan plastik bir kap uzattı. "Al."

Tek kelime etmeden kabı aldım ve hapları ağzıma attım. Sonra vazifemi bilir bir ifadeyle ağzımı açtım ve dilimi dışarı çıkardım. Kate sadece baktı. Kabı benden aldı ve banyodaki çöpe attı.

Dışarı çıkarken omzunun üzerinden oldukça gürültülü bir biçimde, "Yatakta olmalısın," dedi.

Bunu bir fırsat ânı olarak değerlendirdim ve hapları ağzımdan çıkardım. İlaç almayı bir ay önce bırakmışım. Burada olduğum üç yıl boyunca bu hapları sürekli almıştım. Bunu bir kez bile sorgulamamıştım. İşlerini yapıyorlardı. Etrafımdaki dünyadan bihaber mutlu mesut yaşamamı sağlıyorlardı. Zihnimin bir köşesinde dans edip duran bütün soruları yok ediyorlardı. Elbirliğiyle günlerimi bulanıklaştırıyorlardı.

Ama kısa bir süre önce soruların sesi yükselmeye başladı. İlaçların bile engelleyemeyeceği kadar yüksekti. Büyük bir hızla bedenim uyuşuyor, hareketlerim robotlaşıyordu. Ve tüm bu süre içinde zihnimde topyekûn bir savaş vardı.

Bu yüzden soruların kendiliğinden silinip gideceğini düşünerek ilaçları almayı bıraktım.

Ama bu işleri daha da kötüleştirdi. Artık sorulara ufak ufak belirip yok olan anılar eşlik ediyordu. Hayatımda hatırlamadığım bir sürü şey olduğunu fark ettim.

Elbette bazı anları hatırlıyordum ama bunların çoğu çocukluğuma aitti. Aile. Gençlik yılları. Mezuniyet. Hemşire olarak ilk çalışmaya başlamam.

Victoria Donovan olduğum zaman ise... tam anlamıyla bir boşluktu. Hayatımın bu kısmının etrafı, nasıl aşacağımı bilmediğim bir duvarla çevriliydi.

Ve düşündüm ki... Aslında biliyordum ki bu dünyada bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

"Beni duydun mu?" Kate yeniden kapımda belirdi. "Yatmak için hazırlanmaya başlasan iyi olur."

"Yapamam. Bir rande..."

Kate, "Biliyorum. Bir randevun var," diye sözümü kes-ti. "Vıdı, vıdı, vıdı. Bir saat sonra seni kontrol edeceğim."

Bunu gerçekleştirme şansı çok düşüktü, yine de sırf bir an önce odadan çıksın diye başımı sallayıp gülümsedim.

Ama tam dışarı çıkarken ona seslendim. "Kate?" Bana doğru döndü. "Bir dahaki sefere içeri girerken biraz daha sessiz olabilir misin? Kızımı uyutmaya çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. "Peki, Victoria."

Arkasından kapıyı kapattığı anda yatağımı duvardan uzaklaştırıp hapları duvardaki küçük bir deliğe tıktır-dım. Bir silginin ucundan daha büyük değildi. Bu deliği, bir gün yatağımın arkasına bir parça kâğıt düşürdüğüm-de tesadüfen bulmuştum. Birçok kez nasıl oluştuğunu merak etmiştim. Başka bir hastanın bu deliği açtığını ve benim yaptığımın aynısını yaptığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Yatağın kenarına iliştim ve topuklarımla hafif hafif li-nolyum döşemeye vurdum. Duvardaki saat, kaybettiğim onca zamanla nerdeyse alay edercesine yavaş ilerliyordu.

Birkaç saniye içinde burada olacaktı. Tabii ki gelecekti.

Geri adım atmamam ve onun söylediklerini kabul et-memem gerektiğini tekrar tekrar kendime hatırlatıyor-dum. Eğer bu iki kurala uyarsam aklımı çelemezdi.

Sadece o yanımdayken hayat bulan elektrik yüklü bir tele dönüşmüş olsam da.

Bedenim karıncalanıyordu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Oysa her ziyareti güzel geçmiyordu. Bazen kalbinin karanlık tarafını ortaya çıkarıyor; ukala sırtışı ve imalı sözleriyle bana eziyet ediyordu.

Kısaca vazgeçemediğim kötü bir alışkanlıktı o. Çevremdeki herkesin aslında var olmadığını düşündüğü bir alışkanlık.

“Kocanız öldü...” Doktorun sözleri aklımdan geçti.

Kollarımı karnıma dolayıp iki büklüm eğilerek nefes almaya çalıştım.

Herkes yanılıyordu.

O ölmemişti. Bu bir yalandı.

O, her şeyiyle gerçektir. Tepkim bunun kanıtıydı. Ama buradaki hiç kimse bana inanmıyordu. Onlara sayısız kez söylemiş olmamın bir önemi yoktu.

Birden ayağa kalkıp odada dolanmaya başladım. Topuk seslerim zeminde yankılanıyordu. Yirmi beşe kadar adımlarımı saydım, ardından baştan başlayıp tekrar saydım.

Gözlerim ağırlaşmaya başladı.

Az sonra gelecekti ve o zaman bir kanıtım olacaktı. Hemşirelerden biri onu fark edecek ve gitmeme izin vereceklerdi.

Çünkü deli olmadığımı görecektlerdi.

Değil mi?

Yatağıma yerleştirdim ve saplantılı bir biçimde gözlerimi saate diktim. Zaman geçip gidiyordu.

10.45

10.46

10.47

Göz kapaklarım düşmeye başladı. Uyku ile uyanıklık arasında gidip geldim; sonunda pes ederek boşluğun beni ele geçirmesine izin verdim.

Kapı yavaşça açıldı.

Başımı kaldırıp onun odaya girişini izledim. Hafifçe gülümsedim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki birkaç saat geçmişti.

Belki de birkaç dakika.

Artık önemli olan tek şey onun burada olmasıydı. Her zaman girdiği her oda onunmuş gibi davranırdı. Çok iyi taşıdığı o yarım sırtış, karşısındaki insana üzerindeki etkisinin farkında olduğunu belli ediyordu.

Ayağa kalktım ve gözlerimle onu takip ettim. Ellerim elbisemin kenarıyla oynuyordu.

Değişmemişti ve eminim hiç değişmeyecekti. Sarı saçları kısa kesilmişti ve yeni tıraş olmuştu. Ciddi bakışlı o ela gözler.

Işıklar sönük olmasına rağmen açık olan panjurlarım, gümüşü ışık huzmesinin içeri süzülmesine fırsat veriyordu. Işık yüzüne düşüyor ve bir hayalet gibi görünmesine neden oluyordu.

Gözlerinin çevresindeki çizgiler olmasa yılların ona dokunamadığını düşünürdüm. Kıyafeti asla değişmiyordu; beyaz bir gömlek, kot pantolon ve taba rengi bir kaban. Sıcaklığın ne olduğunu hiçbir önemi yoktu. Kıyafeti hep aynıydı.

“Beni özledin mi Victoria?”

Anılarım gidip gelebilirdi ama sesini ve tavrını unutmak imkânsızdı. Gözlerimin ardında ıslıl ıslıl sahneler belirdi. Sis yavaş yavaş yok oldu. Gerçeği görmek üzere olduğumu düşünüyordum ki sahne eski bir film karesine dönüştü. Titreşti. Beynimi zorlayarak bu anıyı kaybetmeye çalıştım. Siyah noktalar belirdi; gitgide büyüdüler ve sonunda karanlık dışında hiçbir şey kalmadı.

Aynı soruyu tekrar sordu. Bu kez kelimeleri sabırsızlıkla süslüydü.

Tereddüt ettim. Benden ne tür tepki alırsa alsın kalbim ve beynim birbirleriyle savaş halinde olmaya devam edecek, diye düşündüm. Bir an onu sımsıkı tutup gitmemesi için yalvarmak istiyordum, hemen ardından ise ondan yapabildiğimce uzağa kaçma arzusuyla mücadele ediyordum.

“Evet,” diye cevap verdim sonunda.

Göz açıp kapayana dek tam karşımdaydı. Hiç hareket etmeden durdum. O kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alıyordum. Yüzümü boynuna gömmemek için kendime zor engel oldum.

“Ben de seni özledim,” dedi.

Parmakları kolumdan aşağıya doğru kayarak bileğim-
de birleşti. Tek bir hareketle beni kendine doğru çekti. Eliyle ensemden tutup kendisine yaklaştırdı. Etrafımızdaki hava yer değiştirdi. Başımı daha da yakına götürdü. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktı; ya şimdi ya asla olduğunun farkındaydım. Söylemek üzere olduğum şey için hiçbir giriş konuşması yeterince iyi değildi.

“Fairfax’ten ayrılıyorum,” deyiverdim.

Ensemi tutan el belli belirsiz gerildi.

Bu tür bir haberin coşku ve mutlulukla karşılanması gerekirdi. Wes iki tepkiyi de vermedi. Sadece benim bilmediğim bir şeyi biliyormuşçasına kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi. “Neden ayrılmak istiyorsun? Burası senin yuvan.”

“Artık değil.” İki avucumu da göğsüne bastırarak hafifçe geri çekildim. “Seni görmeleri gerek. Ölmediğini bilmeleri gerek. Bana yardım etmelisin.”

Başımı aşağı eğdiğimde ellerimi yumruk yapmış ve onun gömleğini sımsıkı tutmuş olduğumu gördüm.

Wes ellerini çekerek beni uzaklaştırdı. “Sana yardım edemem.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Evet, edebilirsin." Kalbim deli gibi çarpıyordu; en zor kısmını atlatmıştım. Artık vazgeçemezdim. "Yardım edebileceğini biliyorum. Artık ben de Evelyn da buraya ait değiliz."

Wes, Evelyn'e bakmadı bile. Çenesi kaskatı olmuş bir halde ensesini sıvazladı. "Beni görürlerse doktorların gitmene izin vereceklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Yalan söylemediğimi görecekler."

"Victoria, buraya kendin girdin."

"Hayır..." Aniden durdum. Söylediklerine karşı çıkmak istiyordum ama anılarımı yokladığımda beni Fairfax'a getiren günleri hatırlayamıyordum. Karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Her zaman olduğu gibi.

Wes acımasız bir tonla, "Bundan başkasına söz ettin mi?" diye sordu.

Dalgın bir ifadeyle ona baktım. "Hayır."

"Güzel. Onlar sana yardım edemezler." Sesi tartışmaya fırsat tanımayacak kadar sertti.

"O zaman kim edebilir?" diye fısıldadım.

Üzgün bir ifadeyle bana gülümsedi. "Hiç kimse."

Wes, neden burada olduğum konusundaki cevapları kendine saklıyordu. Gözlerinde dans ettiklerini görebiliyordum. Azıcık bile olsa eğer onu konuşturmayı başarsa-bilirsem benimle ilgili gerçeğin ufak bir parçasını yakalayabileceğimi biliyordum.

Kollarını belime doladı. Saçlarımmın içine, "Burada kal," diye fısıldadı.

Sana dokunacak ve sen her şeyi unutacaksın, diye fısıldadı zihnim. Güçlü ol.

Başta güçlüydüm. Ama bir öpücük iki oldu. Sonra üç. Ve dördüncüde hapı yutmuştum. Ona sormak istediğim bütün sorular gitgide uzaklaştı ve bir süre sonra onları zar zor hatırlamaya başladım.

Dudaklarımın arasından, "Beni buradan çıkaracaksın," dedim.

Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki güçlükle nefes alıyordum. Sirtüstü yataĝa düştüm; o da hemen arkamdan geldi. Niyetini belli edercesine öperken aĝırlıĝıyla beni yataĝa iyice bastırdı. Her şeyi yavaşlatmaya çalıştım ama işe yaramadı. Altdudaĝımı kanatacak kadar sert bir biçimde ısırdı. Bir an acıyı hissettim. Birkaç santim geri çekilerek bařparmaĝını hafifçe sürterek kanı sildi.

Yukarıdan bana bakan yüzü deĝiřmeye bařladıĝında boĝazım kurudu.

Yavaş bir deĝiřimdi bu.

Sarı saçları köklerinden başlayarak siyaha dönüştü. Bukleler uzayarak parmaklarıma dolandı.

Yumuşak tenin yerini avucuma batan fırça gibi siyah sakal aldı. Wes çok yavaşça başını kaldırdı. Ela gözler güneş gibi solarak bal rengine dönüştü.

Omuzlar genişledi.

Tutuşu gevşedi ve elleri vücudumun kıvrımlarını takip ederek belimde durdu. Dokunuşu, her nedense güven verici, neredeyse koruyucuydu. Sanki istesem bana dünyaları verecekmiş esine bakarak gülümsedi. Gevřediĝimi hissettim.

Hayır, hayır, hayır. Tüm bunlar yanlıştı. Wes'in yeniden belirginleřeceĝini umarak hızla gözlerimi kırpıştırdım. Ama yüz deĝiřmedi. Beni tutan adam, tıpkı cennetten kovulan melek gibi karanlık ve tehlikeliydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi boĝuaktı. Bütün bedenimin ürpermesine neden oldu. Büyük bir şaşkınlık içinde yabancının yüzüne baktım.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendi kendime bunun sadece bir halüsinasyon olduĝunu söyledim. Gözlerimi tekrar a tıĝımda g rd ĝ m yeniden Wes'in y z yd .

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama rahatlamam çok kısa sürdü. Az önce ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Wes kaşlarını çatı. "Titriyorsun? Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Hiçbir şey."

Wes yuvarlanarak üzerimden indi. Bedenlerimiz kısa bir süre birbirinden ayrı kaldı, ardından tek kolunu bana doladı. "Uyuman gerekiyor."

Görebildiğim tek şey bal rengi gözlerdi.

"Hayır, gerekmiyor."

"Sadece dene."

Parmaklarını parmaklarımda gezdirdi. Odama sessizlik çökmüştü, yine de sakinleşemiyordum. İçim çaresizlikle doluydu. Yarın uyanacak ve hâlâ burada olacaktım. Ve ertesi gün de. Ben bu konuda bir şeyler yapana dek bu süreç devam edecekti.

Fakat az zamanım kalmıştı. Saatin uzaktan gelen, zamanın akıp gittiğinin göstergesi tik taklarını duyabiliyordum. Ve bu düzeni nasıl değiştireceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Buradan çıkmama yardım et." Yüksek sesle yutkundum. "Lütfen."

Saçlarımı geriye itti ve yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ancak sana yardım edemem," dedi.

"Ancak sana yardım edemem..." Yüreğim ikiye bölünmüş gibi hissettim. Eğer birini seviyorsan onun acısının senin de acın olması gerekmez miydi? Ya da tam tersi. Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapman gerekmez miydi?

Kollarını belimden çekti ve derin bir nefes aldım. Sesler zor duyulan fısıltılar gibi gelmeye başladı... Sonrasında olacaklara kendimi hazırladım. Sesler öylesi yüksek çığlıklara dönüştü ki ne dediklerini zar zor anlayabiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Duyabildiğim tek şey, "Sana yardım edemem," idi.
Kulaklarım çınlamaya başladı.

Ellerimi kulaklarımın üzerine bastırdım ve gözlerimi kapadım.

Wes oturduğunda yatak hafifçe çöktü. Sırtımda soğuk bir esinti gezindi.

Yastığıma gömülmüş bir halde, "Kal," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Arkamı dönmem gereksizdi; çoktan gittiğini biliyordum.

Sesler o kadar yükseldi ki kulaklarım uğuldamaya başladı. Çok yüksektiler; sanki beynimi kazıyarak dışarı çıkmaya çalışıyorlardı.

İnleyerek gözlerimi kapadım. Bu mekânda insanları işe yaramaz hale getiren bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştım. Ruhunuzu ve kimliğinizi çalışıyordu.

Ona tam olarak bunu söylemek istiyordum ama o çoktan gitmişti.

Geri gelecekti. Yanımdan asla uzun süre uzaklaşmazdı.

Büyük bir ihtimalle deliriyordum. Daha da büyük bir ihtimalle eğer bu sesleri susturamazsam gitgide artacaklar ve beni tamamen yiyip bitireceklerdi.

Bu düşünce aklıma geldiği anda içimde bir panik dalgası yükseldi ve tüm bedenimi ele geçirdi. Gözlerim kapalıydı; kafamın içindeki sesler yükseldi. Ama bir tanesi daha da yükselerek tam anlamıyla bana bağırmaya başladı. Engeli aştı. Kelimeler yüreğimi sarıp sarmaladı. İşlerini doğru yaptılar ve korkumun hızla yok olduğunu hissettim.

Dudaklarım aralandı ve yüzüm yastığa gömülü bir halde yavaş yavaş şu kelimeleri fısıldadım: Nefesini tut ve ona kadar say. Az sonra sona erecek, sonra tekrar başlayacak... Nefesini tut ve ona kadar say. Az sonra sona erecek ve sonra tekrar başlayacak... Nefesini tut ve ona kadar say. Az sonra sona erecek ve sonra tekrar başlayacak...

"Victoria..."

Birisi hiç de nazik olmayan bir biçimde omzumu sar-sıyordu. Gözlerim birden açıldı ve bir çift donuk yeşil göze baktım.

Gündüz hemşiresi Alice, sanki pismişim gibi elini benden çekti. "Kalkma zamanı."

Fairfax'teki tüm hemşireler içinde Alice en kötüsüy-dü. İlk günden beri benimle uğraşıyordu. İlgisiz ve duy-gusuzdu. Bu kadar uzun süredir burada nasıl kaldığı ko-nusu beni aşıyordu.

"Kahvaltıyı kaçırdın," derken sesi neredeyse mutlu-luktan cınlıyordu.

Anında doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum. Asla fazla uyumazdım. Asla. Hemşireler sabah turlarına baş-lamadan kalkmış ve giyinmiş olmak isterdim. "Kapıyı çalmadın."

Alice gizlemeye çalıştığı bir tiksintiyle bana baktı. "Çaldım. Ama cevap vermedin."

Gözlerimi kıstım.

Yalancı.

Alice'in tek bir ses tonu: aşağılayıcı, ve üç farklı yüz ifadesi vardı: kızgın, tiksiniş ve küçümseyici. Hastaların çoğuna düşmanca davranırdı ama beni aşağılamak için özel bir çaba harcadığına yemin edebilirdim. Muhtemelen buradaki en zararsız insan bendim ama Alice'in benden tarafa attığı bakışlar yüzünden bunu fark etmeniz mümkün değildi.

Donuk gözleri, "*Sana güvenmiyorum,*" diye fısıldıyordu. "*Benden uzak dur.*"

"Ayrıca," diye devam etti, "kahvaltının ne zaman olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradasın."

Bana bir kap daha uzatıldı. Bu kez yutulması gereken bir hap vardı ama Alice, Kate'ten daha titizdi. San ki oyuncak bebekmişim gibi çenemi sağa sola çevirerek dikkatle ağzımın içine bakardı.

Geri adım attığımda ilacı yutmama saniyeler kalmıştı. Bakışları kısa bir süre Evelyn'in beşiğine takıldı. "Giyin. Birkaç dakika sonra geri geleceğim."

Uzaklaşırken alçak sesle söylendiğini duydum. "Fairfax bebeğe uygun bir yer değil."

Kapı sertçe kapanır kapanmaz yatağımdan fırladım ve hapi gizli yerine tıktırdım. Dönüp Wes'in dün geceki ziyaretinden kalanları görmek için odaya göz attım.

Sadece onun için giyiniyordum. Pijamalarım bir göz attım ve üzerimi değiştirdiğimi hatırlamadığımı fark ettim. Koşarak köşedeki küçük dolaba gittim. Elbisem askıda asılıydı. Hemen altında ise topuklu ayakkabılarım duruyordu.

Üzerimi değiştirirken dün geceyi düşündüm. Rüya olamayacak kadar gerçekmiş gibi geliyordu. Bundan emindim. Ama beni destekleyecek sağlam bir kanıtım yoktu.

Banyoya gidip yüzümü yıkadım. Başımı kaldırdığımda aynadaki yansıma baktım. Kapaticıyla gözlerimin altındaki gölgeleri saklasam ve biraz renk versin diye yanaklarıma allık sürsem iyi olurdu.

Ama yapmak istemedim. Bütün bunlar bana sahtekârlık gibi geldi; sanki başka birinin bedeninin içinde yaşamaya çalışıyormuşum gibi hissettirdi. O bedeni kendi bedenim yapmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım tam olarak uymuyordu.

Beni artık neyin *ben* yaptığını bilmiyordum.

Evelyn ağlamaya başladı. Koşarak banyodan çıktım ve dikkatle beşiğe baktım.

Sımsıkı kundaklanmıştı; ellerini minik yumruklar haline getirmiş geriniyordu. Bu kadar ufacık bir şeyin benim üzerimde böylesi güçlü bir etkisinin olması büyüleyici bir şeydi. Tek bir gülümsemesiyle tüm kızgınlığımı ve üzüntümü yok edebiliyordu.

Gülümsemesine doyamıyordum.

Çabucak bezini değiştirdim ve temiz tulumunu giydirdim. İşim bitince onu kundakladım ve masada duran biberonlardan birini alıp sallanan koltuğa oturdum. Yumuşak tonla bir ninni mırıldanarak mama emmesini izledim. Her seferinde o inanılmaz parlaklıktaki mavi gözleriyle bana bakardı. Dikkati hep üzerimdeydi; bana güveniyordu ve bu, bütün dünyadaki en önemli şevdi. Bu anları çok seviyordum. Minicik bedeninin benimkine yaslandığı anları. Ufacık kalbinin atışını hissedebiliyordum. Bu, beni her zaman sakinleştiriyordu. Mamasını

bitirince onu omzuma yasladım ve birkaç kez hafifçe sırtına vurdum.

Bir süre sonra Alice geldi. "Hazır mısın?"

Hayır, hem de hiç. Evelyn henüz geçirmemişti. Bir bebeğin geçirmesi şarttı, yoksa gazı olurdu. Ama bunu söylemek yerine dilimi ısırp isteksizce ayağa kalktım. "Evet."

Alice buz gibi gözlerle beni izliyordu. Sanki mide bulandırıcıymışım gibi bakıyordu.

"Fazla uyuduğun için eğlence odası saatini atlamak zorunda kalacaksın."

"Neden?"

"Çünkü doktorla görüşmen gerek."

Hayatımın bir düzeni vardı. Ve bu düzen asla aksamazdı. Kahvaltı. Genel salon. Öğle yemeği. Terapi. Akşam yemeği. Biraz serbest zaman için odama dönüş ve hemen ardından hemşireler koridorlarda yürümeye başlar, ilaçları dağıtır ve ışıkların kapatılmasını söylerlerdi.

Burası çok sıkıcı bir yerdi. Hem de çok. Ama bu tür anlar mekânın tekdüzeliğini bozardı. Bu da akıl sağlığımızı korumamızı sağlardı.

"Genel salona gitmek istiyorum."

Buradaki diğer herkes oraya eğlence odası derdi. Yemekler ve grup terapilerinin dışında erkek ve kadın hastaların bir araya geldiği tek zaman buydu.

"Bugün olmaz. Güzellik uykunda olduğun için sana ayrılan dinlenme süresini kaçırdın."

"Bana ayrılmış bir zaman olduğunu bilmiyordum."

"Haydi ama!"

İnatla geri adım atmadım. "Hayır."

"Seçeneğin yok. Doktorunla görüşeceksin."

Alice'in gözlerindeki ifadeden, beni sürükleyerek koridora çıkarmakla ilgili bir çekincesi olmadığı belli oluyordu. En ufak bir çekincesi yoktu.

Daha önce Alice ile hiç ters düşmemiştim. Bunun için bir sebep olmamıştı. Fakat bugün benim düzenimi mahvediyordu. Ağzımı açtım ama tek kelime edemeden engellendim.

"Bak! Bu, Bayan Hafıza!" Yeni hemşirenin çevresinde dönüp duran Reagan bana doğru sıçradı.

"Reagan, burada ne işin var?" Alice bunu son derece anlamlı bir tonla söylemişti.

Bütün hastaların kendilerine çeki düzen vermeleri için bu ton yeterliydi. Ama Reagan için değildi. O, Fairfax sakinleri arasındaki kötü kızdı. İki ay önce gelmişti ve şimdiden kaçma girişimi rekorunu elinde tutuyordu. Altı kez denemişti.

Ceylan gibi yeşil gözleri ve beline kadar inen karma-karışık koyu kestane rengi saçlarıyla çok masum görünüyordu. Ama gözlerinde, sanki kaybolmuş ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuşçasına vahşi bir bakış vardı. Bazen önu leke dolu hastane önlüğüyle dolaşırdı ama birkaç gün sonra hemşireler üzerini değiştirtip eşofman giydirirlerdi. Onun görüntüsüyle ilgili son şey, üzerinde kalm, siyah harflerle KAÇMA RİSKİ yazan mavi bir bileklik takmak zorunda olmasıydı.

Bugün hastane önlüğü giyiyordu.

Cebinden bir paket sigara çıkarıp paketin dibini avucuna vurdu. Bir sigara çıkardı. Şoke olduğum apaçık belli bir halde ona baktım. Alice de.

Reagan sadece sırtarak bir çakmak çıkardı. Hastadan ziyade bir sihirbaz gibi görünmeye başlamıştı. Çakmağı hemşirelerden nasıl kaçırmıştı?

Yakmadan hemen önce gülümseyerek sigarayı ağzından çıkardı. "Özür dilerim. Çok kabayım." Aynı sigarayı bana uzattı. "Sizler de içmek ister misiniz?"

Kimse bir şey söylemedi.

"Alice? Annecik? Kimse istemiyor mu?" Reagan, Evelyn'e baktı. "Ya sen, ufaklık?"

Alice'in aklı nihayet başına geldi. "Ver onları bana." Sigara paketini ve çakmağı Reagan'dan çekip aldı ve cebine soktu. "Biliyorsun, içeride sigara içemezsin."

"Kim demiş?"

Alice, eliyle hemşire bankosunu gösterdi. Camda yapıştırılmış bir yazı vardı: İÇERİDE SİGARA İÇMEK YASAKTIR.

Sigara içmeye sadece öğle ve akşam yemeklerinden sonra izin verildiğini herkes bilirdi. Ve bu, her zaman dışarıda, hemşirelerin gözetiminde yapılırdı. İçeride içmek yasaktı. Reagan bunu biliyordu.

"Hımm. Bunu ilk kez görüyorum." Alice'e döndü. "Bunun yeni yapıştırılmadığından emin misin?"

Alice, "Evet, eminim," diye tersledi.

"Hoşt!" Reagan teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Kujo.* Bağırmana gerek yok."

"Herkes gibi kurallara uymak zorundasın Reagan," dedi sarışın hemşire. Gergin görünüyor, Reagan'a sanki saldırmak üzere olan vahşi bir hayvanmışçasına bakıyordu.

Reagan dudak büktü. "Tüm bu kurallardan çok sıkıldım."

Alice, "Doktorunla konuş," diye tersledi.

"Hep aynı şeyi söylüyorsun." Kırıcı eleştiriden ve pis sırıtiştan eser kalmadı. Artık sinirliydi. Bu kız bir anda değişebiliyordu. "Doktorlar hiçbir şey yapmıyorlar."

* Stephen King'in aynı adlı eserindeki kuduz köpeğin adı. -çn

“İstediğin an buradan ayrılabilirsin.”

“Ayrılamam çünkü doktorum tam olarak şunu söylüyor: ‘Hem kendim hem de diğer herkes için tehlikeliyim.’” Yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle doğrudan bana baktı. “Hey, sen bu konuda tecrübe sahibisin, değil mi?”

Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Bu kızıdan uzaklaşmalıyım. Reagan ellerini uzatarak bana doğru ilerledi. “Bebeği tutabilir miyim Annecik?”

Ben geri adım attım. O öne adım attı.

“Haydi ama,” diyerek alay etmesini sürdürdü. “Bana güvenmiyor musun? İyi bir bebek bakıcısıyım. Yemin ederim.”

Gözlerini gözlerime dikerek iç çekti. “Tüh, yine unuttum. Sen şakadan anlamazsın.”

Yavaş yavaş geri çekildi. Olay çıkarma faslını sonlandırmış görünüyordu. Ama birden sigaraları Alice’den kapıp koridorda koşarak uzaklaştı. Geride kahkahası kaldı. “Hadi beni yakala, yaşlı fare,” diye bağırdı.

Alice onu öldürecek gibi bakıyordu. Cebinde takılı olan telsizi alıp yardım istedi.

Bana, “Burada bekle,” dedi ve Reagan’ın peşinden gitti. Köşeyi dönüp gözden kaybolana dek onu izledim.

Koridora bir göz attığımda bu olayla çok az kişinin ilgilendiğini gördüm. Bir kadın kafasını odadan çıkarıp etrafa baktı ve sonra kapıyı çarparak kapattı. Âdet buydu. Alice burada durup onu bekleyeceğimi düşünüyorsa hayal görüyordu. Yerimden kıpırdamamamı söylemesi ona daha çok karşı koyma arzusu uyandırıyordu bende.

Evelyn’i kucaklayıp koridorda hızla yürümeye başladım.

Yanımdan bir sosyal hizmet görevlisi geçti. Kadınlar koğuşunun en genç hastalarından biriyle konuşuyordu.

Kız on sekiz yaşından fazla olamazdı. Ya savaş ya da kaç tarzı bir duruşu vardı.

Burada olmak için çok gençti. Bir yanım onu omuzlarından sımsıkı tutup hemen buradan kaçmasını söylemek istedi. Hâlâ şansı varken.

Adımlarımı hızlandırdım ve tehlikeden uzak olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden arkaya baktım. Alice hâlâ yoktu. Önümdeki kadınlar koğuşuna açılan kapılar her zamanki gibi kapalıydı. Oradan geçmek için şifreye ihtiyacınız vardı. Bir an için panikledim ama camdan bir hemşirenin şifreyi girdiğini gördüm. Yavaşlayarak sanki dışarısından büyülenmiş gibi bir tavır takınarak sağ tarafımdaki pencereden baktım. Hemşire yanımdan geçip gitti; kapı kapanmak üzereyken yakaladım.

Sanki yanımda bir hemşire olmadan orada bulunmak son derece normalmişçesine, kendimden emin bir edayla koğuşuma girdim. Danışmadaki hemşire gözünü bile kırpmadı; sol tarafımda oturan hemşire ise kafasını bir aşk romanına gömmüştü. Burada yangın çıksa bile fark etmezdi.

Sağa sola masaların atıldığı genel salon Fairfax'ın en büyük odasıydı ve her zaman hastalarla dolu olurdu. Bu yüzden burayı daha şık bir yer haline getirdiklerini düşünebilirsiniz ama duvarlar mat beyaz renkteydi. Karşı duvarda dağ zirvesindeki bir günbatımını resmeden ve bu mekân kapılarını açtığı ilk günden beri oradaymış gibi görünen yağlı boya bir tablo vardı. Soldaki duvar boydan boya pencerelerle kaplıydı. Panjurlar güneş ışığı içeri girecek biçimde açıktı ve böylece bu oda o kadar da kasvetli görünmüyordu.

Yemek salonunun dışında erkeklerle kadınların ortak

paylaştıkları tek yer burasıydı. Fairfax'te seanslar, terapiler, aktiviteler ve yemeklerle sürekli meşgul tutulurduk. Aktivitelerin hepsi önümüze serilir ve bizden uzanıp birini almamız beklenirdi. Eğer yalnız kalmak için odanıza gitmeyi tercih ederseniz buradan ayrılma hayalinize veda etmek zorunda kalırdınız. Her beş dakikada bir hemşireler kapınızı çalıp sizi "kontrol ederlerdi".

Her zaman oturduğum masa boştu. Hızla oraya gittim.

Televizyon açıktı ama sesi kısıktı; ekranın alt kısmında ana başlıklar akıyordu. Çoğumuz, kadınların bir masa etrafında oturarak belli konuları "tartıştıkları" sohbet programlarını izleyerek vakit öldürüyorduk ama bunlar bana göre fazla bağırış çağırıştı. Yarışma programlarını seyrediyorduk. Pembe dizileri seyrediyorduk. Haberleri seyrediyorduk. Hiç aklımızdan çıkmayan sorunlara odaklanmayı engellemek için ne bulursak seyrediyorduk.

Kısa süre öncesine kadar burası benim en sevdiğim yerdı. Evelyn dışarı bakabilsin diye arada bir durarak odada turlardım. Ağladığımda, sinirli ve üzgün olduğumda ona bir ninni mırıldanırdım.

Ama artık bu odanın hiçbir köşesini sevmiyordum. Gerçekte neyse öyle görüyordum. Bir nezarethane. Süslenip püslenerek sanki burada özgürlük varmış hissi verilmişti ama yoktu.

Evelyn kollarımda mızıldanmaya başladı. Hafif hafif sırtına vurdum ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Ön kapı açıldı. Sürekli insanlar girer çıkardı ve ben genellikle oralı olmazdım. Ama bugün başımı kaldırıp içeri giren adamı izledim. İçeri, tüm odaya yayılan taze bir hava getirdi ve birden tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Elleri ön ceplerindeydi. Başta onun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Sonra döndü ve doğrudan bana baktı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Bu adam Wes'in dün gece dönüştüğü kişiydi. Birden dikildim. Adam hızlı hızlı gözlerini kırptırdı. Kaşları dar bir V biçimdeydi. Şaşırmış bir halde bana bakıyordu ve bunun nedeni hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Danışmadaki hemşire onu selamladı. Adam başını çevirdi.

Hastaların ve çalışanların hepsinin gözü adamın üzerindeydi. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk? *Burada ne işi var?*

Danışmadaki hemşirenin yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

Adam ziyaretçi çizelgesini alıp adını yazdı. Keşke yanında olsaydım. O muhteşem yüze bir isim vermek isterdim.

Fairfax'e geldiğimden beri insanları izleme sanatında mükemmelleşmiştim. Gözünüzü dikip bakamazsınız. Böylesi bir yerde yakalanmak iyi olmaz. Asla. Başka tarafa bakar gibi arada bir kaçamak bakışlar atmanız gerekir ki bu, bir insanın yaşam hikâyesini çıkarmam için bana yeterliydi.

Bu adama bakınca zihnimde güç canlandı. Kontrol.

Kollarını bankoya dayayıp eğilerek iyice hemşireye yaklaştı. Kız acemiydi. Stajı henüz geçen hafta bitmişti. Ve adama bakışından... onunla konuşmaya devam etmek için veremeyeceği şey olmadığını söyleyebilirdim.

Adam bir şey söyledi ve kız başını iki yana salladı. Kızın dudaklarını okumaya çalıştım ama çok hızlı konuşuyordu.

Sonra adam hemşireye *o biçimde* gülümsedi.

Zeki bir kadını aptala çeviren o gülümsemeyle.

Hemşire iç çekti; omuzları yenilgiye uğramış bir biçimde düştü. Kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden gizlice arkaya bir bakış attı ve sonra öne doğru eğilip beni işaret etti.

Adam benim olduğum tarafa baktı. Bakışları keskindi. Güçlü. Etkili.

Danışmadan ayrılıp salona girdi. Attığı her adım kazandığı bir zafermiş gibi kendinden emin bir yürüyüşü vardı. Çenesi yukarıda, bakışları karşıdaydı; doğrudan bana bakıyordu. Ellerim titremeye başladı. Ellerimden ta ayak parmaklarıma kadar kanımın çekildiğini hissettim.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Kiit kiit.

Kiit kiit.

Küt kiit.

Her vuruş bir öncekinden daha yüksek çıkıyordu; öyle ki odadaki herkesin kalp atışımı duyabildiğinden emindim. Adam masamın hemen yanında durduğunda Evelyn'i sımsıkı kavradım. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı yana doğru eğdim; kalbimin bir an teklediğine yemin edebilirdim.

"Oturabilir miyim Victoria?"

Adımı nereden biliyordu? Çılgına dönmüştüm; neler olup bittiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Biri bana oyun mu oynuyordu? Doktorlardan birinin aniden bir köşeden çıkıp bunun bir sınav olduğunu söylemesini bekleyerek etrafıma bakındım.

Cevap vermeyince adam tek kaşını kaldırıp karşıma oturdu. Ellerini masaya koyup parmaklarını birleştirdi. Elleri büyük, kaba saba ve nasırlıydı; tınakları kuttü. Bu ellerin dün gece benim bedenimde olduğunu hatırlayınca midem bulandı. Wes'in elleri değil. Bu adamın elleri.

Hiç konuşmadan oturuyorduk. Tam olarak ne söylemem gerekiyordu? Gerçek bir yabancıyla sohbet etmeye başlamanın kolay bir yolu yoktur.

Sert gözlerle Evelyn'e baktı. Bakışları kızımın benim aramda gidip geldi. Evelyn'i döndürüp başını göğsüme yasladım ve yavaş yavaş sırtını okşadım. "Affedersiniz ama tanıyor muyuz?" Ses tonum sert ama kibardı.

Başını yana eğip kirpiklerinin arasından bana baktı. Kaşlarının koyuluğu gözlerine canlı bir ifade veriyordu. "Benim, Sinclair."

Boş boş ona baktım. Onu tanımamı beklediğinin farkındaydım. Tanımıyordum. Onunla hiç karşılaşmamıştım. Dün geceyi saymazsak.

"Sinclair Montgomery," dedi.

Hâlâ bir şey ifade etmiyordu. Tek yapabildiğim omuz silmek oldu. Gözleri kapandı; dudakları düz çizgi halini aldı. Onu tanımıyordum ama acı çektiği aşikârdı. Keşke ona yardım edebilseydim. Ama nasıl edebilirdim? Kendime bile zor yardım edebiliyordum.

Acı dolu bir tonla, "Beni hatırlamıyorsun," dedi. Sesinde öfke ya da incinme yoktu ama gözlerinde isyan duyguları vardı. Bu bile benim için çok fazlaydı.

"Hatırlamalı mıyım?"

Dudakları üzgün bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hatırlamalısın."

Birinin, gözlerinde binlerce anıyla dimdik sana bakıyor olması çılgıncaydı. Hatırlamadığın ama hatırlamak istediğin anılarla.

Çılgınca ve ürkütücü.

Sakin bir sesle, "İsmin tanıdık gelmedi," dedim. Dilim ağzıma çok büyük geliyormuş ve söyleyeceğim her şey çok üzücü olacakmış gibi hissettim.

Sinclair.

Adı Sinclair'di.

Karanlık görünüşü ve yoğun bakışlarıyla bu isim ona tam uyuyordu. Ne düşündüğümü biliyormuşçasına yavaş yavaş yüzüne yayılan yapmacık bir tebessümle bana gülümsedi.

"Beni hatırlamadığını biliyorum. O yüzden buradayım," dedi. "Konuşmamız gereken çok şey var."

Tüm bunlar aşırı derecede... inanılmaz görünüyordu. Evelyn'i daha da sıkı tuttum. "Bana yalan mı söylüyorsun?" diye fısıldadım.

Eğildi. "Tanıştığımız günden beri sana hiç yalan söylemedim," dedi sert bir ifadeyle.

"Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?"

Yutkundu. Adem elmasının hareketini izledim. "İki buçuk yıldır."

Kuşkum gözlerimden okunabiliyordu.

Sinclair iç çekti. "Bana inanmadığını biliyorum."

"Haklısın," diye itiraf ettim. "İnanmıyorum. Üç yıldır buradayım. Tanışmış olmamız mümkün değil."

Sinclair kaşlarını çatı. Bakışları çok kısa bir an odada dolandıktan sonra yeniden bana çevrildi. "Üç yıl mı? Üç yıldır burada değilsin."

Ağzımı açtım. Haklı olduğum konusunda ısrar etmek üzereydim. Ne kadar süredir burada olduğumu herkesten iyi biliyor olmalıydım ama Fairfax anılarımı zihnimden geçirip en başa döndüğümde fazla bir şey bulamadım. Her şey... 2011'de miydi?

Hüsrana kapıldım. İşe yaramadıktan sonra hafızanın olmasına ne gerek vardı? Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturdum. Nihayet tekrar Sinclair'e baktığımda boşuna çabaladığımı anlamışçasına yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm. "Sadece altı aydır buradasın."

Deli gibi söylediğine karşı çıkmak istedim. İnkâr edilemez somut kanıtlar aradım ama bulamadım. Üç yıl. Koskoca üç yıl boyunca buradaydım; madem bu kadar iyi arkadaşlık neden daha önce gelmemişti? Sordum.

“Burada olduğun sürece her gün seni görmeye çalıştım.” Dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Her seferinde geri çevrildim.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

“İstediğin hemşireye sor. Dünkü, önceki günkü, daha önceki günkü ziyaretçi çizelgesine bak. Her sayfada adımı göreceksin.”

Yüksek sesle yutkundum.

Bu ziyaretlerden kimse bana söz etmemişti. İçimde bir öfke duygusunun kabardığını hissettim. Kiminle görüşüp kiminle görüşmeyeceğime kendim karar vermem gerekmiyor muydu?

“Yemin ederim yalan söylemiyorum.” Bir şey söylememe fırsat vermeden konuşmaya devam etti. “Olanlardan herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Geçmişinden,” dedi acı dolu bir tonla. “Hatırlıyor musun?”

Sabırla cevap vermemi bekledi. Nabız atışım birden yükselmişti. “Hayır.”

“Öyle olsun. Ben hatırlıyorum.” Ses tonu boğuklaştı. “Sana yardım edebilirim... Eğer izin verirsen.”

Teklifi hem tehlikeli hem cezbediciydi. Herhangi bir kanıtım yoktu ama geçmişimi bildiğine inanıyordum. O da bir parçasıydı.

Gözlerimi masaya diktim. Üzeri ince bir tabaka tozla kaplıydı. Belirgin, büyük harflerle ismimi yazdım.

VICTORIA.

VICTORIA.

VICTORIA.

Hiçbir şey görmüyordum. Sadece arka arkaya dizilmiş harfler. Bu adam beni tanıdığını iddia ediyordu ve adımın ötesinde neler görebildiğini merak etmeden durmıyordum.

"Sana neden inanayım?"

"Bir zamanlar kız kardeşim ve sen yakın arkadaşınız."

"Bir zamanlar mı?"

Onaylarcasına başını salladı ve bir an duraksadı. "Tüm bunlar olmadan önce."

Cümlesi bitince masanın karşısına fırlayıp yakasına yapışarak bana her şeyi anlatmasını istememek için kendimi zor tuttum.

Onun yerine sadece, "O neden ziyaretime gelmiyor?" diye sordum.

"Başta geldi ama benim gibi onun da seni görmesine izin yok."

Tam olarak kaç kişinin beni görmesi yasaktı? Bir liste mi vardı? Bunu Wes mi yapmıştı yoksa annem mi? Bunun arkasında belki de doktorlarım vardı.

"Beni ziyaret etmesine neden izin yok?"

Bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Çünkü seni buraya getiren kişi o."

Fairfax'a ilk geldiğim gün, arabanın kapısını çarparak kapattığımı ve güneş ışığı yüzünden elimi siper ederek binaya baktığımı hatırlıyordum. Bebek koltuğundan Evelyn'i aldığımı hatırlıyordum. Giriş evrakını

imzaladığımı ve kendi kendime, diğer herkes iyileşmek için burada olsa da ben kafa dinlemek için buradayım, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Buraya biriyle geldiğimi kesinlikle hatırlamıyordum.

Sinclair bir şey söylemek ister gibi görünüyordu. Ağzı açılıp kapanıyordu. Gözlerinde anıları gördüm. Bu anılar ben miydim?

“Victoria! Burada ne işin var?”

Alice. Sesinin tınısı, kara tahtaya sürtünen tırnak sesi kadar rahatsız ediciydi. Ne kadar süredir burada dikiliyordu? Bana doğru yaklaşıırken ayağa fırladım. Bir bana bir Sinclair’e baktı ve sonra gözlerini bana dikti.

“Sana odanda beklemeni söylemiştim.” Cevap beklemeden dik dik Sinclair’e baktı. “Bay Montgomery, buraya girmeye izniniz yok. Sizi kim içeri aldı?”

Sinclair ayağa kalktı. Alice’in tepesine dikildi. Dudaklarımın kenarı kıvrıldı ama gülmemi bastırdım. Sonunda birinin Alice ile yüzleştüğünü ve onun sert bakışıyla çatık kaşlarından korkmadığını görmek çok güzeldi.

Sinclair eliyle danışmadaki sıvışmaya hazır hemşireyi işaret etti. “O aldı.”

“Neyse. Buraya giremezsiniz. Gitmek zorundasınız.”

Henüz değil. Hayır, henüz değil. Bir süredir ilk kez birinin benim yanımda olduğunu hissediyordum. Bu duygunun çekip gitmesine hazır değildim.

Evelyn ağlamaya başladı. Sinclair’e doğru bir adım attım ama Alice önüme geçti. Sakin ve sabırlı bir insandır ama o an Alice’i kenara itmek istedim. Her gün kindar bir biçimde bende uyandırdığı korkunun aynısını ona hissettirmek istedim.

Sinclair bana doğru uzandı. Kocaman elini hafifçe omzuma koydu. Çekmeden önce çok kısa bir an parmaklarını kolumda gezdirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yakında yine geleceğim.” Dönüp uzaklaşmadan önce gözlerini gözlerime dikti ve çok alçak bir tonla, “Bizi hiç hatırlamasan da sorun değil. Ben ikimiz için de hatırlarım,” dedi.

Ve sonra gitti.

Alice beni danışmaya götürdü. Yeni hemşireyle konuştu. Şüphesiz Sinclair’i içeri aldığı için azarladı. Bu ânı ziyaretçi çizelgesine göz atma fırsatı olarak değerlendirdim. El yazısı okunaksızdı ama S ve M harflerini açıkça gördüm. Bir önceki günün çizelgesine baktım ve ondan önceki günün. Bir ay öncesine gidene dek devam ettim. Adı her sayfada vardı.

Sinclair Montgomery haklıydı.

Bugün ne Reagan bir olay çıkardı ne de genel salonda beni bekleyen bir ziyaretçi vardı.

Bütün sabah ve öğleden sonra son dakikaya kadar bir şey olacağı umudumu kaybetmedim. Ama Dr. Calloway'ın kapısının önünde dikilirken bir saniye daha erteleyemeyeceğimi biliyordum. İçeriye girip bu seansı atlatmak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp sertçe kapıyı çaldım.

Doktor, "Girin," diye seslendi.

Kapıyı iterek açtım ve doktorun odasına girdim.

Dr. Calloway'den nefret etmiyordum. Aslında kötü biri değildi. Yine de onunla konuşurken puslu geçmişimin çok derinlerine asla girmemiştim. Bunun sebebi onun kişiliği değildi. Buradaki hiçbir doktora güvenmiyordum. Duygularınızı ortaya çıkarıyorlar ve sizin tüm gerçeği kusmanızı bekliyorlardı.

Deli olsun olmasın, bu herkes için zordu.

Onunla ne kadar süredir görüştüğümü hatırlamıyordum. Birkaç ay olabilir miydi? Dr. Calloway, bu süreçte beni hiç zorlamamış ve bilgi almak için kışkırtmamıştı. Diğer doktorlar gibi bıktırıcaya kadar aynı soruları sorup durmuyordu. *Kocan öldü. Bize bildiklerini anlat.*

Bazılarının farklı yaklaşımları da vardı. Kimileri beni konuşmaya teşvik etmeye yönelik o şaşırtıcı beceriye sahiptiler. Sanki beni anlıyorlarmış gibi söylediğim her şeye başlarını sallarlardı. Hissettiklerimi anlıyormuş gibi davranırlardı. Beni seviyormuş gibi davranırlardı. Ama kaçınılmaz şekilde her zaman ama *her zaman* ölüm konusuna gelirlerdi.

Dr. Calloway, diğerleri gibi fazla nazik bir tavır içinde değildi. Başta doktorların sorduğu genel soruları sordu ama sonra vazgeçti. Artık onunla görüştüğümde nasıl olduğumu soruyordu. Evelyn'in nasıl olduğunu. İlaçları, tedavisinin nasıl gittiğini. Ve başka bir konu ortaya atmadığımda daha günlük konulara dönüyordu. Onunla gerçekten güzel sohbet ediyorduk. Sıradan şeyler hakkında.

Bir kez evlendiğini biliyordum. Boşanmıştı. İlk kocasıyla bağları kopmuştu. Üç yıldır Tom adında bir adamla birlikteydi. Evliliği düşünmüyordu. Çocuğu yoktu. Sabahları bir fincan kahve içmeden kendine gelemiyordu. Yemek yapmaktan nefret ediyor ve çok sık dışarıdan yemek söylüyordu.

Kırk bir yaşındaydı ve işini seviyordu.

Açık sözlülüğü alışılmış bir şey değildi. Fairfax'te o, bir istisnaydı. Zaman zaman ikimiz de sessizliğe gömülürdük; bu ne rahatsız ediciydi ne de rahatlatıcı. Sadece... öyleydi.

Bu sabah kendi kendime Dr. Calloway'e buradan ayrılmak istediğinden bahsetmemde bir sakınca olmadığını söyleyip durmuştum. Ama şu an inanılmaz gergindim. Düşüncelerimi dile getirmenin gerginliği. Geri çevrilmenin gerginliği.

"Günaydın Victoria." Dr. Calloway hafifçe başını kaldırdı, bana gülümsedi ve önündeki gazeteyi okumaya geri döndü. Bana bakmadan masasının karşısında hafif birbirlerine dönük duran koltukları işaret etti. "Otur, lütfen."

Oturdum ve neredeyse anında gergin bir halde bacaklarımı sallamaya başladım. Evelyn uykusunda kımıldanınca durdum. Kendi kendime bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlattım. Biriyle konuşmak zorundaydım. Kendim için olmasa bile en azından Evelyn için.

Dr. Calloway kalemını masaya koydu ve nihayet tüm dikkatini bana verdi. "Bugün nasılsın?"

Ter içinde kalmıştım. Her zamanki, "İyiyim," cevabını veremezdim. Bu kesmezdi.

"Harika. Harika." Yavaş yavaş konuya girdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Ne kadar süredir buradayım?"

Dr. Calloway başını yana eğdi. "Ne kadar süredir mi?"

Endişeli bir ifadeyle başımı salladım. Sinirlerim gitgide daha çok geriliyordu. Bu yüzden Evelyn'i biraz daha sıkı tuttum ve elini avucumun içine aldım.

"Hmm. Emin değilim. Kontrol etmem gerek." Kalın dosyama bir bakış attı, tekrar bana baktı ve sonra gözlerini bilgisayarına çevirdi. "Buradan bakmak çok daha hızlı."

Parmakları klavyede uçarcasına hareket etti. Sadece birkaç saniye sürdü ama bana yıllar sürmüş gibi geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nihayet bilgisayar ekranını bana doğru döndürdü. Ekrandaki benim giriş evrakımdı. Ekranın en altını gösterdi. İmzamı gördüm ve tam yanında tarih vardı: 19.05.2015

Sinclair haklıydı. Altı ay olmuştu.

Arkama yaslandım; zihnim hızla çalışıyordu. Neden üç yıldır burada olduğumu düşünmüştüm? Dr. Calloway'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim ve gözlerinin içine baktım.

Nazik bir tonla, "Neden sordun?" diye kurcaladı.

Dürüstçe cevap verdim. "Üç yıldır burada olduğumu sanıyordum."

"Üç yıl mı?" Dr. Calloway'ın kaşları kalktı. "Bu uzun bir süre. Neden üç yıl olduğunu düşünüyorsun?"

Omuz silktim; tam bilmediğimi söylemek üzereydim ki Wes'in sesini duydum. Başta çok alçaktı ama kısa sürede yükseldi. "Evliliğimizin üçüncü yılını doldurmak üzereyiz," derken dudaklarını sağ kulağımın üzerinde hissettim.

Dr. Calloway'ın gözlerinin içine baktım. "Hiçbir fikrim yok," dedim. Daha fazla kurcalamasına fırsat vermeden konuyu değiştirdim. "Son zamanlarda düşünüp duruyorum..."

Beynim, *Söyle*, diye baskı yapıyordu. *Söyle gitsin!*

Calloway bir şey söylemedi; sadece sabırla devam etmemi bekledi. Tanrım, keşke onun sabrına sahip olsaydım. Gergin bir ifadeyle dudaklarımı yaladım. "Fairfax'ten ayrılmak istiyorum."

Şaşırmış görünmedi, sadece sıcak bir ifadeyle başını salladı. Gözlerinde ilgili bir bakış vardı. "Fairfax'ten ayrılmaya hazır olduğunu düşünmenin nedeni ne?"

Çünkü kaybetmeye başlıyorum gibi geliyor. Hayatımı geri almam gerek. Yeniden normal hissetmem gerek. Hayır bunu söyleyemezdim.

Sonunda, "Çünkü burada olmak istemiyorum," diye cevap verdim.

Söylediğim sessizlikle karşılandı. Calloway, parmaklarını birleştirip çenesini ellerine dayadı.

"Neden?" diye sordu.

Ona seslerden söz etme, diye fısıldadı beynim. Bu sadece her şeyi daha berbat yapar.

Eğer doğruyu söyleyeceksem bunu akıllıca yapmam gerekiyordu. İhtiyacım olan son şey benim kaçık olduğumu düşünmesiydi.

"Bu kararı vermene neden olan herhangi bir şey mi oldu?"

Ağzım açılıp kapandı. İlaçlarımı almayı bıraktığımı ona kesinlikle söyleyemezdim. Bu yüzden gerçeğin birazını söyledim. "Sadece buraya ait olmadığımı biliyorum."

Dr. Calloway dikkatle bana baktı. Gözlerinde yargılayıcı bir ifade yoktu. "Ayrılabilmen için gereken çıkış kâğıdını imzalamadan önce ben ve diğer doktorlardan oluşan bir grup tarafından değerlendirilmen gerekiyor. İlk geldiğin güne göre büyük bir ilerleme kaydettiğini görmemiz şart."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ve bunun ne kadar büyük bir savaş olacağına kendimi hazırlamış olsam da hâlâ kendimi yeterli hissetmiyordum.

Tek kelime etmedim.

Sessizlik bizi sarıp sarmaladı. Üstelik bu kötü bir sessizlikti. Beni yiyip bitiriyordu. Dr. Calloway sabırsız bir ifadeyle bana bakarak bir şey söylememi bekliyordu.

"Eğer buradan ayrılacaksan bundan emin olmak isterim. Buraya ait olmama ihtimaline karşı çıkmıyorum ama..."

"Tanrım! Bu kelimedenden nefret ediyordum. Şimdiye dek "Ama" ile başlayan herhangi bir cümlemin olumlu bir sonu olmuş mudur? Hayır. Hiç sanmıyorum.

"Ama o hedefe varabilmen için yapılması gereken bir sürü iş var. Sana yardım etmeme izin vermeye istekliysen yardım etmek isterim."

"Açık açık konuşup nasıl hissettiğimi söylememi mi istiyorsun?" diye sordum kuşkulu bir tonla. Bunu yüksek sesle söylemek bile ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Hayır, istediğim o değil."

"Ne o zaman?"

"Kötü bir şey değil Victoria. Kendinden bahsetmekten hoşlanmayan biri olduğunu biliyorum." Evelyn'e bir bakış attı; gülümsemesi hafifçe azaldı. "Kızını seviyorsun ve onu korumak istiyorsun ama bana karşı açık olman gerek. Bana güvenmen şart."

Birden ayağa kalktı. Arkasından gelen güneş ışığının oluşturduğu gölgesi benimkini küçücük bıraktı. İçgüdüsel olarak irkildim. Bu halim Dr. Calloway'in dikkatini çekmedi. Dosya dolabına gitti ve bir dosya çıkardı. Yan tarafında benim adım yazıyordu. O kadar çok kâğıt vardı ki dağılacakmış gibi görünüyordu. "O benim dosyam mı?"

Onaylarcasına başını salladı ve dosyayı açtı. Bazı kâğıtlar birbirlerine zımbalanmıştı. Kenarlarında boydan boya kırmızı etiketler vardı. Arkasındaki bir cebe bir sürü fotoğraf sıkıştırılmıştı. Birkaçını çıkarıp elinde tuttu.

"Sana bazı fotoğraflar göstermek istiyorum."

Görmeye çalıştım ama Dr. Calloway sanki poker oynuyormuşuz gibi onları sakladı.

"Neyin fotoğrafları?"

"Senin. Fotoğrafları yavaş yavaş göstererek başlayacağım. Sen her birine dikkatlice baktıktan sonra

hızlanacağım. Eğer sana tanıdık gelen bir fotoğraf olursa durmamı söyle durayım.”

“Bunları sana kim verdi?”

Dr. Calloway fotoğrafları aşağıya indirdi. “Annen. Fairfax’e girdiğinde bir şeyler hatırlarsın umuduyla annen o zamanki doktoruna vermiş.”

“Neden şimdi görüyorum?”

“Çünkü her önüne çıkarıldıklarında bakmayı reddetmişsin.”

Ret mi etmişim? Hatırlayamıyordum ama ondan kuşku duymuyordum.

“Denemeyi ve bu fotoğraflara bakmayı istiyor musun?” diye sordu kibar bir tonla.

Biri yaşadıklarının üzerinden geçmek isterse nereden başlar?

En başından.

Sorun şuydu ki benim için başlangıcın neresi olduğunu bilmiyordum.

Ama buradaydı; yaşamın ikinci kez tadını alma şansım bu fotoğraflara bağlıydı.

Hayır demek için aptal olmam gerekirdi ama gergin olmamak için daha da aptal olmalıyım. Bu her günkü rutinimin dışında çok önemli bir sıçrayıştı ve nereye ineceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Çok yavaşça başımı yukarı aşağı salladım.

“Mükemmel,” dedi Dr. Calloway. “Geçmişinin düğümlerini çözmenin zamanı geldi.”

İlk fotoğraf: Wes ve ben; düğün günümüz olmalı. Elele kilisede yürüyoruz. Wes bana gülümsüyor ve ben mutluluktan ışıldıyorum. Mükemmel ve mutlu bir çift gibi görünüyoruz. Deli gibi âşık bir çift.

İkincisi: Annem ve ben. Annemin arka verandasında oturuyoruz. Burası büyüdüğüm ev. Annemin bir elinde ince bir sigara, diğerinde ise bir resim var. Önümde bir yığın fotoğraf ve sehpa da içecekler. İkimiz de fotoğraf makinesine bakmış gülümsüyoruz.

Üçüncüsü: Bir hastanedeyim. Üzerimde hastane giysisi var. Tanımadığım bir sarışın yanımda ayakta duruyor. Bir bankoya yaslanmışım; bitkin ama aşırı mutlu görünüyorum.

Dr. Calloway, söylediğine sadık kalarak işlemi hızlandırdı. Görüntüler birbiri ardına akıyordu; sanki hareketli bir kitaba bakıyor gibiydim. Kısa süre sonra renkler birbirine karışmaya başladı; öyle ki bir fotoğrafın ne zaman bittiğini diğerinin ne zaman başladığını fark etmez oldum.

Başım dönmeye başladı. Sanki lunaparktaki birkaç saniye sonra keskin bir viraja girecek olan bir hız trenindeydim. Midem bulanıyordu. Sanırım kusmak üzereydim.

“Dur,” dedim. Fotoğraflar daha da hızlı hareket ettiler. “Durmanı söyledim.”

Dr. Calloway, Wes ile birlikte çekilmiş olan fotoğrafımda durdu ama zihnim durmadı. Aç hayvanlar gibi sımsıkı kavrayarak o anılara takılı kaldı. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Güçlkle nefes alabiliyordum. Tuzağa düşmüş hissediyordum; duvarlar yavaş yavaş üzerime kapanıyordu.

Fotoğraflar büyüyüp yavaş yavaş etrafımı sararlarken ben her saniye biraz daha küçülerek anılara çekildim. Dr. Calloway’ın odası bulanıklaştı. Hâlâ benimle konuşuyordu ama ne dediğini algılamam mümkün değildi.

kulaklarım çınlamaya başladı ve göz ucumda parlak, acı verici bir ışık belirdi. Bir süre sonra görebildiğim tek şey o oldu. O andan kopmuş ve geçmişte kaybolmuş hissediyordum. Giysilerim yok oldu ve yerlerini pamuklu, yazlık bir elbise aldı. Saçlarım parlıyordu ve tenim ısıltılamaya başlamıştı. Hafif bir esinti bedenime değiyordu. Ve hemen gözlerimin önünde Evelyn yok olmaya başladı. Ona seslendim ama çok geçti... Çoktan gitmiştim.

Mayıs 2012

Wesley Donovan'la tanıştığım gün, yaşamımın nasıl gelişeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Onunla bir yıl önce tanışmıştım. Caddede çarpışmıştık. Tam anlamıyla çarpışmak. Elimde çiçekçiden aldığım bir buket çiçekle koştururcasına yürüyordum. Hızla arabama doğru gidiyor ve bir yandan da saatime göz atıp duruyordum. Bir an önce daireme dönmek ve annemle akşam yemeği yemeden önce ortalığı biraz daha toparlamak istiyordum. Çiçekleri vazoya koyup masaya yerleştirmek istiyordum. Böylece annemin söylenebileceği şeylerden biri azalacaktı. Bunu daha önce yapmam gerektiğini biliyordum. Saat beş, işleri halletmeye çalışmak için en kötü zamandı ama hastanede gece nöbetim vardı ve eve sabah altı civarı dönmüştüm. Kendi kendime birkaç saat uyuyup kalkarım demiştim ama öğleden sonra üçte uyanmıştım.

Arabalar trafikte bekliyorlardı. Kornalar çalınıyordu. Radyolar o kadar bangır bangır bağıırıyordu ki zemin altında sallanıyormuş gibi geliyordu. Her şey beni rahatsız ediyor, dikkatimi dağıtıyordu.

Ve sonra ona doğru yürüdüm. O da cep telefonuyla konuşarak koşturuyordu. Blackberry'si elinden yere düştü ve betonda kayarak rögarın hemen yanında durdu. Çiçekler sağa sola saçıldı.

Üzgün bir ifadeyle, "Özür dilerim," diyerek uzun saplı yirmi adet gülü toplamama yardım etmek için çömeldi.

Güller teker teker kraft kâğıdın içine yeniden yerleştirildi. Karşımda çiçekleri kibarca bana veren muhteşem bir adam vardı. Şaşkına döndüm. Dikkatle onu inceledim. Sarı saçlarının yanları kısa, üstleri uzundu. Tek tel saç bile dağınık değildi. Ela gözlerini gizleyen açık kah-verengi kirpikleri neredeyse yanağına değiyordu. Sinek-kaydı tıraşı elmacık kemiklerini belirginleştirmişti. Kirpiklerinin arasından bana baktı ve dünyam değişti.

Birden bire.

Gözlerindeki bakış her hücremi istediğini belli ediyordu. Çılgınca olan ise buna izin verecek olmamdı.

Sarhoş gibi telefonunu yerden aldım ve o bana çiçekleri verirken ben de ona telefonunu uzattım.

"Telefonun kırılmış mı?"

Bakmadan cebine soktu ve omuz silkerek haylaz bir ifadeyle gülümsedi. "Önemli değil. Yenisini alırım."

Teşekkür ederken sesim titriyordu. Tam yürümeye başlamıştım ki hafifçe elimi tuttu. Elim avucunda öylesine küçük, öylesine narin görünüyordu ki... "Adım Wes Donovan," dedi.

"Victoria Aldridge."

Parmakları tenimde bir süre oyalandıktan sonra elini çekti ve benimle tokalaştı. Basit tek bir tokalaşmayla kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. O an Wes'i tekrar görmek zorunda olduğunu anladım.

Sonra, "Parmağın kanıyor," dedi bana.

Wes'in etrafımda oluşturduğu sisi dağıtmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Bükülü duran işaretparmağımı açtığı anda parlak kırmızı bir damlanın yavaş yavaş aşağıya doğru aktığını gördüm. "Diken batmış olmalı," dedi.

"Sanırım," diye cevap verdim. Sesim hafif nefes nefese çıktı.

İzin bile almadan nazikçe parmağımı tuttu ve isminin baş harflerinin işlenmiş olduğu bir mendille sardı. Çiçeklerimi taşıyarak benimle arabama kadar yürüdü. Binmek üzereydim ki omzunu arabamın yanına dayayıp başını bana yaklaştırdı. Beni tekrar görmek istediğini söyledi.

Kabul ettim. Tabii ki kabul ettim. Wes Donovan gibi bir adama hayır diyecek kadının aptal olduğunu düşünüyordum.

İlişkimizin başlangıcı buydu.

Ben yirmi üç yaşındaydım; Wes benden on yaş büyüktü. O zamanlar yaş farkı beni rahatsız etmiyordu. Hatta yaş farkının fazla olması daha iyiydi. Sarsılmaz özgüveni beni anında kendine çekmişti. Olgun olduğunu düşünüyordum. Akıllı. Ne istediğini ve neyi ne zaman isteyeceğini biliyordu.

Ortak çok yönümüz vardı. Örneğin kitaplar. Hatta çocukluklarımız bile birbirinin ayrıydı.

Öyle mükemmeldi ki.

Ulaşılmaz Wes'i elde eden kadın olmak istiyordum. Konuştuğumda beni mest olmuş bir dikkatle dinliyor,

ağzından çıkan her kelimayı özömsüyordu. Hayatı hakkında gelişigözel bilgiler veriyor ve bunu yaparken her seferinde kendimi özel hissetmemi sağlıyordu.

Wes, McLean'de büyümüştü. Tek çocuk olduğunu söyledi. Anne ve babası tüm zamanlarını ona adanmışlardı. Çok çalışmış ve Penn State'ten mezun olmuştu. Hutchins & Kelly hukuk şirketinde çalışmak üzere Falls Church'e geri dönmüştü. Hedefi ortak olmaktı.

Arkadaşlarım vasıtasıyla benden önce hayatında bir sürü kadın olduğunu öğrendim. Bu beni rahatsız etti mi? Hayır. Aksine beni seçmiş olmasından dolayı gurur duymama neden oldu. *Beni*.

Altı ay sonra nişanlandık. Onun nişanlısı olmaya bayılıyordum. Bu büyük bir mutluluktu. Hayatımın geri kalanını onunla evli olarak geçireceğimi bilmek gerçeküstüymüş gibi geliyordu. Sürekli kötü bir şey olmasını, birinin bana tüm bunların bir rüya olduğunu söylemesini bekliyordum.

Düğün tarihi olarak 18 Mayıs'ı kararlaştırdık.

Nişan yüzüğümü büyük bir gururla insanlara gösterip hava atıyordum. Kendimi zafer kazanmış hissediyordum. Hatta belki biraz da kendini beğenmiş... Başka hiçbir kadının başaramadığını başarmıştım. Wes'i elde etmiştim. Ve daha iyisi onun aşkına sahiptim.

Hayatım boyunca düğünümün açık havada, günbatımında annemin arka bahçesinde olmasını istemişim. Beyaz sandalyeler ve tüllerle süslenmiş sıralar konacaktı. Yürüyüş yolunun sonunda çiçeklerden bir kemer olacaktı. Evi çevreleyen büyük meşe ağaçlarının dalları ışıklarla süslenecekti.

Ve tam olarak öyle olmuştu.

En yakın arkadaşlarımız ve ailelerimizden oluşan yüz

kişiyle birlikte, yemyeşil iki meşe ağacının arkasında, "Evet" dedik. Elele yürüyüş yolundan geçtik. Yüzümdeki gülümseme hiç yok olmadı. Bütün hayatım boyunca daha mutlu hissetmiş miydim bilmiyorum.

Evlenmişim.

Evlenmiştik. Buna inanamıyordum.

Bütün ailem bize gülümseyerek bakıyordu. Ayrıca gelenler arasında, bazılarıyla birlikte büyüdüğüm, bazılarıyla üniversitede tanıştığım arkadaşlarım da vardı. Annemin sosyetik arkadaşları da oradaydı elbette. Wes'in de epey bir arkadaşı geldi ama ailesinden çok az kişi katılmaya tenezzül etmişti.

Herkesi gülümseyerek selamlıyordum. Yüreğim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Heyecan ve mutluluktan uçuyordum sanki.

Yürüyüş yolunda ilerlerken adımlarımı saydım.

Yirmi dört adım.

Yolun sonunda Wes, iç içe geçmiş ellerimizi havaya kaldırdı. Fotoğrafçı arka arkaya fotoğraf çekti.

Wes bana baktı. Güneş ışığında sarı saçları altm gibi görünüyordu. Bir tutam saç alnına düşmüştü. Ela gözleri parlıyordu.

İkimiz de çok mutluyduk ve bunu saklamaya gerek görmüyorduk.

Fotoğrafçının yakalamadığı kare, yoldan yürüyüp çardağa döndüğümüz andı. Gül ağaçları ve çalılar açıkça görünmemizi engelliyordu. İçin için bu çok hoşuma gitmişti. Sadece ikimizin paylaştığı kısa bir an. Ayağım ilk basamağa değdiğinde Wes kolumu yakalayıp beni durdurdu ve kulağıma, "Seni ölene kadar seveceğim," diye fısıldadı.

Haziran 2012

“Ee, mutlu çift nasıl bakalım?”

Limonatamdan büyük bir yudum aldım ve hafifçe gülümsedim. “İyiyiz.”

Annem bir yandan fotoğrafları karıştırırken, “Utanmana gerek yok Victoria,” dedi. “Artık evlisin.”

Evlî.

Balayımızdan döneli sadece birkaç gün olmuştu. Paris’te muhteşem iki hafta geçirmiştik. Dinlenmek ve uyanık her ânı dünyayı umursamadan birlikte geçirmek harikaydı. Uçağa bindiğimiz anda bütün kaygılarımızı geride bıraktık. Eve, işe dönmüş ve rutin yaşama alışmaya çalışıyor olduğumuz halde aramızdaki o elektriklenme hâlâ sürüyordu. İş yerindeyken sürekli saate bakıyor, onu yeniden göreceğim âna kadar geçecek saatleri ve dakikaları sayıyordum.

Annem önüme bir fotoğraf iterek, “Şuna bak,” dedi. “Bu fotoğrafını çok seviyorum.”

Alıp dikkatle baktım. Çok mutlu görünüyordum. “Ben de seviyorum.”

“Bunu on sekize yirmi dört boyutlarında yaptırabilir misin?”

“Anne, henüz göz atmadığın bir sürü fotoğraf var.”

“Fark etmez. En sevdiğim bu. Şimdiden kararımı verdim.”

Annem çok mutluydu. Yanlış zamanda doğmuş, tipik bir eştı. Kadınların özgürlükleri için ayaklanıp eşit haklar için savaştıkları bir dönemde sahip olduğundan farklı olmayan bir aileye sahip olmanın hayalini kurardı. Ve bunu elde etti: bir koca, bir oğul ve bir kız. Mükemmel bir aile. Tutucu bir hayat yaşamaktan hoşlanıyor ve benim de aynı şeyi istememi bekliyordu. Üniversitedeki yıllarımı bir tür isyan hareketi olarak görür, sanki hayat sicilimdeki kara bir lekeymiş gibi değerlendirirdi. Resmi evlilik hayatına katılmaya neden hevesli olmadığımı anlamazdı. Ben ise elimdekilerle mutlu olduğumu fark etmemesini anlamazdım.

Ama Wes’le evlenmem bu kara lekeyi beyaz, temiz bir boyayla kapatmıştı.

Her birine gülümseyerek fotoğraflara göz atmaya devam ettim. Annem çok müşkülpesentti. Burnunun üzerinde duran gözlükleriyle mırıldana mırıldana her resme dikkatle bakıyordu. “*Bu kim? Neden bir yabancının fotoğrafını isteyeyim ki?*”

“Oo! Bu harika.” Fotoğrafı kaldırdı. Daha iyi görmek için öne doğru eğildim. Wes’le benim yakından çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafımızdı bu. Wes yanağımı öperken ben gözlerimi kapatmış ve başımı hafifçe sola yatırmıştım. “Bunu da istiyorum.”

Bir önceki fotoğrafı kaldırdım. "En çok bunu sevdiğini, geri kalanı görmene gerek olmadığını söylemiştin."

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

Teker teker fotoğrafları incelemeye devam etti ama ben dikkatimi vermekte zorlanıyordum. Annemin kumsursuz arka bahçesine baktım. İleride bir bahçıvan çalışları buduyordu. Fıskiyeler çalışıyordu. Su damlacıkları yere düşmeden önce kısa bir süre havada asılı kalıyordu. Verandanın hemen önünde güneşte parıldayan temiz, masmavi bir havuz vardı.

Havuz ve arka bahçe, bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda kullanılmıştı. Annem, etrafında güzel insanlar ve eşyalar bulunduran ama onları asla kullanmayan bir koleksiyoncuydu. Seçkin bir ailede doğmuş ve hiçbir şey için emek sarf etmek zorunda kalmamıştı. Hayat dolu ve dışadönüktü. Bir etkinlikten diğerine gider, herhangi bir etkinlik olmadığında ise kendine bir tane yaratırdı. Çocukken onu şaşkınlıkla izlerdim. Benden öyle farklıydı ki. Benim, boş boş oturup hayal dünyamda yaşıyor olmaktan yana en ufak bir sıkıntım yoktu.

O kadar dışadönük olmasına rağmen çocuklarıyla oyunlar oynayan bir anne asla olmadı. Hep yanımda olurdu ama birkaç adım ötede durur ve karşıdan izlerdi. Sanırım öyle olması gerekiyordu. Gözü sürekli üzerimizde olur, her zaman beni ve ağabeyim Mitchell'ı korurdu. Babam, ben yedi yaşındayken ölmüştü.

"Artık düzeninizi kurduğunuza göre bana ne zaman torun vereceksiniz?"

Limonata boğazıma kaçtı. "Torun mu? Evleneli bir ay bile olmadı."

Annemin yüzündeki ifade, "Yani?" diyordu.

"Yakın gelecekte bir bebek söz konusu değil," dedim. "Yani uzun zaman sonra."

“Söylemedi deme Victoria. Oldukça kısa bir süre sonra pembe ve mavi bebek tulumlarının hayalini kurmaya başlayacaksın; düşünebildiğin tek şey onlar olacak. Ayrıca bebekler her şeyi güzelleştirir.”

Ukalaca bir gülümsemeyle, “Alkol de öyle ama bu, şimdi koşup içmeye başlayacağım anlamına gelmez,” diye zekice bir cevap verdim.

Annem hiç de memnun olmuş görünmüyordu. “Ciddiyim.”

“Biliyorum. Biliyorum.”

Şaka bir yana çocuk istiyordum. İki kız istiyordum. Kendimi, bebekken onları severken, sümüklerini silerken, çocukluklarında kavgalarını ayırırken ve genç kız olduklarında dışarı çıkmama cezası verirken görebiliyordum. Gelecekteki çocuklarım için bekleyen bu tür hayallerim vardı. Ama asıl mesele şuydu: Bu hayaller sadece beklemedeydi ve şu an için onlara ulaşmak gibi bir arzum yoktu.

Masanın üzerinden uzanıp annemin elini tuttum. “Şu an için böyle bir şey olmayacak.”

Başını iki yana salladı. “Bu çok üzücü.”

“Hiç olmayacağını söylemiyorum. Ben de bir aile istiyorum. Ama şu an kocamın keyfini çıkarmak istiyorum. Bencilim ve onu sadece kendime istiyorum.” Gülümsedim. “Bir süreliğine bencil olamaz mıyım?”

Annem gülümsememe karşılık verdi. “Elbette olabilirsin. Elbette.” İkimiz de susup fotoğraflara baktık. Bir süre sonra annem yeniden konuşmaya başladı. “Başlangıçta nasıl olduğunu unutmuşum.”

Başımı kaldırdım. “Ne dedin?”

Öne doğru eğildi ve sigarasını kül tablasına bastırdı. “Yani anlarsın... taze aşk. Yeni evli bir hayat.” İç çekerek

başını arkaya eğdi; güneş ışıkları üzerine düşüyordu. “Ne güzel bir an.”

Yumuşak bir tonla, “Öyle,” diye karşılık verdim.

Balayımız sırasında Wes’le birbirimize sözler vermiştik. Geleceğin nasıl olacağı ve neler yapacağımız konusunda. Birkaç yıl içinde temeli atıp hayallerimizin evini yapacaktık. Kavga edersek sorunu çözecek ve yatağa asla küs gitmeyecektik. Planlarımız vardı ve hepsini uygulamakta kararlıyım.

Yeniden anneme baktığımda tüm bu süre içinde konuşuyor olduğunu fark ettim. “... Ve sonra bir ailen ve büyüdüğün gibi bir evin olacak.” İngiliz köy evi tarzında yapılmış arkamızdaki çirkin, devasa yapıyı gösterdi. Bu evde büyümek bir labirente büyümek gibiydi. Sürekli yeni yerler ve gizli köşeler keşfederdim. Bence hayal gücümün bu kadar iyi olmasının sebebi bu evdi. Ağabeyimle aramızda büyük bir yaş farkı vardı ve arkadaşlarımın oynamak için bize gelemedikleri günlerde hayali arkadaşlar yaratırdım. Hayali arkadaşlar asla şikâyet etmezlerdi. Ya da sorun çıkarmazlardı. Onlara göre bütün oyunlarım ve fikirlerim muhteşemdi.

Hayali arkadaşlar keşke yetişkin olduğumuzda da yanımızda kalabilseydiler. Belki o zaman işler bu kadar kötü olmazdı.

Annemin neden hâlâ burada yaşadığını bilmiyordum. Ben üniversiteden sonra başka bir yere taşınmışım ve ağabeyim benden üç yıl önce evden ayrılmıştı. Sanırım annem anılar yüzünden burada kalmıştı. Benim için de aynısını istediğini biliyordum ama içinde kaybolabileceğim kadar büyük bir ev istemediğimi ona söyleme cesaretini bulamadım.

“Siz, ikiniz neler konuşuyorsunuz bakayım?”

Wes'in sesini duyunca o yana döndüm. Verandaya açılan kapıyı kapattı ve bana gülümsedi. Siyah gömleği aynı siyahlıktaki pantolonunun içine sokulmuştu. Kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. Sol kolundaki saatten güneş ışığı yansıyordu. Arkamda durup ellerini omuzlarıma koydu. Başımı sert karm kaslarına yasladım.

Annem neşeli bir tonla, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Kızıma sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğundan söz ediyorduk sadece."

Wes bir sandalye alıp yanıma çekti. Kendine özgü gülümsemesiyle bana baktı. Beni etkisi altına alıp bir daha asla bırakmayan o gülümsemesiyle. "Doğru, şanslıyım."

Kasım 2012

Kadının her yanı mosmordu.

Dudakları patlamıştı.

Floresan ışıkları da ona pek yardımcı olmuyor, her izi daha da belirginleştiriyordu. Sağ elini göğsüne doğru çekmişti ve ne benim ne de Dr. Pelletier'in bakmasına izin veriyordu. İncindiğinden kesinlikle emindim.

Dr. Pelletier orta yaşlı, aksi bir adamdı. Ama tavrını umursamazsanız son derece şefkatli biri olduğunu görürdünüz. Son bir yıldır aralıklı olarak onunla çalışıyordum. Ne zaman nöbetçi olsa zamanın hızla geçeceğini biliyordum.

Altınca kez nasıl yaralandığını sordu ona. Ama her seferinde farklı biçimde sordu. Kadının cevabı hep aynıydı: Merdivenden düşmüştü. Çocuklarından birinin döktüğü suya basıp kaymıştı. Sadece bir kazaydı, gerçekten.

Morluklar ve kırık kemikler hakkında o kadar çok açıklama duymuştum ki kitabını yazabilirdim. Dr. Pelletier'in çatık kaşlarından onun da aynı şeyi hissettiğini fark ettim. Bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu ama omuzları hafifçe çökmüştü.

Dr. Pelletier, kadına biraz dinlenmesini söyleyip odadan ayrıldı. Ben odada kaldım; kapı kapandıktan sonra rahatlatıcı bir ifadeyle kadına gülümsedim.

Adı Alex'ti.

Benden en fazla birkaç yaş büyüktü. Ama hayat ona iyi davranmamıştı. Teni solgun, gözleri ifadesizdi; omuzlarına kadar gelen saçları vardı. Elimden gelseydi, geri dönmemek üzere o adamı terk etmeyi kabul edene kadar onu bu odaya kilitlerdim.

Her zaman bir "o adam" vardı.

Onunki gibi vakalara alışmış olmam gerekirdi ama alışmamıştım. Hepsi ilk gördüğüm vaka kadar acı vericiydi. Bunun en büyük nedeni, onlara yardım etmeye, hasarı düzeltmeye çalışırken düzelir düzelmez yine şiddetin kollarına geri döneceklerini biliyor olmaktı. Bu, korkunç bir duyguydu.

Sakin bir tonla, "Onunla yaşamak zorunda değilsin," dedim.

Alex başını kaldırmadı. Sanki bu cümleyi duymaya alışmış gibiydi.

"Gidebileceğin sığınma evleri var. Arayabileceğin yardım hatları da. Sana destek vermeye hazır çok sayıda yer mevcut."

İç çekti. "Bu kadar basit değil." Sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Onu duymak için eğilmek zorunda kaldım. "Üç çocuğumuz var. Öylece bırakıp gidemem."

Küçük bir bankonun üzerinde sigarayı bırakma yollarından depresyona, hamilelikten aile içi şiddete kadar çeşitli konularda broşürler sıralanmıştı.

Teşvik edici bir tonla, "Elbette yapabilirsin," dedim.

Kadın dudak bükerek muayene masasından indi. Broşürü çantasına koydu ama ona bakmayacağını biliyordum. Hatta büyük bir olasılıkla broşür, çıkış kapısının yanındaki çöp kutusuna atılacaktı.

Geri gelebilirdi.

Gelmeye de bilirdi.

Eğer geri gelirse bu sefer daha gerçekti bir mazeret uyduracaktı. Savunması artmış, gözleri eskisinden daha cansız bakıyor olacaktı.

Ne yazık ki böylesi kötü durumda göreceğim son kadın olmayacaktı. Bu karşılaşmalar asla kolaylaşmıyordu. Onların gitmesine engel olmak istiyordum. Eğer çaba harcarsalarsa o adamı gerçekten terk edebileceklerine ikna etmek istiyordum.

Ama yapamıyordum.

Sonunda odadan çıktım.

Dayak yemiş bir kadınla ilgili anlar, işimin karanlık yanıydı. Parlak yanını düşünmeye çalışıyordum: İnsanlara yardım etmek. Onları rahatlatmak.

Bu, kendimi verimli hissetmemi, bu dünyada yapmak için yaratıldığım tek şeyi yapıyormuş gibi hissetmemi sağlıyordu.

Hastaların ve hemşirelerin yanından geçerek kordorda ilerdim. Bankoda yakın arkadaşlarımdan biri olan Taylor kayıt yapıyordu.

Omzunun üzerinden, "Ben de seni görmeyi umuyordum," dedi.

Hemşire bankosunun arkasına doğru geçerken, "Öyle mi?" diye sordum.

Başını sallayarak dirseklerini bankoya yasladı. "Cumartesi günü öğle yemeği için müsait misin, diye sorduk."

"İzin günlerimizin aynı olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Aynen. Mucizeler bazen gerçekleşir."

Gülümsedim. "Çok iyi olur. Kaçta?" Taylor'la üniversitedeyken tanışmıştım. Aklı sürekli karışık ve ona bir şey verirsiniz kesin kaybederdi. Ama aynı zamanda kibar ve sevecendi; ne olursa olsun yanınızda olacak türde bir arkadaşı.

"Henüz bilmiyorum. Saati kararlaştırmak için seni arıyorum." Dirseğiyle beni dürtüp başıyla koridoru işaret etti.

Wes bize doğru geliyordu. Aklımdan geçenleri tam olarak biliyormuşçasına bana göz kırptı.

Taylor iç çekti. "Bu adam gerçek olmayacak kadar iyi."

Bunu kabul etmek zorundaydım. Altı aydır evliydik ve bundan daha mükemmel gidemezdi.

"Erkek kardeşi yok, değil mi?"

"Olsaydı çoktan aranızı yapmış olurdum."

"Aferin sana."

Wes yanımda durunca sohbetimiz sona erdi. Ona sarılmak üzere uzandığımda burnumun dibinde hazır yemek paketini salladı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Şaşırtıcı bir biçimde Wes izinliydi. İş konusunda her zaman hırslıydı ama ortak olmaya çalışmak bu hırsına başka bir boyut kazandırmıştı. Ona verilen her dava üzerinde deli gibi çalışıyordu. Çoğu zaman yalnızca o işe giderken ve ben işten dönerken karşılaşıyorduk. Bu durum

her ne kadar berbat olsa da birlikte geçirdiğimiz anları çok daha değerli kılıyordu.

Hafifçe omzumu okşadı. "Ne zaman mola veriyorsun?"

"Şimdi."

Durmadan bir odadan diğerine koşturmaktan sıkılmaya ya da acıkmaya zaman kalmıyordu. Ancak midem guruldamaya başladığı anda saatlerdir ayakta olduğumu fark ediyordum.

"Benimle birlikte yemek ister misin?"

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" dedi dalga geçer bir ses tonuyla.

Taylor bankodan uzaklaştı. "Anlaşıldı," diye iç çekti. "Burada istenmediğim belli. Sonra görüşürüz, Wes."

Koridorun sonundaki küçük dinlenme odasına doğru yürürken yemek paketini Wes'in elinden aldım.

Alay eder bir şekilde, "Sağlıklı yaşam tarzı. Tam benlik," dedim.

Wes sırtıttı. "Sen en iyisine layıksın."

Hemşire bankosunun çevresindeki karmaşa bu alanda yoktu. Burada doktorlar ve hemşireler birkaç dakika huzur bulmaya çalıştıklarından her zaman sessizlik hâkimdi.

O sırada dinlenme odasında sadece bir hemşire vardı. Masanın en ucunda oturmuş, gözlerini önündeki dergiye dikmişti. Duvara monte edilmiş sesi kısık olan televizyonda bir dizi oynuyordu. Duvarda büyük bir mantar pano vardı ve üzerinde bir takvim asılıydı. Hemen önünde eski tarihli dergilerle dolu bir sehpa vardı. Sol tarafta çoğumuzun yemeklerini ısıttığı küçük bir mutfak bulunuyordu. Arkamdaki duvarda yiyecek-içecek otomatları sıralanmıştı.

Bu alanda fazla bir şey yoktu ama kapıdan içeri girdiğimiz çoğu zaman öylesine yorgun, öylesine aç oluyorduk ki umursamıyorduk. Sadece biraz oturmak istiyorduk.

Wes yemek paketini açıp içindekileri çıkarmaya başladı. "İşin ne zaman bitiyor?"

Bozuk para için çantamı karıştırırken saate göz attım. "Yaklaşık beş saat sonra. Bu sabah on iki saatlik nöbetim olduğunu söylemiştim sana."

"Biliyorum. Değişmiş olabileceğini ümit ediyordum."

"Hayır." İçecek otomatına doğru yürüdüm. "Bugün eleman eksikimiz var."

Kızarmış patateslerin kokusu midemi guruldattı. İki şişe su aldım ve masaya geri dönerek birini Wes'e doğru attım. Tek eliyle yakaladı. Birkaç dakika boyunca çıt çıkarmadan ikimiz de yemeğimize gömüldük.

Sonunda diğer hemşire kalktı. Çöpünü attı ve odadan çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandı. Wes'i dudaklarından çılgınca öpmek için hiç vakit kaybetmeden ona doğru eğildim. Hazırlıksız yakalandı, dudaklarımın altındaki dudakları bir süre hareketsiz kaldı. Tam istediğim tepkiyi vermesi sadece birkaç saniye aldı.

Geri çekildiğimde Wes'in gözlerinde şaşkın bir ifade vardı.

"Bu ne içindi?"

Omuz silkerek suyumdan bir yudum aldım. "Yalnız ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum; hazır böyle bir fırsat yakalamışken değerlendireyim dedim."

Wes arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde o ciddi ifadeyle orada öylece otururken çok çekici bir görüntü sergiliyordu. O an işten çıkıp onunla eve gidebilmeyi her şeyden çok istedim.

"Bu çılğınca nöbetler ne zaman sona erecek?"

"Seninkilerle aynı zamanda," dedim dalga geçer bir tonla.

Gülümseyerek bana doğru uzandı; parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Ciddi soruyorum."

Hafifçe elini sıktım. "Biliyorum. Ama her zaman böyle. Birkaç hafta deli gibi nöbet. Sonra kısa bir ara ve ardından yeniden deli gibi nöbet."

"Sadece kendini fazla yormanı istemiyorum."

Benim için endişelenmesi hoşuma gitmişti. "Yorum. Yemin ederim."

"Yorulduğun an işi bırakabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Kalkıp yemek artıklarını çöpe atarken omzumun üzerinden, "Bunu neden yapayım?" diye sordum. "İşimi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seni sadece kendime istiyorum. Bu dünyada sana veremeyeceğim hiçbir şey yok."

Yanına gittiğimde ellerini belime sarıp beni kendisine çekti. Kalçalarımı sıktı. Başını öptüm.

"Seni seviyorum, Victoria."

Gözlerindeki bakış söylediklerinde çok samimi olduğunu açıkça gösteriyordu. Hastane önlüğü içinde bile kendimi güzel hissetmemi sağlıyordu.

On iki saati ayakta geçirdikten sonra eve dönmekten daha güzel bir şey yoktur.

Ayakkabılarımı büyük bir hevesle ayağımdan fırlatıp attım ve diğer ayakkabıların yanına koymaya uğraşmadan öylece bırakıp yürüdüm. Mutfak ışığı kapalıydı ama

oturma odasından koridora ışık süzülüyordu. Ev alışılmadık biçimde sessizdi. Genelde televizyon açık olur ve sesi geri planda duyulurdu.

“Wes,” diye seslendim.

Çağrım sessizlikle karşılandı.

Koridorda ilerlerken bacaklarım pelte gibiydi. Yapmak istediğim tek şey yorganın altına girip hemen uyumaktı.

Yatak odasına girdiğim anda kendimi yatağa attım ve yanağımı çiçek desenli yorgana dayadım. Wes’le aynı eve taşındığımızda hangi eşyalarımızın kalacağı, hangilerinin depoya gideceği ve nelerin gitmesi gerektiği konusunda orta noktada buluşmak zorunda kalmıştık. Onun şehirdeki evi, siyah deri mobilyalardan duvardaki zevksiz resme kadar tam bir bekâr eviydi. Ben ise renk cümbüşünü ve çiçekleri seviyordum. Soluk sarı çiçekli yorganı ilk gördüğünde dehşete düşmüştü. Sonunda pes etti; artık bekâr evi yoktu. Her şeyiyle bize ait sıcacık bir mekân yaratmak için ortak bir noktada buluşmuştuk.

Banyo kapısı açıldı ve havlusunu beline sarılı bir halde Wes dışarı çıktı. Yorgunluğum mucizevi bir biçimde yok oldu. Kaslı göğsünden sular süzülüyordu. Alnına düşmüş ıslak saçlarındaki damlalar tıpkı gözyaşları gibi yüzünden akıyordu. Saçını kuruladı ve minik bir öpücük vermek için bana doğru eğildi. “Hey! Nihayet evdesin.”

“Sonunda. Öğle yemeğini benimle yemeye gelmenin gerçekten kötü bir fikir olduğuna karar verdim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü nöbetim bitene dek saatleri saydım. Her zamankinden daha çok.”

Dikkatle onu inceledim. Vücudu yağsızdı. Karın kaslarının şekli belirgin, göğsü genişti. Sırtındaki kaslar gergindi. Bir boxer çıkarıp yeniden bana döndü.

Utanmaz bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim.

"Yorgun musun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman bana öyle bakmaktan vazgeç çünkü şu an yapmak istediğim tek şey seni becermek."

Wes banyodan çıktığı saniyede zaten tüm dikkatim ona yönelmişti ama artık büyülenmişim. Yavaşça doğruldum ve uzanarak parmağımı havlunun kenarına sokup onu yanıma doğru çekerken hınzır bir ifadeyle gülmüsedim. "Birden bütün yorgunluğum geçti."

Saniyeler sonra beni yatağa mıhlayan ılık bedenini üzerimde hissettim. Gözlerim hâlâ kapalı bir halde tavana gülümseyerek kollarımı boynuna doladım. Beni öpmesi için yanıp tutuşuyordum ama onun başka düşünceleri vardı. Boynumu öptü. Sonra çenemi. Ardından yanaklarımı.

Dudakları hafifçe dudaklarımda gezinmeye başladığı anda tırnaklarımı tenine geçirip hilâl biçiminde izler bıraktım. Soluk soluğa kalmıştım.

Birkaç saniye daha bekledi ve sonra beni öptü. Öpüşünde ne tatlılık vardı ne de yumuşaklık. Bu sabahki gibi değildi. Bu çok ateşli bir öpücüktü, sanki yeterince sert öperse ikimizi de tüketen arzuyu ehlileştirebileceğini düşünüyor gibiydi. Dirseklerimin üzerinde doğrularak aynı yoğunlukla ona karşılık verdim.

Elleri gömleğimin altına kaydı; karnımdan yukarı doğru ilerledi ve sahiplenici bir biçimde göğüslerimi avuçladı.

Bu, beni çıldırtan bir şeydi. Toplum içinde Wes kontrollü ve mesafeli davranırdı. Ama yalnızken tamamen farklıydı: vahşi ve neredeyse tehlikeli. Beni sımsıkı kavradı; tırnakları tenime geçti. Komutlar veriyor ve ben

hepsine uyuyordum. Bu bilinmeyen yönünü görmek çok heyecan vericiydi.

Aramızdaki açlık gitgide artıyordu.

Bluzumu çıkarabilecek kadar doğruldum. Bluzumu pantolonum takip etti. Wes'e dokunmak için uzandığımda ellerimi yakaladı. Öyle sıkı tuttu ki hareket etmem mümkün değildi. Başımın üzerine götürdü.

Nefes nefese, "Henüz değil," dedi.

Bunu izleyen sarhoş edici, büyük bir heyecandı. Baştan çıkarma Wes için bir oyundu ve bu oyunu mükemmel oynuyordu.

Kendimi yarı çıldırmış hissederek gülümsedim. Havlu belinden düşüp ne denli sertleşmiş olduğunu ortaya çıkardı. Ellerini gevşetti; uzanıp sertliğini avucumun içine alıp sıvazladım. Yarı kapalı gözlerle izliyordu. Çok hafifçe sıktım. Dudakları aralandı ve keskin bir nefes aldı. Ne kadar çaba harcarsam harcamayım gözlerimi alamıyordum.

Wes, hayatının her safhasında kontrolün onda olmasını isterdi ama bu gibi anlarda kontrol bende olurdu ve bunun her saniyesine bayılırdım.

Tıslarcasına, "Siktir," dedi.

Bacaklarımı ayırdı. Elleri başımın iki yanında sertçe içime girdi. Gözlerim kapalı bir halde keskin bir nefes aldım.

Wes içime o kadar yavaş girip çıkıyordu ki, âdeta bana işkence ediyordu. Kalçalarım onu yakalamak için yukarı kalkıyor, topuklarım çarşafa gömülüyordu. Gözlerinde sahiplenici bir pırıltıyla her hareketimi izliyordu.

Heyecanım giderek artıyor, kan damarlarımda hızla akıyor, dokunuşu tenimi alev alev yakıyordu.

Wes kalçasını hareket ettiriyordu. Dudağının üstü ve saç diplerinde ter damlacıkları vardı. Temposu hızlandı ve bir anlığına bir bütün olduk. Birbirimizin hayatının içine öylesine girmiştik ki bizi hiçbir şey ayıramazdı.

Gözlerimi kapattım ama yine de Wes'i görmeye devam ettim.

Kasım 2015

"Victoria?"

Yavaş yavaş günümüze döndüm. Güneş ışığının tenimdeki sıcaklığı azaldı. Mutlu anılar soluklaştı. Üzerimde siyah eşofman altı, gri tişört ve sabahlık olduğu ana geri döndüm. Koku yok oldu ve yerini dezenfektan kokusu aldı.

Bu, gerçeğe geri dönüştü; tabii eğer öyle bir şey varsa.

"Victoria? İyi misin?" Dr. Calloway, endişeli bir yüzle pürdikkat bana bakıyordu.

Düğün fotoğrafını gösterdim. "O günü hatırlıyorum."

"İlk kez mi?"

Başım la onayladım ve ne gördüğümü tüm ayrıntısıyla anlattım. Hepsini not aldı. Bir kez bile sözümü kesmedi. Konuşmam bitince kalemini bıraktı ve belli belirsiz gülmüsed i.

Hatırladıklarım karşısında ellerim öylesine titriyordu ki Evelyn'i zor tutuyordum.

O kadar canlı, o kadar gerçekti ki şu an değil de yıllar öncesine ait bir anı olması imkânsız geliyordu.

Dr. Calloway kocaman bir gülümsemeyle, "Bu harika," dedi. "Bir şeyler hatırladın."

Dr. Calloway'ın düşündüğünün daha büyük bir resim olduğunun farkındaydım ama o kadar sabırlı değildim. Buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Hemen o an bir sonuç elde etmek istiyordum. Bir anıyı hatırlarsan hepsini hatırlarsın.

"Kaç fotoğraf var?"

Dr. Calloway şöyle bir göz attı. Bu göstermelik bir hareketti. Fotoğrafları önceden saydığını biliyordum. "Yirmi civarı."

"Bugün baktıklarımızı alabilir miyim?"

"Elbette. Onlar senin."

Fotoğrafları cebime soktum. Resimdeki ben olduğumu biliyordum ama yakalanmış bir âna bakmak ve o ânı hatırlamamak inanılmaz biçimde gerçeküstüydü. Gerginliğim Evelyn'i de etkilemişti. Mavi gözlerini dikmiş bana bakıyordu; yüz ifadesi, "Ee, bunun sana bir faydası oldu mu?" diye soruyordu.

Bir korkak gibi bakışlarımı kaçırdım.

Dr. Calloway'e, "Bütün fotoğrafların üzerinden geçecek miyiz?" diye sordum.

"Eğer istersen yapabiliriz. Geçmişini hatırlaman için sana yardım etme konusunda çok önemli olduklarını düşünüyorum."

Bu sözler, bir kez daha bu lanet yerden çıkmayı düşünmemi neden oldu. Bu, her şey için bir umut ışığıydı. Kapıya doğru yürüdüm. Kapı kolunu tuttum ve dü-

şüncelerimi nasıl dile getireceğimden emin olmayan bir halde Dr. Calloway'e baktım. "Ya iyi olmayan bir şeyler hatırlarsam?"

Dr. Calloway gülümseyerek, "Bunu o aşamaya geldiğimizde hallederiz," dedi. "Her şey düzelecek."

Başımı sallayarak, "Tamam," dedim ama doğruyu söylemek gerekirse kuşkuluydum. Üç yıla bedel anılar bir kördüğüm haline gelmişti. Ve her birini tek tek çözmek zorundaydım.

Alice kapının önünde bekliyordu. Hiçbir şey söylemeden genel salonun olduğu tarafa döndüm. Alice günümün nasıl geçtiğini sormadı. Evelyn'in nasıl olduğunu da. Seansın nasıl geçtiğini de. Onun bu tür bir hemşire olmadığını biliyordum. O an bunun için minnettardım. Her anıyı tek tek düşünme fırsatım vardı. Şimdi bunları hatırlayınca nasıl unutmuş olduğuma hayret ediyordum. Ve eğer güzel anılarımı bu kadar kolay kaybettiysem kötü olanlara ne yapmıştım?

Başımı eğip ellerime baktım. Artık onları sürekli insanlara yardım etmek için kullandığımı hatırlıyordum. Korkan hastaların elini tutmak için, yaraları sarmak için...

Rollerin tersine dönmüş olması ne kadar da ironikti.

Genel salona girip her zamanki masama oturdum ve diğerleri gibi kâğıt oynamak ya da televizyon seyretmek yerine insanları izlemeye başladım.

İnsanların Fairfax'e neden geldiklerini hiç sorgulamamıştım.

Oda kapılarının dışına her gün yeni bir isim konulurdu. Yüzler gelir giderdi. Onları tanımak için bir kez bile çaba harcamamıştım. Gelgelelim o an tek düşünebildiğim şey buydu. Köşede kendi kendine sallanan şu kız... Burada olmak istiyor muydu? Ya da benden çok

daha uzun süredir burada olan ve durmaksızın "God Bless America"yı söyleyen şu yaşlı kadın, ismi sanırım Lottie'ydi... Yuvasının Fairfax olmasına ne mecbur etmişti onu?

Televizyonun sesi kısıktı. Hemşireler ve hastalar arasındaki konuşmalar zar zor duyuluyordu. Her zaman bu odadaki sessizliğin biz hastaların toptan nefesini tutmuş, bundan sonra ne olacağını bekliyor olmalarından kaynakladığını düşünürdüm ama ilaç almadan burada geçirdiğim her gün gerçeği daha iyi görüyordum.

Burada hava yoktu.

Deliliği soluyorduk.

Cinneti soluyorduk.

Ya çevremdeki insanlar? Bununla ilgili bir sorunları yokmuş gibi görünüyorlardı. Kimse hemşirelerle kavga etmiyor ya da pencereden kaçmaya çalışmıyordu. Hareketlerimizin kısıtlandığını, çizginin dışına çıkmayalım diye her saniyemizin gözetlendiğini kimse umursuyor görünmüyordu.

Sanki bu normalmiş gibi, oturuyor ve dolaşıyorlardı.

Kısa süre önce ben de onlar gibiydim.

Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturdum. Sadece tek bir anı sarsılmama yetmişti. Bütün geçmişimi geri alınca nasıl olacaktım? Bunu keşfetmekten neredeyse korkuyordum.

"Bu arada bir şey değil."

Arkaya o kadar hızlı döndüm ki az kalsın sandalyeden düşüyordum. Reagan karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Bugün siyah bir eşofman altı giymişti ama hastane önlüğü hâlâ üzerindeydi. Kollarını kavuşturdu. Ona zar zor destek olan iki küçük sopaymış gibiydiler. Çok narin görünüyordu. Her an ikiye bölünecekmiş gibiydi.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordum.

Reagan gözlerini devirdi. "Dünden. Yem olmamdan. Ya da tuzağa çekmemden. Nasıl istersen öyle adlandır."

"O benim için miydi?"

"Aşağı yukarı."

Gözlerimi kıstım. Reagan'la ilgili sorun, kelimelerinin altında alay olmasıydı. Ne zaman ciddi olduğunu asla anlayamıyordum. Huzur bozucu kişiliği ben de dahil herkesi çileden çıkarıyordu.

Birden öne doğru eğildi; sandalyesinin ayakları büyük bir gürültüyle yere vurdu. Koyu mavi gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Elimde olmadan ben de öne doğru eğildiğimi fark ettim.

"Şu huysuz ve yaşlı yarasayı uyuz etmek çok hoşuma gidiyor." Reagan oturduğu yerde dönerek başıyla, odanın dışında başka bir hemşireyle konuşmakta olan Alice'i işaret etti.

Sonra tekrar bana döndü. "Dünkü olay yüzünden tecrit odasında kalmak zorunda kaldım."

Titrememi zor bastırdım. Tecrit odası her hastanın kâbusuydu. Ben hiç orada bulunmamıştım ama bir sürü korkunç hikâye duymuştum. Anlatılanların abartılı olup olmadığını bilmesem de öğrenmek için elbette can atmıyordum.

"Yani," diye yavaş yavaş konuşmaya başladım, "dün için teşekkür mü etmeliyim?"

Reagan sanki çok yakın arkadaşmışızcasına ıslıl ıslıl gülümsedi. "Takma kafana."

Tam o sırada Alice odaya girdi. Reagan sandalyesinden fırlayarak onu işaret etti. Dramatik bir tonla. "Aman Tanrım! Büyük Hun İmparatoru Atilla burada," diye bağırdı. "Herkes saklansın. Herkes başının çaresine baksın."

Alice dik dik ona baktı. İlgisi doğrudan bana yönelmiş olmasa da, oradan sıvıştım. "Burada olmanan gerek."

Reagan, "Nedenmiş o?" diye meydan okudu.

"Dün yaptığın şey yüzünden. Çok puan kaybettin."

Fairfax'te bir puan sistemi vardı. Bu, bizim için bir tür para birimiydi. Eğer günlük on puanınızı korursanız iyi bir hasta olarak kabul edilirdiniz. Puan kaybederseniz belli ayrıcalıkları da kaybederdiniz. Daha dikkatli gözlem altında tutulması gereken biri olurdunuz. Tek bir puan kaybettiği için sinir krizi geçiren insanlar vardı.

Reagan, puanları hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Dün ne yaptım? Dün yaptığım şey... hmm." Reagan işaretparmağıyla dudağına hafif hafif vurdu. "Dün bir sürü şey yaptım. Beni aydınlatman ve ne yaptığımı söylemen gerekiyor."

"Kalk."

Alice cevap vermesine fırsat tanımadan ayağa kalkması için onu kolundan tutup hızla çekti.

Reagan, "Cık, cık, cık," diye ses çıkardı. "Hastaları bu şekilde tutmaya devam edersen Ayın Çalışanı ödülünü kazanamazsın."

Alice onun kolunu bıraktı.

"Şimdi... 'odama' gitmeden önce bir sigara içebilir miyim?"

"Hayır. Sigara içme ayrıcalığını kaybettin."

"Bu saçmalık!"

"Hayır, değil. Kuralları biliyorsun Reagan."

İkisi birlikte odadan çıktılar ama tartışma sesleri hâlâ duyuluyordu.

Bakışlarım ikide bir kapıya kayıyordu. Tuhaftı ama Sinclair'in içeri girmesini bekliyordum. Onu hatırlamı-

yordum. En azından henüz. Ama geçmişim konusunda bana yardım edebileceğini biliyordum.

Gözleri aklımdan çıkmıyordu.

Dün gece rüyamda o gözlerin aynı dünkü yoğun ilgiyle bana baktığını görmüştüm. Ama Fairfax'te değildik. Nerede olduğumuzu algılayamamıştım. Hatırladığım tek şey havadaki çiçek kokusu ve ikimizi ayıran büyük masaydı. Dudakları oynuyordu ama söylediklerinin tek kelimesini anlayamıyordum. Sonra, çok yavaşça, masanın diğer ucundan elime uzandı. Eli yavaş yavaş yaklaştı. Benimkinin üzerinde tereddüt içinde biraz oyalandı... Ve uyandım.

Daha önce bir rüyaya yeniden dönmeyi hiç bu kadar arzu etmemiştim.

Bir yanım eğer ziyaretime gelirse rüyamı tamamlama şansım olacağını düşünüyordu. Fakat zaman ilerliyordu.

Tam o sırada her cumartesi günü saat on birde yaptığı gibi annem içeri girdi. Yağmur da yağsa, güneş de parlıdasa burada olurdu.

Fairfax dışındaki son durumlar hakkında bana bilgi verirdi: arkadaşlar, aile, olaylar, dedikodular. Hiçbir şey eksik kalmazdı. Kocam dışında hiçbir şey. Wes ve ziyaretlerinden söz etmeye başladığımda tek kelime etmez ve konuyu değiştirirdi.

Alelacele kayıt olurken ve doğrudan masama gelirken onu izledim. Bana gülümsedi. Yıllar önce birlikte düğün fotoğraflarına bakarken gözlerinin içi gülen o kadından inanılmaz derecede farklıydı. Gülümsemesi solgundu, asla gözlerine kadar ulaşmıyordu.

"Seni görmek çok güzel, tatlım," dedi.

Oturmadan önce bana sarılmak için bir hamle yaptı. Parfümünün çiçek kokusu beni sarıp sarmaladı. Geri çekildiğinde bir kez daha dikkatle baştan aşağı beni süzdü.

Onda en ufak bir değişiklik yoktu. Kusursuzdu. Kısa kesilmiş siyah saçlarından ütülü siyah pantolonuna, koyu mavi tuniğinden topuklu ayakkabılarına kadar tepeden tırnağına.

“Nasılsın?”

Her zamanki cevabımı verdim. “İyiyim.”

Ashında bugün olanları ona anlatmak için yanıp tutuşuyordum. Fotoğrafları, anıları. Hepsini. Fakat geçmişimizin bana öğrettiğı bir şey varsa o da yalan söylediğimi düşüneneceğiydi. Ne zaman Wes’in yaşıyor olduğunu söylesem bana inanmıyordu.

Çantasını sanki etrafımızdaki hastalar çalacakmış gibi sımsıkı tutarak başını salladı. Tatlı bir ses tonuyla, “Bu harika,” diye cevap verdi.

Odaya göz attı, dama oynayan narin görünüşlü kadın hastaya baktı. Kız, annemin bakışını yakaladı ve oturduğu yerden fırladı. Hastane önlüğünün etekleri dizine değıyordu. Annemin tam karşısında durdu.

“Böö!” diye bağırdı.

Annem sıçradı ve bir hemşire, sakın sakın dama oynamasını yoksa puanının düşürüleceğini söyleyerek anında kızı uzaklaştırdı. Kız birden benim bile yüreğimi sızlatan derin ve yoğun hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Bu, kapı arasından süzölüp koridora taşan ve rüzgârla taşınan türden bir ağlamaydı. Akıl hastanelerinin kötü şöhreti olmasına neden olan bir ağlamaydı.

“Ona bakmıyordum.” Üzerine sinen deliliğı temizlemek istercesine eliyle tuniğinin kollarını sildi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Anında canlandı. “Harika. Dün kadınların katıldığı bir öğle yemeğı vardı. Çok güzeldi. Orada olsaydın çok hoşuna giderdi.”

"Ne güzel," dedim ama içimden gerçekten hoşuma gidip gitmeyeceğini sorguladım.

Sonraki birkaç dakika hayatındaki son gelişmeler hakkında her şeyi anlattı. Bir hafta içinde fazla bir şey değişmeyeceğini düşünebilirsiniz ama söz konusu annemse değişirdi. Bir etkinlikten diğerine sürekli dolaşırdı.

Sandalyemde kıpırdandım. "Dinle. Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Ne hakkında?"

"Geçmişimle ilgili bir şey."

"Peki..." Bu kelimeyi hafifçe uzatarak söyledi.

"Fairfax'ten önceki hayatım nasıldı?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Masanın üzerinde uzanıp ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Çok güzeldi. Kesinlikle çok güzel."

Sesindeki içtenlik sahte olamazdı.

"Dün bir ziyaretçim vardı."

Omuzları kasıldı. Sırtı dikleşti. "Kim?"

"Sinclair Montgomery."

Bu isim havada asılı kaldı. Gözlerindeki bakış, listeden haberim olduğunu bildiğini gösteriyordu. Ama ne bunu dile getirdi ne de bir bahane bulmaya çalıştı.

"Çalışanlarda beni kimler ziyaret edebilir kimler edemez diye bir liste var mı?"

"Şey... Evet... Ama..."

"O listede başka kim var?" diye sözünü kestim.

Annemin beti benzi attı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"O listede başka kim var?"

"Sinclair ve Renee."

Derin bir nefes vererek sinirimi dizginlemeye çalıştım. "Bunu bana söylemen gerekmez miydi? Hatta böyle bir liste *olduğunu* söylemen gerekmez miydi?"

Gözlerini kapatıp burnunu sıvazladı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum Victoria."

"Bu nasıl yardım etmeye çalışmak?"

Gözlerinde bir an öfke parıltısı belirip yok oldu. "Fairfax'e kafa dinlemek için geldiğini söyledin ve ben de hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin buna engel olmayacağından emin olmak istedim."

"Bu kararı benim vermeme izin vermeliydin."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Senin için en iyi olan şeyi yaptığımı sanıyordum."

Gözlerindeki acıdan dolayı samimi olduğunu düşündüm. Samimi olduğuna inanmak *istiyordum*.

"Ee?" Gülümsedi. "Başka ne konuşalım?"

"Wes hakkında konuşabiliriz."

"Neden?"

"Çünkü Fairfax'ten çıkmaya çalışıyorum."

Yüzü aydınlandı. "Bu harika bir haber. İyi de bunun Wes'le ilgisi ne?"

"Çünkü kimse bana inanmıyor. Her zaman buradan çıkmamı istediğini söylersin. İşte buradan *kurtulmama* yardım etmen için bir fırsat."

Sanki bir böbreğini bağışlamasını istemişim gibi bir ifadeyle arkasına yasladı. Hızlı bir biçimde düşündüğünü görebiliyordum. Bana yardım etmek istiyordu. Bu kadarı kolayca görünüyordu ama bu isteğimi kabul edecek miydi? Asıl soru buydu.

Alçak bir sesle, "Victoria," dedi. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Başımı eğip Evelyn'e baktım ve hafifçe saçını okşadım. Kalp atışım kesik kesik ve düzensizdi. "Neden?"

"Çünkü o, gerçekten öldü."

Tek düşünebildiğim, *işte yine başlıyoruz*, oldu. Bu kez farklı olacağını da nereden çıkarmıştım? Hızla gözlerimi kırparak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

Başımı kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım. Sert bir tonla, "Hayır, ölmedi," diye fısıldadım.

"Evet, öldü. Tatlım..." Annem dudaklarını yalayıp gözlerini masaya indirdi. "Cesedi ben teşhis ettim."

Bunu ilk kez söylemiyordu. O zaman da ona inanmamıştım, şimdi de inanmıyordum. "Hayır, bunu yapmadın."

Masanın üzerinden ellerime doğru uzandı. Hızla geri çektim. Yüksek sesle iç çekti. "Beni hiç dinlemeyeceksin."

"Çünkü yalan söylüyorsun." Öne doğru eğildim. "Onu sürekli görüyorum."

"Bu konuyu kapatıp ne istediğine odaklanalım, olur mu?"

"Yani senden yardım istememe mi?"

Annem manalı bir biçimde beni duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Söylediğini kabul edip öyle olmadığı halde doktorlara Wes'in yaşadığını söylersem, buna inanman için sana cesaret vermiş olurum."

İki elimi de masaya vurdum. Evelyn kucağında mızıldanmaya başladı. "İstesen de istemesen de buna inanmaya devam edeceğim." Annem anlayışlı bir ifadeyle bana baktı ve bu bakış öfkemi daha da artırdı. Sesim yükselmeye başladı. "Her gece on birde buraya geliyor. Bana diyor ki..."

Annem sanki gizlice izleniyormuşuz gibi etrafına bakındı ve sözümü kesip sakın bir ses tonuyla, "Sakinleşmen gerek, tamam mı? Seni üzmeye çalışmıyorum." dedi.

Öyle olmadığınız halde biri size deliymişsiniz gibi davrandı mı hiç? Bu, korkunç bir duygu. Kalbimin sanki yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamasına neden oldu. Yanağımın içini ısıtıp kafamın içinde, *Ben haklıyım, ben haklıyım, ben haklıyım, ben haklıyım, ben haklıyım*, diye tekrarlayıp durdum.

İkimiz de sessizleştik. Ne benim söyleyebileceğim bir şey vardı ne de onun bu gerginliği yok etmek için yapabileceği bir şey. En sonunda konuştu. "Gitmemi ister misin?"

Bir yanım istiyordu. Daha büyük bir yanım kalmasını istiyordu. Bir saatten fazla kalırsa, hatta bütün bir gün kalırsa bir ihtimal, küçük bir ihtimal Wes'i görebilirdi.

"İstemiyorsan gerek yok."

Başını eğerek, "İyi, o halde kalıyorum," dedi.

Evelyn mızıldanmaya devam ediyordu; hayal kırıklığı ve öfkemi hissettiğini bildiğimden onu göğsüme yasladım. Derin derin nefes aldım. Yavaş ama emin adımlarla sakinleşti.

"Bir sorum daha var."

"Victoria, eğer yeniden Sinclair'i soracaksan..."

"Tabii ki onu soracağım. Bu adam birden ortaya çıkıp beni tanıdığını iddia ediyor. Ve sonra senin onu benden uzak tuttuğunu öğreniyorum..." Derin bir nefes aldım ve dikkatle anneme baktım. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Bu adamın sorundan başka bir şey olmadığını biliyorum."

"Ama..."

"Hayır, beni dinlemen gerek." Öne doğru eğildi; gözlerinde çaresizlik ve korku vardı. "Bu adamı görmeye devam edersen iyileşme yolunda Fairfax'te kaydettiğin bütün mesafe yok olacak. Anlıyor musun?"

“O, benim için kimdi?” diye fısıldadım.

Annem bir an tereddüt etti. “O senin tetik noktandı, hâlâ da öyle. Bütün sorunlarının kökeni.”

“Şifreli konuşmaktan vazgeç ve bana gerçeği söyle,” diye âdeta yalvardım.

“Şu an bunu yapmayacağım Victoria.” Ayağa kalktı; bana yardım etmeyeceği için büyük bir hayal kırıklığıyla onu takip ettim.

“Ne söylersen söyle baş edebilirim. Beni dağıtmaz.”

Tamam. Kabul. Gerçeği biraz abartmıştım ama çaresizdim.

Annem gülümseyerek masanın etrafını dolandı. Uzun parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. Saçımı kulağımın arkasına soktu. “Ah, Victoria. Etrafına bir bak tatlım. Halihazırda dağılmış haldesin ve daha da parçalandığını görmeyi hiç istemiyorum.”

Aramızda sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Sonunda, “İleride anlayacaksın,” dedi. Yanağıma bir öpücük kondurup sanki peşinden kovalayan varmış gibi koşarcasına kapıya doğru yürümeye başladı.

“Wes konusunda bir gün bana inanacak mısın?” diye seslendim.

Durdu ve bana doğru döndü. “Nasıl inanabilirim? Gerçeği biliyorum.”

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerden korkarak yüksek sesle yutkundum. “Eğer bana inanmıyorsan bir daha gelme.”

Söylediklerim karşısında irkildi. Ben de.

“Bunu içten söylüyor olamazsın.”

“Son derece içten söylüyorum. Buradaki hemen hemen herkes yalan söylediğimi düşünüyor ve böyle hissetmesi gereken son kişi sensin.”

Ellerini yukarı kaldırdı; çocukluğumda olduğu gibi muhteşem ve kontrollü görünüyordu. Dudakları ince bir çizgi haline geldi. Çok sinirlendiğini gösteren tek şey çantasının sapını sımsıkı tutan parmaklarının beyaz eklem yerleriydi. “Öyle olsun. Madem istediğin bu, olmuş bil.”

Başka hiçbir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıktı.

"Herkes sakin olsun!" Gece nöbetindeki hemşirelerden biri bağırdı.

İçi, isimlerimizin yazılı olduğu kâğıtlarla dolu şeffaf bir kâseyi başının üzerinde tutarak televizyonun önünde duruyordu. Genel salondaki iki lamba dışında hepsi açıktı, perdelerse kapalıydı. Masalar kenarlara itilmiş, sandalyelerin hepsi televizyona bakacak biçimde sekizli üç sıra halinde yerleştirilmişti. Ekran maviydi ve bir DVD logosu yavaş yavaş dönüp duruyordu. Son on dakikadır tamamen köşeye çarpmasını bekleyerek onu izliyordum.

Böyle bir şeyin beni bu kadar mutlu ediyor olması üzücüydü. Her perşembe film gecesiydi. Bir hemşireye ya da doktora sorsanız hastaların katılmaya "teşvik edildiğini" söylerlerdi. Aslında *teşvik* edilmek *zorlanmayı* süsleyen bir kelimeydi. Gözünüz kanadığı için yerde kıvrılmıyorsanız film gecesi için genel salonda olurdunuz.

Etrafımdaki herkes susup Susan'a baktı.

"Bu akşamki filmi seçecek kişi..." Susan bir isim çekti ve kâseyi indirdi. "Louise!"

Film seçme sırası Reagan'dayken *Aklım Karıştı*'yi seçmişti. Seçimini tekrarlatmışlardı. Seçtiği sonraki film *Sybil*'di."

Reagan'm bir daha asla film seçemediğini söylemeye gerek yok.

"Louise, bu akşam hangi filmi izlemek istersin?"

Yaşlı kadın, sanki hayatındaki en önemli cevabı verecekmişçesine düşünerek telaş içinde ellerini ovuşturdu. Sonunda, "*Neşeli Günler*," dedi.

Belli belirsiz alkışların ve sevinç çığlıklarının arasında Reagan yüksek sesle homurdandı. "Yine mi bu film? En az on kez gördük. Anladık. Julie Andrews şarkı söyleyebiliyor."

Hemşire gözlerini devirdi. "Fark etmez. Seçme sırası Louise'de."

"O halde lütfen odama gidebilir miyim?"

"Hayır."

"Lütfen dedim."

"Ben de hayır, dedim."

Reagan sandalyesine çöktü. Seçilecek onca sandalye varken benim sağımdakini tercih etmişti. Bilmediğim nedenlerden ötürü bana fazla bağlanmış görünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bu o kadar da kötü değildi. Burada konuşacak birisinin olması oldukça güzeldi.

Beynim, *Kızın var ya!* diye âdeta tısladı.

Birden kendimi suçlu hissederek Evelyn'in sırtını

* *Girl, Interrupted*: Türkçeye *Aklım Karıştı* olarak çevrilmiş olan film bir akıl hastanesinde geçer. Kahraman, kişilik bozukluğu tanısı konan bir kadındır. -çn

** Çoklu kişilik bozukluğu yaşayan bir kadınla ilgili televizyon filmi. -çn

okşadım. Tabii ki kızım vardı ama bazen birisiyle sohbet etmek iyi oluyordu. Evelyn'in tatlı gülümsemesine ve tombul yanaklarına bayılıyordum. Sanki dünyasının merkezi benmişim gibi bana bakışına bayılıyordum. Bunların hepsini çok seviyordum ama az da olsa yetişkin sohbetine ihtiyaç duyuyordum.

Hemşire DVD'yi taktı. Başlangıç jeneriği ekranda ilerlerken plastik kaplarda patlamış mısır dağıttı. Işıklar söndü ve iğrenç şşşt! sesleri dindi. Nihayet herkes film izlemek üzere yerleşti ama hiçbir şey, Julie Andrews ve onun canlandırıcı sesi bile beni gerçeklerden çekip çıkaramıyordu. Reagan'ın bakışlarını üzerimde hissettim; bana bakan bir çift göz daha olduğunu hissediyordum. Hiç kimseyi görmemek için sandalyemde birkaç kez kıpırdandım.

Reagan, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yüzümü televizyona döndüm. Kollarımın arasındaki Evelyn mızıldanıyordu. Yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Hiçbir şey."

Reagan havaya bir parça patlamış mısır attı. Öne doğru eğilip ağzıyla yakaladı. "Uff! Hadi ama. Yalan söyleyeceksen doğru dürüst bir yalan söyle. Gerildiğini söyleyebilirdin mesela."

"Öyle deseydim bana inanacak mıydın?"

"Hayır ama pratik zekâna hayran kalacaktım."

Gülümsedim ve filme geri döndüm.

Reagan birden, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Bir konudan diğerine bu kadar çabuk atlayan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onunla sohbet ederken dayak yemiş gibi oluyordum.

"Birine yaşını sormak çok kaba bir davranış," diye belirttim.

Bir parça mısır daha attı havaya ama bu kez önümüzde oturan Amber isimli kıza çarptı. Muhtemelen benim kadar uzun süredir burada olan bir anoreksikti. Öncekinden daha da zayıftı ve buradan çıkabilecek gibi görünmüyordu.

“Sadece moruk birine sorulması kabalıktır,” diye karşılık verdi Reagan. “Ee... yaşın?”

“Yirmi yedi. Sen kaç yaşındasın?”

“Seksen beş,” dedi ifadesiz bir şekildi. “*Benjamin Button’ın Tuhaf Hikâyesi* gibiyim.”

Bu beni gülümsetti.

Ardından ciddi bir tonla, “Yirmi üç yaşındayım,” dedi.

Cevabı beni çok şaşırttı. Reagan on sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu. Belki de yapısı böyleydi. İnanılmaz ince kemiklerini örten solgun bir teni vardı. Ya da gülüşü yüzündendi. Hayatın tüm zevklerini almış ve son damlasına kadar kullanıyormuş gibi içten bir kahkahası vardı.

Şüphe yok ki Reagan deliydi ama bazen onun kişiliğine sahip olabilmeyi arzu ediyordum. Sadece birkaç saniye için.

“Bebek film izlemekten hoşlanır mı?” diyerek bir mısır tanesini daha havaya attı. Patlamış mısır Amber’ın başından sekti. Sıska omuzları kıpırdandı. Patlamak üzere olduğunun farkındaydım.

Dikkatle Reagan’a baktım. “Ona ‘bebek’ demekten vazgeç. Adı Evelyn.”

Özür diler bir ifadeyle ellerini uzattı. “Benim hatam. Benim hatam. Evelyn elbette.”

Ona hâlâ inanmıyordum. Evelyn’i biraz daha sıkı tuttum.

“‘Evelyn’ film izlemekten hoşlanır mı?”

“O henüz bir bebek. Ne olduğunu farkında değil.”

“İşte bu konuda seninle tamamen aynı fikirdeyim,” diye belirtti.

Birkaç mısır tanesi daha attı ve bu kez hepsi ağzına isabet etti. “Burada çok fazla arkadaşın yok, değil mi?”

“Yok.”

“Bana takıl Annecik. Fairfax’in *folie à deux*’sü olabiliriz.”

“*Folie à deux* nedir?”

Reagan döndü ve sinsice bana gülümsedi. “İki kişinin paylaştığı delilik.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan Amber arkasını dönüp Reagan’a nefret dolu bir bakış attı. “Bu kadar yüksek sesle konuşmasan olmaz mı?”

“Tabii ki bu kadar yüksek sesle *konusmasam* olur ama eğlencesi kalmaz.”

Amber, Reagan’ın patlamış mısırını almak için bir hamle yapınca hemşirelerden biri ayağa fırladı. “Kızlar,” diye uyardı.

“Sorun yok. Sorun yok,” dedi Reagan. Hemşireye sevimli bir ifadeyle gülümsedi.

Hemşire yerine oturdu ve bütün gece boyunca ilk kez Reagan birkaç dakika sessiz durdu. Sanırım kendi rekorunu kırdı. Bu filmden nefret ediyor olmasına rağmen gözleri ekrandan uzaklaşmadı. Ama ben hâlâ şu lanet olası şeye odaklanamıyordum. Bugün annemle yaptığım sohbeti düşünüp duruyordum. Bir daha gelmemesini istediğimde bana acıyacağını ve inandığını söyleyeceğini ümit etmişim. Yavaş yavaş geçmişime dönerken bana destek olacağını ummuştum.

Ondan çok şey mi bekliyordum? Belki de. Ama sanırım kendimi çok zayıf görüyordum. Aslında bu yükü tek

başına taşımamanın imkânsız olduğunu varsaymak istiyordum.

"Neden korkuyorsun? Sen tanıdığım en cesur insansın."

Nefesimi tutup arkamı döndüm. Aslında arkamda Sinclair'i görmeyi bekliyordum. Ama yoktu.

Film devam ediyordu. Evelyn derin uykudaydı; benim de gözlerim kapanmaya başlamıştı ki arkamda sesler duydum. Biri kadın, diğeri erkekti. Anında doğrulup arkaya döndüm. Bu sesi tanıyordum. İlgimi çekmişti.

Sinclair'i fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Ön girişin yanında durmuş hemşirelerden biriyle hızlı hızlı konuşuyordu. Kate'in suratı asıktı ama tamamen ilgisiz davranmıyordu. Dr. Calloway'den onun adını yasaklı ziyaretçi listesinden çıkarmasını rica etmiştim. Acaba yapmış mıydı? Tanrım, umarım yapmıştı.

"Nereye bakıyorsun? Şaşırsın..." Reagan o yöne döndüğünde cümlesi yarım kaldı. "Vay. Uzun boylu, esmer ve tehlikeli. Başka bir açıklamaya gerek yok."

"Adı Sinclair."

Bunu söylemem için herhangi bir sebep yoktu ama onun adının dudaklarımdan çıkması hoşuma gitti. Doğru geliyordu.

Bakışlarım Reagan'a kaydı. "Onu daha önce burada gördün mü?"

Reagan başını salladı. "Birçok kez."

Evelyn'in başını öperek sırtımdan saklamaya çalıştım. Birinin beni araması, görmek istemesi daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı. Devam etmem için bana umut vermişti. Ama bu duyguya ek olan başka bir şey daha vardı. Tanımadığım, açıklayamadığım bir şey.

Susan genel salona girdi ve eliyle beni yanına çağırırdı. Kendimi tuhaf hissederek ayağa kalktım. Üzerimdeki sa-

yırsız gözü hissedebiliyordum ama en çok Sinclair'ın bakışlarını hissediyordum. Tüm bedenimin alev alev yanmasına sebep olacak biçimde bakıyordu.

Susan, "Ziyaretçin var," diye fısıldadı. "Ama kısa kes. Ziyaret saati..."

"Yedide bitiyor. Biliyorum."

Susan omuz silkerek hemşire bankosuna doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim. Koridordaki parlak ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Gözlerim ışığa alışınca Sinclair'e baktım. Koridor boştu; sadece ikimiz vardık.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bedenim ona tepki veriyor olsa da bu onu ikinci kez gördüğüm gerçeğini değiştirmezdi.

Gülümsedi. Sadece gülümsedi ve bu bile benim için bir şeyler ifade etti. Bu, birkaç gün önce hemşireye gülümsediği türden bir gülümseme değildi. Dostça bir gülümseme de değildi. Sanki hayatımın uzun yılları bu gülümsemenin ardındaymışçasına samimi bir gülümsemeydi. Her şey tuhaf görünüyordu. Anlaşılmaz. İmkânsız.

Alçak bir sesle, "Nasılsın?" diye sordu.

Akıl Hastanesine Giriş Dersi: Herkes nasıl olduğunuzu soracaktır. Onları tatmin edecek, akla gelen ilk cevabı vermek size kalmıştır.

Ama Sinclair'e bu tür bir cevap vermek istemedim, bu yüzden, "Daha iyi hissettiğim günler oldu," dedim.

Yüzünü içten bir endişe kapladı. "Sorun ne? Her şey yolunda mı?"

Genel salondan bir erkek hasta, sandalyesinde dönüp rahatsız edici bir biçimde bizi susturmaya çalıştı. Dik dik ona baktım.

Sinclair kapının hemen yanındaki alanı işaret etti. "Oraya geçmek ister misin?"

Başımınla onayladım ve önden gitmem için bana yol verdi. Yanıma sokulup kollarını kollarıma dayadı. Sıcaklık kollarımdan aşağıya doğru yayılarak parmak uçlarıma kadar ulaştı. Bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen gözlerimi karşıya diktim.

Beynim hızla çalışıyordu.

Ona kız kardeşini sor!

Hayır, kendin hakkında bir şeyler sor. Geçmişindeki boşlukları doldurabilir belki de.

Wes'i tanıyor muydu?

Seninle nerede tanışmıştı?

Sorulması gereken sorular bunlardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Duvara yaslandım; omzum film gecesini, oyun gecesini ya da bir sonraki etkinliği veya tatili duyuran broşürlerin asılı olduğu panoya değiyordu. Parlak renkli broşürlerin arasına asılmış donuk renkli motive edici posterler vardı.

Aramızda nabız atışımın biraz yavaşlamasına yetecek kadar bir mesafe vardı. Çaktırmadan ona bir göz attım. Benden en az 15 santim uzundu. Başımın tepesi omuzlarına geliyordu. Aramızdaki boy farkı, yanında cüce gibi kalmam aslında hoşuma gitti. Onun yanında dururken kimsenin beni incitemeyeceğini hissediyordum. Beni incitmek. Bu neredeyse yüreğimin çağlamasına neden oldu.

Üzerinde kot pantolon vardı. Kahverengi ceketini gömleğini saklıyordu. Dağınık siyah saçının uçlarına kar tanecikleri yapışmıştı. Uzanıp onları silmek istedim. Daha önce de aynı şeyi yapmışçasına bir dejavu yaşadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu yeniden.

Bir akıl hastanesine tıklıp kalmış olmam yeterince kötüydü. Eğer ona her adımında beni sürekli izleyen bakışlar hissettiğimi söylesem bir daha geri gelmeyebilirdi.

Bunu istemiyordum.

"Her şey yolunda." Parmaklarımı Evelyn'in elinde gezdirdim.

Omuzları gevşedi ve duvara yaslandı. "Şu an seninle konuşuyor olduğuma inanamıyorum."

"Senin ve kardeşinin adını listeden çıkarmalarını istedim. Eğer yasaklı olduğunuzu bilseydim bunu daha önce yapmaya çalışırdım..."

Sinclair sözümü kesti. "Biliyorum."

Gözlerindeki bakıştan bunu inanarak söylediğini görebiliyordum.

Sessizlik çöktü ama bu, yabancılar arasında uzayıp giden sessizlik kadar tuhaf değildi. Varlığı öylesi acı verici biçimde tanıdıktı ki sessizliği huzur verici yapıyor, bir zamanlar birlikte geçirdiğimiz anları anlatıyordu. İçimden bir ses birkaç dakika daha böyle durursak onun hakkında bir şeyler hatırlayabileceğimi söylüyordu.

Ama sessiz kalamadım. Bu gece onun Fairfax'e girdiğini gördüğüm anda merakım iyice artmıştı; sorular sormak ve cevaplar almak istiyordum.

"Kız kardeşin beni tekrar ziyaret edecek mi?" diye sordum.

Sinclair ensesini sıvazladı. "Renee gelmek istiyor ama..." Kaşlarını çatarak gözlerinde dalgın bir ifadeyle Evelyn'e baktı. Evelyn onun bakışına karşılık verdi. "Sen buraya geldiğinden beri çok şey oldu."

Doğrudum. Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi?"

Sinclair iç çekti ve elini siyah saçlarının arasından geçirip dikleşmelerine neden oldu. "Burada olmamın sebebi işleri senin için daha karışık hale getirmek değil."

"O zaman neden buradasın?" Kelimelerimden dökülen çaresizliği saklayamamıştım.

“Yardım etmek için.”

Bakışlarımı kaçırdım ve hasta dolu genel salona baktım. Günlerimi kahvaltı, öğle ve akşam yemeği saatlerini bekleyerek geçirmek istemiyordum. Günlerimi yavaş yavaş eriyip biterek genel salonda geçirmek istemiyordum. Eğer şu an Sinclair’e ulaşamazsam bir daha asla ulaşamazdım. “Ben... Ben geçmişimi hatırlamaya çalışıyorum,” diye itiraf ettim.

Sinclair doğrudan gözlerimin içine baktı. Her şeyi kibar bir ilgiyle izleyen, baştan çıkarıcı bakışları vardı. Onun gibi insanlar tehlikeliydiler çünkü girişken ve konuşkan olmayabilirlerdi ama çevrelerinde olup biten her şeyi görürlerdi.

“Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?” diye sordu.

“Geçmişimi hatırlamak mı?”

Başını salladı.

“Bu... iyi. En azından ben öyle düşünüyorum.” İzleniyor olma duygusu asla tam olarak yok olmadı; hızla etrafa göz attım. Susan ve Kate, hemşire bankosunun arkasındaydılar. Kimse bizi izlemiyordu. “Fairfax’ten ayrılmaya hazırım,” diye itiraf ettim.

Gözlerinde pek çok duygu belirip yok oldu ama benim tek görebildiğim mutluluktu. “Bu harika.”

Başımı salladım ve kelimelerimi dikkatle seçerek konuşmaya başladım. “Buraya son geldiğinde beni her gün ziyaret etmeye çalıştığını söylemiştin.”

“Çalıştım,” dedi hararetle.

“Biliyorum... Ziyaretçi listesini kontrol ettim.” Gergin bir halde dudaklarımı yaladım. Kollarından biri tekrar koluma sürtündü. Bütün bedenim elektrik çarpmış gibi oldu. Hafifçe irkildim.

Vücudum kontrolden çıkmıştı ve hepsi bu adamın hatasıydı.

“Benimle ilgili ne hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Her şeyi. Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum.”

Kirpiklerimin arasından ona baktım. “O zaman anlat.”

Sinclair kaşlarını çatarak, “Son ziyaretimde seni şoka soktuğum çok belliydi. Seni daha fazla bilgiyle boğmak istemiyorum.”

“Beni daha fazla bilgiyle boğmuyorsun. Beni anlatmanı istiyorum.”

Sinclair yüksek bir kahkaha patlatarak altdudağını ovuşturdu. Biraz gergin görünüyordu. “Tamam. Peki. Bunu yapabilirim.” Boğazını temizledi, eğildi. Sadece birkaç santim. Aramızda hâlâ belli bir mesafe olmasına rağmen neredeyse dokunacak kadar yakınımdaymış gibi geliyordu. “Açık havayı ve bahçeyle uğraşmayı seversin. En sevdiğin çiçek ortanca; orkideden nefret edersin. En sevdiğin mevsim bahar. Çay tiryakisisin. Magazin dergilerini seversin. İyi bir kitap okuduğunda kendini ondan alamazsın...”

Liste uzayıp gidiyordu. Sinclair, sanki ayaklı Victoria Donovan ansiklopedisiymiş gibi hızlı hızlı anlatıyordu.

Söyledikleri kulağa hoş geliyordu ama hiçbirini hatırlamıyordum. İçimi acizlik kapladı; gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu.

Söyleyebileceğim tek bir kelime bile yoktu. Hiçbir şey.

Sinclair duraksadı. “Devam etmemi istiyor musun?”

Devam etmesini istesem hızla yeni bilgiler vermeye devam edebileceğinin farkındaydım. Ancak kafam kazan gibiydi; bütün bu gerçekler fazla gelmişti.

“Bu kadar yeter.”

Bana hâlâ dikkatle bakıyordu. Nedense sorusunun cevaplanmak için sorulmadığını düşünüyordum. Öyle olsa bile ona verecek cevabım yoktu. "Bu kadar yeter." Ciğerlerimdeki hava boşalmış ve midem bir daha asla çözülmeyecekmişçesine düğüm düğüm olmuştu.

"Bay Montgomery?"

İkimiz de aynı anda Susan'a döndük. Yüzünde hafif, özür dilercesine bir ifadeyle bir ona bir bana bakıyordu. "Ziyaret saati sona erdi."

Sinclair hızla başını salladı; sakın ve kontrollü görünüyordu ama dudaklarının ince bir çizgi haline geldiğini gördüm. Bu aptalca olabilir ama sohbeti bitirmeye hazır olmamasının verdiği hafif gerginliği hissettim.

"Sanırım gitmem gerek."

Bir an için bir şeyler daha söyleyecek ya da yapacak gibi göründü. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. Gözleri benimle konuşuyor, *Sadece dene. Beni hatırlamaya çalış*, diyordu. Kendimi hazırladım ama o, sadece veda edip kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!" Elimi koluna koydum. Vücudundan benim vücuduma şimşek gibi bir sıcaklık aktı. Yutkundum. "Yakında ziyaretime gelecek misin?"

Sinclair her kadının düşlediği türden bir tebessümle gülümsedi. Nabız hızınızı artıran ve yanaklarınızın alev alev yanmasına neden olan bir tebessümle. "Tabii ki geleceğim. Seni burada bırakmayacağım."

"Kim olduğunu hatırlayamasam bile mi?"

"Özellikle hatırlamadığın için. Ama hatırlayacaksın," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

"Nereden biliyorsun?"

Sinclair omuz silkti. "Biliyorum işte." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Arkasında kendim için çalmak istediğim türden bir anı saklıydı.

Cevabı, kabul etmek istemeyeceğim kadar büyük bir mutluluk verdi.

Vedalaştı ve gitti. Öylece kalakaldım. İçimden bir ses, karanlık ve uykuda olan bir şeyler, geçmişimi yeniden kurmak için Sinclair Montgomery'ye ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde fotoğrafları cebimden çıkardım ve dikkatle mutlu çifte baktım. Wes iki gündür ziyaretime gelmemişti. Sanki ona soracak binlerce sorum olduğunu biliyor ve beni merakta bırakmaktan keyif alıyordu.

Kapım kaygı verici bir biçimde yavaşça açıldı. Bakmadan gelenin Wes olduğunu biliyordum.

Nihayet.

Gölgesi zeminde uzadı ve yüzümün yarısına düştü. Bütün bedenim kasıldı; başımı ondan tarafa çevirdim.

"Kraliçem nasıl bakalım?" diye sordu. Kelimelerinde öfke vardı.

Bedenim o andaydı. Ama zihnim geçmişte dolanıyor, muhteşem anılara mümkün olduğunca uzun süre tutunmaya çalışıyordu.

Wes, elleri pazularımın altına saklı bir biçimde kollarını kavuşturdu. "Bana cevap vermeyecek misin Victoria?"

Ona bakamıyordum. O anılar öylesi parlak ve canlıydı ki. İkimizin birlikteliği nefesimi kesmişti. Oysa şimdi? Çok büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Neden? Kötü bir gün mü geçirdin?"

Söylediği her şey suçlama ve iğneleme doluydu.

Yanıma çömelip fotoğrafa baktı. Geçmiş anılarımda kalmış parfümü şu an beni sarmalayan kokunun aynısıydı. Keskin bir nefes almama neden oldu. "O ânı hatırlıyor musun?"

Başımı sallayarak onu onayladım.

Wes iç çekti. "Mutluyduk."

Panjurlar açıktı ve gümüş rengi ışık huzmesi odayı boylu boyunca aşip yüzüne vuruyordu. Ela gözlerinde acıyla karışık bir içtenlik gördüm.

"Ne kadar mutlu?"

Wes cevap vermedi; çaresizliğim birden ona dönme yol açtı. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. "Özür dilerim," deyiverdim.

Neden özür diliyordum? Gerçekten bilmiyordum. Ama bu noktaya gelmiş olmamız için kötü, gerçekten çok kötü bir şeyler yaşanmış olmalıydı. Wes'in bakışlarındaki suçlayıcı ifade yüzünden bütün kötü şeylerin sorumlusunun ben olduğumu düşündüm.

Kötü şeyler bir anda mı olmuştu? Yoksa yavaş yavaş bir çöküş müydü? Sinclair bu kötü olayların bir parçası mıydı? İçime doğan ilk şey öyle olmadığı yönündeydi ama hiçbir şeyi hesaplayamıyordum.

"Söyle, bize ne oldu?" diye fısıldadım.

Wes başını iki yana salladı. "Söyleyemem."

"Söyleyemez misin yoksa söylemeyecek misin?"

"Her ikisi de."

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve hayal kırıklığımı haykıрма arzumu bastırmaya çalıştım.

Nihayet, "Neden?" diye sordum.

Başımı kaldırdığımda Wes'i dikkatle bana bakarken buldum. İçtenlik yok olmuş, yerini endişe almıştı. "Sinclair'e sor."

Omuzlarım birden kaskatı kesildi.

Wes acı dolu bir kahkaha attı. "Ne yani? Seni ziyaret ettiğini öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

Cevap vermedim.

"Onun hakkında her şeyi biliyorum."

"Bana da anlat. Hatırlamadığımı biliyorsun."

Wes ayağa fırlayıp tepeme dikildi. Geriye doğru bir adım attım. "Eğer öğrenmeyi bu kadar istiyorsan ona sor." Şaşkınlığım karşısında bir kahkaha daha attı ama bu, acısını göstermemek için elinden geleni yapıyormuşçasına zorlama bir kahkahaydı.

Bu acının ardındaki kişinin ben olma ihtimalini düşününce kalbim sıkıştı. Kim olduğum ve ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama iyi bir insandım. Öyle olduğumu biliyordum. Ne yaşanmış olursa olsun Wes'in canını yakacak bir şeyi kasti yapmış olamazdım.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Fark eder mi?" diye karşılık verdi.

Hayır mı? Evet mi? Emin değildim. Son zamanlarda bütün düşüncelerim öylesine paramparça, birbirlerinden öylesine uzaklaşmışlardı ki içlerindeki gerçeği ve yalanları görmek için yardım almam gerekiyordu. O zaman bile kendimi sorguluyordum. Ama Wes, Sinclair hakkında herhangi bir şey biliyorsa, az bir bilgisi dahi varsa geçmiş hatırlamamı tetikleyebilirdi.

"Onun hakkında her şeyi biliyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım.

"Yalan söylemek bana ne kazandırır ki?"

Dikkatle birbirimize baktık. Wes, söylediklerinin hepsinde ciddiye... Ama ben doğru mu, değil mi emin olamıyordum.

Evelyn ağlamaya başlayınca o âna geri döndüm. Ayağa fırladım ve koşar adımlarla beşiğe gidip onu aldım.

"Evelyn'le ilgilenmem gerek." İnatla onu kollarımın arasında tutup Wes'in bunu gitmek için bir mesaj olarak almasını umdum. Çok kısa bir sessizlik oldu ve kalacağını düşündüm. Sırf bana eziyet etmek için. Ama anladığını belirtircesine başını salladı. Alnıma bir öpücük kondurdu. Bunun bir sevgi belirtisi olduğuna inanmak istedim. Gerçekten istedim bunu. Ama yapamadım. Gözlerimi kapadım ve yanağımın içini ısırdım.

"Victoria?"

Omzumun üzerinden baktım.

"Onun söylediği tek bir kelimeye bile inanma."

Veda ederken böyle bir yorum yapılamazdı. Neden böyle söylediğini öğrenmek istiyordum ama Wes, sormama fırsat vermeden odadan çıkmak için harekete geçti.

"Daha ileri gitmeden dur," dedi. "Arkanı dönüp geçmiş baktığında ortaya çıkan hiçbir şey iyi olamaz."

"İyi bir şey mutlaka vardır."

"Ne gibi?"

"Özgürlüğüm gibi. Evelyn'le birlikte buradan çıkmam gibi."

Wes, Evelyn'e bakmamıştı. Bir kez bile. Keskin bakışlarını sadece bana dikmişti. Üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Eğer böyle düşünüyorsan belki de gerçekten delisin," dedi.

Kapı arkasından kapandı ve bana kelimelerinin ağırlaştırdığı sessizlik kaldı.

Sırf birkaç fotoğrafın anıları tetiklemiş olması yeni bir grubun aynı şeyi yapacağı anlamına gelmiyordu.

Bu yöntemin sonuç vereceğine dair umut taşıyamayacak kadar gergindim.

Dr. Calloway'ın karşısına yerleşirken kalbim kulaklarımda zonkluyordu. Evelyn bile Dr. Calloway'e dikkatle bakmaya yetecek bir süre mızızlanmayı bıraktı.

Dosyam, Dr. Calloway'ın masasının üzerinde kalıcı bir yer edinmeye başlamış gibi görünüyordu. Küçük bir dosya yığınının en üzerinde duruyordu. Bunun önemsiz ve saçma görüldüğünün farkındayım ama en üstte olmak hoşuma gitti. Bu, durumun Calloway için önemli olduğunun ve onun gözünde sıradan bir deli olmadığının göstergesiydi.

"Daha fazla fotoğraf görmeye hazır mısınız?"

Sol bacağı gergin bir biçimde yukarı aşağı sallanıyordu. Dr. Calloway, bu hareketi anında yakaladı. Parmaklarını birleştirdi ve eğildi. "Aklından neler geçiyor?"

Arındırıcı, derin bir nefes almaya çalıştım. "Bu kez fotoğrafların herhangi bir anıyı canlandırmama ihtimali."

Dr. Calloway omuz silkti. "Olabilir. Bilmiyoruz. Bu yöneme henüz başladık. Dosyadaki her bir fotoğrafın bir anı canlandırmasını beklemiyorum. Ümidim canlandırması ama olmazsa olmaz. Fotoğraflar, en önemsiz anı bile olsa bir şeyleri tetiklerse doğru yoldayız demektir. Bu sana uyar mı?"

Bedenimin gerginliği biraz azaldı. Sinirlerim yatışmadı; bu duygunun yok olacağını hiç düşünmüyordum zaten. "Uyar," diye cevap verdim.

Hemen işe başladık. Dr. Calloway yeni bir tomar fotoğraf çıkarırken ben gergin bir halde Evelyn'i kucağıma yerleştirdim.

Bir numaralı fotoğraf: Wes'indi. Kaşları hafifçe kalkık, sanki az önce biri adını seslenmişçesine şaşkın, kocaman gözlerle objektife bakıyordu. Üzerinde eşofman vardı, saçları darmadağınktı. Takım elbise ve kravatsız dolaşmayan Wes'i bu kadar salaş görmek beni şaşırttı. Ortama baktım ama tanıdık gelmedi.

İki numaralı fotoğraf: Bendim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ellerimi havaya kaldırmıştım. Arkamda şantiyenin ortasında duran kocaman bir ev vardı. Tuğla duvarı kaplayan bir iskele. Arka planda Wes sokak kapısının önünde duruyordu. O da benim gibi objektife bakıyordu ama bakışlarından süzülen nefret ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetti.

Üç numaralı fotoğraf: Ben ve Wes birlikteydik, birbirimize sarılmıştık. Evimizin girişinde duruyorduk. Etra-

fımızda ışık huzmesi vardı. Evin içinde duvar dibine sıralanmış kutuları görebiliyordum. Wes'in gülümsemesi içtendi. Benimki öyle değildi. Gözlerim ölü gibiydi.

Dr. Calloway tıpkı ilk seferindeki gibi yine hızlandı.

Sonra onları duydum. Sesleri. O kadar alçak başladı ki sanki biri kulağıma fısıldıyordu. Ses yavaşça arttı, seslerin sayısı da. Onları engellemeye çalıştım; çok fazla geliyorlardı.

Gözlerimin önünde Wes yavaş yavaş fotoğraftan çıkıp tam karşıma dikildi. Yüzü buz kesmiş bir şaşkınlık maskesiydi. Oda dönmeye başladı. Sanki dönüp duran bir atlıkarıncadaydım. Kısa süre sonra etrafımda büyük bir lekeden başka bir şey kalmadı. Etrafımda saydam ışık huzmeleri gördüm. Yavaş yavaş beni kuşattılar.

Geçmiş engellemeye çalıştım ama benden daha güçlüydü. Duvarlarımı yıktı geçti ve bana sınıksız sarıldı. Beni içine çekerek o andan uzaklaştırdı. Ta ki tamamen geçmişime dönene kadar...

Hatırladığım son şey bana iyi davranması için geçmişe yalvarışımı.

Lütfen, lütfen benden taraf ol.

Mayıs 2013

İlk evlilik yıldönümümüz bir hırsız gibi gizlice geldi.

Bir saniye önce kilisede yürüyor, halayına gidiyorduk, bir sonrakinde mayıs ayındaydık. Eğer evliliğin her yılı böyleyse biz mükemmeldik.

Şık bir restoranda hoş bir yemek yiyerek kutlamak yerine evde kaldık. Evimiz kısa sürede işin ve hayatın stresinden kaçtığımız sıcacık bir mekân olmuştu.

Çin yemeği ısmarlamıştık. İşteki bütün hafta tam anlamıyla acımasızdı. Wes için de öyleydi. Beni zinde tutan tek şey o hafta sonu evlilik yıldönümümüz olduğunu biliyor olmamdı. İkimizin üzerinde de eşofman vardı. Ortam rahat ve keyifliydi. Zaten ben de başka türlüünü istemezdim.

“Bu yılki hedeflerin ne?” diye sordum.

Wes oturduğu yerde arkasına yaslandı. “Ortak olmak.”

“Elbette, elbette.” Portakallı ördeğin kalanını bitirip kutuyu kenara ittim. “Başka?”

“Sonsuza dek mutlu olmak. Seninle birlikte.” İçkisinden bir yudum alıp kadehini benden tarafa eğdi ve öylesine göz kırptı. “Ya senin?”

Birden boğazım kurudu. Mutlu olduğumuza şüphe yoktu. Her gün onu daha da çok seviyordum. Bu aşkı büyötmek istiyordum. Bir aile olmamızı istiyordum. Bir aile olmak konusunda Wes’in ne hissettiğı belirsizliğini koruyordu. Nişanlılığımızın başında çocuk konusu gündeme gelmişti ama hep uzak gelecekte olarak. Benim için uzak gelecek gelmişti. Wes içinse hâlâ yıllar sonra olabildi.

Bu dürtü, bu arzu birden ortaya çıkmadı. Aylarca içimde büyüdü. Ne zaman bebek arabası iten bir anne görsem ya da bir anne veya dadının çocuğunun elini tuttuğunu, dikiş atılırken veya iğne olurken kulağına rahatlatıcı bir şeyler fısıldadığını görsem bir yanımda bunun için yanıp tutuşuyordu.

Her zaman bu dünyada Wes’i sevdiğim kadar kimseyi sevmeyeceğimi düşünürdüm ama içimden bir ses anne olmanın bu sevgiyi kolaylıkla bastıracağını söylüyordu. Başka bir insanı bu kadar sevmek nasıl bir duyuydu?

“Düşünüyordum da...” diyerek yavaşça konuşmaya başladım.

Wes tek kaşını kaldırdı ve sabırla devam etmemi bekledi.

“Bebek sahibi olmaya çalışabiliriz, diye düşünüyordum.”

“Bebek mi?” dedi hiç duraksamadan. Bu soruda en ufak bir duygu yoktu. Sanki ondan bulaşıkları yıkamasını veya çöpü dışarı çıkarmasını istemiştim.

Bir an hazırlıksız yakalandım. Tepkisinin ne olacağını bilmiyordum ama kalbimin derinliklerinde bu fikirle az da olsa ilgileneceğini ummuştum. Az da olsa.

"Şey, evet," diye cevap verdim.

Sertçe arkasına yaslandı ve kafası karışmış bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak bana baktı. Midem sıkıştı. Bu konunun bu şekilde gelişmesini beklemiyordum. Hem de hiç.

Wes yavaş yavaş, "Bak," diyerek konuşmaya başladı. "Bірbirimize karşı her konuda dürüst olacağımıza yemin ettik, değil mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Birden bu yemin başıma bela olmuş gibi geldi. Korku ve endişe iç içe geçmiş bir halde tenimde dans ederek tüylerimi diken diken etmişti.

Wes, "Ben çocuk istemiyorum," dedi sonunda.

Omuz silkti ve ne kadar çabalarsam çabalayayım bu kararı değiştirmek mümkün değilmiş gibi bir ifadeyle hafifçe sırıttı.

"Hiçbir zaman mı?"

"Hiçbir zaman."

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmez haldeydim. Hızla gözlerimi kırıştırdım. "Neden?"

"Bir neden olması gerekiyor mu?"

"Evet."

"Yapma Victoria." İstemsiz bir kahkaha attı. Ellerini kaldırdı. "Ne dememi istiyorsun? Çocuk istemiyorum."

"Nedenini söylemeni istiyorum. Çocuk istemiyorum çünkü..." Duraksadım. "Boşlukları doldur Wes."

Tabağını da alarak birden masadan kalktı. Peşinden gittim. Bu konuşma yapılmamış gibi davranmaya hazır değildim.

"Nedenini söyle," diye ısrar ettim. "Bu konuyu konuşmak istiyorum."

“Konuştuk ya.”

“Hayır. Konuşmaya başladığımız anda senin tepen attı.”

Yemeğin kalanını çöpe boşalttı. “Bu konuyu neden tartışıyoruz?”

“Çünkü benim için önemli. Bana bu seneki hedeflerimi sordun, ben de söyledim ama sen bana kızdın. İşte bu yüzden tartışıyoruz.”

Wes arkasını dönüp ellerini tezgâhın kenarına dayadı. Mutlu yıldönümü ortamı yok olmuş, yerini öfke almıştı.

Her normal çift gibi bizim de tartışmalarımız olmuştu. Biz de atışmıştık. Ama bu anlar asla ilişkimize zarar verecek kadar uzamazdı. Her zaman ikimizden biri geri adım atardı.

Ama bu durumda bir istisna yapmaya razıydım; bu, çok arzu ettiğim bir şeydi.

“Bu konuyu kapatmalısın,” dedi Wes. Ses tonunda hafif bir öfke vardı. “İnat ediyorsun.”

“O zaman cevap ver!”

“Çocuk istemiyorum çünkü sorumluluk istemiyorum,” diye âdeta patladı.

Sessizlik. Oturma odasında televizyon avaz avaz bağırıyordu ama mutfak o kadar sessizdi ki yere iğne düşse duyulurdu.

“Şu an çocuk düşünemeyecek kadar çok işim var Victoria.”

“Her zaman çok işin olacak. Bir aile olmak için doğru zaman asla olmayacak.”

“Madem doğru zaman olmayacak neden bunun için çaba harcayalım?” Bir kez daha omuz silkti. Bu hareket beni ciddi anlamda kızdırmaya başlamıştı. Hayal kırıklığı ve öfkemi görüp de bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmaması bana tembellik gibi geliyordu.

Geriye doğru bir adım attım. Söyledikleri beni derinden yaralamıştı. "Peki," dedim ve bir nefes alıp devam ettim. "Dediğin gibi olsun."

"Bunun bir sorun olup olmadığını sorardım ama görünen o ki öyle."

"Elbette öyle. Ben çocuk istiyorum!"

Wes kollarını kavuşturdu. "Tamam, diyelim bir bebeğimiz oldu. Doğduğunda ne yapacaksın? İşe devam edip onu yalnız mı bırakacaksın?"

Bu kelimeler ağzından öylesi düşmanlıkla ve nefret dolu çıkmıştı ki irkildim.

"Sen ne diyorsun? Çocuğumu asla yalnız bırakmam."

Wes söylediğimi kabul etmez bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Çocuk sahibi olmayacağız."

Wes bu konuşmayı sonlandırıyordu. Arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"Victoria! Geri dön!" Beni yakaladı ve kollarını arkamdan belime doladı. "Özür dilerim. Çocuğumuz için en iyisini istiyorum. Bütün ilgimizin onda olmasını arzu ediyorum. İş yüküm her saniye artıyor; bu yüzden bir çocuğa hak ettiği sevgiyi ve ilgiyi verememekten korkuyorum. Hepsi bu. Seni ağlatmak istemedim, tamam mı? Çocuk sahibi olmaya çalışıyor olsak bile çevrene bir bak. Şu an sadece ikimiziz, buna rağmen bu daire bize küçük geliyor. Bir ev lazım... yuva olacak bir yer."

Wes öylesi güzel bir resim çizmişti ki. Öylesi cezbedici, öylesine mükemmeldi ki kendimi ona katılırken buldum.

"O zaman hastaneye iki hafta sonra işten ayrılacağımı bildireyim." Bu kelimeler ağzımdan hiç düşünmeden çıkıvermişti.

Wes'in gözleri parıldadı. "Bundan emin misin?"

“Evet,” dedim endişeli bir ses tonuyla. Bu konu düşündükçe anlam kazanıyordu. “Kesinlikle.”

Wes tam karşımda durdu ve yüzümü iki elinin arasına aldı. Gülümseyerek bana doğru eğilip hafifçe öptü. Geleceğimizle ilgili sözler ve umutlarla dolu bir öpücük. Dudaklarımız ayrıldığında başımı göğsüne yasladım.

“Yani yapıyor muyuz?” diye fısıldadım.

“Yapıyoruz. Ama acele etmek istemiyorum. Önce bir ev almak ve onu bize ait diyebileceğimiz mükemmel bir yuvaya dönüştürmek istiyorum.”

İçim heyecandan kıpır kıpırdı. Yüzümdeki ılık ılık gülümsemeyi silmem mümkün değildi.

Birkaç dakikada bir birbirimize sırdaş gülümsemeler atarak birlikte mutfakı topladık. Oturma odasının olduğu tarafa baktığımda tezgâhı siliyordum. İkimizin düğün günü çekilmiş büyük çerçeveli fotoğrafına bir kez daha baktım. Umarım bir yıl içinde, yanında bebeğimizin fotoğrafının durduğu bir çerçeve daha olacaktı. Telefonumu tezgâhtan aldım, döndüm ve Wes’e baktım. “Hey! Gelecekteki çocuklarımin babası, buraya bak.”

Wes hızla başını çevirdiği anda fotoğrafını çektim. Bu fotoğrafa bir isim vermem gerekseydi basit, tek bir kelime olurdu: Önce.

Çocuklardan önce.

Tükenmişlikten önce.

Sahip olmak istediğim o mükemmel aileden önce.

Hayatımın bu bölümünün sonu yaklaşıyordu. Yeni bölüm yazılmayı bekliyordu ve bunun unutulmaz bir bölüm olacağını biliyordum.

Ağustos 2013

“Ee, ne düşünüyorsun?”

Wes ellerini gözlerimden çekti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımda durdu. Karşımda evimizin başlangıcı duruyordu. Ev bakarken burada bir kez bulunmuştum ve o gün temel atılıyordu.

O günden beri epey yol alınmıştı. Ama hâlâ kaba inşaat halindeydi. Evin iskeleti çıkmış, bazı alanlar dışarıdan kontrplakla kapatılmıştı. Durduğum yerden bile odaları ayıran iskeleti ve pencere oyuklarını görebiliyordum.

“Kesinlikle şu anki dairemizden farklı olacak bence.”

“Sevinçten çıldırmaya başlamadan önce böyle bir evin inşaatının sekiz ay kadar sürebileceğini aklından çıkarma. Yine de kraliçem çok kısa süre sonra burada yaşıyor olacak.”

Bu tür bir söz verme karşısında gülümsedim.

Burada, Wes'le birlikte geçireceğim hayatı ve ailemi gözümün önünde canlandırdığımda içim heyecandan kıpır kıpır oldu. Çok güzel bir hayaldi.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu Wes. Çok mutlu görünüyordu. Açık mavi gömleğinin kolları dirseğine kadar sıyrılmış bir halde eve bakıyordu. Bu ev onun eseri idi. Her şeyiyle. Ona hayır diyemiyordum.

"Elbette," diye cevap verdim.

Wes, "Daha iyi bir yer seçemezdik," diye açıkladı. "Geçenlerde müteahhitle konuşurken bana Senator Carradine'in sağımızdaki evi almayı düşündüğünü söyledi."

Ne söylediğine fazla dikkat etmeden öylesine başımı salladım. Aklımda bu ev için yapılacaklar listesi oluştuyordum.

Mayıstan beri evler dışında hiçbir şeye bakmamış, ömür boyu yuvamız olmaya uygun mükemmel bir yer bulmaya çalışmıştık. Bellamy Road'taki eve bir anda âşık olmuştum. Sokakta dört-beş ev olan yeni bir mahalledeydi. Çevresinde sayısız ağaçtan başka hiçbir şey olmayan huzurlu ve sakin bir yerdi. Sürekli hareket halindeki şehirde yaşamaktan dağlar kadar farklıydı.

Wes'le el ele yolun karşısına geçtik. Kaldırım, hatta ön bahçe bile yoktu. Kalan tek tük çim kurumuş ya da tozla kaplanmıştı. İnşaat işçileri, tamamen işin bitmesine odaklanmış bir halde deli gibi çalışıyorlardı. Ön veranda yoktu. İki parça kalın kalastan, ileride antre olacak kısma çıkan derme çatma bir rampa yapılmıştı. İçeri girdik. Sadece bu kısım bile şehirdeki evimizin mutfağı ve oturma odasının toplamından büyüktü.

Ahşap kirişlere ve kontrplağa bakarak kendi etrafımda döndüm. Sağda iki sahanlığı olan U şeklinde bir

merdiven vardı. Onların bitmiş halini gözümde canlandırdım: Maun basamaklar. Beyaz merdiven alınlığı. Basamaklara uyan bir tırabzan ve hepsini tamamlayan ferforje korkuluk.

Sadece ikimiz olsak da şehirdeki eve gitgide sığamaz hale geliyorduk. Boş oda Wes'in çalışma odasıydı ve oda demeye bile bin şahit istiyordu.

Wes'in bu evde istediği ilk şey gömme bir kitaplığın olduğu bir çalışma odasıydı.

Benim isteklerim daha basitti. Geniş bir alan istiyordum. Kafamda her odanın birkaç penceresi olduğunu canlandırıyordum. Verandaya açılan çift kanatlı kapılar. Ebeveyn yatak odasında bir cumba. Hepsinden öte her yanı çiçek dolu bir arka bahçe hayal ediyordum. Fazla bahçıvanlık becerim yoktu. Son "bahçıvanlık" denemesi yaptığımda annesine yardım eden küçük bir kızdım. Birkaç çiçek soldu. Ondan sonra yeşil yapraklı bitkiler ve sahte kauçuk dışında herhangi bir çiçekle ilgilenmedim.

Wes, "Tam karşısı oturma odası ve mutfak," dedi. "Geçenlerde müteahhitle konuştum ve mutfak için istediğin yer döşemelerinin ön siparişte olduğunu ve gelmelerinin birkaç ay sürebileceğini söyledi. Bakman için sana başka alternatifler bıraktı." Gördüğüm her şey karşısında kendimden geçmiş ama gülümsememe engel olmayan bir halde başımı salladım. Wes'in coşkusu bulaşıcıydı. O böyle hissederken ben nasıl mutsuz olabilirdim?

"Haydi, biraz daha etrafa bakalım," diyerek beni evin iç tarafına yöneltti.

Sağımızda solumuzda çalışmakta olan insanları sessizce izleyerek odadan odaya dolaştık. Merdivenlerden ikinci kata çıktık ve tüm bu süre içinde koridorlarda koş-turan çocukların ayak seslerini duymanın nasıl bir şey

olacağını hayal ettim. Bu düşünce beni gülümsetti ve umutlandırdı. Henüz hamile değildim.

Zihnimin gerilerinde kendimi yetersiz görmek için bir neden olmadığının farkındaydım. Henüz bu yaz başından beri etkin bir biçimde hamile kalmaya "çalışıyordum" ama hayal gücüm anında devreye girmiş ve yanlış olma ihtimali olan her şeyi düşünmeye başlamıştı.

Wes, içinde elbiselerim, ayakkabılarım ve çantalarım için ayrı ayrı rafların bulunduğu kocaman bir giyinme odası da olan geniş yatak odamızı gösterdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Böyle bir şey kimin hoşuna gitmez. Muhteşem."

"Hepsi senin için."

Minnettar bir ifadeyle ona gülümsedim ve ağır adımlarla bir daire çizerek odada gezindim.

Sırada iki adet boş yatak odası vardı. Dikkatimi çeken bizimkinin yanındaki odadaydı. Ayaklarım altında beyaz, yumuşak halı olduğunu ve duvarların huzur verici sarı bir tona boyandığını hayal edebiliyordum. Köşede sallanan bir koltuk olacaktı. Bebek giysileriyle dolu bir dolap ve hemen yanında alt değiştirme masası. Yerde hasır bir oyuncak sepeti duracaktı. Büyük pencerenin hemen önüne beyaz bir bebek yatağı yerleştirilecekti. Pencerenin olacağı yere gittim ve arka bahçeye baktım. Çimlerin biçilmesi gerekiyordu. Yine de o sırada konulmakta olan beyaz bahçe çiti boyunca dikilmiş rengârenk çiçekleri gözümde canlandırabiliyordum. Verandaya kahverengi hasır mobilyalar koyacaktım. Burası benim özel kaçış alanım olacaktı.

Tekrar Wes'e döndüm. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu.

“Burası güzel bir çocuk odası olacak,” dedim öylesine.

Wes kapının pervazına yasladı ve başını yana eğdi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Yumuşak bir tonla, “Evet,” dedim. “Öyle düşünüyorum.”

“Hamile değilsin, değil mi?” diye sordu açık açık.

Gülümsemem yok oldu. “Hayır, değilim.”

Ne biçim bir soruydu bu ve neden bu kadar rahatlamış görünüyordu? Tepkisi canımı yaktı ve aniden savunmaya geçmeme neden oldu.

Tek kelime etmeden odadan çıktım. Bu kadar boş bir alanda ayak seslerim her yerde yankılanıyordu. Peşimde Wes ile hızla merdivenleri indim.

“Victoria!”

Durarak olduğum yerde döndüm. “Ne?”

İki basamak yukarıda durdu. Destek almak için duvarı ve tırabzanı tuttu. “Neyin var?”

“Neyim mi var?” İnanmaz gözlerle ona baktım. “Hamile olmadığımı söylediğimde çok mutlu görünüyordun. Ne kadar çok çocuk istediğimi biliyorsun üstelik.”

Gerçekten akli karışmış ve bu tavrım karşısında incinmiş görünüyordu. Sanki çocuk konusunu hiç tartışmamış gibiydi. Sanki işimi bırakma çabam boşunaymış gibiydi. “Anında hamile kalınmaz. Zaman alabilir.”

Dişlerimi sıkarak, “Bunu biliyorum,” dedim. “Ama orada çok rahatlamış görünüyordun.”

Bu bomboş evde kelimelerim duvardan duvara çarparak çevremizde yankılanıyordu.

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. Benim gözümde bu bir tartışma konusu olmamalıydı. Para ya da eşyalar tartışma yaratabilirdi. Çocuklar değil. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Bunu hâlâ düşünüyorum, tamam mı?”

“Ama iki ay önce bebek denemelerine başlayabileceğimizi söyledin. Bunu sana zorla söyletmedim.”

“Bir bakıma zorla söylettin. Bu konudan vazgeçmeyecektin.”

Buna söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bebek sohbetinden ikimizin de farklı şeyler çıkardığı açıktı. Birinci katta işçiler sağduyulu bir biçimde tartışma ortamından uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Onları hiç suçlamıyordum. Keşke ben de onlarla birlikte dışarı çıkabilseydim.

Wes yanıma gelene kadar merdivenleri indi. “Bebek düşüncesine açık olmam yeterli, değil mi?”

“Hayır, değil. Bebek sahibi olmak araba almaya benzemez. Eğer hoşuna gitmezse değiştiremezsin. Bu iş böyle olmuyor.”

Wes’in yüzü birkaç saniye içinde öfkeli bir hal aldı. Gözlerindeki hiddeti gördüm. Yumruğu başımın sadece birkaç santim uzağından hızla geçip yanımdaki kontrplağa vurdu. Kollarımla başımı örterek kalan basamakları koşarak indim ve şoke olmuş bir halde Wes’e baktım.

Benim kadar şoke olmuş bir halde artık çatlak olan ahşaba ve yumruğuna bakıyordu. Göz göze geldiğimizde yüzünde vahşi, dehşete düşmüş, çılgınca bir ifade gördüm. Koşarak merdivenleri indi. Geri adım atıp ondan kaçmamak için kendimi tuttum.

Evi sessizlik kapladı. İnşaat işçileri bile pürdikkat bizden tarafa bakıyordu.

Wes, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Beni kendisine doğru çekti. Kolları omuzlarıma dolandı. Vücudum kasatıydı.

Geri çekildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gülmüsediydi ama ben her zaman yaptığım gibi aynı biçimde karşılık vermedim. “Çok özür dilerim Victoria. Bir anda patladım. Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni seviyorum.”

Yavaş yavaş, neredeyse bir robot gibi, kollarım ona dolandı. Wes anında sakinleşti.

Az önce neler olduğunu bilmiyordum. Cesaretim kırılmıştı. Dehşete düşmüştüm.

“Bu evde anılar yaratabiliriz. Biz ölene dek sürecektir anılar. Bana güveniyor musun?” diye sordu Wes.

Başımı salladım ama bu, düşünmeden verilen bir tepkiydi.

Wes dudakları saçlarımın arasında, “Yapacağız. Yapacağız,” diye tekrar edip durdu. “İstediğin o güzel bahçe var ya, bir bahçıvan bulacağım ve arka bahçede çalıştırmaya başlayacağım. Bizimkinin yanındaki odayı bebek odası yapacağız. Ne istersen. Sen ne istersen.”

Söz verme faslı devam etti ama kocamı avucumun içi gibi tanıdığım konusundaki güvenim sarsılmıştı. Birkaç dakika önce ne halt olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Bunun bir daha tekrarlanmamasını nasıl sağlayacağım konusunda da.

Eylül 2013

“Dikkat et. Kırılabilir.”

Wes dik dik bana baktı. “Alt tarafı bir saksı Victoria. Kırarsam gidip yenisini alabiliriz.”

Altdudağımı ısırdım. Biz mi? İkimiz de gidip alacak kişinin ben olduğunu bilirken neden “biz” demişti? Evdeki işlere başladığımızdan beri böyleydi. Mutfak dolapları için kulp seçmek gibi basit bir şeyden çalışma odasında istediği rafların sayısına kadar bütün detaylara birlikte karar vereceğimizi düşünmüştüm.

Gerçekten bu evin *bizim* projemiz olacağını düşünmüştüm. Madem burası bizim hayallerimizdeki ev olacaktı neden benim kadar ilgilenmiyordu?

Ama bu, sorunlarımın en küçüğüydü. Wes ve ben birlikte olmaya, mümkün olan her ânı beraber geçirmeye can atardık ama artık onda bir tahammülsüzlük vardı. Yanımdan ayrılana kadar geçen saatleri sayıvormuş gibi

gergin bir tavır içindeydi. İş yükünü ve bunun omuzlarına yüklediği stresi suçlamakla acele etmiştim.

Bana iş yüzünden olduğunu söylemişti. Çok uzun saatler. Ağırlaşan dosya yükü. Bu yükü biraz azaltabileceğini söylediğimde bana pis bir bakış atmış ve şöyle demişti: "İstediğin mükemmel hayatı nasıl karşılarım o zaman?"

Bu evin ailemiz için olması gerekiyordu. En azından ben öyle düşünmüştüm.

Ama nihayet yanımdaydı, bahçe malzemeleri için bana yardım ediyordu. Bir süredir ilk kez yalnız kalıyorduk ve o ânı mahvetmek istemiyordum.

Arka bahçe henüz hiçbir şeye benzemiyordu ama nasıl olacağını görebiliyordum. Gözümün önünde çiçeklerle dolu, iki yanmda düzgünce biçilmiş çalıların uzandığı tuğla rengi bir patika canlandırıyordum. Arazinin en ucunda kümelenmiş ağaçların altında bahçe mobilyaları olacaktı. Ama en güzel yanı, kiraz ağacını çok net görecektik olmasıydı. Şu an bile dalları tomurcuk doluydu. Yeşil denizinin içinde soluk pembe renkli tomurcuklar görünüyordu. İnşaat alanının ortasında muhteşem bir görüntüydü bu.

Bahçıvanın gelmesini dört gözle bekliyordum.

Wes'in evle ilgili konulara zar zor katılıyor olmasına içerlememe rağmen bahçıvan bulma işine balıkla- ma atlamıştım. Bir sürü seçenek vardı, sonuçta Renee Davery'de karar kıldım. İşyeri olan Fairhaven, hem bir çiçekçi dükkânıydı hem de bir peyzaj firmasıydı. Taylor bir keresinde, en güzel çiçek düzelmesi yapanın Renee olduğunu söylemişti.

Wes, saksıyı yavaşça kiraz ağacının altına yerleştirdi. Ellerini silkeledi ve ayağa kalktı. "Benim gitmem gerek," dedi. "Sen ne yapıyorsun bugün?"

“Muhtemelen şu Renee denen kadınla arka bahçede çalışacağım.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar,” diye karşılık verdim.

“Tamam. Seni seviyorum.” Yanağıma öylesine bir öpücük kondurdu. Bir veda pcğnn ikiye, sonra da dörde çıktığı günler geride kalmıştı.

Uzaklaşmasını izledim. Beş gün önce korkunç bir kavga etmiştik. Wes eve her zamankinden daha geç gelmişti. Akşam yemeğini tek başıma yemiştim. Ona telefon etmiştim ama telesekreter devreye girmişti. Eve gelmediği her saniyeyi iim içimi yiyerek geçirmiştim. Yüreğim hınla dolmuştu. Kapkara ve ağır bir hınç duygusu beni sarıp sarmalamıştı. Bu duygu beni öylesine ele geçirmişti ki Wes kapıdan içeri girdiği anda ayağa fırlayıp nerede olduğunu sordum.

Tartışmıştık ama bu kez ben her zaman yaptığım gibi geri adım atmamış, inatlaşmıştım. Onu yalnız bırakmam için bana avaz avaz bağırmıştı. İstediğini yapmayınca hızla arkasını dönüp evden ayrılmıştı. Geri dönmemişti. Ertesi gün eve gelmiş ve özür dilemişti. İş yerinde uyuduğunu söylemişti. Neye inanacağımı bilmiyordum. İlk kez ks ve ayrı yatmıştık.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve derin bir nefes aldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda elleri kolları kürek ve alet edevat dolu ufak tefek bir kadının evin çevresinden döndüğünü gördüm. Ne yaptığını bilen bir tavırla ilerliyordu. Yanıma geldiğinde elindekileri yere attı. Başını kaldırıp selam vermesini bekledim ama hızla kamyonetine geri döndü.

Kamyonetiyle arka bahçe arasında gidip gelişini izledim. Normalde sessiz ve az konuşan biriyimdir ama onunla konuşmak ve kendimi tanıtmaq istiyordum.

Boğazımı temizledim ve nihayet başını kaldırdı. Başında, yüzünün üst kısmını kapatan uzun bir gölgesi olan bir beyzbol şapkası vardı. Güneşte durmaktan teni bronzlaşmıştı ve siyah saçları atkuyruğu yapılmıştı. Yüzünün tamamını görmesem de makyajsız olduğunu biliyordum. Zamanımın çoğunu geçirdiğim kadınlarla taban tabana zıt görünüyordu. Sadece bu sebepten dolayı ilgimi çekmişti.

"Merhaba," dedim.

Şapkasını çıkardı ve beni tepeden tırnağa hızla süzdü. "Merhaba."

"Senin yeni bahçıvan olduğunun farkındayım ama benim kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm." Bir çiçek tarhının yanına diz çökerken ona doğru yaklaştım.

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye sözümü kesti. Eldivenlerini çekip çıkararak kot pantolonunun arka cebine soktu. Gülümseyerek elimi sıktı. "Bayan Donovan."

Yavaşça başımı salladım ve aramızdaki geniş, harabe halindeki alanı işaret ettim. "Yapman gereken çok iş var gibi görünüyor."

"Düşündüğünüz kadar kötü değil. Çok iş varmış gibi görünüyor ama sanırım birkaç hafta içinde çiçekleri, bitkileri ve çalıları düzenleyebilirim."

Gözlerim kocaman oldu. "Bu çok etkileyici."

Omuz silkti. "İşim bu, Bayan Donovan."

"Bana öyle hitap etmene gerek yok." Anlamamış bir ifadeyle bana baktı. "Bayan Donovan," diye açıkladım. "Adım Victoria."

"Tamam Victoria." Yanında sıralanmış çiçek kutularına baktı.

"Seveceğinizi düşündüğüm birkaç çiçek getirdim."

Dikkatle çiçeklere baktım. Adlarının ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek gördüğüm rasgele sıralanmış parlak renklerdi. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Bunlar ne?”

Renee ellerini gözlerine siper ederek işaret ettiğim yere baktı. “Orkide,” diye cevap verdi.

Yanına çömeldim. Şaşırmış görünüyordu. “Orkide sevmem.”

Hafif bir gülümsemeyle, “Ben de pek bayılmam,” diye itiraf etti. Elini bana uzattı. Birkaç dakika önce tokalaşmış olmamıza rağmen bu kez eli onun saygısını kazanmışım gibi bir anlamla uzatılmıştı. “Adım Renee.”

Bu kadar yakından burnunun üzerinde küçük bir yumru olduğunu görebiliyordum. Kahverengi gözlerinin çevresi kırışık ve gülümsediğinde dudaklarının kenarlarındaki çizgiler de ortaya çıkıyordu. Becerikli ve akli başında birine benziyordu... Söylemesi gerekeni söyleyip işine bakan türden biri gibiydi.

“Bu bunaltıcı sıcakta durmanıza gerek yok. Ben her şeyi hallederim.” Söylediğini ispat etmek istercesine başını eğip çalışmaya koyuldu.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse yapacak fazla bir işim yoktu. Omzumun üzerinde çalışmanın devam ettiği evime baktım. Çekiç ve testere sesleri kulaklarımda çınılıyordu. Tıpkı gelecekteki bahçem gibi gelecekteki evimi de görüyordum. Arka verandada kahverengi hasır bir mobilya takımı olacaktı. Çift kanatlı kapılarda rüzgârda uçuşan tül perdeler olacaktı. Ve verandanın üst kısmında uzanan kirişe bir petunya sepeti asılacaktı.

Gerçek şu ki yalnızdım ve Renee fazla konuşkan biri olmasa da yaydığı enerjiden hoşlanmıştım.

“Şey... sana yardım edebilirim,” dedim. Başını kaldırdı, bakışları bir kedi gibi keskindi. “Tabii eğer istersen,” diye telaşla ekledim.

Renee tereddüt etti. Sonunda eldivenli ellerinden biriyle kamyonentinin durduğu yönü işaret etti. “Gidip bir çift eldiven al. Sana birkaç şey öğreteyim.”

Dediğini yaptım ve kamyonetin kasasında duran bir çift eski eldiven buldum. Bu kadar bariz miydi? Başımın üzerinde *Bana bakın! Bir arkadaşına ihtiyacım var*, yazılı bir levha mı vardı?

Öyle olmalıydı çünkü bana, meşe ağaçlarının ve komşunun çitinin çevresindeki yabani otları temizlemesine yardım etmek gibi en sıradan işleri verdi. Zaman sessizce akıp gidiyordu. Renee çalışırken kendini kaptırmış görünüyordu. Dudakları ince bir çizgi haline almış, kaşları V şekline gelmişti. Ama kendi kendine çok alçak sesle bir şarkı mırıldanıyordu. O kadar alçak sesliydi ki çok yakınında olmasam duymam mümkün değildi.

Çiçekleri sulamayı bitirdiğimde geri çekildim ve onlara baktım. “Şu lavanta mavisi çiçekleri çok seviyorum,” dedim sağ tarafımı işaret ederek.

Renee çok kısa bir an başını kaldırdı. “Onlar kedi nanesi.”

Şaşkın bir ses tonuyla, “Kedi nanesi,” dedim.

“Komik bir ad, değil mi? Bitkideki nepetalakton kedileri kendine çeker ve onlara çekici bir mutluluk verir. Bir tür kedi esrarı gibi düşün.”

Gülümsedim. “Etkileyici.” Diğer çiçeklere göz attım ve uçları altın sarısı ve göbeği kıpkırmızı yaprakları olan önümdeki çiçekleri işaret ettim. “Bunlar ne?”

Renee anında, “Gayret çiçeği,” diye cevap verdi. “Gaylardiya da denir. Şu an çok güzeller ama birkaç hafta içinde tam olarak açtıklarında nefesini kesecekler.”

Sonraki bir saat boyunca bir o çiçeği işaret ettim bir diğeri. Renee tüm ayrıntıları ezbere sıralıyor, ben ise gülümseyerek başımı sallıyordum. "Çiçekler hakkında çok şey biliyorsun."

"Bu benim kanımda var. Annem bahçesiyle o kadar çok ilgilenirdi ki hayatım arka bahçemizde geçti."

"En sevdiğin çiçek hangisi?"

Sarı bir laleye doğru eğilmişti. Sorum üzerine doğruldu ve kendi dünyasında kaybolmuş bir halde dalgın dalgın toprağa baktı. "Sümbül," dedi ve uzanıp parmağını açık pembe bir yaprak üzerinde gezdirdi. "Bence çok zarif ve canlandırıcılar... Her bahçede olması gerek. Onlara her baktığımda anında sakinleşiyorum."

Bundan sonra ikimiz de fazla konuşmadık. Huzur verici bir sessizliğe gömüldük. Sonunda Renee yeniden şarkı mırıldanmaya başladı. Ne rahatsız ediciydi ne de yüksek. Yumuşacıktı ve omuzlarımdaki gerginliği yok ediyor, beni sakinleştiriyordu.

"Sık sık şarkı mırıldanır mısın?"

Renee sanki orada olduğumu unutmuş gibi sıçradı. "Özür dilerim. Bunu yaptığımın farkında değildim."

"Beni rahatsız etmiyor."

Renee omuz silkip yabancı otları yolmaya devam etti. "Annem de sürekli böyle yapardı. Sanırım bir biçimde bana da bulaşmış. Ne zaman kendi dünyamda kaybolsam ya da gergin olsam bunu yapıyorum. Beni rahatlatıyor."

Başımı salladım. Bu söylediğinde de haklılık payı olduğunu düşündüm.

Göz ucuyla bana baktı. "Arada bir sen de denemelisin. İşe yarıyor. İnan bana."

"Bu durumda yedi gün, yirmi dört saat şarkı söylemem gerek."

Bu sözler ağızımdan dökölüverdi. Elimle ağızımı kapadım. İlk kez birine hayatımın belki de göründüğü kadar mükemmel olmadığını söylemiştim. Bunu geri almanın yolu yoktu.

Renee, dedikoduya aç bir ifadeyle öne doğru eğilmedi. Sadece gülümsedi. "Bu bahçede gerginlik olmamalı. Her şeyi boş ver. Buranın her köşesi senin."

"Sığınağım."

"Aynen." Sıcacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Şimdi eğer istersen geri kalan bitkileri sulayabilirsin."

Ekim 2013

Arabanın kapısını çarparak kapattım ve patikada hızla ilerledim. Geç kalmıştım. Yaklaşık on beş dakika. Bir yarım Wes'in zamanında geleceğinden emin değildi. Her zamanki gibi işyerinden çıkamazdı. Evimizi yapan müteahhitle görüşmemiz gerekiyordu. Wes işlerin ilerlediği konusunda sürekli beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben kuşkuluydum. İki adım ilerlemişiz gibi görünen her an aslında dört adım geri gittiğimize yemin edebilirdim.

Buraya gelmek istediğim son şeydi. Lanet olası reglim bu sabah gelmeyi uygun görmüştü. Asla hoş karşılanan bir misafir olmamıştı, özellikle bu kez hiç değildi. Tuvalet kâğıdında kırmızı bir leke görmek bedenimin bana, *O bebek meselesi var ya... Olmayacak. Gelecek ay iyi şanslar,* dercesine ağız dolusu küfretmesi gibiydi.

Yine de son birkaç aydır evin gerçekten ilerleme kaydettiğini kabul etmek zorundaydım. Ön kapının iki

yanındaki cumbaları ve iki beyaz sütunla süslenmiş giri-
şyle Avrupa tarzı bir ev görüntüsüne bürünmüştü. Dış
cephede açık gri sıvayla kaplanmıştı.

Bir işçi ön kaldırımın taşlarını döşüyordu. Çift kanatlı
ön kapı açıktı. Birkaç işçi girip çıkıp malzeme taşıyordu.
Matkap ve çekiç sesleri dışarı taşıyor, açık havada yankı-
lanıyordu.

Baş müteahhiti bulmak için etrafa göz attım. Wes adı-
nın Sinclair Montgomery olduğunu söylemişti. Kahvaltı
ederken, "İyi bir adam. Sanırım ondan hoşlanırsın," de-
mişti.

"Kuşkuluyum," diye cevap vermiştim.

Nasıl birini aradığımı konusunda en ufak bir fikrim
olmamasına rağmen hangisinin Sinclair olduğunu anla-
mam için dâhi olmama gerek yoktu.

Sokak kapısının yanında işçilerle konuşmaya dalmış
uzun boylu bir adam duruyordu. Üzerinde siyah bir pan-
tolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılarak yanık tenini
ortaya çıkaran yakası açık beyaz bir gömlek vardı. Göm-
leğinin sağ tarafında büyük harflerle MONTGOMERY
İNŞAAT yazısı işlenmişti.

Yanları kısa kesilmiş, üstleri biçimlendirilmiş saçla-
rı kömür siyahıydı. Teni bal rengiydi. Uzun boyluydu,
Wes'ten bile uzun. Ancak göğsüne kadar gelebileceğimi
düşündüm. Ve o ne geniş bir göğüstü. Öyle kaslı, öyle
yapılıydı ki pazuları gömleğinin altından fırlayacakmış
gibi duruyordu.

Orada dikilen adam beklediğim son şeydi. Geçimini
ev yaparak sağlayan birine hiç benzemiyordu. Sanki ağız
sulandırıcı gülümsemesiyle bu dünyayı onurlandırmak
için yaşıyormuş ve ayaklarına kapanan sayısız kadın var-
mış gibi görünüyordu. Herhangi bir şey elde etmek için

alışmasına gerek yoktu çünkü istediği Şeye sahip olması için parmağını Őaklatması yeterdi.

Yüksek sesle boğazımı temizleyerek öne doğru birkaç adım attım. Başını bana doğru çevirdi. "Bay Montgomery siz misiniz?"

"Bana Sinclair deyin." İri, sert ve nasırlı elini uzattı. Benim elimin tamamını yutabilecek bir eldi. Eğer biraz daha sıkı tokalaşsa elimin tüm kemiklerini rahatça kıra-bilirdi.

Adam hakkımdaki nyargılarıma rağmen görgü kuralları ağır bastı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ben..."

"Endişelenmeyin. Sorun yok." Arkama doğru baktı. "İnanın geç kalmadınız. Yaklaşık iki saat geç kalan müşterilerim oldu. Geç kalmak budur." Omzumun üzerinden ileriye doğru bir bakış attı. "Kocanız geliyor mu?"

"Az sonra burada olur. Ben ona son durumu anlatırım."

Sinclair geriye doğru bir adım attı ve başıyla arkamızda yükselen devasa yapıyı işaret etti. "Ne kadar mesafe kaydettiğimizi görüyor musunuz?"

"Mesafe kaydetmek hafif kalır. Neredeyse bitmiş sayılır."

"Henüz değil. Ama o noktaya gelmek üzereyiz."

"Etrafa bir göz atalım mı? Eminim şimdiye dek bunu çok kez yapmışsınızdır ama şimdi en azından detayların üzerinden geçebilir, neler yapıldı, yapılması gereken neler kaldı bakabiliriz."

Sokak kapısından geçerek inşaat alanına girdik. Alçı duvarlar yükselmişti. Son gördüğümden beri herhangi bir mesafe kaydedilmiş görünmüyordu. Ferforje tırabzan takılıyordu. Bitişe çok yaklaşmıştık. "Harika görünüyor."

Odadan odaya dolaştık. Sinclair her detayın üzerinden geçiyordu ve o konuştukça kendimi daha çok ona bakar buluyordum. Gelirken yanımda getirdiğim tüm gerginlik omuzlarımdan kalkmıştı. Beni anında rahatlatan doğal bir konuşma tarzı vardı. Bir soru sorduğumda bana bakıyordu. Bakar gibi yapmıyordu. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bebek odası olarak adlandırdığım odaya girdik. Doğrudan pencereye gittim. Yepyeni camlar henüz takılmıştı. Kollarımı kavuşturup arka bahçeye göz attım. Gülümse-dim. Bahçe çok güzeldi; hayalini kurduğum sığınağa git-gide daha çok benziyordu. Keşke bundan kendime pay çıkarabilseydim ama her şey Renee'nin yoğun çalışması-nun sonucuydu. Çit boyunca oraya buraya çiçek ekiliyor, bahçe düzenlemesi yapılıyordu.

"Çok güzel bir manzara."

Döndüm ve Sinclair'i kapıya yaslanmış dururken buldum. Kulağa bahçeyi kast ediyor gibi geliyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Kalp atışım hızlandı. Bakışlarımı kaçırmam gerekiyor olsa da bunu yapmadım. Onun yerine doğrudan gözlerinin içine baktım. İçimde belli belirsiz bir kıpırtı vardı. Kafamda uyarı çanları çalıyordu.

Çok kısa bir an ona gülümseyip dikkatimi yeniden bahçeye çevirdim. "Arka bahçeyle ilgili büyük planım nihayet şekillenmeye başladı."

Yanıma geldi. "Nedir o 'büyük plan'?"

Kollarımı kavuşturup başımı yana eğdim ve dalgın dalgın camdan dışarı baktım. Ona her şeyi anlattım. Normalde kendime sakladığım tüm kararlarımı. Konuşmam bittiğinde neredeyse nefessiz kalmış, bu kadar kolay ve istekli konuşmuş olmama afallamıştım.

Sinclair ıslık çaldı. "Her şeyi planlamışsınız."

Göz ucuyla Sinclair'in dikkatle bana baktığını gördüm. Yanaklarım alev alev oldu ve ortada bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım. "Ev çok güzel olacak ama bu bahçe... Bahçe *muhteşem* olacak. Alınmayın."

Gülümsedi. "Alınmadım."

Sessizlik bizi sardı. Sinclair yanımdan uzaklaşmadı. Pencereden dışarı bakıyordu. "Biliyor musunuz," dedi, "kafamda sizi bahçe insanı olarak canlandırmamıştım."

"Nasıl biri olarak canlandırmıştınız?"

"Havuz insanı olarak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı; vücudum, çok ama çok az, ondan tarafa doğru kaydı. "Havuz insanı mı?"

Başını salladı ve ilgimi çektiğinin tamamen farkında olarak dışarı bakmaya devam etti. "Kusursuz bir arka bahçe ve taş mağarası olan yapay bir havuz isteyen gösteriş düşkününü insanlar gibi. Bütün paralarını buna harcar ve asla kullanmazlar."

Başımı salladım. "Hmm, anlıyorum."

İnanmamış görünüyordu. "Gerçekten anlıyor musunuz?"

Hafifçe eğilerek, "Az önce tarif ettiğiniz insanlardan biri benim annem," dedim.

Kahkaha attı; ben ise sadece gülümsedim.

"Falls Church'te uzun süredir mi yaşıyorsunuz?"

"Burada doğup büyüdüm." Ona baktım. "Ya siz?"

"İki yıl önce yerleştim. Küçük bir kasabada büyüdüm. Farmville, Virginia."

"Orayı duymuştum."

"Orayı duymuş olan tek kişi siz olabilirsiniz. Annemle babam hâlâ orada yaşıyorlar."

Hafif alay eder bir tonla, "Onları yalnız mı bıraktınız?" dedim.

"Onlar için üzülmeysin. Kardeşlerimden ikisi o civarda yaşıyor. Bir de Falls Church'te yaşayan bir kız kardeşim var... Aslında sizin bahçıvanınız."

"Renee mi?" Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zihnim deli gibi işliyordu; Sinclair ve Renee'yi yan yana getirip benzer yönlerini görmeye çalışıyordum. O an Sinclair'e o kadar yakından bakarken bunu görebildim: koyu ten, kömür siyahı saçlar. Çıkık elmacık kemikleri.

Sinclair sadece başını salladı ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirip yok oldu.

"Bundan hiç söz etmedi."

"Renee kesinlikle fazla konuşkan biri değil."

"Bunu fark ettim. Hatta ilk başta onu rahatsız ettiğimi düşündüm."

"Yoo. İnanın bana rahatsız ediyor olsaydınız bunu söylerdi. Renee soğuk görünür ama onu tanıdıkça kabuğundan çıkar."

"Bunu öğrenmem iyi oldu."

Bu sohbetin asla sona ermemesini istemem yanlış mıydı? Muhtemelen.

Göz ucuyla bir kez daha gizlice ona baktım. Sinclair beni suçüstü yakaladı. İmalı bir ifadeyle sırtıttı; dudaklarının kenarlarında parantez şeklinde iki çizgi ortaya çıktı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı; kendime bir kocam olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Bir koca. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem beklenen diğer adam. Kaderin ve hayatın beni ona doğru sürüklediği adam.

Öyleyse neden böyle tepki veriyordum?

"Bensiz mi başladınız?"

Wes'in sesi aniden sıçramama neden oldu. Başımı hızla sola çevirdiğimde Wes odaya giriyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Koyu mavi çizgili kravatı gevşetilmişti. Kolunu bana dolayıp başıma ufak bir öpücük kondurdu ve Sinclair'in elini sıktı. Sinclair'le aramda oldukça geniş bir mesafe olmasına rağmen gözlerini kıstı.

"Üzerinde çalışman gereken bir dosya olduğunu düşündüm."

Wes elini havaya kaldırıp salladı. "Erken çıktım. Evi tek başına dolaşmana gönlüm razı olmadı." Bana bakıp gülümsedi ama bu tebessüm bakışlarına yansımadı. Dikkatini Sinclair'e yöneltti. "İşler ne durumda?"

"Gayet iyi. Biz de turun sonuna gelmiştik."

"Ona bahçe ile ilgili planlarımdan söz ediyordum," dedim telaşla.

"Lanet olası şu bahçeye bayılıyor." Wes'in ifadesi sert ve iğneleyiciydi; ses tonu beni şaşkına uğratacak denli soğuktu. Bu da nereden çıkmıştı?

Sinclair, "Kulağa harika olacak gibi geliyor," diye cevap verdi. Yüzünde dostane bir gülümseme vardı ama bakışları Wes'le benim aramda gidip geliyordu.

Wes, "Ee, Sinclair, sence ne zaman taşınabiliriz?" diye sordu.

Sinclair kaşlarını çatarak bir süre düşündü. "Eğer dürüst bir cevap istiyorsan yaklaşık bir ay daha var."

Wes, "Bir ay *daha mı*?" diye sordu ters bir ses tonuyla.

Ona bir bakış attım ama beni görmezden geldi.

Sinclair üstdudağını ovuşturarak gözleri bahçe ile benim aramda gidip geldi. "İstersen adamlara fazla mesai yaptırıp işleri hızlandırabilirim. Belki birkaç hafta daha. Ne dersin?"

Wes sert bir tonla, "Bütçe aşılmayacak, değil mi?" diye sordu.

Sinclair kollarını kavuşturup gülümsedi. "Aşılmayacak," dedi yumuşak bir ifadeyle. Ama gözlerindeki sıcaklık yok olmuştu. Wes yanımda kaskatı kesildi. Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Wes boğazını temizleyerek saatine göz attı.

"Sanırım gitsek iyi olur."

"Tabii. Tabii." Sinclair elini kapıya doğru uzattı. "Sizi geciktirdiğim için özür dilerim."

O gece için herhangi bir planımız yoktu. Gidecek bir yerimiz de. Wes'in oradan ayrılmaya neden bu kadar hevesli olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Sinclair arkamızda merdivenleri indik. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve dikkatle bana baktığının farkındaydım.

Sokak kapısından çıktığımızda Sinclair de peşimizden geldi ve arabamın yanında durdu. Ben arabaya binmeden önce elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Donovan."

Görgü kuralları elini sıkmam gerektiğini söylüyordu ama tereddüt ettim. Wes öylesi dikkatli bizi izliyordu ki.

Nihayet elini tuttum ve bunu yaptığım anda beni tam kalbimden vuran bir akım hissettim. "Ben de Bay Montgomery," demeyi başardım.

Bir kez daha elimi sıktı. Onu ilk gördüğümde ortaya çıkan kelebekler mideme doluşup uçmak için yakarmaya başladılar. Elimden geldiğince istenmeyen tüm duyguları bastırdım.

"Bana Sinclair deyin lütfen."

Başımı salladım. "Sinclair."

Elimi gerektiğinden fazla uzun tuttu. Wes'in bakışla-

rının kuşkuyla ikimizin arasında gidip gelmesine neden olmaya yetecek kadar uzun. Kalp atışımın hızlanmadığını söylersem dünyanın en büyük yalancısı olurum. Telaş içinde elimi çektim ve arabanın şoför tarafındaki kapısını açtım. Wes kapı kolunu yakaladı.

“Ben kullanırım.”

“Ama senin araban...”

“Sonra alırım.”

Bakışları donuktu. Sanki içindeki tüm duygular ve yaşam yok olmuş gibiydi. Sinirliydi ve onunla bir kavga daha etmek, istediğim son şeydi. Etrafımızda insanlar vardı. Herkesin içinde kavga etmektense yalnızken kavga etmeyi tercih ederdim.

Yolcu tarafına geçip oturdum. Kapı öyle sert çarpılarak kapatıldı ki ses yankılandı. Wes hiçbir şey söylemeden gözlerini karşıya dikti.

Arabayı çalıştırdı. Birkaç kilometre sadece sessizlik vardı. Ne radyo. Ne sohbet. Sırf rüzgârın hışırtısını duymak için camı indirmeye yeltendim. Hiç değilse bir ses olsun diye.

Ama Wes camımı kilitledi.

Kırmızı ışıktaki durduk ve nihayet Wes bana döndü. “Oradaki olay neyin nesiydi?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Sinclair’le tanışıyor muydunuz?”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Hayır.”

Esrarengiz bir ifadeyle bir kahkaha attı. Sırtım baştan aşağıya ürperdi. “Yalan söyleme.”

“Tanışmıyorduk.”

Işık yeşile döndü. Wes gaz pedalına sonuna kadar basarak hareket etti. Araba hızlandı. Hız göstergesine baktım. 90 kilometreye çıkmıştı.

“Beni onunla mı aldatıyorsun?”

Ağzım bir karış açık kaldı. Ne saçmalıyordu? “Hayır!”

Hız göstergesine baktım. 105 kilometreye çıkmıştı. Çok aptalca bir şey yapmasından korktum.

“Yalancı.”

İki elimle emniyet kemerini sımsıkı tuttum. “Yalan söylemiyorum. Onunla ilk kez karşılaştım.”

“Beni aptal yerine koydun.” Wes bakışlarını bana çevirdi. “Sana nasıl baktığının farkındasın.”

Çok temkinli bir tonla, “Wes,” dedim. “Gözlerini yoldan ayırma.”

“Bana ne yapacağımı söyleme,” diye bağırdı.

Mantıklı düşünemiyordu, kontrolünü kaybetmişti. Aklından ne geçtiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim bu kafayla her şeyi yapabiliyordu. İleride bir köprü vardı. Hız kesmeden oraya doğru gidiyorduk.

Kendimi koruma güdüsüyle harekete geçtim. Yüksek sesle yutkundum ve koluna dokundum. En tatlı ses tonumla, “Ben sadece seni seviyorum Wes. Artık yavaşla, olur mu?” dedim.

Çenesi kasıldı. Beni duymazdan geleceğini düşündüm. Ama sonra, aniden frene bastı. Lastikler cıyakladı. Hızla öne doğru gittim. Yüzümün ön panele çarpmasına birkaç santim kalmıştı ki emniyet kemeri beni tuttu.

Hızlı hızlı nefes alarak etrafa bakındım. Arkamızdaki araba korna çalarak çevremizden dolanıp geçti. Arabadan inmek, diğer arabayı durdurmak ve şoförüne, yoldan geçen bir yabancıya bana yardım etmesini söylemek istiyordum. O anda bu daha güvenli geliyordu.

Wes kahkahalarla gülmeye başladı. Sanki tepkim çok komikmişçesine yüksek, içten kahkahalarla. İnanmaz gözlerle ona baktım.

Sonra kahkahası kesildi ve hayatındaki en önemli kişi benmişim gibi bir ifadeyle bana gülümsedi. "Bir şeyler yemek ister misin? Açlıktan ölüyorum."

Hızlı hızlı gözlerimi kırparak ona baktım. Nasıl oluyordu da bir anda delleniş hem en ardından sakinleşebiliyordu?

"Az önce ne oldu öyle?"

"Neden söz ediyorsun?"

Başparmağımla arkamı işaret ettim. "Orada. Suçlama. Aldatma."

"Az önceki sohbeti mi kast ediyorsun? Demek istediğin bu mu?"

Bu, bir sohbet değildi. Hem kendisini hem de beni öldürmesine ramak kalmıştı. Bunu nasıl görmediğini anlamıyordum.

Duygularım karman çormandı. Bir an kendimi savunuyordum. Hemen ardından gözlerimin önünde hayatım akıyordu. Ve sonra... hiçbir şey. Kalbim deli gibi çarpmaya devam ediyor, yavaşlayacağı konusunda en ufak bir işaret vermiyordu. Sanki Wes'in o tehlikeli davranışı yüzünden asla geçmeyecek bir korkuya kapılmıştı.

"Ee? Ne dersin?"

Yavaşça ona doğru döndüm. "Anlamadım."

"Akşam yemeğı yiyelim mi?"

Yüksek sesle yutkunup camdan dışarı baktım. "İyi olur."

Aç değildim ama bunu ona söylemeyecektim.

Wes U dönüşü yapıp gerisin geri kasabaya doğru yol almaya başladı. Titrememe engel olamıyordum.

Konsolun üzerinden uzanıp diz kapağımlı tuttu. Ona âşık olmama neden olan gülümsemesiyle bana baktı.

"Seni seviyorum," dedi.

Sanırım söylediği Şeye inanmıştı. Sanırım bunun aşk olduğunu dőřünőyordu.

Kırmızı ışıkta koltuğunda dőnőp bana baktı. "Ama benimle oyun oynama Victoria." Diğer eliyle ğenemi avuğladı. Başparmağını yanağında gezdirdiğinde ũrperdim. Dudaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonraki kelimeleri yumuşak ama acımasızdı. "Her defasında kaybedersin."

Sonra beni őptő. Ve ona izin verdim ğőnkő yőređim bir canavarla evli olduğum ihtimaline inanmayı redde diyordu.

Aralık 2013

Sinclair sözünü tuttu ve bir ay sonra bir cumartesi sabahının erken saatlerinde hayallerimizdeki eve taşınıyorduk.

Taşınma öncesindeki birkaç haftayı eşyaları toplamakla geçirmiştım. Derler ki taşınmak başa gelebilecek en stresli işlerden biridir ama çevremdeki karmaşa; kutuları paketlemek, her şeyi elden geçirmek yüzünden dikkatim dağınıktı. Evliliğimde yavaş yavaş ortaya çıkan pürüzlere odaklanacak zaman yoktu.

Hiç zaman yoktu.

Aksine doğru olduğunu bildiğim şeye yoğunlaştım: Her çiftin kusurları vardır. Kimse mükemmel değildir. İki insanı bir araya getirdiğinde bu kusurların daha da görünür olması normaldir. Evet, yaşanan tam olarak buydu.

Tamamen normal bir çifttik. Ayrıca Wes, son birkaç haftadır son derece iyiydi; ne ani patlamaları oldu ne de

sinirlendi. Âşık olduğum o adama geri dönmüştü. Sadece kötü birkaç an geçirmişti. Kendime sürekli bunu söylüyordum ama sonuçta hâlâ kuşkularım vardı.

Wes arabayı caddenin karşısına park etti. Taşımacılar kamyonlarını geri geri evin park yerine sokarken evimize dikkatle baktım. Aralık ayının ortasında olmamıza rağmen hava bizden yanaydı, görünürde tek bir siyah bulut yoktu. Üşümemek için fermuarı yukarı kadar çekilmiş *North Face*'imi giymiş, siyah bir bere takmıştım. Wes'in üzerinde gündelik bir kıyafet vardı. Muhtemelen uzun süredir ilk kez onu takım elbisesiz ve kravatsız görüyordum.

Wes bana gülümseyerek elini uzattı. "Evinize hoş geldiniz Bayan Donovan."

Bu günün nihayet gelmiş olduğuna inanmak zordu. Geçen bir araba yaprakların yola yayılmasına neden oldu. Birkaçı arabanın altından süzülüp havalandı ve sonra yavaşça yere düştü.

"Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

El ele hızla karşıya geçtik ve işe koyulduk. Wes, hamallara yardım ediyordu. Ben de yardım etmek istediğimde gülümsedi ve eşyaların nereye konulmasını söylemekten başka bir şey yapmamamı tembih etti. Ben de öyle yaptım. Duvarları yeni boyanmış cilalı antrede dikildim. Camlar pırıl pırlıdı ve içeri güneş ışıkları süzülüyordu. Sokak kapısı ardına kadar açıktı; adamlar sökülmüş mobilyaları, kutuları, halıları içeri taşıyorlardı. Birinci katın yavaş yavaş eşya dolmasını izledim. İçimi kıpır kıpır eden bir heyecanla doluydum. Kutuları açıp evi yuvamız haline getirmek için sabırsızlanıyordum.

Öğleden sonranın ortalarında bir yerlerde herkes mola

verdiğinde Sinclair geldi. Arabasını bizimkinin arkasına çektiği anda bütün bedenime tatlı bir ürperti yayıldı. Ayağa kalkıp kapının pervazına yaslandım ve onu izledim. Üzerinde kot pantolon ve siyah, polo yaka bir tişört vardı. Güneş gözlükleri gözlerini saklıyor, ona tehlikeli bir hava veriyordu. Wes onunla tokalaştı ve kısaca sohbet etti, ardından başıyla benim bulunduğum yeri işaret etti.

Sinclair beni görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. El salladı. Ben de ona el salladım ama bakışlarım anında Sinclair'ın benim yanıma doğru ilerlediğini görünce eli ayağı birbirine dolanan Wes'e kaydı.

Sinclair, hızlı ve kendinden emin adımlarla bana doğru yürürken, "Nihayet taşınma günü geldi," dedi.

Gülümseyerek, "Nihayet," dedim.

"Dur tahmin edeyim... Hamallara eşyaları nerelere koyacaklarını söylüyorsun."

"Nasıl anladın?"

"Bu sarayın kraliçesi sensin. Başka ne yapıyor olabilirsin ki?" Kısa bir süreliğine sessizlik dalgası bizi sarıp sarmalarken öylece durduk. Boğazımı temizleyip yanımdan geçmesi için kenara çekildim. Sinclair güneş gözlüklerini çıkarıp tişörtünün yakasına taktı. Çıkık köprücük kemiğini ve omuzlarına doğru uzanan koyu tenini gördüm.

Nabzım hızlanmadı. Âdeta uçuşa geçti. Özgür kalmak için yalvarırcasına boğazımda atıyordu. Sadece lanet olası bir köprücük kemiği yüzünden.

Anında başımı başka yöne çevirdim.

Sinclair durumun farkında bile değildi. Duvarlara ve zemine dikkatle bakarak antrede dolandı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok güzel," diye cevap verdim ve bunu içten söyledim. Bu ev gerçekten benim hayallerimdeki evdi.

Sinclair koridordan mutfağa doğru ilerledi. Ben olduğum yerde durdum. Peşinden gitmek istiyordum ama Wes'in bizi birlikte görmesinden ödüm kopuyordu. Bana hiç bakmadan, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiym."

"Sadece iyi mi?" Sırttı.

Sinclair'le her konuştuğumda sanki bir şeyler arıyormuş gibi hissediyordum. Tek istediğim şey rahatlayıp onunla sohbet etmek olduğu halde kımıldamadan kas-katı duruyordum.

"Hafta sonu burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kendime tatil verdim."

"Müşteri ziyareti tatil değildir," diye belirttim.

"Ev bittiğine göre artık müşteri değilsin." Tek kaşını kaldırdı. "Arkadaşsın."

Arkadaş.

Hayır, bu kulağa hiç doğru gelmiyordu. Arkadaşlar birbirlerine bizim gibi bakmamalıydı.

Aramızdaki hiçbir şey arkadaşça değildi. Yine de başımı sallayarak onu onayladım ve hafifçe gülümsedim. "Ailen yok mu?"

Zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. "Hayır. Ailem yok."

Bunu zaten biliyordum ama ondan duymak istemiş-tim.

Renee'nin kardeşi olduğunu öğrendiğimden beri sohbet arasında onun hakkında sorular soruyordum. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Bu doğru değildi ama merakıma yenik düşüyordum. Üç kardeşin ortancasıydı. Bekârdı. Hiç evlenmemişti. Çocuğu yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

Ve düşünebildiğim tek şey şuydu: *Nasıl olur? Bu olağanüstü adam nasıl kapılmamış?*

Kendime ikinci kez düşünme fırsatı vermeden, "Neden?" diye sordum.

"Neden mi bir ailem yok?"

Evet dercesine başımı salladım.

Kendi kendine gülümseyerek omuz silkti. "Doğru kişiyi bulamadım."

"Bulacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

Ve sonra gözlerimin içine baktı. Yüz ifadesi ciddiydi. "Belki de çoktan bulmuşumdur."

Bakışlarındaki yoğunluk karşısında yutkundum. "Belki de."

Uzun bir sessizlik oldu. İkimiz de gerildik. Konuşulmayan bir sürü sözcük aramızda asılı kaldı.

Sinclair nihayet, "Gitsem iyi olur," dedi. "Evi beğenmene sevindim."

"Bayıldım."

"Yine görüşeceğiz."

Üstü kapalı bir ima yoktu. Gayet açık ve net bir biçimde duydum. Her şeyi çözümüleme şansı elimdeydi. Başımı hafifçe iki yana sallamak bu bakışları ve cinsel çekimi yok edecekti. Ama başımla onu onayladım. Onu duymuştum, isteğini duymuştum ve kabul etmiştim.

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde annem uğradı. Hep beraber akşam yemeği yedik ve sonra annemle birlikte kutuları açma işine giriştik.

Tam bir görev kadınıydı; hızla beni büyüten anneye geri dönmüştü. Mutfak eşyaları yerleştirildikten sonra anında oturma odasına başladı.

Birkaç kez bize yardım etmesi için Wes'i çağırdı. Wes bitkin görünüyordu ama tek kelime etmedi.

"Anne, perişan haldeyiz."

Ellerini beline koyup yüksek sesle bir nefes verdi. "Saat kaç?"

Saatime bakıp homurdandım. "On ikiye çeyrek var."

"Oo. Bu kadar geç olduğunun farkında değildim." Oturma odasına bir göz attı. Kanepe ve yumuşak koltuklar televizyonu görecektir şekilde yerleştirilmişti. Halı açılıp televizyonun önüne serilmişti. Avizeler takılmıştı. Resimler sehpaaların üzerindeydi. Sadece perdelerin takılması ve resimlerin asılması kalmıştı.

Annem çantasıyla paltosunu aldı. Bir boşluk yakalayıp koşarak bir matkap bulmasından ve kornişleri asmaya başlamasından korkarak Wes'le birlikte onu kapıya kadar geçirdik.

Verandaya çıktığımızda tüm ağırlığımla Wes'e yaslandım. Uzakta bir köpeğin havladığını duyabiliyordum. Sokağın karşısındaki komşuların ışıkları yanıyordu. Perdeler kapalıydı ama dolaşan insanların gölgelerini görüyordum. Sokak lambaları yol boyunca uzanıyordu. Bu küçük mahalle tam hayalini kurduğum yeri.

"Sizi yalnız bırakayım da dinlenin." Annem bana sınıksız sarılıp geri çekildi. "Yerleşmenin ikinci turu için yarın taptaze ve erkenden burada olacağım."

"Yaşasın," dedim alay eder bir tonla.

Aklıma aniden bir şey geldiğinde annem arabasına doğru yürüyordu. "Anne!" Arkasını döndü. "Bir saniye bekle. Bir şey unuttum." Mutfaktan telefonumu kapıp gerisin geri sokak kapısına koştum.

"Gitmeden önce ikimizin fotoğrafını çeker misin?"

Telefonumu alıp şakacıktan gözlerini devirdi. "Sen ve fotoğrafların..."

Yolun ortasına gitti. Wes kollarını omuzlarıma sardı. Elimini onun beline doladım.

"Gülümseyin... Bir... İki... Üç."

Gülümsedim.

Gülümsediğimden çok emindim.

Kasım 2014

Dr. Calloway hatırladığım her şeyi yazıyordu. Kâğıdın üzerindeki eli hızla hareket ediyordu. Çok hızlı konuşuyordum ve bunun onun işini zorlaştırdığının farkındaydım ama bir yanım hemen o anda söylemezsem bir daha asla söyleyememekten korkuyordu. Dr. Calloway benim hızımı yakalıyor, asla başa dönmemi söylemiyordu.

Anlatmayı bitirdiğimde kalemi masasına koydu ve bana baktı. "Yani Wes'le aran pek iyi değilmiş."

İşte! Hasta-doktor konuşması yapmak zorunda kalacağımızı biliyordum. Herhangi başka biri olsaydı konuyu değiştirmeye çalışırdım ama Dr. Calloway'e karşı az da olsa bağlılık hissediyordum ve cevap verdim: "Öyle görünüyor."

Evelyn'in alnındaki saçları geriye doğru iterken ellerim titriyordu. Gerginliğimi hissetmiş ve başını arkaya doğru yatırmış bana bakıyordu.

"Durduk yere patlak veren iki kavga... Sanırım bu herkesi gererdi."

Arka arkaya zihnimde canlanan anılarla baş etmeye çalışarak yere baktım. "Korkuyordum."

Dr. Calloway sessiz kaldı.

Gözlerimi kapattım. "Anlamsız geliyordu. Neler olduğunu anlamıyordum. Sanki..."

Aniden sustum. Çünkü eğer aklımı kaçırdığımı hissetmeye başladığımı itiraf edersem bana karşı kullanılırdı.

Ayağa kalktım. "Artık gidebilir miyim?"

Bu isteğim karşısında Dr. Calloway şaşırmış görünmedi. Omuz silkti. "İstiyorsan tabii."

"İstiyorum."

Kapıya yeterince çabuk varamadım. Dr. Calloway bana seslendiğinde dışarı çıkmak üzereydim. İstemeye istemeye arkamı döndüm.

Dr. Calloway bana gülümsedi. "Korkmanda bir sorun yok."

Onun için bunu söylemek kolaydı; geçmişine dönen o değildi. Bütün bunları yaşamak zorunda değildi. Kapı arkamdan kapandı. Evelyn kucağımda mızımlanıyordu. Başını sağa sola çevirip duruyordu. Alice'i görmezden gelip adımlarımı hızlandırarak odama doğru yürüdüm. İçeri girer girmez sehpanın üzerindeki biberonu aldım. Genelde Evelyn'e biberonu verdiğimde çok sevdiğim o sakın ve tatlı melek haline geri dönerdi. Oysa bugün biberonu sanki zehirmiş gibi reddetti. Bezini değiştirdim. Kundakladım. Emziğini verdim. Yavaş yavaş salladım.

Hiçbir şey işe yaramıyordu.

Sabırım tükenmeye başlamıştı. Çığlıkları öylesine çınılıyordu ki kulak zarım patlayacakmış gibi hissediyordum. Dikkatimi hiçbir şeye veremiyordum. Zor nefes

alıyordum. Her şey üstüme üstüme geliyor gibi hissediyordum.

"Ağlamayı kes!" diye bağırdım.

Avaz avaz bağırmanın daha da yüksek sesle ağlamasına neden oldu. Bu, onun suçu değildi. Bunların hiçbiri onun suçu değildi. Derin bir nefes alarak kızımı beşiğine yatırdım ve hızla banyoya gittim. Kapının kilidi olsaydı o an kullanırdım. Bir dakika yalnız kalmak istiyordum. Hemşirelerin kapıyı çalmalarından endişe etmeme gerek olmayan bir dakika sadece.

Her şeyi enine boyuna düşünmem için tek bir dakika.

Ellerimi lavabonun kenarına dayadım. Omuzlarım çökmüş bir halde derin bir nefes aldım. Suyu açıp berak sıvının giderin etrafında halkalar oluşturmasını izledim. Derin bir nefes daha aldıktan sonra ellerimi birleştirip musluğun altına soktum ve yüzüme su çarptım. El yordamıyla her zaman sağ tarafımda asılı duran havluya uzandım ve yüzümü kuruladım. Aynaya baktığımda kendimi gördüm ama her şey yanıltı. Üzerimde eve taşındığımız ilk gün giydiğim kıyafet vardı. Normalde bomboş bakan gözlerim korku doluydu.

Genç Victoria'ya bakıyordum.

Öylesi güzeldi ki bana gülümsediğinde düşmemek için lavaboya yaslandım.

Masalının hayal ettiği gibi olmadığıнын farkındaydı ama umudunu koruyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Genç Victoria aşka inanırdı. Geride bırakılan sayısız ruhtan biri olacağını bilmiyordu.

Bilmiyordu.

Uzanıp parmaklarımı Victoria'nın aynadaki yüzünde gezdirdim. Kalbim parçalanıyordu.

"Bize ne oldu?" diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi; uzanıp beni yaşamının içine çekmesine kendimi hazırladım.

Ama yapmadı.

Gözlerimi kırpтым ve görüntüsü yok oldu. Tekrar o anki Victoria bana bakıyordu.

Kapı sertçe çalındı. Arkamı döndüğüm anda bir hemşire kafasını içeri uzattı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Alice değil, daha iyi bir gündüz hemşiresiydi. "Sadece kontrol etmek istedim."

Banyodan çıkmaya hazır değildim. Kızım la yüz yüze gelmeye hazır değildim. Bütün gün burada saklanma şansım olsa sanırım bunu yapardım. "Kısa bir duş alacağım," dedim.

Hemşire başını salladı. "Tamam."

"Jilet alabilir miyim? Bacaklarımı tıraş etmem gerek."

Yirmisinin sonlarında bir kadındım ve jilet kullanmak için izin istiyordum. Geçmiş bir yana bırakırsak bu, duyduğum en üzücü şey sayılabilirdi.

Hemşire kararsız görünüyor, intihar etme riski taşıyıp taşımadığımı düşünüyordu. Apar topar, "Kendimi öldürecek falan değilim," diye ekledim.

Sonunda kabul ettiğini belli edercesine başını salladı. "Bir tane verebilirim ama kapının hemen dışında beklemek zorundayım."

Dışarı çıktı ve kısa süre sonra pembe bir jiletle geri döndü. Pembe jiletlerle dolu bir dolap olup olmadığını merak ettim.

Kapıyı kapatıp duşun musluğunu açtım. İlk anda buz gibi su aktı ve sonra yavaş yavaş ılındı. Çabucak giysilerimi çıkarıp duvardaki kancaya astım. Soğuk hava tüylerimi diken diken yapmıştı.

Duşa girip perdeyi çektim. Sıcak su vücuduma çarptı. Kaslarım anında gevşedi. Gözlerimi kapatıp su saçlarıma değsin diye başımı geriye attım. Saçlarım iyice ıslanınca kendi etrafımda yavaş yavaş dönüp suyun bedenimin her noktasına ulaşmasını sağladım.

Çılgınca bir düşünceydi ama burada yeterince uzun süre kalırsam beni çevreleyen... içime saplanıp kalmış karanlığın... su ile akıp gidebileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Gerçeğin bir bedeli olduğunu görmeye başlıyordum.

Gerçeğin ele geçirmeyi en çok istediğı şey ruh sağlığınızdı.

Sizi özgür kılma vaadiyle cezbederdi ama satır aralarına baktığınızda kafayı yediğinizi düşündürene kadar kuşkularınız ve korkularınızla sizi yalnız bırakacağını görürdünüz. Bazen gelir ve sizi kurtarırdı. Bazen ise gelmezdi.

Ve yeniden yaşadığım her şey sadece acıydı.

Ne kadar çok anı hatırlarsam sesler o kadar yükseliyor gibi geliyordu. Ve bazen geçmişimin her ayrıntısını hatırlayana dek gitgide daha çok yükseleceklerini düşünüyordum. Sonra yok olup gideceklerdi.

Ertesi gün öğlen yemeği sırasında, Evelyn'e alçak sesle ninni söylememin sebebi onu sakinleştirmekten ziyade kafamın içindeki sesleri bastırmaktı. Yeterince uzun süre söylersem diğer bütün sesler yok olacakmış gibi hissediyordum. Ama bunun sadece geçici bir rahatlama olduğunu biliyordum.

Geri geleceklerdi. Her zaman gelirlerdi.

Etrafımda hastalar ya yemek yiyorlar ya da tabaklarındaki yemeği karıştırıp duruyorlardı. Hafif bir uğultu vardı. Birkaç hasta, tıpkı benim gibi, üç öğünde de aynı masada oturuyordu. Diğerleri neresi olursa orada otururdu; biraz konuşurlardı ama asla uzun sürmezdi. Genellikle yemeklerimizi sessizlik içinde yedik. Fairfax'te kalıcı bir dostluk asla kurulmazdı.

O gün karşımda Reagan oturuyordu. Yemek sırasında çok az konuştu. "Şu lanet olası ninniye kesecek misin?" diye çıkıştı.

Kafamın içindeki sesleri duyabilseydi belki anlardı. Sadece ona baktım ve tam tersi sesimi biraz daha yükselttim.

“Cidden kes şunu. Kulaklarımı kesip sana fırlatmama az kaldı.” Reagan plastik çatalını aşırı abartılı bir biçimde kaldırıp tehdit eder bir edayla sol kulağına götürdü.

“Onu dinleme. Çok hoş bir melodi. Hangi şarkı bu?”

Soluk soluğa başımı kaldırdım ve Sinclair’in masanın yanında dikildiğini gördüm. Reagan plastik çatalı elinden bırakıp cesur bir ifadeyle Sinclair’i baştan aşağı süzdü. Onu suçlayamazdım. Siyah kumaş pantolon ve yaka-sı açık beyaz bir gömlekle ağız sulandırıcı görünüyordu.

Bön bön bakarak, “Merhaba,” dedim.

“Merhaba.” Sinclair gülümsedi ve karşımdaki boş sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir miyim?”

Hevesle başımı salladım. Kendimi koca kafalı oyuncak bir bebek gibi hissettim.

Sandalyeye otururken bacağı bacağıma değdi ve aniden onun bir kez daha yanımda olduğunun farkındalığıyla yıldırım çarpmışa döndüm.

Bu, Sinclair’in beni üçüncü ziyaretiydi. Kalbimi bir sıcaklık kapladı. Korunma güdüm azaldı. Bedenim gevşedi.

“Az önce ne mırıldanıyordun?” diye sordu.

Buna şahit olmuş olmasından utanmış bir halde omuz silktim. “Evelyn’in sevdiği minik bir ninni.”

Gülümsemesi hafifçe soldu ama o an kızım başını çevirip ondan tarafa baktığı için bunu fark etmemiş gibi davranmayı tercih ettim. Evelyn ona gülümsedi. O birinden hoşlandığında ben de hoşlanırdım.

“Onu kucağına almak ister misin?” diye sordum.

Sinclair arkasına yaslandı; şoke olmuş görünüyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve dikkatle Evelyn'e bakıyordu.

Reagan yüksek sesle ıslık çaldı. "Bu teklifi hafife alma, Uzun, Esmer ve Yapılı Yakışıklı. Annecik kimsenin bebeğini ellemesine izin vermez."

Sinclair cevap vermedi ve içimi endişe kapladı.

"Eğer rahatsız hissediyorsan onu kucağına almak zorunda değilsin," dedim hiç düşünmeden.

Sakin bir ses tonuyla, "Senin kucağında mutlu görünüyor," dedi.

İncinmiş duygularımı saklamak için yüzüme bir tebesüm yapıştırdım. Sinclair'in çocukları sevmeyen biri olabileceği aklıma gelmemiştir. Bu sorun değildi, değil mi?

Olmaması gerekirdi. Ama benim için öyleydi. Onun Evelyn'i sevmesini istiyordum. Kızımın ıslık ıslık gülümsemesini görmesini ve onu kucağına almasını istiyordum.

"Sanırım senden hoşlandı," dedim.

Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "İnsanlardan çok hoşlanmaz mı?"

Başımı net bir ifadeyle iki yana salladım. "Yoo. Hoşlanmaz. Birinin onu kucağına almasına çok ender izin verir."

Reagan ağzındaki suyu püskürterek küçük damlaları masaya fışkırttı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Sorusunu duymazdan gelip ters ters ona bakınca gözlerini devirip iki eliyle tepsisini tutarak ayağa kalktı. "Her zamanki gibi keyifliydi, Annecik."

Uzaklaşır başka bir hastayı taciz etmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve dikkatimi Sinclair'e yönelttim.

Başını iki yana sallıyordu. "Bu, senin arkadaşın mı?"

"Reagan mı?"

Başımı salladım. "Tam olarak arkadaş denmez."

“Burada hiç arkadaşın var mı?”

Önceden olsa Evelyn’i işaret eder ve kızım yanımda olduğu sürece arkadaşla ihtiyacım olmadığını söyledim. Ama bu cevap eskiden olduğu gibi tatmin edici gelmiyordu. Yaslanacağım ve geçmişimin düğümlerini çözerken bana yardım edecek birine ihtiyacım vardı.

Sonunda, “Hayır,” dedim. “Burada hiç arkadaşım yok... ama artık sen buradasın. Sen benim arkadaşımsın, değil mi?”

“Her zaman öyle oldum Victoria.” Elleri masanın üzerinden uzandı. Çok kısa bir an dokunmadan benimkilerin üzerinde durdu ama son anda geri çekti. Parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini önüne uzattı.

Gitgide daha az yabancı geliyordu. Duygular içimde kök salıyor, yavaş yavaş büyüyordu. Onunla ilgili gün yüzüne çıkan parça parça anılar gözümde canlanıyordu. Taşındığımız gün ikimizin evde dolaşması. Ona karşı beslemem gerektiğini bilsem de hissettiğim farkındalık.

Suçlu hissetmem gerekirdi. İyi bir insan suçlu hisse-derdi. Ama bu, kendini ağlamaya ya da umursamaya zorlamak gibi bir şeydi. Olmuyorsa... olmuyordu ve bu, beni dünyadaki en boktan insan yapıyordu.

Sinclair’e gizlice bir bakış daha attığımda gözlerimiz buluştu.

Alçak bir sesle, “Seni hatırlıyorum,” dediğimde beni duyamamasından korktum.

Ama duydu. Yüzünün rengi hafifçe attı. Mutlu mu oldu yoksa korktu mu, emin değildim.

Cesaretimi kaybetmeden önce ne düşündüğümü açıkça söylemek zorundaydım. “Seninle evde tanıştığımızı hatırlıyorum. İşlerin gidişine bakmak için buluştüğümüz ve geç kaldığım gün, değil mi?”

“Geç kalmamıştın. İnan bana. Yaklaşık iki saat geç...”

“... kalan bir sürü müşterin oldu. Geç kalmak budur,” diyerek cümlesini tamamladım.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Yüksek sesle yutkundu ve iki eliyle yüzünü yukarıdan aşağıya sıvazladı. “Vay canına,” dedi nefes nefese. Elleri hızla masaya düştü. Dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. “Başka bir şey hatırlıyor musun?”

“Taşındığımız günü hatırlıyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

Bir an için hayal kırıklığına uğramış göründü. Zihninden geçenleri sormamak için kendimi zor tuttum. İkimizle ilgili bir anıyı düşünüyordu. Bunu dalıp giden gözlerinde görebiliyordum. Az önce söz ettiğim anlar olma ihtimali vardı. Belki de değildi.

Gergin bir halde dudaklarımı yaladım. “Aramızda daha fazlası var, değil mi?”

“Elbette var. Hep öyle olmadı mı?”

Gözlerimi kırıştıtırıp elimden geldiğince gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. “Kız kardeşini de hatırlıyorum... İyi bir arkadaşlığımız vardı, değil mi?”

“Evet. Ki bunu anlamam asla mümkün olmayacak çünkü o, fazla buyurgan ve gevezedir. Birbirinizin tamamen zıttı iki insandınız ama nasıl olduysa dost oldunuz.” Çok kısa bir an sustu. “Her şeyi hatırlamaktan korkuyor musun?”

“Bazen hayır. Genelde evet. Gerçeğe nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.” Gözlerim hızla kapandı. Burnumu ovuşturdum ve derin bir nefes aldım.

“Bunlar çok mu fazla?”

“Hayır.”

Evet.

Ama bunu ona asla söylemeyecektim.

Sinclair dirseklerini masaya koyup başını bana daha yaklaşacak biçimde eğdi. Kendimin de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Altın gibi parıldaayan o yemyeşil gözleriyle gözlerimin ta içine bakıyordu. Bakışı büyüleyiciydi; uzak, çok uzak durmam için sayısız sebebim olmasına rağmen beni içine çekiyordu. Midemde kelebekler uçuşmaya, bedenimi tatlı bir ürperti kaplamaya başladı.

“Bana hatırlayamadığım bir şey anlat,” dedim alçak bir sesle.

Sinclair gözlerini gözlerime dikti. “Seni ilk öptüğüm an ruhunun tadını almıştım. Ben de olmayan her şeydi. Karanlığıma bir ışık, kaygılarıma mutluluktu. O an hayatımın sonuna kadar benimle olacak. Sen bizi unutabilirsin ama ben hep hatırlayacağım.”

Kalbim yerinden çıktı sandım.

Evelyn’e biraz daha sıkı sarıldım ve sormaya hiçbir hakkım olmayan bir soru sordum. “Sinclair, sen beni sevdin mi?”

Çok yavaşça elini indirdi ve bana öylesi yoğun duygularla dolu bir ifadeyle baktı ki ellerim titremeye başladı. “Seni o zamanlarda da sevdim, şimdi de seviyorum.”

Belki de Wes haklıydı.

Belki de geçmişî deşmeye hakkım yoktu. Evliliğimizin başlangıcındaki güzellik yavaş yavaş yok oluyor, arkasında gitgide bozulan bir ilişki bırakıyordu. Ve eğer hikâyemizin yarısına henüz ulaşmaktaysam sonu neye benziyordu?

Bu düşünce karşısında ürperdim.

Zaman acıları azaltmış, yaraları kapatmış olabilirdi ama ben onları tekrar kesiyor, yüreğimi dağlayan acıyı hissetmek için kendimi zorluyordum. Kalbimin atmadığını hatırlatılıyordu bana. Kelimeler sayesinde çarpıyordu.

Yaralı bereli ve kırık; bazen paramparça olacakmış gibi hissediyordum ama canlıydı ve şöyle diyordu:

Canım yanıyor.

Canım yanıyor.

Canım yanıyor.

Ama ne kadar acırsa acısın bulmam gerektiğini biliyordum. Bu kadar yol almıştım. Artık geri döneemedim... Değil mi?

Evelyn'in çığlıkları biraz daha yükselerek irkilmeme neden oldu. Başını omzuma yasladım ve sakinleştirmek için sırtını okşayarak koridorda yürümeye başladım. "Sakin ol," diye fısıldadım. "Sakin ol."

Alice bana pis bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Evelyn'in ağlaması kesilecek gibi görünmüyordu. Ne yaparsam yapayım susmayacaktı. Kulağına ninni bile mırıldandım ki bu onu sakinleştirmenin en kesin yoluydu. Hâlâ ağlıyordu.

Kafamın içinden sayısız sorular geçiyordu. Ona yeteri kadar sevgi ve ilgi göstermiyor muydum? Hasta mıydı?

Geçmişimin ne kadar çok parçasını bir araya getirirsem bu tuhaf ve ürkütücü kopukluk o kadar artıyor gibi görünüyordu. Âdeta bizi birbirimize bağlayan tellerle oynanmış gibiydi. Aramızdaki mesafe gitgide büyüyordu. Bunu nasıl durduracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dr. Calloway'in odasına girmeden önce durup çaresizce kızımın gözlerinin içine baktım. "Lütfen, lütfen ağlamayı kes," diye yalvardım.

Gözlerini kırptırdı; açık kahverengi kirpikleri yanaklarının üzerinde âdeta çırpındı ve boş gözlerle bana baktı. Ağlaması kesildi ama mızmozlanmaya ve sanki başka birinin kucağında olmak istiyormuş fakat olamayacağının farkındaymışçasına kollarımın arasında kıpırdanmaya devam etti.

Alice alçak sesle, "Fairfax bir bebeğe uygun bir yer değil," diye mırıldandı ve sonra yanımdan uzaklaştı.

Derin, arındırıcı bir nefes alarak kapıyı çaldım ve içeri girdim. Dr. Calloway beni selamladı; her zaman oturduğum koltuğa gittim. Fairfax, benim gözümde, çok büyük bir hızla eski hayatımla dışarıda beni bekleyen hayatım arasındaki geçiş noktasına dönüşüyordu.

Rutin cevaplar verdiğim rutin soruları tamamladık. Aramızda girdap gibi dönüp duran endişe dolu bir enerji vardı.

"Yeni bir grup fotoğrafa hazır mısınız?" diye sordu gülümseyerek.

Geçmişimin geri kalanını görmekten ne denli korkuyorsam o denli de merak ediyordum. Geri kalanı öğrenmem gerekiyordu. "Hazırım."

"Mükemmel."

Dosyam önünde önceden açılmıştı. Sadece üç fotoğraf çıkardı.

İlki yukarı kalktı. Wes ve ben. Karşılıklı oturuyoruz. Yarısı yenmiş yemek tabağımın önündeki şarap kadehi dolu. Wes'inki boş. Yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru eğilmiş. Ama bütünüyle yanlış bir şey var. Gülümsemesinin ardında duygu yok; sadece bedenimin diken diken olmasına neden olan bir karanlık var. Benim ifadem ise tamamen farklı. Gülümseme yok. Yüzümde en ufak bir mutluluk izi yok. Şaşkın görünüyorum ve gözlerimde korku var.

Biraz yüksek bir sesle, "Sonraki fotoğraf," dedim.

İkinci fotoğraf daha eskiydi. Kenarları içe doğru kıvrılmıştı ve fotoğrafın tamamında hafif bir sarılık vardı. Küçük bir kız bebeğin fotoğrafıydı. Arkasında tipik bir fotoğraf stüdyosu görüntüsü vardı. Eteklerinde siyah dantel olan mavi-kırmızı ekoseli bir elbise giyiyordu.

Tombul bacaklarında siyah çorap vardı. Başından daha büyük bir kurdelesı olan kocaman kırmızı bir saç bandı yüzüne doğru inmişti. Dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeyle fotoğrafçıya bakıyordu. Kendimi dikkatle ona bakarken buldum.

“Bu benim.”

Dr. Calloway cevap vermedi. Rutinimizi bozuyordum ama ilk kez anılar beni ele geçirmeden bir şeyi tanımış olmak kendimi iyi hissettirmişti. Annemin evinde bu fotoğrafın daha büyük, çerçevelenmiş bir hali vardı; erkek kardeşimin fotoğrafının yanında duruyordu. Annem sevgi dolu gözlerle ona bakar ve yüzünde ufacık bir gülümseme belirirdi. Büyürken bu gülümsemenin ardındaki anlamı hiç anlayamamıştım ama artık Evelyn vardı ve anlıyordum.

Üçüncü fotoğraf: Ben ve Sinclair. İkimizin görüntüsüne bakarken damarlarımdaki kan akışı hızlandı. Bir tür partide çekilmişti. Ön planda balonlar ve renkli kâğıttan yapılmış süsler görünüyordu. Etrafımızda isimlendiremediğim mutlu, gülümseyen yüzler vardı. Sinclair ve ben dans ediyor görünüyorduk. O elimi tutup havaya kaldırmıştı ve ben de kendi etrafımda dönüyordum. Elbisemin etekleri havalanmış fırıl fırıl dönüyordu. Boşta kalan elimi sanki o ânı yakalamak istercesine avucum yukarıya bakacak biçimde açmış, parmaklarımı germiştim. Saçlarım görüşümü engelliyor, yine de yüzümde görülebilecek en kocaman tebessümle Sinclair’e bakıyordum. Onun sadece profilini görebiliyordum ama yanığının kenarındaki küçük gamze onun da gülümsediğini gösteriyordu.

Dr. Calloway hızlanmaya başladı. Fotoğraflar tekrar tekrar dönüp duruyordu. Bebeklik fotoğrafımı hatırlaya-

bilirdim ama anılarımı Sinclair'le olan esir almıştı. Soğuk havayı hissettim. Bir araba kapısının çarparak kapandığını duydum. Sesler beni takip ediyordu.

Yavaş yavaş o anıya çekildim.

Büyük bir istekle gidiyordum...

Mayıs 2014

Yepyeni evliliğin ilk yılında kavgalar, gözyaşları ve hayal kırıklıkları yaşanması normaldir. Ancak mutluluklar, tebessümler ve kahkahalar her zaman kötünden daha ağır basar. Her zaman.

Kendimi buna inandırmaya çalışıyordum ama restoranda Wes'in karşısında otururken bunun tam anlamıyla bir saçmalık olduğunun farkındaydım. Birbirimize kadeh kaldırdığımız, sözler verdiğimiz ve geleceğin neler getirebileceğinden bahsettiğimiz günler geride kalmıştı.

Aramızda bir duvar vardı. Saydam bir duvar. Başkalarının asla fark etmediği bir duvar. Sadece bizim gördüğümüz bir duvar. Bazen orada olduğunu unutuyordum. Zaman zaman âşık olduğum Wes'i özlediğim, ona ulaşmaya çalıştığım ama her seferinden engellendiğim anlar oluyordu.

Aramızdaki mesafe birden oluşmamıştı. Birbirimize âşık olduğumuz günlerden iki yabancıya bir anda dönüşmemiştik. Hamile kalmadan geçen her an beni daha huzursuz ve sinirli hale getirmişti. Çalıştığı firmanın ortağı olmak Wes'in hayali olabilirdi ama benim hayalim değildi. Son günlerde eve gitgide daha geç geliyordu. Telesekreteriyle onunla olduğumdan daha yoğun bir ilişki içindeydim. Bu noktaya nasıl geldiğimizi, buna nasıl izin verdiğimizi anlamaya çalışıyordum. Sorun bir aile olmak için çaresiz çırpınışlarım mıydı? Wes'in bir anda sinirlenip anında hiçbir şey olmamış gibi davranma becerisi miydi?

Bilmiyordum ve bu, beni deli ediyordu.

Bir zamanlar çok güçlü olan ilişkimiz artık iç karartıcıydı. Nişanlıyken çevremizdeki boşanan, ayrılan, birbirlerinden kopan çiftlere nasıl eleştirel gözle baktığımı hatırlıyordum. Bunlar çirkin tartışmalardı. Sürekli kendi kendime düşünüyordum: *Biz asla böyle olmayacağız. İşlerin bu kadar kötüleşmesine asla izin vermeyeceğiz.*

Ama o noktadaydık.

İşte oradaydık.

Yavaş yavaş tabağımdaki yemekle oynayarak Wes'e bir bakış attım. Bütün dikkati yemeğindeydi ve sanki onun için sıradan bir günmüş gibi davranıyordu.

Ne mutlu yıldönümü. Ne de başka bir şey.

Büyük bir kutlama ya da maddi bir şeyler beklemiyordum. Sadece bugünün özel olduğunun dile getirilmesini istiyordum. "Hey! Birlikte bir yılı daha bitirdik. Gelecek yıl daha da güzel olacak."

Ama yemeği neredeyse bitirmiştik ve bunun dile getirileceği yoktu.

Wes ağzını sildi ve peçetesini masaya koydu.

Gözlerinde sanki ben onun avıymışım, o ise yırtıcı bir hayvanmışçasına saldırgan bir bakış vardı. Oturduğum yerde kıpırdandım. "Yemeğini bitirmeyecek misin?" diye sordu.

"Aç değilim."

Kendi kendine güldü. "Victoria, Victoria..."

"Ne?"

Kolunu sandalyenin arkasına dayadı ve dikkatle bana baktı. Sesini biraz yükselterek, "'Ne' ne demek?" dedi. "Adını söyleyemez miyim?"

Çok kısa bir an gözlerinin içine bakıp âşık olduğum Wes'ten bir parça bulmaya çalıştım. Ufacık bir parça bile bulamadım.

"Tanrım, bombok durumdayız." Yüzümü ellerimin arasına aldım.

Gözlerinde öfke ve incinmişlik parıltıları belirdi. "Bunu söylemen çok kötü."

"Gerçek bu." Başımı kaldırdım ve duygusuz gözlerinin içine baktım. "Beni gerçekten hâlâ seviyor musun?"

"Elbette."

"Beni en baştaki kadar sevdiğini söyleyebilir misin?"

"Hayır. Daha çok sevdiğimi söyleyebilirim." Bu sözleri öyle ciddiyetle, öyle açık seçik bir inançla söylemişti ki neredeyse ona inanıyordum.

Neredeyse.

Aşk üç boyutludur. Çok derin ve geniş. Öyle güçlüdür ki bu kelimeyi, duyguyu yüzüne yansıtmadan ve gözlerinde sergilemeden söyleyemezsin.

Wes'in gözleri donuk ve ifadesizdi.

Alçak bir sesle, "Aşk tanımımız farklı sanırım," dedim.

Yüksek sesle bir kahkaha patlattı. "Lanet olası bir bahçede yaşıyorsun. 'Bir dakika şu çiçekle ilgileneceğim,'"

benim sesimi taklit ediyordu. "‘Oo, bu çiçeğe su vermek gerek.’, ‘Bu ise yeteri kadar güneş almıyor.’" Alay dolu bir kahkaha daha. "Eğer çiçeklerden biraz uzaklaşsan aşkın ne olduğunu fark edebilirsin."

Başımı iki yana salladım.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu sert bir tonla.

Keşke kızgın olsaydım. Kızgınlık bir duyguydu. Kalbinizi harekete geçiren bir duygu. Benimse verecek hiçbir şeyim yoktu.

"Kızgınsın," dedi.

Kımıldandı. "Özür dilerim. Tamam mı?" Sesi alçaldı. Nazik ve yalvarış doluydu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı.

"Tamam," dedim. Bundan sonra söylemek zorunda olduğum şeyi nasıl mümkün olduğunca kibar söyleyebileceğimi bulmaya çalışarak çatalımı hâlâ dolu olan tabağımın yanına koydum. Ama kolay bir yol bulamadım ve bunun söylenmesi gerekiyordu. Bunun konuşulacağı uzun zamandır belliydi.

Suyumdan bir yudum alıp boğazımı temizledim. "İşe geri dönmeyi düşünüyorum."

Nihayet söylemiştim.

Anında karşılık verdi. "Neden?"

"Etrafta emekleyen bir bebek görüyor musun?" diye cevap verdim. "Evde oturmam için bir sebep yok."

"Elbette var."

"Wes, çok mutsuzum."

Gözlerini kırpıştırarak şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle bana baktı. "Hayalindeki evde çok mutsuzsun. Başka ne konuda mutsuzsun? Elmas ayakkabın ayağını mı sıkıyor?"

"Yapacak hiçbir işim yok. Kafayı yemek üzereyim."

“Bahçen var.”

“Az önce onun yüzünden benimle alay ettiğin bahçe.”

“Şaka yapıyordum. Bana göre yeterince mutlu görünüyorsun.”

Ve işte sorun tam buydu. Hiçbir konuda mutlu değildim.

Toplum içinde iyi bir eştim. Bir aşevinde gönüllüydüm. Hayır kurumlarına bağış yapıyordum. Her ayın son cuması bir araya gelen bir kitap kulübünün üyesiydim. Arkadaşlarımla bir araya geldiğim, yemek masamızın etrafında oturup dedikodu yaptığımız brunchlar tertip ediyordum. Wes’le birlikte arkadaşlarımız ve ailemizle akşam yemeklerine çıkıyorduk ve Wes mükemmel bir beyefendiydi.

Ama yalnız kaldığımız anda cila siliniyor ve mutsuzluğum görünür hale geliyordu. Eğer bana bir kez dikkatle baksa bunu fark edebilirdi.

Wes, “İşe geri dönmüyorsun,” dedi. Sesi sertti. Son. Tartışma bitmişti.

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Hmm... Sanırım az önce bunu yaptım.”

Öyle güçlü bir nefret hissettim ki tüm duygularımı bastırdı. Görüşüm bulanıklaştı; sonunda her şey siyah bir sis perdesi altında kaldı. Onu öldürme arzusu duydum. O an hiçbir şey Wes’in son kez nefes alışını izlemek ve beni bir daha incitemeyeceğini bilmek kadar mutlu edemezdi beni.

Dürüst olmak gerekirse, birine karşı bu kadar yoğun nefret duymak ürkütücüydü. Wes’in canını yakmak isteğim karşısında hiç vicdan azabı duymadım. Sadece aklımdan bu tür *düşünceler* geçtiği için vicdan azabı duydum.

Peçetemi buruşturup masaya fırlattım. "Tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıp oradan uzaklaştım.

Wes arkamdan, "Victoria, bekle," diye seslendi. Hızla sağa dönüp tuvalete yöneldim. Koridor dar ve loştu. İstesem bile ondan sonsuza dek kaçamayacağımı bilerek durdum ve arkamı döndüm.

Wes vahşi bir hayvan gibi bana doğru geldi ve beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırana dek durmadı. Başımı kaldırıp ona baktım; o da gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Neden kaçtın?"

Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yoktu ve sesinde öylesi aldatıcı bir yumuşaklık vardı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Beni kontrol edemezsin," diye tekrar ettim; sesim titriyordu.

"Fısıldar gibi konuşma!" Avucunu sertçe duvara vurdu. "Söyleyecek bir şeyin varsa adam gibi söyle," dedi acımasız bir ses tonuyla.

"Beni kontrol edemezsin!" Kendime hâkim olmamın son kırıntıları da yok oldu.

İlk kez bu denli öfkelenmiştim. Kabul etmem gerekir ki iyi hissettirdi.

Wes benden birkaç adım uzaklaştı. Tavana bakarak delirmiş gibi gülmeye başladı. "Seni kontrol ettiğimi düşünüyorsun... Bu delilik." Wes kahkahalarla gülmeye devam ederken sola doğru kayıp kendimi onun ateş hatından uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama kahkahası bir anda kesildi ve tüm dikkati bana kilitlendi. "Sana güzel bir ev yapıyorum. Geçimini sağlıyorum. Sana her şeyi veriyorum ve sen, seni kontrol ettiğimi düşünüyorsun, öyle mi? Herhangi başka bir kadın senin hayatına sahip olmaya can atar."

“Evet, evliliğimizin ilk yılı için bu geçerli olabilir. Ama şu an yaşadığımız zaman için değil.”

Aşırı nefret dolu bir bakış attı. Ürperdim. Volta atmaya başladı. Nihayet yürümeyi kesti ve sanki meseleyi halletmiş gibi kararlı bir ifadeyle bana baktı. “Seni bırakmıyorum.”

Başta onu yanlış duyduğumu sandım. Yüzünde en ufak bir gülümseme olmadan karşımda dikilmeye devam ettiğinde son derece ciddi olduğunu fark ettim.

Delirmiş gibi gülme sırası bendeydi. “Ben mal değilim. Bana sahip olamazsın.”

Başını yana eğdi. “Aşk bu değil mi? Birine sahip olmak?”

“Hayır,” dedim inanamaz bir ifadeyle.

“Ama öyle.” Gözlerindeki vahşi, delirmiş bakış geri döndü. “Anlamıyormuşum gibi bakma bana. Dünyaya pembe gözlükler arkasından bakan sensin Victoria.”

Kafayı yiyenin hangimiz olduğunu çözemiyordum. Hâlâ orada duran ben mi yoksa aşkın, sahip olmakla aynı şey olduğunu düşünen o mu?

Ellerimi havaya kaldırdım. “Pes ediyorum. Pes ediyorum. Tamam mı?” Her seçeneği sunmuştum ve başka kalmamıştı. Koridorda yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama işler daha kötüleşmeden oradan uzaklaşmam gerektiğinin farkındaydım. “Ben gidiyorum.”

“Cehenneme kadar yolun var.”

Ondan sonra fark ettiğim şey iki elin omuzlarımdan sımsıkı tutmasıydı. Olduğum yerde hızla döndürüldüm ve kafamı duvara çarpacak biçimde itildim. Başım zonklamaya başladı. Gördüğüm tek şey gözlerimin önünde dans eden siyah noktalardı. Wes’i itmeye çabaladım ama bu, büyük bir kayayı itmeye çalışmak gibiydi. Gözlerinde

sanki acı vermekten keyif alıyormuşçasına sadistçe bir bakış vardı. Parmaklarını bileklerime dolayıp sımsıkı tuttu.

Çok korkmuş bir halde kalakalmış, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ellerini bileklerimden çekip boğazıma dolayarak sıkmaya başladığında yüzüne karanlık bir gülümseme yayıldı. Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Yere yığılmak üzereydim. Nefes alma çabasıyla hırıldayarak ellerine vurdum. Bu hareketim onu kahkahalara boğdu. Tortop olmak istiyordum. Acı dalgası tüm bedenimi kapladı. Çaresizce ellerine vuruyordum.

Daha çok sıkı, görüşüm bulanmaya başladı.

Böyle bir şey yaşıyor olamazdı.

Bu imkânsızdı.

Sonra ellerini çekip bir adım geri attı.

Çömelip ellerimi dizlerime doladım ve mümkün olduğunca derin nefes aldım. Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissettim. Yoğun bir acı. Ağlamak istiyordum ama göz yaşlarım ak mıyordu. Ağzımı açtım. Tek bir kelime çıkmadı. Tek çıkan kesik kesik nefesti.

Başımı kaldırdığımda Wes'in yüzünde boş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Seni benden çok sevebilecek birini bul. Bul bakalım! Öyle biri nerede?" diye fısıldadı sert bir şekilde. Kollarımı öyle sıkı tuttu ki tırnakları derime geçti.

Koridor kararmaya başladı. Wes'i çift görmeye başladım, sanki sallanıp duruyordu. Sanırım bayılmak üzereydim.

"O adam tam karşında duruyor Victoria. O adam benim. Seni sevecek tek adam benim."

Elini başımın üzerine koydu. Bir an için kafamı duvara çarparak beni öldüreceğini düşündüm. O an bir yanımda bunu hiç umursamıyordu. Ama sadece sanki afacan bir evcil hayvanmışımcasına başımı okşadı.

“Gitmene izin vermiyorum.” Başparmağı ve işaret-parmağıyla çenemi kavrayıp ona bakmam için başımı kaldırdı.

Birbirimize bakarak öylece durduk. Ben nefes almaya çalışıyordum. O ise benim kontrolümü ele geçirmeye. Tüm bu süre boyunca bayılmamak için kendimi sıkıyordum.

Beni biraz daha tuttu ve sonunda nefes nefese, “Canımı yakıyorsun,” dedim.

“Güzel.” Alnını alnıma dayayıp ellerini indirdi. “Şimdi sen benim canımı ne kadar yakıyorsun anlayabilirsin. Seni seviyorum, Victoria.”

Benim kocam gibi bir kocayla düşmana hiç gerek yoktu.

Ertesi sabah uyandığımda biraz kafam karıştı. Çarşaf- lar gergin ve yeni yıkanmıştı. Güneş pırıl pırıl parlıyor, yüzüme vuruyordu. Bu normal değildi. Geceleri perde- leri mutlaka kapatırdım. Ama sonra hâlâ misafir için ay- rılan yatak odasında olduğumu fark ettim. Bir gece önce, Wes’le aynı yatakta yatmam mümkün değildi. Şeytanla birlikte uyumakla eşdeğerdi.

Wes, sabaha karşı iki civarı kapıyı çalmıştı ama onu içeri almamıştım.

Doğrulup oturdum. Yatağın karşısındaki duvarda bir ayna asılıydı. Buradan bile o kadar ağlamanın sonucunda gözlerimin şiş olduğunu görebiliyordum. Şaşırtıcı bir bi- çimde boynumda morluk yoktu. Kaslarım ağrıyor olmasa o korkunç sahnenin hiç yaşanmadığını düşünürdüm.

Ellerimi yüzüme kapatıp inledim. Dün gece olanlar bi- rini terk etmek için geçerli sebepti. Bunun farkındaydım.

Ama donup kalmıştım. Onunla yaşamaktan da ondan kaçmaktan da çok korkuyordum.

Neler yapabileceğini, dün gece yaptığığın en kötüsü olup olmadığını bilmiyordum.

Yorganı açıp kalkmaya yeltendiğimde gözüme bir şey takıldı. Yanımdaki yastığım üzerinde küçük, beyaz kurdeleli lacivert bir kutu duruyordu. Yanında katlanmış bir kâğıt vardı. Önce hediyeı açtım. Birkaç ay önce kuyumcıda gördüğüm muhteşem pırlanta bilezikti. Wes'e onu çok beğendiğimden söz etmişim. Hiçbir yorumda bulunmamıştı; benim de aklımdan çıkmıştı. Bu düşünceli hediyeının sadece bir yıl önce bana vereceğı mutluluk artık yoktu. Hiçbir şey hissetmedim. Bileziğı dikkatle kutuya geri koyup katlanmış kâğıdı aldım. Ön yüzünde Wes'in aceleyle yazılmış el yazısıyla adım yazıyordu.

Not son derece yalındı:

V-

Dün gece için özür dilerim. Seni seviyorum.

-W.

Bir zamanlar âşık olduğum kocamı yeniden bulmak arzusıyla adının çalakalem yazılmış baş harfinde parmağımı gezdirdim. Ama onun bu yanının yavaş yavaş yok olduğunu hissedebiliyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüp kâğıda düştü. Aşağıya doğru yavaşça akarak mürekkebe karışıp "özür" ve "seviyorum" kelimelerini dağıttı.

Beynim yırt onu, deyip duruyordu.

Bunu yapma arzum çok güçlüydü ama kendimi tuttum.

Kadife kutunun kapağını sertçe kapattım, yataktan çıktım ve şifoniyerin üzerinde duran albümü aldım. Yatağın kenarına oturup düğün fotoğraflarımı inceledim.

Bir zamanlar olduğum kadını görünce şok oldum. İmkânsız görünse de onun mutluluğunu çok güçlü bir biçimde hissettim.

Sayfaları çevirmeye devam ettim.

Bedenim buradaydı, beni canlı tutuyordu ama ruhum bu evden, bu evlilikten, bu hayattan uzaklarda bir yerlerdeydi.

Haziran 2014

Evden ayrılmak istemiyordum.

Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Sadece yorganı kafama çekip yatmak ve hayatımın GERİ ALMA tuşuna basmak istiyordum.

Wes normal rutinine dönünce başka kavga olmadı. Yumruklar atılmadı. Acı olmadı. Tek özrü evlilik yıldönümümüzden sonraki gün kartta yazandı. Hepsi bu kadardı. Her şey yolundaymış ve hayatımıza devam etmeliymişiz gibi davranıyordu. Ama benim için bu kadar basit değildi. Sürekli değişen “savaş ya da kaç” düşüncesiyle yaşıyordum.

Geleceğimiz uğruna işimden ayrılmıştım ve elime ne geçmişti? Hiçbir şey.

Ortada bir bebek yoktu. Son birkaç aydır asla olmayacağı gerçeğini kabullenmiştim. Aylar önce Wes’e birlikte bir doğum uzmanına gitmeyi önermiştim. Konuyu anında

kapatmıştı. Bunu zorlamak için bir neden olmadığını, yeteri kadar denemediğimizi söylemişti. Evliliğimize başta gösterdiği özeni gösteriyor olsaydı bir yıldan uzun süredir “bilfiil” dendiğimizi fark edeceğini söylemedim.

Belki de çocuksuz olmak bir nimetti. Yaşadığım ortama bir çocuk getirme düşüncesi midemi bulandırdı.

Son zamanlarda kendimi, Wes’le yaşanan güzel anları gördüğüm dipsiz bir kuyuda buluyordum. Arkadaşlarla yemek masasında oturmuş kahkahalarla gülerken görüyordum. Gözlerinde mutluluk parıltısıyla bana bakıyordu ve bu hali, içinde hâlâ iyilik kırıntıları kaldığını düşünmeme neden oluyordu.

Wes isteyken ev inanılmaz derece boş geliyordu. Renee’nin yardımıyla usta bir bahçıvan olmuştum. Zaman geçtikçe arkadaşlığımız güçleniyor gibi görünüyordu. Falls Church’te çok sayıda arkadaşım vardı ama onlar, bir süre size yapışan ama birkaç basamak yükselince sizi bırakmakta sakınca görmeyen türden geçici arkadaşlardı.

Renee ömür boyu yanımda olacak bir arkadaştı ve ben ona berbat davranıyordum. Bu hafta içinde bana birkaç kez mesaj çekti ve aradı. Telefonuna bir kez cevap verdim, iki mesajına yanıt yazdım. Eğer yüzümü görmezse kapıma dayanıp açana kadar çalacağını söyledi. Bunun üzerine dükkâna gidip kısa bir süre kalmaya ve iyi olduğuma onu ikna edip geri dönmeye karar verdim.

Çok uzun kalırsam Wes’le yaşadığım korkunç kavganın kalıntılarını görmesinden korkuyordum. Kaba kuvvetin. Utancın. Ve bu, istediğim en son şeydi.

Beynim, *Evde kal. Yalnız olmak daha iyi*, diye fısıldıyordu.

Kabullenmek ve evde kalıp kabuğuma çekilmek arzusu çok güçlüydü. Ama neredeyse bir haftadır evdeydim

ve eğer şimdi kendimi dışarı çıkmaya zorlamazsam bir daha asla yapamazdım.

Havanın kasvetli olması da durumu daha kötü yapıyordu. Göğü kaplayan bulutlar gökyüzünü gümüş rengine çevirmişti. Şakaklarımın ter içinde kalmasına, giysilerimin üzerime yapışmasına neden olan boğucu bir sıcaklık vardı. Gökyüzünün rahatlamasını ve yağmurun yağmasına izin vermesini umuyordum.

Renee'nin dükkânının hemen karşısına park ettim. Günün bu saatinde oldukça sessizdi. Çoğu kişi işteydi. Kapıyı kapattığımda çocukların kahkahaları havayı âdeta delip geçti. Yavaş yavaş parka doğru yürüdüm. Yeni oyun bahçesi aletleri, güvenli parmaklıkları, piknik ve partiler için ayrılmış çardağı ile burası Falls Church'ün en güzel parklarından biriydi. Bütün alan altlarındaki insanları güneşten koruyan dalları olan büyük meşe ağaçlarıyla kaplıydı.

Kendimi durmuş ağaç altında oturan annelere özlem dolu gözlerle bakarken buldum. Hepsi kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Arada bir çocuklarına bir bakış atıp sohbetlerine geri dönüyorlardı. Annelerden birinin yanında bir bebek arabası vardı. Arabayı ileri geri hareket ettiriyor ve sık sık yakınına çekip içinde kıpırdanan ve kahkahalar atan bebeğe gülümsüyordu.

Bunu istemem bu kadar korkunç bir şey miydi? Wes öyle düşünüyor görünüyordu. Bir ilişkinin bitmesine neden olabilecek binlerce senaryo düşünebilirdim ama onlardan birinin çocuklar olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Annelerden biri bana baktı. Gözleri kuşkuyla kısıldı ve o an hiç normal görünmediğimi fark ettim. Kötü niyetli biri gibi parkta dolanan ben.

Hemen arkamı dönüp o bakışlardan kaçmak umuduyla hızlı adımlarla karşıya geçtim ama bütün gözleri enseme de hissedebiliyordum. Sırtımı kamburlaştırdım. Kendimi ikiye katlama şansım olsaydı yapardım. Hava bulutlu olmasına rağmen güneş gözlüklerimi çantamdan çıkarıp taktım. Çılgınca, hatta acınası gelebilir ama güneş gözlüklerim dış dünyayla aramda bir ufak bariyer görevi görüyormuş gibi hissettim. Güneş gözlüklerim gözümdeyken yanımdan geçen kimse gözlerimi ya da acımı göremezdi.

Bu zekice bir fikirdi. Neden daha önce düşünmemiştim? Başımı öne eğip kaldırıma bakarak gülümsediğim anda duvara çarptım. Geriye doğru tökezledim ve başımı kaldırdığımda "duvarın" aslında bir adam olduğunu fark ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Adama bir bakış attım, ardından bir kez daha baktım. Onu tanıyordum. Evimizi yapan müteahhitti.

Gülümsedi ve midem sıkıştı. "Victoria, değil mi?"

Güneş gözlüklerimi saçlarıma doğru ittim. Sinclair Montgomery. Onu nasıl unutabilirdim? Her zamanki gibi uzun boylu ve etkileyiciydi. Yaz, ona benden daha iyi davranmıştı. Teni bal rengiydi. Siyah saçları hatırladığımdan daha kısaydı. Üzerinde kot pantolon ve geniş omuzlarını ortaya çıkaran siyah bir tişört vardı.

"Seni görmek ne güzel," dedi.

Gülümsediğimi fark ettim. "Seni de."

Sinclair başıyla çiçekçi dükkânını işaret etti. "Renee'yi ziyarete mi geldin?"

"Evet. Ne zamandır onu görmek istiyordum ama son günlerde biraz meşguldüm."

"En iyisi bir süre ona katlanmak yoksa aklına koyduğunu yapana dek seni taciz eder."

Bu konuda hiç şüphem yoktu.

Kapıyı açıp tutarak elini girişe doğru uzattı. "Önden buyurun."

Yanından geçerken omzum göğsüne sürtündü ve parfümün kokusu beni sarmaladı. Ormanımsı kokuyu içime çektim. Doğa kokusu gibiydi. Ya da ağır bir emek gibi. Kalbimin küt küt atmasını umursamadım. Yanaklarımın kızardığının farkında olmam için aynaya bakmama gerek yoktu.

Renee tezgâhın arkasından çıkıp kapıya doğru yürürken, "Victoria! İşte en sevdiğim insanlardan biri!" diye bağırdı.

"Bu listede ben yok muyum?" diye sordu Sinclair.

"Duruma bağlı... Arabamın anahtarlarını getirdin mi?"

Sinclair anahtarları ona fırlattı. Renee tek eliyle yakaladı. "Tamam, listeye girdin."

"Bu durumda baştan başlayayım. Victoria! Sinclair! İşte en sevdiğim insanlardan ikisi!"

"Bu iyiydi," dedi Sinclair. "Ama bir dahaki sefere biraz daha duygu yükle." Sinclair kaslı kollarıyla tezgâha yaslandı ve gözlerini bana dikti. "Victoria, kardeşin arabasını servise götürüp lastikleri tamir ettirecek ve yağını değiştirecek kadar nazik olsa ona böyle mi davranırdın?" Bu soruyu kibarlık yapıp beni sohbete dahil etmek için sormamıştı. Gözlerinde gerçek bir ilgi vardı. Bu adamın, neredeyse bir senedir görmediğim halde bir şekilde hiç zaman geçmemiş gibi hissetmemi sağlamasına hayran kalmıştım.

Yavaş yavaş rahatladığımı hissettim. Dalga geçer bir tonla, "Kardeşime böylesi kötü davranmak asla aklıma gelmez," diye cevap verdim.

Renee, "Yalancı," dedi.

Sinclair parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar tüm bedenimde hissettiğim bir gülümsemeye bana baktı. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

Renee bana, "Ee, ne var ne yok?" diye sordu.

Sinclair telefonunu çıkarıp bize arkasını döndü.

"Hmm... Pek bir şey yok aslında," diye kaçamak bir cevap verdim. "Evde vakit geçiriyorum."

Bu açıklama benim kulağıma bile yetersiz ve fazlasıyla üzücü geldi. Renee kaşlarını çatıp pürdikkat bana bakarak yaklaştı.

Olanları çözmek üzereydi. Oradan ayrılmam gerekirdi. Hem de hemen. "Hey, dışarıda olmadığının farkında mısın? Güneş gözlüklerini çıkarabilirsin."

Geriye doğru bir adım attım. "Biliyorum. Ama sadece bir merhaba deyip çıkmak için uğradım."

Ciddi bir ses tonuyla, "Kal," dedi. "Yapmam gereken birkaç iş var ama seninle konuşmak istiyorum." Sinclair'e bir bakış attı. "Arka odaya geçer konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," dedim biraz fazla yüksek bir sesle. Kulağa yanlış geliyordu. Bir zamanlar olduğum insanın kötü bir taklidi gibi hissettim. Artık iyi olduğumu kanıtlamak için rol yapıyordum.

Renee kasanın olduğu yere çekildi ve böylece etrafa bakma fırsatı yakaladım. Daha önce birkaç kez buraya gelmişim ama Renee'nin çiçek dükkânına her adım attığımda bir şeyler değişmiş gibi geliyordu. Değişik bir dekorasyon tarzı vardı ve bu çok hoşuma gidiyordu. Hiçbir şeyin atılmaması gerektiğine inanırdı. Dükkânına uygun bir şeyler bulmak için eski eşya satan mağazaların ve bit-pazarlarının altını üstüne getirirdi. Duvarlar koyu deniz mavisine boyanmıştı. Karşımdaki duvar her biri değişik

şekilde ve ebatta aynayla doluydu. Uzun, ahşap bir masa duvar boyunca uzanıyor ve yanlardan duvara yaslanmış kırık iki adet merdivenle destekleniyordu. Beyaz boyanın çoğu dökülmüştü ama sağlam basamaklar rengârenk çiçeklerle doluydu.

Renee arkamdan, "Hadi," dedi. Sonra Sinclair'e dönüp, "Biz biraz sohbet edelim. Birkaç dakikaya dönerim," diye devam etti.

Sinclair ellerini havaya kaldırdı. "Ben ne yapacağım?"

"En iyi yaptığın şeyi yap. Öylece otur ve çekici görün, Sin."

Renee'nin arkasından giderken omzumun üzerinden Sinclair'e bir bakış attım. Göz göze geldik ve anında başımı çevirdim.

Arka oda küçüktü; duvara dayanmış bir çalışma masası vardı. Ekranın sağına soluna post-it'ler yapıştırılmış eski bir dizüstü bilgisayar açık duruyordu. Zımbanın yanında Renee ve kocasının çerçeveli bir fotoğrafı vardı. İsteddiği zaman bakabileceği bir açıyla yerleştirilmişti. Kapının yanına küçük bir buzdolabı konmuştu. Renee çalışma koltuğunu bana verip buzdolabından bir şişe su aldı.

"Susadın mı?"

Susamadığımı söyleyerek oturdum.

Bir süre havadan sudan konuştuk; sıradan şeylerdi. Ama gündelik konular kısa sürede tükendi.

Renee iç çekerek boş su şişesini çöpe attı. "Ee, neler yapıyorsun?"

"Evdeyim. Uğraşıyorum."

Renee imalı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Anladım. Çok meşgulsün. Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika." Işıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktım ama dudaklarım titremeye başladı çünkü kalbim,

ruhum Renee'ye gerçeği anlatmam için âdeta çığlık atıyor, yalvarıyor, yakarıyordu. Sessizliğimi korumam için ihtiyacım olan tüm gücümü elimden alıyordu.

"Tamam... Anladım. Her şey harika..." Renee yaslanmakta olduğu duvardan uzaklaştı ve sanki zor bir matematik problemi çözmeye çalışıyormuşçasına başını eğip ellerine baktı. Sonra yeniden başını kaldırıp gözlerini gözlerimin içine dikti. "Wes'le aranız iyi mi?"

Bir an tereddüt ettim. Sadece bir saniye sürdü ama bu süre Renee için yeterliydi. "Neler oluyor?" diye zorladı.

Şimdi başımı eğip ellerine bakma sırası bendeydi. "Sadece zor bir dönem geçiriyoruz."

Renee anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Bu normal. Her çift zor dönemler geçirir. Bazen kocam beni deli eder, bazen de ona doyamam. Ama çoğunlukla deli eder," dedi kışkırtıcı bir tonla.

Ortamı yumuşatma çabasını takdir ederek gülümse dim. "Seni deli etmesi genellikle ne kadar sürüyor?"

Kaşları V biçiminde çatıldı. "Ne kadar gergin olduğuma bağlı. Onun için de aynı şey geçerli. En uzun ne kadar sürdüğünü mü soruyorsun?"

Cevabı sanki cennetten dökülen ruhani bir ilaçmış gibi hevesle başımı sallayarak bekledim.

"Muhtemelen en uzununu bu işe başladığım zaman yaşadım... Sadece iki yıldır evliydik. Bu işin yürümeyeceğinden endişe ediyordu. Aslına bakarsan ben de. Ama en azından denemek ve bir şansım olup olmadığını görmek istiyordum. Yaklaşık iki ay boyunca didişip durduk ve bir gece eve gelmedi. Ve bu, bizim için dönüm noktası oldu. Yaşamın neden olduğu gerginlikleri birbirimizden çıkarmak yerine oturup konuşarak çözmek için büyük çaba harcadık."

İki ay. İki ay benim için parkta yürüyüş yapmak gibiydi.

Renee bitkin bir ses tonuyla, "Yüzündeki perişan ifadeden anladığıma göre sanırım duymayı istediğin şey tam olarak bu değildi," dedi.

Sandalyeye yığıldım. "Wes'le aramdaki mesele bundan çok daha kötü."

"Nasıl yani?"

"Sana anlatırsam..."

Renee iki elini de havaya kaldırdı. "Hiç kimseye söylemem. Gerçekten."

Onaylarcasına başımı sallayıp derin bir nefes aldım. "Son zamanlarda işler Wes için çok stresli. Ortak olmaya çalışıyor ve bu iş beklediğinden uzun sürdü. Deli gibi çalışıyor. Birbirimizi zor görüyoruz ve bu... tatsız bir durum. Geçen sene çocuk sahibi olmanın bizi toparlayacağını, hayal bile edemeyeceğimiz kadar mutlu edeceğini düşündüm. Ama bu gerçekleşmedi. İşimden ayrıldım... Kimliğimin o yanından Wes için vazgeçtim. Bebek istemedi ama ona baskı yaptım... Birkaç kez aşırı sinirlendi. Genelde en beklemediğim anda birden sinirleniyor." Yüksek sesle nefes verdim. "Her patlaması bir öncekinden daha da kötü oluyor ve artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Her zaman doğruyu söylemenin diş çekmekle eşdeğer olduğunu düşünmüştüm ama bir bakıma özgür hissettim.

"Şu bahsettiğin patlamalar," dedi yavaşça. "Ne kadar kötü?"

Renee bu soruyu oldukça sakın sormuştu. Doğrudan şiddet görüp görmediğimi sormamış olsa da satır arasında bunu ima ediyordu.

Wes'le yaşadığım her kötü olayı içime atıyordum ve bu beni yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. Gerçeği birine itiraf etmek zorunda olduğumun farkındaydım ama bu, yapmak istediğim en son şeydi. Hiç kimse çıkıp da acısını ve aşağılanmasını açıkça dile getirmez. Bu, bir grup yabancının karşısında çırılçıplak durmak gibidir.

Ama Renee benim için bir yabancı değildi ve bu sırrımı biriyle paylaşacaksam bu kişinin Renee olması gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalktım. Ona arkamı dönerken Renee akli karışmış bir halde bana bakıyordu. Bazen kelimeler yetersiz kalır. Bazen durumunuzu ya da duygularınızı anlatmak için uygun bir yol yoktur. Bazen bunları göstermeniz gerekir.

Gözlerimi duvara dikip Renee'ye güvenebileceğimi kendime hatırlattım ve sonra bluzumun eteklerini tutup omuzlarıma kadar kaldırdım.

Nefesinin kesildiği an gördüğünü anladım. İkinci evlilik yıldönümümüzün gecesinden kalan morlukların çoğu neredeyse yok olmuştu. Ama Renee'nin gördüğü morluk değildi. Bir kesikti. Restoranda Wes sırtımı sertçe duvara yapıştırdığında aynanın kenarına çarpmıştım. Yaklaşık on santimlik kötü bir kesik oluşmuştu.

Sadece birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen bu, benim için yeterince uzun bir süreydi. Bluzumu indirip çabucak geri döndüm.

Renee'nin yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Bu da neyin nesi?"

"Evliliğime kısa bir bakış," diye mırıldandım.

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Böyle bir şey en baştan beri yaşanıyor muydu?"

Tezgâha yaslanıp omuz silktim ve başımı yere doğru eğdim. "En baştan beri değil."

“Ne zamandır öyleyse?”

Tamamen tutarsız davrandığı zamanları görmezden gelerek, “Sadece... son zamanlarda,” diye itiraf ettim.

Renee şaşkınlık içinde, “Bu hiç Wes’e uygun bir davranış değil. İnanamıyorum,” diye karşılık verdi.

“Meğer öyleymiş.”

Odayı gergin bir sessizlik kapladı. Renee volta atmaya başladı. “Bu hiç iyi değil,” dedi öfkeli bir tonla.

“Biliyorum.”

Gözleri kocaman açılmış bir halde hızla gerisin geri döndü. “Yani onu terk edeceksin.”

Tereddüt ettiğimi gören Renee’nin yüzü asıldı. “Ah! Victoria. Hayır...”

“Karışık bir durum,” diye mırıldandım ama cevabım kendi kulağıma bile yetersiz geldi. Gerçeğin küçük bir bölümünü açığa vurmuş olabilirdim ama her şeyi ortaya çıkmasına henüz hazır değildim. Korkumun içimde yaşayan büyük ve güçlü bir canavara dönüştüğünü, yaptığım her şeyi kontrol ettiğini, öyle ki kendi bedenimin içinde hapsolmuş hissettiğimi ona açıklayamazdım. Önceden göz açıp kapayana kadar kısa bir sürede kolayca yapacağım seçimler ve vereceğim kararlar, artık asla kazanamayacağım zorlu bir mücadeleye dönüşmüşlerdi.

Kendimi dünyanın en ikiyüzlü insanı hissettiğimi söyleyemezdim. Sayısız kez şüpheli morluklarla acil servise gelip giden insanlar görmüş ve ağızlarından tekrar tekrar özür dökülmesini dikkatle izlemiştim. Onların yerinde olsam asla buna katlanmayacağımı düşünürdüm. Terk ederdim çünkü ben güçlüydüm. Değerimin farkındaydım ve daha iyisini hak ettiğimi biliyordum.

Ama işte buradaydım.

Sessizce yargıladığım her hastanın izini bulabilsem ve onlardan özür dileme şansım olsaydı bunu yapardım.

“Bak, bana bunun yanlış bir şey olduğunu söylemene gerek yok. Bunu biliyorum. Onu terk etmem gerektiğini de söyleme. Sana yemin ederim ki şu an ne düşünüyorsan aynı şeyleri yaklaşık bin kez düşündüm.”

Renee’nin dudakları düz bir çizgi haline geldi. Sormaya can attığı ama sormadığı binlerce soru olduğunun farkındaydım. Bu yüzden ona minnettardım.

Birden tezgâhtan uzaklaştım ve şortumu düzelttim. “Bu konuyu kapatabilir miyiz, lütfen?”

Çantamı aldım ve bu konuşmayı arkamızda bırakma arzusuyla kapıya doğru yürüdüm.

“Victoria?”

Yavaşça döndüm.

Renee sakın bir şekilde, “Bu, senin hatan değil,” dedi.

Başımı eğdim ve gözlerimi kırıştıtırıp gözyaşlarımı bastırdım.

“Ve bir şeye ihtiyacın olduğu anda bir telefon uzağındayım.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim.

Kolumu tutup beni durdurdu. Çok hafifçe tutmuş olmasına rağmen irkildim. “Gerçekten. Anında yanında olurum. Ne için olursa olsun.”

İnsanlar yardım ellerini uzattıklarında bunun içten yapıldığına yürekten inanırım. Son derece safça yapıldığına da. Yaşananlardan uzakta ahkâm kesmek çok kolay. İşler sarpa sarınca kaçmak daha da kolay. Ama Renee’nin gözlerindeki ifadeden içten olduğunun farkındaydım.

Minnettar bir tonla, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Ve bunu içten söyledim.

Koridordan çıktığımız anda Renee sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi.

“Döndük,” dedi.

Sinclair parmağını hafifçe saatine vurarak, “Geri dönüşünüzün yaklaşık otuz dakika sürdüğünün farkındasın, değil mi?” dedi.

“Biraz konuştuk.”

Sinclair’ın bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geldi. “Ne hakkında?”

“Özür dilerim ama biz içerideyken kadına dönüştün de benim haberim mi yok? Ne konuştuğumuzdan sana ne?”

Sinclair teslim olmuş bir halde ellerini kaldırdı. “Sadece sordum. Kafamı ütülemene gerek yok.”

“Gitsem iyi olur,” dedim.

Renee neşeli bir ses tonuyla, “Tamam. Sonra görüşürüz,” diye karşılık verdi.

Sinclair, kendimi mikroskobun altında hissetmeme neden olacak kadar uzun bir süre bana baktı. Nihayet, “Görüşürüz,” dedi.

Bu, sadece kibar olmak için laf olsun diye söylenmiş bir kelime değildi. Hayır. Çok sayıda vaat içeriyordu.

July 2014

Kimse sabahın sekizinde kapı zilini çalmamalı.

Hiç doğru değil bu. Ölümcül bir günah.

Sabahlığımın kuşağını bağlayarak hızla merdivenlerden aşağıya indim. "Geliyorum. Geliyorum."

Telaşla kapı deliğinden baktım. Kapının önünde annem vardı.

Kilidi çevirip kapıyı açtım.

"Günaydın." Annem gözleri ıslıl ıslıl, sanki sabah değil de gün ortasıymış gibi keyifli bir halde yanımdan geçip içeri daldı. Üzerinde VICTORIA'NIN EŞYALARI yazan bir kutu taşıyordu. Üzerine iki kahve ve bir kese kâğıdı koymuştu.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden önce kese kâğıdını ve kahveleri aldım. Sonra kutuyu işaret ettim. "Bu ne?"

Annem çantasını yere bıraktı, kutuyu duvara yaslanmış olan masanın üzerine koydu. "Tavan arasını temizliyordum ve birkaç eski eşyanı buldum. Bunları görmek isteyeceğini düşündüm."

Hiç istemiyordum ama omuz silktim. Annem derin bir nefes alıp kahvelerden birini elimden aldı. Neden burada olduğunu hâlâ açıklamamıştı ve kısa süre içinde de bunu yapacak gibi görünmüyordu.

Kapıyı kapatırken, "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Bi'tanecik kızım ile zaman geçirmek istedim sadece."

"Sabahın sekizinde mi?"

"Birlikte kahvaltı etmek istemek suç mu?"

Bu doğaçlama ziyarette doğru olmayan bir sürü şey vardı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Annem her şeyi önceden planlamaktan hoşlanırdı. Sürprizlere yer yoktu. Bu kuralı hayatının her noktasında uygulardı.

Bir şey vardı.

Peşinden mutfağa gittim. "İki tane kafeinsiz kahve istedim ama sanırım siparişi karıştırdılar. Uzun bir kuyruk olduğu için değiştirtmedim."

"Sorun değil. Kremam var."

Dolaptan iki tabak çıkarırken annem masaya oturdu ve kese kâğıdından iki büyük açma çıkardı.

Kahve ve karbonhidrat. Aman Tanrım! Yoksa ölümcül bir hastalığı olduğunu ve en fazla üç hafta ömrü kaldığını söylemek için mi gelmişti?

Temkinli bir şekilde, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Parmaklarını birleştirdi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Elbette." Sanki kelimelerimi dağıtıyormuşçasına elini havada salladı ve çift kanatlı kapıya baktı. "Bazen bahçenin ne kadar güzel olduğunu unutuyorum."

“Bunu konuşmak için mi geldin? Bahçemden mi söz edeceğiz?”

Annem kaşlarını çatarak bana baktı. “Tabii ki hayır.” Açmasından ufak bir parça ısırdı ve ellerini peçetesine sildi. “Nasılsın?”

Bana anlamlı bir bakış attı. Genç kızken kötü bir şey yaptığımı bildiği ve itiraf etmemi beklediği zaman attığı bakışın aynısıydı bu.

Kahvemden bir yudum aldım. “İyiyim,” diye cevapladım.

“Gerçekten mi?”

“Anne... Neler oluyor?”

“Wes benimle konuştu,” diye itiraf etti.

Biraz sert bir tonla, “Ne hakkında?” diye sordum.

“Senin için endişeleniyor.”

Boğuk bir ses tonuyla, “Benim için endişeleniyor mu?” diye tekrar ettim.

“Aynen öyle!”

Sabırsızca elimi havada salladım. “Anne, ne dediğini söylesene.”

“Dengesiz ve ne yapacağı belli olmayan bir biçimde davrandığını söyledi. İkinizin kötü bir kavga ettiğinden, onun işleri düzeltmeye çalıştığından ama senin geri adım atmadığından söz etti.”

Şoke olmuşum. Wes’in karanlık yüzünü daha önce de görmüştüm ama bir kez bile kendi annemi bana karşı kışkırtacağı aklıma gelmemişti. Bu yeni bir rezillikti.

Adeta tükürürcesine, “Ve sen de ona inandın, öyle mi?” diye sordum.

“Elbette inandım. Yani bir süredir mutsuz olduğun çok belli.”

• “Bunu nereden biliyorsun?” diye tersledim.

"Çok iyi gören bir çift gözüm var. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu çok bariz."

"En ufak bir fikrin olmayan meşru sebepler yüzünden!"

Annem, "Anlat," diye zorladı. "Belki yardım edebilirim."

"Bu seni hiç ilgilendirmez ve hayır, yardım edemezsin."

Annem kollarını kavuşturdu. "Sakin ol bakalım. Buraya seninle kavga etmeye gelmedim." Ayağa kalkıp kolları beni kucaklamaya hazır bir biçimde açık olarak mutfak adasının etrafını dolandı. Geriye doğru bir adım attım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alamıyordum.

"Evliliğinde mutlu olmadığını dile getirdiğini söyledi."

Elbette söylemiştir.

"Seni çok seviyor. Tanrım! Onunla konuştuğumuz zaman tam anlamıyla bir enkazdı."

Ellerimi saçlarıma götürdüm ve derin bir nefes aldım. Kendimi *Alacakaranlık Kuşağı*'nda gibi hissediyordum. Çevremdeki herkes o harika adamı görüyordu. Hiç kimse benim gördüğüm yanını görmüyordu. Bunu o kadar iyi saklıyordu ki yalancı gibi görünüyordum. Problem yaratan kişi benmişim gibi görünüyordu.

"Evliliğine bir şans vermem gerek."

"İşin iç yüzünü bilmeden tavsiyede bulunmasan iyi edersin."

"O zaman anlat. Boşlukları doldur."

"Bana inanacak mısın?"

Duraksadı. Sadece bir saniye ama muhtemelen bana inanmayacağını anlamam için bu süre yeterliydi. Yaşamımı, evliliğimi yanında taşıyıp arkadaşlarına hava atacağı bir kupa olarak görüyordu ve hissettiklerimin çok

azından bile bahsetsem beni tersine inandırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

“Tamamen yabancı biriyle evlendiğimi düşünmeye başladım.”

“Victoria, bu saçmalık. Sen...”

“Bitirmeme izin verir misin?” Ellerimi havaya savurdum. “Yanlış düşündüğümü söylemek için çok erken. Henüz tüm hikâyeyi duymadın.”

“Peki. Devam et.”

“Söylediğim gibi evlendiğim adamın görüldüğü gibi bir olmadığını düşünüyorum.”

“Bu önemli değil.” Kendine engel olamıyordu. Fikrini söylemek zorundaydı. “En sevdiğin insanlar için her şeyi yaparsın.”

Wes de ruhumu ele geçirip cam bir kavanoza koyana dek her şeyi yapacaktı.

“Ve Wes’i sevdiğini biliyorum,” diye devam etti.

Alçak bir sesle, “İyi olan tarafını seviyorum,” diye itiraf ettim. “Ama ne yazık ki bu tarafının ne zaman ortadan kaybolup, kötü tarafının ne zaman sinsice onun yerini alacağı konusunda endişelenmeden edemiyorum.”

“Victoria, sen evli bir kadınsın. Birbirinize destek olmaya dair söz verdiniz.”

Annemin bu üç harfli kelimeyi söyleyiş tarzı, bu kelimenin kulağa kutsal bir anlamı varmış gibi gelmesine neden oldu. Asla dönmeye çalışmaman gereken kutsal bir antmış gibi.

“Kafanın içinden neler geçtiğini söylememi ister misin?” diye sordu.

Saniyeler geçiyordu. Annem bir cevap vermemi beklerken sanki sorunlarımın bütün gizemini içinde barındıran oymuş gibi yarısı yenmiş açmama bakıyordum.

Kavganın ertesi günü Wes'in yastığına bıraktığı notu düşündüm. Wes'le birbirimizden ne kadar zıt kutuplarda olduğumuzu; o "özür dilerim" demenin temiz bir sayfa açmaya yeteceğini sanırken beni mutlu edip huzur veren şeyin onun uzun çalışma saatleri olduğunu düşündüm. Ayrıca kendimi korumak için son bir çabayla Wes'in bana dokunmasına nasıl izin vermediğimi, onunla aynı odada kalmayı reddedip yatak odasından misafir yatak odasına nasıl geçtiğimi düşündüm.

Annem beni konuşmaya teşvik etmek için, "Son günlerde işi yüzünden çok stresli, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Her şey yolunda, tatlım. Tartışmalar olacaktır. Bu kaçınılmaz. Kaçıp saklanmamalısın. Baş başa verip bütün sorunları birlikte halletmelisiniz."

"Bu, o kadar basit değil. Söylediklerinin hiçbirisi basit değil." Gergin bir halde dudaklarımı yaladım. "Onda bir sorun var anne. Yanlış bir şeyler var," dedim.

"Bu, sadece senin kuruntun Victoria. Sen..."

"Benim kuruntum falan değil." Çekme isteğiyle mücadele ederek ellerimi saçlarımın arasına soktum. Tanrım, gerçekten delirdiğimi hissediyordum. "Öfkeden kudurduğu zaman onu hiç görmedin. Halini açıklamam mümkün değil. Farklı bir insana dönüşüyor."

Annem sakin bir şekilde, "Beni dinle Victoria," dedi.

Yavaşça gözlerinin içine baktım.

"Başını suyun üzerinde tutmak sürekli mücadele gerektirir. Eğer bunu atlatmayı başarırsanız ikiniz de suyun karşı tarafına geçersiniz."

Annem her sorunun bir çözümü olduğunu ve yeterince çaba sarf edilirse atlatılabileceğini düşünürdü. Ama bu bir sorun değildi. Bir kâbusun ta kendisiydi.

"Peki ya geçemezsek?"

Gözlerimin içine baktı. "O zaman en azından denediğini bilirsin."

Buna karşı söyleyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Gitmem gerek." Ayağa kalktı ve hafifçe gülümseyerek bana sarıldı. O kadar şaşırmıştım ki donakalmış bir halde, tıpkı bir buz kütlesi gibi öylece durdum.

Annem geri çekildiğinde gözlerimin içine baktı. "Sana getirdiğim kutunun içine bir göz atsana."

Kaşlarımı çattım. "Eski anılar bana yardımcı olamazlar."

"Yanılıyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Hepimize yardımcı olurlar."

Sokak kapısına doğru yürüdük. Annem getirdiği kutuyu açtı. Anılar yolunda seyahate çıkmaya hazır bir görüntüyle bir fotoğraf albümü çıkardı. Ona katılmak için en ufak bir istek duymuyordum; yaptığımız konuşma beni sersemletmişti.

İlk birkaç sayfayı çevirdikten sonra bir fotoğraf çıkıp bana verdi. Bebekliğimde çekilmiş bir fotoğrafımdı bu. "Buna neden bakıyoruz?"

Annem fotoğrafı elimden çekti. "Belki de ikinizin de artık çocuk sahibi olmayı düşünmesi gerek." Başparmağını resmin parlak yüzeyinde gezdirdi. "Sen ve erkek kardeşin hayatım boyunca yaptığım en iyi şeydiniz ve babanla beni mümkün olduğunu dahi düşünemediğim kadar çok yakınlaştırdınız."

Bir süredir çocuk sahibi olmaya çalıştığımızı bilmiyordu. Ve bunu ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Bu yüzden onaylarcasına başımı sallayıp kapıya kadar ona eşlik ettim ama bu süre boyunca kalbim paramparça oldu.

Kapı arkasından kapandıktan sonra sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım.

Kalbimin derinlerinde hiçbir özrün, hiçbir hediye nin ya da  ocuğun Wes'le beni yeniden bir araya getirmeyeceğini biliyordum.

Temmuz 2014

“Bunun için ne düşünüyorsun?”

Sinclair çiçeğe baktı. “Siyah gül mü?” Başını iki yana salladı. “Fazla karanlık.”

Parmaklarımı koyu mor yapraklarda gezdirdim. “Oysa ben bunları seviyorum.”

“Renee’ye bir düğün buketi hazırlamakta yardım etmen gerekiyor, cenaze değil.”

Renee’nin çiçekçi dükkânındaydık. Şehrin merkezinde, Falls Church’ün tam kalbindeydi. Daha iyi günler görmüş mavi, beyaz çizgili bir tentesi olan küçük, hoş bir dükkândı. Ön kapı siyaha boyanmıştı, kapı kolunun çevresindeki boya parçacıkları pul pul dökülmüştü. İnsanları çeken ve sanki onlarca yıldır oradaymış gibi görünen bu mekâna girme merakı uyandıran muhtemelen dış görünüşüydü. Hava sıcakken dükkânın önüne yeşil yapraklı bitkiler ve çiçek buketleri konurdu.

Bu dükkân Renee'nin gururu ve mutluluk kaynağıydı; iki saat için bile olsa orayı bana emanet edecek kadar güvenmesi çok şaşırtıcıydı. İlk otuz dakika ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim olmadan kasanın arkasında kıpırdanıp durdum. Bir saat sonra Sinclair çıkageldi. O da benim kadar bilgisizdi ve ikimiz işe yaramaz bir çift olmuştuk.

Hava kasvetliydi. Gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı; uzaktan gök gürültüsü geliyordu ve içeri sadece bir müşteri girmişti.

"Bunlar bir düğün için uygun." Uzun saplı gülleri bir araya getirip Sinclair'e verdim. "İşte buketiniz. Gelecekte başarısız olacak evliliğinizde mutluluklar dilerim."

Sinclair tek kaşını kaldırdı. "Bu boktan işle Renee'nin nasıl uğraştığını anlamıyorum. Bu kadar çok çiçek beni serseme çeviriyor."

"Bu konuda yetenekli olduğu kesin."

"Belli ki sen de öylesin. Aksi takdirde muhteşem buketlerini yaratmasına yardım etmene izin vermezdi."

Omuz silkip siyah güllerin saplarını kesme işine geri döndüm. Sinclair'ın üzerinde yine siyah pantolon ve kolları dirseklerine kadar sıvanmış beyaz gömlek vardı. Şirketinin logosu gömleğinin sağ tarafındaydı. Bir saat-tir buradaydı ve gidecekmiş gibi görünmüyordu. Benim için sorun yoktu. Yanımda olmasından hoşlanıyordum ve bu, son zamanlarda çok sık oluyordu.

Wes'le yeni evimizdeki ilk evlilik yıldönümümüzden birkaç gün sonra, Renee'nin dükkânında karşılaştıktan sonra Sinclair ile telefonda konuşmaya başlamıştık. Kısa sohbetlerimiz gitgide uzuyordu. Kısa süre sonra birbirimize e-posta göndermeye başladık.

Evime hiç gelmedi. Onunla Renee'nin dükkânında zaman geçiriyordum. Burası bizim buluşma yerimizdi ve her saniyesi benim için çok değerliydi. O yanımda olmadığında içimde beni yavaş yavaş öldüren kötü bir şeyler büyümeye başlıyordu. O yanımdayken canlanıyor, nefes alabiliyordum.

Var olabiliyordum.

Sinclair ile yaklaşık bir yıl önce tanıştığımıza inanmak zordu. Bana daha uzun süre önceymiş gibi geliyordu. Birbirimizle öyle rahat sohbet ediyorduk ki. Söylediğim her şeyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Birinin beni dinlediğini bilmek harika bir şeydi.

Tüm bu süreçte uygunsuz hiçbir şey yapmadık. İkimiz de aramızda geçmememiz gereken görünmez bir çizgi olduğunun farkındaydık. Ama ben bu çizgiye gitgide daha çok yaklaşıyordum ve her geçen gün geçmemek daha da zorlaşıyordu.

"Neden böyle giyindin?" diye sordum.

"Olası bir müşterimle randevum vardı. Bellamy Road'un hemen dışında çok büyük bir ev."

"Yani yeni bir komşum mu oluyor?"

Gülümsemi ve midemde kelebekler uçuştı. "Olabilir ama hiçbir şey kesin değildir."

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırardım. Sinclair'in bana güvenmesi çok hoşuma gidiyordu. Gününün nasıl geçtiğini sorduğumda omuz silkip çalışma odasının kapısını çarpmıyordu. Gözlerini kısıp ne ima ettiğimi sormuyordu. Bana gerçeği anlatıyordu. Bir gün, yakın bir gelecekte, ben de aynı şeyi yapabileceğimi ümit ediyordum.

Kestiğim sapları toplayıp çöp kutusuna attım. "Onunla büyümek nasıl bir şeydi?"

“Tam bir kâbustu.”

“Gerçekten mi?”

Sinclair evet dercesine başını salladı ve şeytani bir ifadeyle sırıttı. Renee’ye göre onun afacan bir kardeş olduğunun hâlihazırda farkındaydım. “Odası her zaman tertemizdi. Her şey yerli yerindeydi. Her şey. Herhangi bir şey olması gereken yerinde yoksa dünyanın sonu gelmiş gibi olurdu.”

“Ya senin odan?”

“Tam bir felaketti. Bu, onu deli ederdi. Başı derde girdiğinde asla ceza almaz ya da eşyaları elinden alınmazdı. Asla. Annem onu bir süreliğine benim odamda oturmaya zorlardı.”

Dirseklerimi çalışma tezgâhının üzerine dayayıp gülümseyerek öne doğru eğildim. Hem Renee’de hem de Sinclair’de o... kıvılcım vardı. İnsanlar, fark etmeden çekim alanlarına giriyor ve ağızlarından çıkacak bir sonraki kelimeyi duymaya can atıyorlardı.

“Zavallı Renee,” dedim.

Sinclair anında, “O zavallı falan değil,” diye karşılık verdi. “Zavallı olan dünya. Ya da zavallı Sinclair!”

Duvara yaslanmış duran süpürgeyi aldım ve milyonnuncu kez yeri süpürmeye başladım. Aslında mekân tertemizdi. “Büyünce tanışmamız muhtemelen daha iyi olmuş.”

“Neden?”

“Anlattıklarına bakılırsa Renee’nin düzenli bir hayatı varmış. Oysa benimki her zaman... karman çormandı.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Ben ailenin en küçüğüydüm. Vurdumduymaz ve dağınıktım. Yapılması gereken bir şey varsa onlar yapardı. Yanlış giden bir şeyler varsa onlar dü-

zeltmenin bir yolunu bulurdu. Üniversitede o kadar çok bölüm değiştirdim ki sayısını unuttum. Mümkün olup olmadığını umursamadan her şeyle ilgilenmek istiyordum. Rahatlığım annemi deli ediyordu. Hâlâ da eder."

"'Ailenin en küçüğü' olmaktan ziyade önüne gelenle yatan bir hippiymişsin gibi anlatıyorsun."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım ve temizliğe devam ettim. "Yani söylemek istediğim, Renee çılgın Victoria'yı gördüğü anda aksi yönde koşarak kaçardı."

"Bundan kuşkuluyum. Muhtemelen o zaman da şu an olduğun kadar güzeldin." Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki başta algılayamadım. Bir fısıltı gibi... Algılamam bir saniye kadar sürdü

Başımı kaldırdığımda Sinclair'i doğrudan gözlerimin içine bakarken buldum. Gözlerinde ne pişmanlık ne de utanma gördüm. Her kelimesini ne dediğini bilerek söylemişti. Bakışlarındaki yoğunluktan midem sıkıştı.

Hiç girmememiz gereken bir konuya girerek dostça sohbetin sınırlarını hızla aşıyorduk.

İşte o an Sinclair'in ağzından çıkan her kelimeyi dinlediğini fark ettim. Daha da iyisi ilgileniyor görünüyordu. Kocam ilgilenmiyordu. İlişkimizin en başından itibaren Wes'le sohbetlerimiz hep onun etrafında dönüyordu. Beni dinliyordu ama sonunda konu hep ona geliyordu. Belki de baştan beri bunun farkındaydım. Belki de kendi kendime bunun sorun olmadığını söylüyordum.

Ama itiraf etmeliyim ki dinleniyor olmak harika hissettiriyordu.

Sinclair boğazını temizledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Makası elimden bırakmadan, "Elbette," diye cevap verdim.

“Evlenmeden önce çalışıyor muydun?”

Duraksadım; ellerim vazoda dolanıyordu. “Hemşireydim.”

“Ama şimdi çalışmıyorsun,” dedi açıkça.

Başımla onu doğruladım. “Wes’le ben çocuk sahibi olmak istiyorduk.”

Wes’le ben mi? Şaka gibi. Zaman geçtikçe Wes’in hayatının geri kalanını çocuksuz ve son derece mutlu geçirebileceğini fark ediyordum.

“Ama artık istemiyorsunuz, öyle mi?”

“Artık istemiyoruz.”

Sinclair masaya yaslanıp sanki nereye yerleştireceğini göremediği bir yapboz parçasıymışım gibi dikkatle bana baktı. “Hemşireliği özlüyor musun?”

“Evet.” Sesim kendi kulaklarıma bile sessiz geldi. Konuyu hemen o anda değiştirmem gerekirdi ama dudaklarım aralandı. “Genellikle acil serviste çalıştım. Çoğu zaman çok yoğun olurdu. Bazen gün sonunda o kadar bitkin olurdu ki başımı yastığa koyar koymaz uyurdum. Ama her gün mutlaka yeni bir şey çıkardı. Asla sıkıcı değildi.”

“Gerçekten seviyormuşsun.”

Hafifçe gülümsedim. “Hâlâ seviyorum.”

“O zaman geri dön.”

Makası indirdim ve kirpiklerimin arasından Sinclair’e baktım. “Keşke bu kadar basit olsa.”

“Elbette bu kadar basit.”

“Hayır, değil. Bu...” Birden sustum. Hüsrانım sözcüklere yansımaya başlamıştı. Bu durumu ona açıklamak imkânsızdı. Anlamayacaktı. Kimse anlayamazdı.

Kısa bir sessizlikten sonra Sinclair, “Seni sinirlendirmeye çalışmıyorum,” dedi.

Masaya âdeta yığıldım ve şakaklarımı ovuşturdum.
"Biliyorum."

Sinclair ayağa kalktı ve masanın etrafını dolandı. Omuzları omuzlarıma sürtündü. Sıcaklık. Sadece sıcaklık. Bu kadarı bile alev alev yanıp kül olacakmış gibi hissetmemeye yetti. Ona bu tepkiyi veren belki de bedenimdi. Wes'le birlikteyken bile böylesi bir tepki vermemiştim. Kollarımı çekmek istedim ama yapamadım. İçimde bu tür duyguların kabarıyor olması inanılmazdı.

"Yaşamına burnumu sokmaya çalışmıyorum, derdim ama bu yalan olur."

Cevap vermek yerine gözlerimi meşe masaya dikip başımı kaldırmadım.

"Sana nasıl davrandığımı gördüm... Bu doğru değil."

Sinclair dirseklerini masaya yaslayıp gözlerimin içine baktı. O kadar yakındı ki yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Bakışlarındaki dostluk maskesi gitmiş, yerini bariz bir arzu almıştı. Bütün bedenim ürperdi.

"Daha iyisini hak ediyorsun," dedi kısık bir sesle.

Başımı salladım; yapabildiğim tek şey buydu. Nefes alamıyordum. Konuşamıyordum.

Aramızdaki bu şey neydi?

Daha önce de âşık olmuşum.

Daha önce de birinden hoşlanmışım.

Daha önce de birini arzulamışım.

Ama bu duyguların hiçbiri şu an hissettiklerimin yanına bile yaklaşmıyordu.

Sinclair'in de aramızdaki bu... bu bağı hissettiğinin farkındaydım. Kaşları çatılmış, bakışları gözlerimle dudaklarım arasında âdeta oyun oynarcasına gidip geliyordu. Bronz boynunda nabız atışını görebiliyordum.

Benimki gibi hızlı atıyordu.

Sinclair daha da yaklaştı. Ve yapılabilecek en çılgınca şeyi yaptım: Ben de öne doğru eğildim. Ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Bir erkeğin en son ne zaman bana gerçekten baktığını ve beni kendi malı gibi görmediğini hatırlamıyorum. Sinclair'e karşı dürüst olmak ve bunu açık açık söylemek istedim. Ağzımı açtım.

"Sinclair, ben..."

Tam o anda kapı açıldı ve üzerindeki çanın sesi duyuldu. Sanki masa alev almışçasına geri sıçradım.

Renee nefes nefese, "Eveet... Geri döndüm," dedi. İki adet kahverengi, büyük torba taşıyordu. Sinclair'le benim artık güvenli bir mesafede durduğumuz yere doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Tahmin ettiğimden daha uzun sürdü."

Önce kollarımı kavuşturdum, sonra ellerimi iki yana indirdim. Ardından tekrar kollarımı kavuşturdum. Kıpırdanıp duruyordum. Sinclair'e gizli bakışlar atmama engel olamıyordum. O da doğrulmuştu. Elleri dar kalçasına dayalıydı. Gözlerini bana dikmişti, bakışları korkusuzdu.

Biraz fazla yüksek bir ses tonuyla, "Sorun değil," dedim. "Her şey yolunda."

Torbaları masaya bıraktı ve meraklı gözlerle bana baktı. Bakışları Sinclair'le benim aramda gidip geldi. "Çok kalabalık oldu mu?"

"Sadece bir müşteri."

Renee ıslık çaldı. Umursamaz bir şekilde, "Ağzına kadar doluymuş," dedi.

Sinclair'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum. Ondan tarafa bakabilmem mümkün değildi. Torbaları işaret ettim. "Ne aldın?"

"A-ha!" Renee heyecanla ellerini çırpıp torbalara uzandı. "Randevumdan sonra pazara gittim ve bayılacağını düşündüğüm bu harika çiçekleri buldum..."

Konuşmaya devam ediyordu. Ağzı açılıp kapanıyordu ama tek bir kelimesini bile algılayamıyordum. Başının üzerinden Sinclair'ın durduğu yere bakıyordum. Bakışlarımla az önce *neredeyse* gerçekleşmek üzere olan şeyi zorlamaması için yalvarıyordum.

"... Sanırım bundan sonra her hafta gideceğim," dedi Renee. Takvimine bir göz atarken bir anda kalakaldı. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun." Ellerini saçlarının arasına soktu.

Takvimine bakmaya çalıştım ama kolları buna engel oluyordu. "Ne oldu?"

"Çiçekleri götürmeyi unuttum."

Sinclair, "Ne çiçeği?" diye sordu.

"Bir müşterim için. Tamamen aklımdan çıkmış. Bu gece Jeff'le her şeyi planlanmış bir randevumuz vardı."

"Ben hallederim," deyiverdim.

Renee gözle görünür biçimde şaşırmıştı. "Ne?"

Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkmıştı; ne dediğimi sonradan fark etmiştim. Eğlenceli olabileceğini düşündüm. Eğlenceli olmasa bile ilginç olabilirdi. Kasaya doğru yürürken, "Evet, ben yaparım. Sorun değil," dedim.

"Ben de onunla giderim."

Şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızla başımı çevirip dikkatle Sinclair'e baktım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti ve gözlerini benden kaçırdı.

Renee kuşkuyla bir ifadeyle, "Sen çiçek götüreceksin, öyle mi?" dedi.

Sinclair, "Evet," diye karşılık verdi.

"Sen çiçek götüreceksin."

“Evet.”

“Benim için.”

“Evet.”

“Bütün çocukluğumuz, gençliğimiz ve yetişkinliğimiz boyunca bir kez bile bana yardım etmek istemedin oysa.”

“Şimdi ediyorum işte.”

Renee kuşkulu bir tonla, “Evet, öyle görünüyor,” dedi. İkisi de başka bir şey söylemedi ama birbirlerine sessiz iletişim denen o “kardeş bakışını” attılar.

Kısa bir süre geçtikten sonra boğazımı temizledim. Renee anahtarlarını çıkarıp Sinclair’e attı. “Bana bak, fazla hızlı kullanma. Frenler çok iyi durumda değil.”

“Sakin ol, Renee. İster inan ister inanma daha önce de araba kullandım.”

Renee, küçümser bir tonla kardeşine homurdandı. Gözlerinde binlerce soruyla bana baktı. Sinclair çiçekleri götürecekti. Benim gitmeme gerek yoktu. Buna rağmen gitgide kapıya daha çok yaklaştığımı fark ettim.

Omzum üzerinden, “Sonra görüşürüz,” diye seslenip hızla kapıya yöneldim. Saniyeler içinde Sinclair bana yetişti ve kapıyı açıp geçmem için tuttu. İkimiz de dışarı çıktıktan sonra gözlerimi karşıya diktim. “Sanırım ben kendi arabamla gideceğim.”

“Emin misin?”

Başımı kaldırıp Sinclair’e baktığımda dükkânda başlayan yoğunluğun peşimizden dışarı çıktığını gördüm. İkimizin birlikte herhangi bir yere gitmesi kötü bir fikirdi.

Çiçek taşımak düşündüğünüz gibi alelade bir iş değildir. Partinin başlamasına beş dakika kala oraya varmış

olmamızın işimizi kolaylaştırması gerekiyordu ama insanlar çoktan masalardaki yerlerini almışlardı. Çocuklar masalardan söküp aldıkları balonlarla kardeşlerine ya da kuzenlerine vurmaya çalışarak masaların aralarında koşturuyorlardı. Adının Barbara olduğunu hemen öğrendiğimiz doğum günü kızı fazla müşkülpesentti. Sinclair'e çiçekleri bir masadan ötekine taşıtıp durdu. Bu iş bittikten sonra her birinin önce sağa, sonra sola çevrilmesini istedi. *Biraz daha öne itebilir misiniz? Evet, tam orası mükemmel.*

Duvara yaslanıp gitgide daha çok sayıda insanın salonu doldurmasını izledim. Masalara tek kullanımlık kırımızı masa örtüleri serilmiş, aralara siyah katlanır sandalyeler sıkıştırılmıştı. Biri ne zaman sandalyesini oynatsa sandalyenin bacakları yere sürtünüyor, irkilmeme neden olan sesler çıkarıyordu.

Bu, bir doğum günü partisinden ziyade mezuniyet balosuna benziyordu.

Yine de bu kadının aile bireylerinin içeri girişlerini izlemek keyifliydi. Hepsi alçak sesle havadan sudan sohbet ediyor ama Barbara'yı gördüklerinde sanki birbirlerini son görüşlerinin üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi gülümsüyor, kahkahalar atıyorlardı. Wes'le birlikte tüm aileyi en son ne zaman bir arada gördüğümüzü hatırlamaya çalıştım. Muhtemelen düğünümüzdeydi.

Annem dışında ailemden herhangi biriyle görüşmek için en ufak bir çaba harcamadığımı fark edince içimi huzursuzluk kapladı. Erkek kardeşimi ve ailesini çok ender görüyordum. Var olan birkaç kuzenim ise ülkenin çeşitli yerlerine dağılmışlardı.

Bu, benim hatam mıydı yoksa Wes'in mi? İlişkimizin geçmişini daha fazla deşmek istemiyordum. İçimden bir ses bunu yaparsam her şeyi açıkça göreceğimi söylüyordu. Her şeyi olduğu gibi görecektim.

Sinclair yanıma geldi ve Wes'le ilgili bütün karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. "Bu iş tahmin ettiğimden uzun sürdü."

Ellerini silkeleyip duvara yaslandı. Bedeni benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sanki hep bu kadar yakın duruyormuşuz gibi rahat görünüyordu. Sanki aramızda kocam, aşağılanmalarım, korkularım ve utancım yokmuş gibi.

"Şu an kardeşime saygı duymaya başladım," dedi.

"Ben de." Duvardan uzaklaştım. "Bitti mi?"

Sinclair başını salladı ve anahtarları çıkardı.

Çantamı aldım ve Sinclair arkamda çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. "Hayır, hayır, hayır. Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

Sinclair'le aynı anda arkamızı döndük. Barbara, elinde kafasının üzerinde tuttuğu bir margarita kadehiyle kalabalığı yararak bize doğru geliyordu. Diktatör gitmiş, yerini yepyeni, mutlu bir insan almıştı. "İkiniz de kalmalısınız." Biz cevap vermeyince elimi tutup öne arkaya salladı. "Kalın ve eğlenmenize bakın."

Sinclair ile bakiştık.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordum.

Sinclair şoke olmuş bir halde bana baktı. Doğru, cumartesi gecesini tamamen yabancı birinin doğum günü partisinde geçirmek listenin üst sıralarında değildi ama Wes'le benim birbirimize sarf ettiğimiz sert sözlerin güzel anıları gölgelediği hilkat garibesine dönmekten iyiydi.

Belki de düşüncelerim yüzümden okundu, çünkü Sinclair bana hafifçe başını sallayıp Barbara'ya gülümse-di. "Memnun oluruz."

"Harika, harika!" Ve ardından odanın diğer tarafında-ki birine bağırarak gitti.

Sinclair başını eğip kulağıma fısıldadı. "Gerçekten burada kalmak mı istiyorsun yoksa kibarlık mı yapıyordun?"

Yutkundum ve gözlerimi kalabalığa diktim. "O kadar da kötü görünmüyor." Göz ucuyla ona baktığımda gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. "Tabii bu gece başka planın yoksa."

Gözlerini benimkilerden ayırmasa da aramızdaki çekime karşı koymaya çalışıyordu "Bir planım yok. Ya senin?"

Wes bu gece de ofiste çalışacaktı. Son zamanlarda evi, benimle paylaştığı yerden ziyade ofisi olmuştu. Bakışlarımı kaçırdım.

"Hayır. Bir planım yok."

Sıkılmaya ya da hayatımı ele geçiren sorunları düşünmeye zaman olmadı. Barbara'nın çok cana yakın bir ailesi olduğu ortaya çıktı. Ailenin bir sürü dostu daha geldi ve köşedeki masamızdan onları izledik. Her yerde içki ve kahkaha vardı. Böylesi bir ortamda olup da onun sana yansımaması mümkün değildi.

Başka tür bir alkollü içki olmasını dileyerek dördüncü meyve kokteylimi de bitirdim. "Meyve kokteyliyle sarhoş olmak mümkün mü?" diye mırıldandım.

"Eğer sarhoş olmaktan kastın yüksek şekerse evet, bu mümkün."

Gülümseyerek Sinclair'e baktım. "Bu gece düşündüğüm kadar kötü geçmiyor."

Sinclair çevremizdeki insanlara bir göz attı. "Bir köşeye saklanmaktan vazgeçersek muhtemelen daha da iyi olur."

"Seninle aramızdaki fark bu. Ben bir köşede oturmaktan sıkılmıyorum, sen ise herkesle sohbet etmeyi

seviyorsun." Dirseğimle hafifçe kolunu dürttüm. "Burada benim yanımda oturmak seni çıldırtıyor, değil mi?"

Sinclair'ın gözlerindeki tüm neşe bir anda yok oldu. Bakışları o kadar keskindi ki gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Hiç çıldırtmıyor," dedi kısık bir sesle. "Seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor."

Aslında hiç hakkı olmamasına rağmen, kalbim bu kelimeleri tüm açlığıyla özümsemişti. Ama bunu yapan Sinclair'di. Elde etmeye hakkım olmayan şeyleri isteme-me neden oluyordu.

Boğazımı temizleyip hep beraber gülen insanlara baktım.

Sinclair ayağa kalktı; sandalyesi yüksek sesle gıcırdadı. Tepemde dikilip elini uzattı. "İster misin?" Başıyla dans eden insanları gösterdi.

Değişik biçimlerde eğlenmek hoşuma giderdi ama başkalarının önünde dans etmek bunlardan biri değildi. Başımı iki yana salladım. "Böyle keyfim yerinde."

"İçimden bir ses nerede olursa ol keyfinin yerinde olacağını söylüyor. Yine de hadi kalk, eğlenceli olur."

Sinclair bunları yüzünde hafif bir gülümsemeyle söylemişti. Bu kelimelerin beni kalbimden nasıl vurduğunu bilmiyordu.

"Hadi," diye ısrar etti. "Biraz gevşe."

Başımla onayladım; sakinleşmeye çalıştım ve elini tuttum.

Şarkı seksenlerden bir melodiydi; ben küçükken anemin dinlediği bir şarkı olduğunu hatırlıyordum hayal meyal. Çevremiz insanlarla çevriliydi; oralı bile olmadılar. Kendi hallerinde eğleniyorlardı. Enerjileri bulaşıcıydı; gülümsememek mümkün değildi.

Yine de hâlâ tereddütlüydüm ve beceriksiz bir halde sağa sola sallanıyordum.

Sinclair başını eğdi. "Dans etmekten bu kadar utanacak biri izlenimi uyandırmamıştın bende."

"Sorun dans etmek istememem değil. Yabancılar arasında olmamız."

Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı.

"Ve bu..." Elini havaya kaldırdı. "Çok uygunsuz."

"Tam olarak değil. Aslında bu insanların yabancı olması dans etmeye cesaretlendiren tek şey."

Gülümsedim. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Aptal gibi mi görünüyorsun? Hiç önemli değil. Muhtemelen bu insanları bir daha göremeyeceksin."

"Sen hariç," diye belirttim.

Gözlerinde şeytani bir bakışla, "Ben hariç," dedi. Sinclair uzanıp ellerimi tutarak avuçlarının içine aldı. "Ve seninle acımasızca dalga geçeceğime inansan iyi olur."

Vücutlarımızın birbirine değen tek yeri ellerimizdi. Buna rağmen aramızda inanılmaz bir elektrik akımı vardı. Ellerimi havada tutup ona ayak uydurmaktan başka şansım kalmayana dek sağa sola hareket ettirdi.

Sonra beni kendi etrafımda döndürdü. Eteğim havalandı, yüzüme kocaman bir tebessüm oturdu. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.

İki şarkı geçti, üç oldu. Ayaklarım ağrımaya başladı. Yine de dans etmeye, kendi küçük dünyamızda eğlenmeye devam ettik.

Dans etmeyi bıraktığımızda yanaklarım kıpkırmızıydı.

Sinclair, masaya geri dönerken, "O kadar kötü müydü?" diye sordu. Gözleri ıslı ıslıldı.

"Çok eğlenceliydi," diye cevap verdim ama gerçek bundan öteydi. Sinclair ile dans ederken kendimi aylardır hissetmediğim kadar canlı hissetmiştim. Belki de yıllardır.

Sinclair'den uzak durmak için onunla ilgili kötü bir şeyler bulmam gerektiğini fark edince gülümsemem yok oldu. Beni gizliden gizliye ona yaklaştıran göz kamaştırıcı özelliklerine hiç ihtiyacım yoktu. Ama belki de hep böyle olacaktı.

Belki de bu çekim asla değişmeyecekti.

"Gerçekten iyi dans ediyorsun. Bunu benden sakladığınızı biliyordum."

Bir süre sonra yaşlıca bir kadın Sinclair'i dansa kaldırdı. Kadının yerimi almasına izin verip boş masaya oturarak çevremdekileri izledim. Böylesi mutlu, neşeli insanlar... Düşünebildiğim tek şey Wes'le benim bir gün onlar gibi olup olmayacağımızdı.

Telefonumu çıkardım. Saat 10.43'dü. Gözlerim kocaman açıldı ama saat yüzünden değildi. Beni geren elli cevapsız çağrıydı. Hepsi Wes'tendi.

"Sen orada iyi misin?"

Telefonuma son bir bakış atıp çantama geri koydum. Sinclair'e attığım gülümseme en zayıf gülümsemelerimden biriydi. "Harikayım."

Kollarını kavuşturdu. Kelimelerimin ardında yatanı fark ettiğini biliyordum.

Aniden ayağa kalktım. "Gidelim mi artık? Geç oldu."

"Tabii. Hadi gidelim."

Yan yana binadan çıktık. Beynim hızla çalışıyor, eve döndüğümde Wes'e ne diyeceğimi bulmaya çabalıyordu. Genelde ne zaman patlayacağını tahmin edemezdim ama bu kez hissediyordum. Dikkatsiz davranmıştım. Kaygılarımı bir tarafa itmiştim ve şimdi Wes'le uğraşmak zorundaydım.

Sinclair, "Düşündüğüm kadar kötü geçmedi," dedi.

“Ben de gerçekten eğlendim.”

“Biliyorum; ilk kez seni bu kadar gülerken gördüm.”

“Ben her zaman gülerim.”

“Hayır, ben gerçekten gülmekten söz ediyorum. İçten gülmekten.”

Çantamın sapma daha sıkı yapıştım. O an Sinclair’e bakarsam bir daha başımı çevirmek istemeyeceğimin farkındaydım. Bu yüzden gözlerimi karşıya diktim. Onun bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

“Nereye park ettin?” diye sordum.

Sinclair bana hüsrân dolu bir bakış atarak park yerinin diğer tarafını, arka çıkışa doğru olan yerini işaret etti. “Oraya.”

Başımınla diğer tarafı gösterdim. “Benimki de orada. O zaman sonra görüşürüz. Çok keyifli bir geceydi.” Telaş içinde ve birbirinden kopuk kopuk konuşuyordum. Kendimi daha da aptal konumuna düşürmeden arkamı döndüm.

Sinclair, “Victoria, bekle!” diyerek koluma yapıştı.

Büyük bir istekle arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. “Neden kaçıyorsun?” diye sordu.

Senden, demek istedim. Ama demedim. Diyemedim. Gerçek, en son söylenmesi gereken şeydi. Geriye doğru bir adım attım. Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırmaya başlayarak, “Hiçbir şeyden kaçmıyorum,” dedim. “Geç oldu. Eve dönmeliyim.”

“Yalan söylüyorsun.”

Telaşla cüzdanımı kenara ittim. Şu lanet olası anahtarlarım neredeydi? Tam bir felakettim. Aklım karmakarışık; bir düşünceden diğerine atlıyordu. Ve tüm bunlar Sinclair’in suçuydu.

“Hadi ama Victoria. Konuş benimle.” Yaklaştı. Omzum üzerinden bakıp, bizi izleyen biri olup olmadığını görmek için çevreye bir göz attım. Tekrar geri döndüğümde Sinclair’ın göğsüne çarptım. Mememin ucu ona sürtündü. Keskin bir nefes aldım.

Kısık sesle, “Victoria,” dedi. Adım dilinden öylesi güzel döküldü ki tüm bedenim ürperdi.

İçim aniden istekle doldu. Çok kısa bir an başımın sert göğüs kafesine yaslanmasına izin verdim. Bedeni bedenimi sardı. Yanımızdan biri geçtiyse bile beni görmüş olması mümkün değildi. Sonrasında başımı geriye doğru eğdim ve gözlerinin içine baktım. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Şimdiye dek olduğundan daha yakındı ve ben onu daha da yakınımda istiyordum.

Her şey çok yavaş gerçekleşti. Geri çekilmem için fazlasıyla zaman vardı. Ama dudakları dudaklarıma dokunduğunda öylece hareketsiz durdum.

Öpülmenin yüzlerce yolu vardır ama bu bambaşkaydı. Bu hepsinin ötesindeydi.

Yumuşacık dudaklarından, başının açısına, yüzümü avuçlarının arasında tutuşuna kadar... Mükemmeldi.

Herhangi biri dışarı çıkıp bizi yakalayabilirdi ama bu hiç umurumda değildi. Sinclair Montgomery’nin dudakları dudaklarımdaydı.

Dili ağzımın içine kayınca hafifçe nefes verdim. Aramızda hiç boşluk kalmayana dek ona yanaştım. Güçlü kolları beni sardı.

Beynim, *Hemen dur*, diye çığlıklar atıyordu. *Durmalısın*.

Ama yapamadım; bu öpüşme benden güçlüydü. Bu öpüşme, Sinclair’ın ve benim hayatımı iç içe dokuyan güce sahipti.

Ellerim uzanıp gömleğinin eteğini tuttu. Devam etmek istiyordum, hiç bitmesin istiyordum. Bu duygu hiç sona ermesin istiyordum. Dilim onun diline eşlik etmeye başladığında yüzümü tutan ellerini indirip kalçamı avuçladı. Boğazından bir inilti yükseldi.

Avuçlarım karnına dayandı, gömleğinin altına gizlenmiş olan kaslarının parçasını hissetmek arzusuyla parmaklarım açıldı.

Daha ileri gidebilirdim. Aslında birkaç dakika daha geçse öyle olacağını düşünüyordum ama ileriden bir kahkaha sesi geldi. Yüksek değildi ama ikimizin de silkinip gerçeğe dönmesine yetti. Aynı anda birbirimizden ayrıldık.

Dudaklarım sızlıyordu. Parmak uçlarımı dudaklarımda gezdirmemek için kendimi zor tuttum. Bu duyguyu bırakmak, uzaklaşmasına fırsat vermek istemiyordum. Sinclair aklımdan geçenleri okumuş gibi geri çekildi. Elim kaldırdım. Aniden durdu. Elleri iki yanına düşmüştü. Yüreğim tüm bunların doğru olmadığını, o ellerin bir kez daha bana sarılması gerektiğini söylüyordu.

Sinclair, "Özür dileme. Bunun bir kez daha olamayacağını söyleme," dedi. Sesi kesik kesik bir fısıltı halinde çıkıyordu.

Aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştı.

"Başka seçeneğim yok," diye cevap verdim. "Ben evliyim."

"Evlisin... Ama ona âşık mısın?"

Bir zamanlar bu soruya bir saniye içinde cevap verebilirdim. Wes'le beni bir arada tutan tek şey aşkmış gibi görünürdü. Aşk için yaşırdık. Ama şimdi? Artık gitmişti ve nasıl geri getireceğimi bilmiyordum.

Sinclair'e cevap vermedim. Uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve sonra geri çekildi. Başıyla beni hafifçe selamladı. "İyi geceler Victoria. " Gözlerindeki bakıştan bu konuşmanın henüz bitmediği belliydi.

"İyi geceler Sinclair."

Arabasına binip oradan uzaklaşmasını izledim. Gözden kaybolana dek arka lambalarına baktım.

Arkamı döndüğüm anda Wes'le burun buruna geldim.

Nefesim kesildi; elimi kalbimin üzerine koyup derin bir nefes aldım. Gözlerinde o acımasız bakış vardı: Bir anda her yanıma korku kapladı. "Ne halt ediyordun?" Sesi o kadar sakın, öylesine aldatıcı biçimde yumuşaktı ki öpüşmeyi gördüğünü anlamıştım.

"Wes..."

"Ne halt ediyordun?" Sesi yavaş yavaş yükseliyordu.

Geriye doğru bir adım atıp telaşla etrafıma bakındım. Park yeri araç doluydu ama herkes içerideydi. Yine de yeterince yüksek sesle bağırırsam belki beni duyabilirlerdi. Belki.

"Bütün gece seni arayıp durdum ama cevap bile vermedin."

Nefesim daraldı. Nefes almak gitgide zorlaşıyordu.

"Meşguldüm."

"Sinclair'le mi meşguldün? Arkamdan iş çevirmekle mi meşguldün?"

Ağzımı açtım ama Wes benden önce davrandı. "Nerede olduğunu bilmem gerek!" diye bağırdı. "Her daim!" Benden birkaç adım uzaklaştı, parmaklarını ensesinde birleştirdi ve başını kaldırıp simsiyah gökyüzüne bakarak gülmeye başladı. "Seni arayıp durdum ve sen cevap vermedin."

Aklı başında değildi, bu yüzden ağzımı açmaya korkuyordum. Mantıklı düşündüğümde çıldırmış biriyle uğraştığımın farkındaydım. Onu rahatlatmam ya da kızdırmam fark etmezdi. Her halükarda patlayacaktı. İki arada bir derede kalmıştım.

Sanki bir çocukla konuşuyormuşçasına teskin edici bir ses tonuyla, "Tamam, tamam," dedim. Onu sakinleştirmem şarttı. Ortamı yatıştırmaya çalışmak ve sonra kaçmak için. "Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim Wes."

"Özür dileme Victoria! Sen benim karımsın. Benim! Siktiğimin her gecesi karımın ne yaptığını sorgulamam gerekmemeli!" diye bağırdı.

"Wes..."

"Kapa çeneni!"

Birden tepemdeydi, öfkesi bardaktan boşalırcasına dışa akıyordu. Başta çok çekici bulduğum, bir zamanlar beni ona çeken alfa özelliğinin diğer yanını görebiliyordum ve bu özelliğin kötü yanı şaha kalkıyordu. Bunda çekici hiçbir şey yoktu. Korkutucuydu, tehlikeliydi ve ben yeterince hızlı kaçamamıştım. İleriye doğru bir adım attım ama Wes beni engelledi.

"Önce boşanmaktan söz ettin. Ardından işe dönmekten bahsettin. Şimdi ise arkamdan iş çevirip lanet olası bir orospu gibi davranıyorsun. Başka ne yapıyorsun Victoria?"

İlk yumruk mideme o kadar hızlı indi ki kendimi korumaya vaktim olmadı. İçgüdüsel olarak ellerimi karnıma götürüp hırıltılı bir nefes aldım. Wes beni hızla itti, arabaya çarptım ve bir sonraki yumruğu kaburgalarımın indi.

On altı yaşımda ilk araba kullanmaya başladığımda ağabeyim dalga geçer bir tonla eğer kendimi korumam gerekirse zincirin ucuna takılı anahtarları boylamasına parmaklarımın arasına almamı ve bir silah gibi kullanmamı söylemişti. O zamanlar bu yoruma kahkahalarla gülmüştüm ama şu an hiç de kötü bir fikir değildi. Gözlerim açıldı. Anahtarlarımı yerden almaya cesaret edip nerede olduklarını görebilmek için kör edici acı karşısında gözlerimi kırıştırdım.

"Victoria?" Wes çenemi yakalayıp başımı sertçe yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Eğer beni terk edersen sevdiğin her insanın peşine düşerim." Diğer eliyle gözyaşlarımı sildi. "Renee. Annen. Hatta Sinclair. Hepsi mahvolur."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Sanki cevabı bilmem gerekiyormuşçasına şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Çünkü sen benim hayatımdan çıkıp gidersen başka neyim kalır?"

Tek bir kelime daha etmeden uzaklaştı.

Zihnimde Wes'in kalbimi yediği korkunç bir görüntü canlandı. Parçalara ayırıyordu ve ben, sanki hâlâ bedenimin bir parçasıymışçasına her koparışını hissediyordum.

Biliyorum bu çok korkutucuydu. Ama işin en kötü yanı şuydu ki bu gerçek olmaktan çok da uzak değildi. Wes ve ben birbirimizi güçlendirmek yerine yiyip bitiriyorduk.

Tek yaptığımız birbirimizi huzursuz etmektir.

Eğer bu yolda devam edersek ikimizden biri ölecekti.

Anahtarlarımı yerden alışıma hatırlamıyorum. Arabaya binişimi hatırlamıyorum.

Sadece direksiyona kapaklanıp Wes'le mutlu anılarımın ardından gözyaşı döktüğümü hatırlıyorum.

Yüreğim bunların hepsini görüyor ve bana şöyle fısıldıyordu: *Ama Sinclair Montgomery seni öptü. Sinclair Montgomery sana dokundu...*

Kasım 2015

Tavanda bir leke vardı.

Düzgün çatlaklı yüzeyi kesintiye uğratiyor ve etrafına yayılmış pütürlü siyah noktaları tekrar tekrar saymama neden oluyordu. Bir saattir sırtüstü yatıyordum. Dikkatimi herhangi başka bir şeye vermeye çalışsam da içimdeki korku gitgide büyüyordu.

Ben kimim?

Ben kimin?

Ben kimim?

Anılarımda gördüğüm kişiden nefret ediyordum. Dönüp geçmişe bakmak dayanılmaz bir acı veriyordu. Sizi bir masaya bağlayıp derinizi yavaş yavaş soyduklarında hissedeceğiniz acıya benziyordu. Orada acı içinde oturur,

çığlık çığlığa bunun sona ermesi için yalvarırsınız ama asla bitmez. Geriye dönüp geçmişteki beni sarsarak kendine getirmek istiyordum. Farklı yapması gereken her şeyi söylemek istiyordum. Ama yapamıyordum.

Gözlerimi ovuşturup derin bir nefes aldım.

Oda sterilildi ve yalnızlık çığlıkları atıyordu. Tenime değen çarşaf sertti ve her hareket ettiğimde yatak gıcırdıyordu. Yastık eğri büğrüydü Rahatsız bir uyku yüzünden boynum tutulmuştu. Buranın benim evim olmasına nasıl izin vermiştim?

Evelyn avaz avaz ağlıyordu ve ilk kez kızıma bakmaya gitmedim. Beşiğinde öylece bıraktım.

Kötü anne. Dönüştüğüm şey tam olarak buydu. Gerçeği fark etmeme rağmen hatamı düzeltmek için hiçbir şey yapmadım. Onu olduğu yerde bıraktım.

Yüreğim buz kesmiş gibiydi. Genç Victoria ve onun acısı çok tazeydi. Yarası fazlasıyla açıktı. Gömleğimi yukarı doğru sıyrıp taze morluklar görmeyi bekleyerek kargama baktım. Hiçbir şey yoktu. Parmaklarım tenimde gezindi ve sola doğru kayıp bana vurduğu noktayı buldu. Kemiği hissedene kadar bastırdım.

Hiçbir şey yoktu.

Ama bu yaşanmıştı. *Gerçekten yaşanmıştı.*

"Günün iyi geçiyor mu Victoria?"

Anında doğrulup yatakta oturdum. Wes, odanın diğer ucunda duvara yaslanmış duruyor ve merakla bana bakıyordu. Hâlâ yaşananların etkisindeydim. Görmek istediğim son kişi oydu.

"Buraya nasıl girdin?"

"Baştan beri buradaydım. Girdiğimi duymadın."

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Söyledikleri yataktan fırlamama neden

oldu. Saçıma çektim ve hayal kırıklığı içinde bağırmmamak için kendimi son anda durdurabildim. "Baştan beri burada değildin." Her seferinde yirmi beşe kadar sayarak bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladım. "Öyle olsaydı seni görürdüm."

"Teknik olarak bu doğru değil. Dikkatini çekmeyen bir sürü şey var."

Yarı yolda durdum. Sonunda bir konuda aynı fikirde olabilmiştik. "Haklısın. Hiçbir şeyi olduğu gibi görmemişim."

Wes gözlerini kıstı. Öne doğru bir adım attı. İlk olarak kaçmayı düşündüm ama geçmişteki korkudan sinen ürkek Victoria'yı gördüm. Korkularının arkasına saklanan Victoria'yı. Geçmişini tekrar etmeyi reddettim. Eğer canımı yakarsa çılgılık atardım ve hemşirelerden biri anında gelirdi.

"Bir şeyleri hatırlamaya başladım Wes."

Wes gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Başını yana doğru eğip boş bir bakış attı. "Ne gibi şeyler?"

"Ne berbat durumda olduğumuzu." Korkumu bastırdım. "Canımı nasıl yaktığını."

Wes kaşlarını çatarak bana baktı. "Sana bir kraliçe gibi davrandım."

Sert bir tonla, "Hayır, davranmadın," diye fısıldadım.

"Ben," öne doğru bir adım attı, "...seni asla," bir adım daha ve tam karşımdaydı, "...incitmedim. Asla."

"Bu doğru değil. Burama vurdun." Yanağımı işaret ettim. "Ve burama." Elimi karnıma koydum.

"O doktor sana neler anlatıyor?"

Geçmişte bana karşı sergilediği o düşmanca tavır çok kısa bir an için yeniden ortaya çıktı. Bir öfke parıltısı yanıp söndü; kelimelerinden nefret aktı. Bir saniye kadar

oradaydı ve sonra yok oldu. Ama onu gördüm ve önemli olan tek şey buydu.

“Hiçbir şey anlatmıyor. Bana foto...”

Aniden sustum. Hatırlama, Wes’in maskesinde bir çatlak oluşturmuştu. Artık ona aynı gözle bakamıyordum; bu da ona güvenemeyeceğimi anlamına geliyordu.

“Ne diyordun?”

“Fark eder mi? Nasıl olsa her şeyi inkâr edeceksin.”

“Tabii ki ederim. Seni yalanlarla dolduruyorlar.”

“Bunlar yalan değil,” diye bağırdım.

Yatağımın çevresini dolanıp aramıza elimden geldiğince fazla mesafe koyarak Evelyn’in beşiğinin kenarını kavradım. “Gitmen gerek.”

“Onlara inanma Victoria.”

“Git.”

“Kimse yanında değilken ben yanımdaydım.”

“Git.”

“Bir gün beni suçladığın her şey yüzünden pişman olacaksın. Bir gün bu dünyada seni benim kadar seven kimse olmadığını fark edeceksin.” Öfke ve hayal kırıklığı dolu bakışlarla bana bakıp başını iki yana salladı. Sürtünerek yanımdan geçerken bütün bedenim kaskatı kesildi. “Beni suçlayacağına belki de dönüp kendine bakmalısın,” dedi. “Hikâyemizin kötü karakteri belki de sensin. Sonuçta kendini kapatan sensin. Ben değil.”

Odadan çıktığı anda pencereyi kapatmaya çalıştım. Bu pencerelerin kilidinin açılması mümkün müydü? Yeniden kilitlemek çocuk oyuncağı olmalıydı. Kolu çevirmek için tüm gücümü kullandım ama kımıldamadı.

Derin bir nefes alıp kafamı duvara vurdum.

Bu adam bir zamanlar benim her şeyimdi ama artık en zayıf noktam olduğunun farkındaydım. Ellerimle kulaklarımı kapatıp çılgılık attım.

Evelyn'i uyandırdım. Korku içinde ağlamaya başladı ve ben daha yüksek çığlık attım.

Bir hemşire koşarak odama girip etrafa bakındı. "Ne oldu?"

"Wes buradaydı."

Anında yüz ifadesi rahatladı. Onu sarsıp gerçeği görmesini sağlamak istedim. "Victoria, o burada değil."

"Evet, buradaydı." Endişe içinde yanına koşup ellerini tuttum. Çekmeye çalıştım ama onu pencereye doğru çektim. "Buradan kaçtı ve şimdi pencere kilitlenmiyor."

Ellerini hızla çekti, bana pis bir bakış attı ve pencereyi inceledi. Deli gibi ellerimi ovuşturuyordum. Evelyn'in bağrıışları sona ermişti. İyi bir anne o an çocuğunu sakinleştiriyor olurdu ama bunun ihtiyacı, Wes'i görececek birini bulma saplantısı ağır basmıştı.

Kate homurdanarak, "Bu lanet olası pencereye ne yaptın?" dedi. Kolu çekiştirdi ama tıpkı benim gibi yerine oturtmayı beceremedi.

"Ben yapmadım. O kilidi sıkıştırmış." Gülümseyerek pencerenin kolunu işaret ettim. Kate, tam anlamıyla gerçekten kafayı yemişim gibi baktı bana. Ama umurumda değildi. "Görmüyor musun? İşte kanıtım. O buradaydı."

Hemşire ellerini iki yana indirdi ve dikkatle beni tepeden tırnağa süzdü. "O burada değildi Victoria."

"Buradaydı! Ve şu an gizlice yeniden içeri girebilmek için muhtemelen pencerenin dışında senin odadan çıkmanı bekliyor."

"Sana *yemin* ederim dışarıda kimse yok, tamam mı?"

Anlamıyordu. Kimse anlamıyordu ve onlara kaç kez açıklamaya çalıştıysam da söylediklerimi dinlemek istemiyorlardı. Kate pencereyi kapatmak için biraz daha uğraştı ve sonunda dili yerine oturttu. Kordonu çekti ve

panjurlar pencerenin peşi azına kadar inerek bulutsuz, karanlık gökyüzünü ve dolunayı kapattı.

Bitkin bir ses tonuyla, "Birkaç dakika önce tam buradaydım," dedim.

Kate'in yüzünde acıma duygusu belirdi. "Sana uyumana yardımcı olacak bir şeyler getireyim mi?" Uzanıp kolumu okşadı. "İster misin?"

Kolumu hızla çektim. "İlaç ihtiyacım yok." Aylardır tek bir hapi dahi yutmadığımı söylemek dilimin ucuna kadar geldi. "Tek ihtiyacım olan şey hepinizin bana inanması."

Kate farklı bir yaklaşım denedi. "İstersen biraz uzan. Biraz kestirirsen daha iyi hissedersin."

"Ben bebek değilim. Çocukmuşum gibi konuşamazsın benimle."

"Victoria, doğru yatağa yoksa doktoru çağırırım."

İçim öylesine öfke doldu ki, damarlarımda dolanıp dışarı çıkmak için âdeta yalvarıyordu. Ama yavaş yavaş yatağıma doğru gittim. Birkaç dakika önce yattığım pozisyonda uzandım.

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Zaman ağır ağır geçerken göz açıp kapayana kadar birden hızlanmıştı.

Deli biri gibi görünmekten çok sıkılmışımdı. Yalancı olarak görünmekten çok sıkılmışımdı. Yatakta öylece yatarken Kate'e boyun eğmemem gerektiğini biliyordum ama umurumda değildi.

Kate, sanki bir çocukmuşum gibi yorganı çeneme kadar çekti ve yapmacık bir biçimde gülümsedi. "Aferin kızım."

Bir mumya gibi orada hareketsiz yatıyordum.

"Birkaç dakika sonra nasıl olduğuna bakarım."

Bu gece bakacağından hiç kuşku yoktu.

“Eğer yarın bu durum seni hâlâ rahatsız ediyor olursa doktorunla konuşmanda fayda var.”

Boğuk bir sesle, “Belki de,” dedim.

Kate kapıya yöneldi ama dışarı çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. “Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Dün geceki olaylar bir hayalet gibi peşimi bırakmadı.

Gözümü bile kırpmamıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Gözlerim ağırlaşmıştı. Durmadan açılıp kapanıyordu. Evelyn de fazla uyumamıştı ama bu, benim hatamdı. Kate ya da gece nöbetçi olan doktor aniden uğrar ve ya beni ilaçla uyutur ya da kızımı çalar paranoyası içinde bütün gece onu kucağımda tutmuştum.

Telefon canhıraş çaldı. Herkes susup ona baktı. Son otuz dakikadır telefonun önünde turlayıp duran Reagan aniden üzerine atladı.

Dışarı ile ilişki kurmanın iki türü vardı: ziyaret saatleri ve telefon.

Herkes ama *herkes* telefon için yarışıyordu. Masa oyunları ve televizyon dışında buradaki en rağbet gören eğlence aracı telefondur. Kordonu yıllarca çekile çekile

neredeyse yere degecek hale gelmiş bej rengi bir duvar telefonuydu bu.

Reagan ahizeyi omzuyla yanağının arasına sıkıştırmış ve duvara dayanmış haliyle sevgilisiyle konuşan bir genç kıza benziyordu. Aşırı tatlı bir ses tonuyla, "Ne cinayetin ne de cinayet düşüncesinin hoş karşılandığı, buna rağmen doktorların boğazınızdan aşağı bir atı öldürmeye yetecek kadar ilaç tıktırdıkları Fairfax Ruh Sağlığı Enstitüsü'nü aradığınız için teşekkürler. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Çok kısa başını eğip yere baktı ve gözlerini devirdi. Ahizeyi kulağından uzaklaştırdı ve hoparlörü kapatma zahmetine girmeden Alice'e seslendi. "Telefon sana."

Alice ayağa kalktı. Yüzünün rengi atmıştı. "Kim?"

Reagan ruhsuz bir tonla, "Şeytan. Cehenneme açılan kapıya neden adam koymadığını bilmek istiyor," dedi.

Alice gözlerini devirdi ve Reagan gözlerinden yaşlar gelene kadar kahkahadan kırıldı. "Oh bu iyi geldi. İhtiyacım varmış... İhtiyacım varmış." Sonra yeni gelen kıza baktı. "Stella!" diye bağırdı abartılı bir sesle. "STELLA, telefon sana!"

Yeni kız sandalyesinden fırladı ve telefonu kaptı. Tıslar gibi, "Ne bağıırıyorsun? Buradayım işte," dedikten sonra ahizeyi kulağına götürüp yüzünü duvara döndü.

Reagan omuz silkip odada turlamaya başladı. Her zaman gözleri pırıl pırıl parlayan bir afacandı. Ama bugün sinirliydi; herkesi küçümsüyor, kavga arıyordu. Masaların etrafında aylak aylak dolanırken abartılı bir tonla, "Çok sıkıldım," dedi.

Birkaç hasta başını kaldırıp ona baktı ama kimse tam anlamıyla dikkatini ona vermedi.

Bir sandalyeyi ters döndürüp tam karşıma ata biner gibi oturdu ve duvarı gösterdi. "Saat bozuk."

Hemşire saatten tarafa bakmaya tenezzül bile etmeden, "Hayır, değil," dedi.

"Bozuk. İçeri girdiğimde on ikiyi çeyrek geçiyordu. Saatler geçtiğine kesinlikle eminim ama bak şu an on ikiyi yirmi geçiyor."

Bu konuda Reagan'a katılmamam mümkün değildi. Bilakis saat sanki bizimle alay edercesine tersine çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Tekrar ediyorum, saatte bir şey yok," diye cevap verdi hemşire. "Madem bu kadar sıkıldın resim dersine katıl. On beş dakika sonra başlıyor."

"Resim dersi mi?" Reagan ellerini çırparak alaycı bir gülümsemeyle hemşireye baktı. "Seçeneklerin çokluğuna baksana! Öyle heyecanlandım ki neredeyse kışımından, gökkuşağına binen tek boynuzlu bir at çıkaracağım."

Hemşire topukları üzerinde geri dönüp oradan uzaklaştı.

Gözlerimi önümdeki sayfadan ayırmadım. Son kırk dakikadır kelimelerin ahenkli bir biçimde ardı ardına dizilip bana hikâyenin büyümlü dünyasının kapılarını açmasını umut ederek aynı sayfayı tekrar tekrar okuyup duruyordum. Ama bunun pek işe yaradığı söylenemezdi. Âdeta kafamın üstünde beni en berbat ruh halime mahkum eden kara bulutlar dolanıyordu. Bana yan gözle bakan herkese saldırmak istiyordum. Bugün odamda kalmak muhtemelen hem benim hem de çevremdeki herkesin yararına olurdu ama ne kadar çabalarsam çabalayayım yerimde duramıyordum.

Normalde bu denli gergin olduğumda Evelyn'in varlığı beni rahatlatırdı. Onu kucağıma almak ve ona sarılmak.

Ama ilk kez hemşirelerden birinin yanındaydı ve şimdi bu kararımdan dolayı pişmanlık duymaya başlıyordum. Oysa sabahleyin bu çok aklıma yatmıştı. Evelyn bütün geceyi kulağımın dibinde ağlayarak geçirmişti. Onu sakinleştirme çabalarım işe yaramamıştı. Sanki Wes'in giderayak söylediklerini o da anlamıştı ve artık bana güvenmiyordu.

Buradaki nazik hemşirelerden biri olan Susan, Evelyn'e göz kulak olmayı teklif etmişti. Bazen annelerin de kendilerine ait zamana ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Bu yüzden kabul etmiştim. şaşkınlığı gözle görülür biçimdeydi. Normalde kimsenin Evelyn'le ilgilenmesine izin vermezdim. Ama Susan kollarını uzattığında Evelyn'i yavaşça onun kucağına yerleştirdim. Nerdeyse anında ağlaması kesildi.

Sessizlik sağır ediciydi ve o andan beri tek duydığımı Wes'in her yanda yankılanan kelimeleri idi. *"Hikâyemizin kötü karakteri belki de sensin... Hikâyemizin kötü karakteri belki de sensin... Hikâyemizin kötü karakteri belki de sensin..."*

Reagan, Xander'mkine değene dek sandalyesinde geriye yaslandı. Xander'ın Fairfax'te olma nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim hemen hemen herkesle sohbet ettiğı ve benden daha uzun süredir burada olduğuydu. Reagan hiç de alçak olmayan bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sessizce kitap okuyorum," diye karşılık verdi Xander. "Arada bir sen de denemelisin."

Bir hemşire, "Hey siz," diye uyardı. "Alçak sesle konuşun."

Reagan bakarken yakaladı beni. Sandalyesi dört ayağının üzerine öyle gürültüyle düştü ki irkildim. Çenesini sandalyesine dayayıp bana baktı. "Sen n'apıyorsun?"

"Xander'la konuşmanı izliyorum."

Birden, "Ne kadar süredir buradasın?" diye sordu.

Lafı uzatmadan, "Uzun süredir," diye cevap verdim.

"Ne kadar?" diye tekrarladı. "Dört yıl mı? Beş mi? İki mi? Yaklaşık bir sayı söyle."

Madem sohbet başlatma tarzı buydu daha iyisini yapması gerekiyordu. İçimde kabaran öfke yüzeye çıkmak için âdeta yalvarıyordu. Çok zor bastırdım. "Fark eder mi?"

"Tabii ki eder. Burada geçen bir ay hapishanede geçen on yıla bedel."

Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırđım. Reagan'la sohbet etmek istemediğim gün gibi aşikârdı. Ama yerinden bile kımıldamadan gözlerini bana dikti.

"Kızın nasıl?"

"İyi."

"Nerede?"

Oturduğum yerde dikleşerek ona baktım. "Hemşirenin yanında."

"Yani Fairfax sadece bir tımarhane değil, aynı zamanda lanet olası bir kreş. Çok ilginç."

Cevap vermedim.

"Dışarıya bir tabela koymalıyız. Gözümde canlandırabiliyorum." Ellerini kaldırıp sanki aralarında gökkuşağı belirecekmiş gibi iki yana açtı. "*Fairfax: Çocuklarınızı anında delirtir.*"

Reagan'ın bu söylediğı Alice'in kelimeleriyle birebir örtüşüyordu: "Fairfax bebeğe uygun bir yer değil."

Son düşündüğüm şey öfkemin daha da artmasına neden oldu.

Derin derin nefes alıp vermeliydim. *Gülümse ve sanki*

Reagan orada değilmış gibi davran. Ama dünyam tepetaklak olmuştu ve o an istediğim tek şey çenesini kapatması için ellerimi Reagan'ın boynuna dolamaktı.

"Neden burada olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum," dedi.

Kalkıp gitmeden önce ellerimi masaya koyup öne doğru eğildim. "Fairfax'teki en önemli kural kimseye buraya nasıl geldiğini, neden geldiğini ve ne kadar süredir burada olduğunu sormamaktır. Ve içimden bir ses Fairfax gibi bir yerde ilk kez bulunmadığını söylüyor. Eminim oyunun kurallarını çoktan öğrenmişsindir."

Söylediklerimin onun canını sıktığını biliyordum. Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra yavaş yavaş gülümsedi. "Bu söylenebilecek en boktan şey."

Omuz silktim. Büyük bir olasılıkla sonradan üzülecektim ama şimdi değil.

"Neden burada olduğun konusunda ne düşündüğümü duymak ister misin?"

Oradan uzaklaşırken omzumun üzerinden, "Hayır," diye cevap verdim.

"Bence burada olmanın sebebi zayıf olman," diye bağırdı. Durdum. Öfkeden yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Arkamı dönmedim ama Reagan'ın güldüğünü hissedebiliyordum.

"Evet, bu doğru. Sen zayıfsın. Bu lanet olası yerin sahibiymişsin gibi dolanıp duruyorsun, sahte hayatının mükemmel olduğunu düşünüyorsun ama gerçek şu ki sen zayıf ve cesaretsizsin. Sen bir *kurbansın*."

Kurban. Bu kelimeyi sanki zehir tükürür gibi söylemişti.

Daha fazla dayanamadım ve hızla geri döndüm. "Kapa çeneni."

Reagan gülerek sandalyesinden fırladı. Bir hastanın arkasına geçti. "Eliyle konuşur. Hangi günde olduğunu bilmez. Deli."

Koşar adımlarla yan masaya geçip boş bir yere oturdu ve gözlerini saate dikmiş duran kadını işaret etti. "1993 yılında olduğumuzu sanıyor. Kurt Cobain hâlâ şarkı söylüyor ve Clinton başkan. Hapı yutmuş."

Sonra yavaş yavaş ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Ama sen? Kendine özen gösteriyorsun. Konuşuyorsun. Buradasın. Yine de çevrendeki herkesten uzak duruyorsun. Ufacık bir zorluk büyük bir engele dönüşüyor ve vazgeçiyorsun. Yaptığın tek şey o aptal bebeği taşımak..."

Reagan deliydi. Reagan gürültücüydü. Her zaman şaka yapar ve çıkan sorunları başkalarının üstüne atarak kimsenin onun ve yaptıklarının farkına varmamasını sağlardı. Bunların hepsini biliyordum buna rağmen hızla onun yanına geri döndüm. Oltaya gelmişim.

"Kapa çeneni!"

"Bebeğinin lanet olası bezini değiştirebilirsin. Onu besleyebilir, istediğin her ninniye söyleyebilirsin. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Nedenini öğrenmek ister misin?" Bana doğru eğildi. "Çünkü sen kötü bir annesin."

Xander alçak sesle küfretti. Gülmüyordu. Susan hemşire bankosundaydı ama eleştirel gözlerle Reagan'ı izleyerek yavaşça sandalyesinden kalktı. Alice gülümsüyordu.

Oltaya gelme, dedim kendi kendime. Bu, bir tuzak.

Ama yapamadım. O iki kelime kafamın içinde yankılanıyordu: *Kötü anne. Kötü anne. Kötü anne.* Gitgide daha da yükselerek sanki kulağımın dibinde megafonla bağırılıyormuş gibi gelmeye başladı.

Reagan gelgitlerimi fark etti. Kahkahalarla gülmeye başladı. Önce yavaş yavaş ve sonra karnını tutarak, gözlerinden yaşlar gelerek deli gibi.

Gözümü kan bürümüştü. Görebildiğim tek şey kan kırmızısıydı. İçimde günlerdir kabaran öfke nihayet yüzeye çıkmıştı. O kadar ani patladı ki kendime hâkim olmaya zamanım olmadı.

Masanın üzerinden tırmanıp Reagan'ı yere serdim. Hazırlıksız yakalanmıştı ve nefesini kesmiştim. Bunu avantaj olarak kullandım.

Etrafımda bağırışlar, çığlıklar yankılanıyordu. Sandalyeler yere sürtünüyordu. Hareket eden bir insan karmaşası vardı. Ama durmadım. Ellerimi boğazına dolayıp sıkabildiğimce sıkıttım.

"Ya sen, Reagan?" dedim nefes nefese. "Sen anlat bakalım şu boktan hikâyenı."

Yüzü morarıyordu. Gözlerindeki korkuyu gördüğümde bile sıkmaya devam ettim. Başparmaklarımı gitgide daha derine batırdım.

"Söyle bakalım sen neden kaçıyorsun?" dedim.

Yemin ederim bırakacaktım. Sadece çok ileri gittiğini göstermek istiyordum. Ama biri omzuma dokundu. Arkamdan Sinclair, "Victoria!" diye bağırdı. Nereden çıkmıştı? "Bırak."

Ellerimi Reagan'dan çekmeye çalıştı ama o anda yirmi erkeğin gücüne sahiptim.

"Anlat," diye bağırdım Reagan'a. Güçsüz bir halde ellerime vuruyordu. Altımdaki bacakları debeleniyordu.

Sinclair iki kez daha denedikten sonra nihayet beni çekebildi. Sanki bir suçluymuşum gibi ellerimi arkada birleştirip bileklerimi tuttu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Nefesimi düzene sokamıyordum ama ne diyeceğim biliyor musunuz? Bu kendimi iyi hissettiriyordu.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun aptal fahişe!” diye bağırdım.

Reagan iki hemşirenin yardımıyla doğrulup oturdu. Yüzüne yavaş yavaş renk geldi. Büyük bir ağgözlülükle çekebileceği tüm havayı içine çekti ve sonra kontrol edilemez bir biçimde kahkahalarla gülmeye başladı. “Bravo! Sonunda yaşam belirtisi gösterdin Victoria.”

“Sen lanet olası bir ruh hastasısn.”

Reagan bu söylediğim karşısında kırılmış görünüyor-
du. Nefes nefese bir halde gülümsedim ve daha fazla bir
şeyler söylemek için ağzımı açtım. Dilimden dökölmek
için sırada bekleyen yüzlerce hakaret vardı. Bastırılmış
bu denli fazla öfkem olduğunu kim bilebilirdi ki?

Sinclair’in elinden kurtuldum. İki hemşire beni çeke-
rek Reagan’dan uzaklaştırdı. Sağa sola tekmeler savura-
rak onlara karşı koymaya çalıştım. Sinclair acı dolu bir
ifadeyle bana bakıyordu ve bu acının sebebinin ben ol-
duğumun farkındaydım. Bu acıyı ona ben getirmiştım.
Paniklemeye başladım. Kendimi kaybedişimi görmüştü.
Bir daha asla geri gelmeyecekti. Tam ne olduğumuzu
çözmeye başlamışken yalnız kalacaktım.

“Sinclair,” diye seslendim. Hiçbir şey söylemedi.
“Sinclair, özür dilerim.”

Hemşireler beni koridorda, kadınlar koğuşuna doğru
sürüklüyorlardı.

Çığlık çığlığa, “Sinclair, özür dilerim,” diye bağırdım.

Kapılar açıldı ve tüm gücümle hemşirelerin elinden
kurtulmaya çalıştım. Ama beni sımsıkı tutuyorlardı. Ka-

pılar çarparak kapandı ve Sinclair'ın yüzü görünmez oldu.

Kendimi bıraktım ve hemşireler beni sürükleyerek odama götürdüler. Yatağa yatırdılar. Gözlerimi tavana diktim. Kendimi uyuşmuş hissediyordum.

Kapılar kapanmadan önce hemşirelerden biri çekine- rek, "Evelyn'i istiyor musun?" diye sordu.

Başımı çevirdim.

Çocuğu görmek için içimde deli gibi bir arzu olma- sı gerekirdi. Öyle olması gerekirdi ama yoktu. Gözü- mün önünde onu kucağımda tuttuğumu canlandırdım ve başımı eğip yüzüne her baktığımda orada hiçbir şey yoktu. Ya kavga sırasında orada olsaydı. Öfkeden kendi- mi kaybetmişken onu hâlâ koruyor olabilecek miydim? Evet, demek istedim. Ama bir şey bana engel oldu. Beni tamamen farklı biri haline dönüştürecek kadar yoğun ve güçlü bir öfke krizi daha önce hiç yaşamamıştım.

Onu hemşireye vermiş olmakla belki de doğru şeyi yapmıştım. Tüm bu işkencenin tek güzel yanı buydu.

"Hayır."

Kapı hemşirenin arkasından kapandı ve tortop oldum. Kendimi altüst olmuş hissediyordum.

Hâlâ bir şeylere... birilerine zarar vermek istiyordum. Eli-me ne geçerse. Öğleden sonra bir ara hemşire Evelyn'i odaya getirdi.

Durmaksızın ağlıyordu. Beşiğinin yanına gittim. Ve dikkatle ona baktım.

Kötü anne, kötü anne, kötü anne...

Çaresizce Reagan'ın sesini yok etmeye çalışarak ellerimle kulaklarımı kapattım. Hemşirenin verdiği ilacı alacaktım.

Ne olsa yapacaktım.

Dikkatle adımlarımı sayarak odada turlamaya başladım. Odam küçüktü. Asla yirmi dört adıma ulaşamıyordum. Genel salondaki herkesi korkutmuştum. Bunu bi-

liyordum. Sayısız öfke patlaması yaşanırdı ama şimdiye dek hiçbirine ben neden olmamıştım. Eğer diğer hastalar tenimin altına sızıp içimde dolaşan korkuyu hissedebilselerdi beni anarlardı.

Arkamdan bir ses, "Sen ne yaptın?" diye sordu.

Hızla arkamı döndüğümde Wes'i sallanan koltuğumda otururken buldum. Öne arkaya sallanırken koltuk berbat bir sesle gıcırdıyordu. Şu an ihtiyacım olan en son şey buydu. Sanki hâlâ genel salondaymışım gibi hissediyor, Reagan'ın söylediklerini yeniden duyuyordum. Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı ve Wes beni uçurumun eşiğine getirebilirdi.

Ondan kaçamıyordum. Nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım her zaman orada beni izliyor oluyordu. Her zaman.

"Aman Tanrım," diye homurdandım ve yüzümü sıvazladım. Tekrar tekrar, "Beni yalnız bırak," diye fısıldadım.

"Ne yazık ki bu mümkün değil."

Başımı eğdim. "Buraya nasıl girdin?"

Wes sallanmayı bırakıp dimdik ayağa kalktı. Gülümsemiyordu. "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

Parmaklarımı kıvırdım. Tırnaklarımın avucuma battığını hissedene kadar bastırdım. Wes bir kâbus gibi üzerime çöktüğünde sözümü geri almadım. "Beni buraya getiren sensin."

Geriye doğru dört adım attım. Gözlerimi kapattım ve kendi kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. "Hayır, ben getirmiyorum." dedim.

Wes birden tam karşıma dikildi. Ellerini omuzlarıma koydu. "Evet, sen getiriyorsun. Neden buraya geldiğimi sanıyorsun?"

Şu an biri odama girse âşık bir adam görürdü. İlgili ve endişeli bir adam. Ama bu, Wes'in oynadığı roldü. Bana güvenin, ona inanmamalısınız. Bu, bir rol.

"Yine benimle uğraşıyorsun," dedim.

"Bunu neden yapayım Victoria?"

Âdeta kelimelerden ve seslerden oluşan bir enkazın altında kalmıştım. Üstelik teker teker gelmiyorlardı. Hepsini bir anda üzerime yığılıyor ve düşünmemi engelliyorlardı.

"Seni seviyorum, Victoria."

Ellerinden kurtuldum ve hızla odanın diğer tarafına geçtim. Wes peşimden gelmedi. Ondan kaçmak isteme incinmiş görünüyordu.

"Sorunun ne olduğunu söyle bana Victoria."

"Adımı söyleyip durmaktan vazgeç!" diye bağırdım. Kontrolümü kaybediyordum. Hızla. "Aklımı kaçırmış görünmemi sağlamaya çalışıyorsun." Parmağımı ona doğru uzattım. "Ama buradaki aklını kaçırmış kişi sensin. Ben değil."

Başta cevap vermedi, boş gözlerle sadece bana baktı. Ardından bana doğru yürüdü. Bedenim kaskatı keşildi. Geriye doğru bir adım attım; sonra bir adım daha. Omuzlarım duvara çarpana kadar bu devam etti. Bu süre boyunca Wes gözlerini üzerimden ayırmadı ve aramızda azıcık bir mesafe kalana dek durmadı. Kişisel alanıma kimse bu kadar girmiyordu.

Onun dışında hiç kimse.

Ellerini arkama koydu. Başını eğdi ve benimle göz göze gelecek kadar yaklaştı. "Bir senin bakış açın var, bir benim bakış açım var ama bir de gerçek var." Tek kaşını kaldırıp sırtıttı. "Hemşirelerin ve doktorların hangisine inanırlar sence?"

Ondan nefret ediyordum. Haklı olduğu için ondan nefret ediyordum.

"O kıza neden saldırdın?"

"Sen o olayı gördün mü?"

"Elbette. Kötü bir anne olduğunu söyledi." Dudakları büzüldü. Bir şeyler daha söyleyeceğini anladım.

Buna dayanamazdım. Ellerimle kulaklarımı kapattım.

Wes birden ellerini çekti. "Seninle konuşuyorum! Dinleyeceksin!"

"Sen de kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldadım.

"Ben öyle bir şey dedim mi, Victoria?"

"Hayır. Ama düşünüyorsun."

"Bence kontrolünü kaybediyorsun ve bana patlıyorsun." Cevap vermek için ağzımı açtım ama Wes elini üzerine koydu. O an buz kestim. "Ben sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum Victoria," dedi. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi inanmıyordum. Bunların hepsi birer akıl oyunundan ibaretti.

Evelyn'in beşiğine doğru yöneldi. Onu durdurmaya çalıştım ama fazla hızlıydı. Dikkatle beşiğe baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

"Ne yapıyorsun? Ondan uzak dur."

Wes beni umursamayarak komodininin üzerinden bir kitap aldı. İyi Geceler Ay. Bu, Evelyn'in en sevdiği kitaptı ve anında uykuya dalmasını sağlardı. Yani önceden. Beni seviyor olduğu günlerde.

Yine de Wes'in kitabı tutması hoşuma gitmedi. Bu durum, bana onun içinde yer almaya hakkı olmayan bir anıya girmeye çalışıyormuş gibi hissettirdi.

Kitabı açıp yüksek sesle okuyarak sayfaları çevirdi.

İyi geceler... iyi geceler... iyi geceler...

Sustu ve Evelyn'e gülümsedi. "İyi geceler, hiç kimse." Sözcükler havada asılı kaldı; kulaklarımda çınlayıp duruyor ve âdeta beni boğuyorlardı.

Kitabı elinden çekip aldım. O kadar kötü titriyordum ki güçlkle hareket edebiliyordum. "Gitmen gerek," diye fısıldadım zar zor duyulur bir sesle. "Hemen."

Wes kımıldamadı.

Sesimi yükselttim. "Ben avaz avaz bağırıp hemşireyi çağırmaya başlamadan git."

Ağzımdan çıkan her kelimeyi gerçekten kast ettiğimi belki de gözlerimde gördü ve bir adım geri çekildi. "Tanrı her varlığa gerçekte huzur arasında seçim yapma şansı sunar. Hangisini istersen onu seç; ikisine birden sahip olamazsın. Bunu unutmayın, der Emerson."

Ürperdim.

Wes, "Sonra görüşürüz," dedi. Ama gözlerim kapalı, ellerim kulaklarımda üzerindeydi. Yine de hasar verilmişti ve beynimde dönüp duruyordu: "Hangisini istersen onu seç; ikisine birden sahip olamazsın."

Sırtım duvara dayalı aşağıya kaydım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Yanımdaki beşikte Evelyn ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu.

Durduramıyordum. Kulaklarımı kapatıp hayal kırıklığı içinde bağırmaya başladım. Kısa bir süre sonra bağrılarım iniltilere dönüştü.

Yavaş yavaş ama emin adımlarla kontrolden çıkıyordum. Bu şekilde devam edemezdim. Burada böylece durarak. Wes'i dinleyerek. Kızımın feryatlarını duyarak.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Şüphe beynimi kemirmeye başladı. Tüm beynime yerleşmek istiyordu. Orada ufak bir kasaba kurup bütün arkadaşlarını davet etmek istiyordu. Korkuyu, paranoyayı, üzüntüyü, acıyı. Yüksek sesle mırıldanmaya başladım.

Delilik böyle başlar. Arkanızdan sinsice yaklaşır ve omzunuza dokunur. Korku içinde dönmenize neden olur. Ve sonra tehlikeden uzak olduğunuzu düşündüğünüz anda saldırır. Sizi sımsıkı yakalayıp gitgide daha dibe çeker.

“Tak, tak.”

Başımı kaldırdığımda Dr. Calloway odaya giriyordu. Elinde bir yemek tepsisi vardı. Akşam yemeği. Tepsinin köşesinde içinde ilaçlarımın olduğu beyaz, kâğıt bir bardak duruyordu.

Tepsiyi yatağımın yanındaki küçük sehpaye koyarken belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. Söylemek istediği şeyi duymayı bekleyerek bakışlarım onunla yemek arasında gidip geldi ama o, tek kelime etmedi. Sadece yatağımın kenarına oturdu.

Sessizlik beni delirtmek üzereydi. Onu sarsarak, “Neden buradasın?” diye sormak istiyordum.

Wes’in burada olduğunu ona söylesem iyi olurdu ama bu konuyu uzatmaktan korkuyordum. “Cezam” için kendimi hazırlıyordum. Bu ceza odamda kalmaktan, puanlarımın düşmesine ya da ziyaretçi yasağına kadar her

şey olabilirdi. Ama karşı koymaya hazırdım. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Herhangi bir insanın vereceğinden farklı bir tepki vermemiştim.

Evelyn nihayet uyumuştı. Bağrıışları hâlâ kulaklarımda çınıyordu. Sinirlerim tepemdeydi, neredeyse dağılmak üzereydim.

Ama o an düşünebildiğim tek şey Reagan'ın nerede olduğuydu. Ben burada sessizlik içinde ıstırap çekerken onun ceza almadan kurtulması bana hiç adil gelmiyordu. Bu yüzden Dr. Calloway'e sordum.

"Reagan da odasında. Kavga tek taraflı değildi. Ama..."

Sözünü keserek, "Ama ilk saldıran bendim," dedim.

Dr. Calloway başıyla onaylayarak endişeli gözlerle bana baktı. "Aynen."

"Yani başım belada mı?"

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.

"Doğrusu yaptığın şey hiç hoşuma gitmedi. Yüzündeki ifadeye bakınca senin de hoşuna gitmemiş olduğunu görüyorum. Bu yüzden birkaç puan kaybedeceksin."

Başımı eğdim. Dr. Calloway başka bir şey söylemeyince tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Kütüphane ve bahçeden bir hafta mahrum kalacaksın."

İkimiz de aslında bağışlandığının farkındaydık. Kütüphaneye gitmeyi en son ne zaman istediğimi hatırlamıyordum bile.

"Hâlâ ziyaretçin olabilir ve eğlence odasına gidebilirsin."

Gözlerimi hızla kırptırdım. Ardından gelecek kötü haberi bekledim ama hepsi bu kadardı. Sanırım inanmayışım yüzümden belli oluyordu, çünkü Dr. Calloway yeniden konuşmaya başladı.

“Kendine ya da bir başkasına zarar vereceğini düşünseydim bu kadar hoşgörölü davranmazdım.”

“Hayatım altüst olmuş durumda,” diye itiraf ettim. “Anılar paramparça ve dağılmış halde. Beni asla toparlamamandan öylesine korkuyorum ki.”

“İstirabının kimliğin olmasına izin verdiğin an korkmaya başlamalısın. Eğlence odasında gördüğüm paramparça biri değildi. Ama belki de haklısın. Belki seni gerçekten toparlayamam ama bu, denemeye devam etmeyeceğim anlamına gelmiyor Victoria. Bu dünyada yaşamın ağırlığı altında ezilmemiş tek bir insan dahi gelmiyor aklıma. İyi olacaksın. Bunu biliyorum.”

Bu mekânda kapatılmış ve yalnız hissetmek son derece kolaydı ama nihayet birinin yanımda olduğunu hissediyordum. Gözyaşlarımı bastırdım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Dr. Calloway gülümseyerek omuz silkti ve tepsiyi işaret etti. “Bir şeyler yemelisin. Yemek saati on beş dakika içinde sona erecek.”

Tepsiadaki her şeyi yalayıp yuttum. Ne yediğime bakmıyordum bile; sadece yiyordum. Son derece normal ve rutin bir biçimde. Bu süre içinde Dr. Calloway yerinden kalkmadı. Sonunda sadece ilaçlar kaldı. Onları almadım ve Dr. Calloway’in bunu fark etmemiş olmasını ümit ettim.

Orada istediği için oturmadığını biliyordum. Söylemek istediği başka bir şey daha vardı. Kaşığımlı artık boş olan tepsiye bıraktım ve beklenti içinde ona baktım.

“Gitmeden önce daha fazla fotoğraf görmek isteyip istemediğini öğrenmem gerek.” Tam ağzımı açmışım ki Dr. Calloway, “Evet demek zorunda değilsin,” diye ekledi. “Az önce olanlar yüzünden kendini rahat hissetmiyorsan anlarım.”

Hiç düşünmeden cevap verdim. "İstiyorum."

Az önce yaşananlardan sonra bu, gerçekten kötü bir fikir olabilirdi. Zaten zihnim dağınık ve bölük pörçüktü. Duygularım hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Kızımın olan ilişkim her geçen gün biraz daha zayıflıyor gibi görünüyordu. Buna hemen bir son vermem gerekiyordu.

Her şeye son vermem.

Ama bu, yani geçmişimi görmek, benim için bir ilaç gibiydi. Genç Victoria'yla şimdiki Victoria'nın arasındaki bağların yavaş yavaş sağlamlaştığını ve bizi bir araya getirdiklerini hissediyordum.

Dr. Calloway yeni bir grup fotoğraf çıkarınca nabzım hızla atmaya başladı. Bunun sebebi biraz korku biraz da heyecandı. Bunu hiç beklemiyordum. Kendimi hazırlamaya zamanım yoktu.

Ağustos 2014

Kocanızı terk etmenin yollarını gösteren bir kılavuz ya da rehber yoktu. İpucu yoktu. "Beş Adımda Koca Terk Etme" yöntemi yoktu. Sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordum ve kaybolmuş hissediyordum ama vazgeçemedim. Eğer bu evlilikten kaçabilirsem gözlerimi dört açmak, onun önüme çıkaracağı her şeye tedarikli ve hazırlıklı olmak zorundaydım.

Wes pes etmeyecek ya da pusuya yatıp beklemeyecekti. Mücadele edecekti. Hem de çok sert biçimde.

Bu yüzden kendime üç önemli şeyi söyleyerek işe başladım.

Dikkatli olmak zorundayım.

Kurnazca davranıp onu alt etmek zorundayım.

Ayakta kalmak zorundayım.

Ve şimdi ilk adımı atma zamanıydı.

Wes'in çalışma odasına doğru çıplak ayakla sessizce yürüdüm ve eğilip kapı kolunun hemen üzerindeki anahtar deliğinden baktım. Buraya ilk taşındığımız zaman Wes kameralar yerleştirmek ve güvenlik sistemi kurmak konusunda son derece ısrarlı davranmıştı. Kameralar arka bahçeye, sokak kapısına çevrilmişti; bir tanesi de garaja doğru bakıyordu. Sokak kapısı her açıldığında ya da kapandığında bir bip sesi duyuluyordu. Kapıların kilidi açıldığında şifreyi girmek için yirmi saniye vardı, aksi halde alarm devreye giriyordu.

Sokak kapısının ve arka kapının şifresini tuşladım. 049319.

Çalışmadı.

Aynı şifreyi iki kez daha denedim. Üçüncü denemede başarısızlıkla sonuçlanınca ekran dondu. Ardından dört adet siyah nokta yanıp sönmeye başladı ve alarm devreye girdi. O kadar yüksek sesle çalıyordu ki kulaklarım çınlamaya başladı.

Alarmın sesini sadece güvenlik sistemi kurulduğunda duymuştum. Sistemi kuran adam, çalmaya başladığı anda firmanın ya Wes'i ya da beni arayacağını söylemişti. O sırada Wes mahkemede idi. Telefonu kapalıydı ve tüm aramalar sekreterine yönlendirilmişti.

Bekledim. Yirmi saniye geçti. Sonra bir dakika. Kısa süre sonra firmanın arayıp aramayacağından şüphe duymaya başlamıştım ki nihayet telefonum çaldı. Üçüncü çalışta açtım.

"Efendim."

Terri adında, sesi çınlayan bir kadın 4376 Bellamy Road'tan bir güvenlik uyarısı aldıklarını söyledi. Her şey yolunda mıydı?

"Evet, bendim. Her şey yolunda. Ben Bayan Donovan. Kocam işte ve çalışma odasından almam gereken bazı evraklar var. Şifreyi bildiğimi sanıyordum ama belli ki yanlış biliyormuşum. Çok özür dilerim," dedim en içten ses tonumla.

"Sorun değil. Çok sık oluyor."

Neyse ki alarm kapatıldı.

Standart güvenlik sorularını sordu. İlk köpeğinizin adı. Annenizin kızlık soyadı. İlk arabanızın rengi. Hepsine doğru cevap verdim.

"Şifreyi değiştirteceğini söyleyip duruyordu ama erkekleri bilirsiniz," dedim gülerek. "Benim kocam vücuduna bağlı olmasa kafasını bile kaybeder."

Kadın kıkırdadı. "Ah, bilmez miyim!"

Gülümsedim. Omuzlarımın gerginliği yok oldu. Şifreyi almaya çok yakındım. Bunu hissedebiliyordum.

"Birinci ve ikinci alarm için şu an gördüğüm şifre 049319. Doğru mu?"

"Evet."

"Üçüncü alarmın şifresi ise 78910424."

Bingo.

İhtiyacım olan buydu.

Rakamları hemen yazdım. Bu, benim doğum günümün tersten yazılmış haliydi. "Esas güvenlik şifresi bu mu?"

"Bir kez daha kontrol edeyim." Terri klavyede hızla yazarken hat sessizleşti.

Nabız atışım hızlandı; istediğimi elde etmeye çok yakın olduğumun farkındaydım. Bu, gerçek olması mümkün olmayacak kadar muhteşem bir şeydi.

Terri'nin sesi yeniden duyuldu. "Evet. Bütün şifreler bunlar."

“Çok teşekkür ederim Terri. Bana ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin.”

“Rica ederim. Ayrıca bir koca, karısı olmasa ne yapardı, değil mi?”

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, “Çok doğru,” dedim.

Telefonu kapattım ve gülümsemeye devam ederek ekrana baktım.

Bir koca, karısı olmasa ne yapardı gerçekten?

Wes’in çalışma odasının şifresini bul.

Listede bunun üzerini çizip hızlı adımlarla Wes’in çalışma odasına yöneldim.

Bu evde bir seneden fazla yaşıyor olmamıza rağmen onun odasına en fazla dört kez girmiştım. Wes dışında buraya girme izni olan tek kişi hizmetçiydi ve o zaman bile Wes tıpkı bir şahin gibi onu izlerdi.

Kadının bana verdiği şifreyi tuşladım. Doğum günümün tersten yazılışıydı, buna rağmen şifreyi girmeden önce iki kez kontrol ettim.

Ekran dondu. Korkudan âdeta felç olmuştum. Yanlış mı girmiştım? Ama sonra yeşil ışık yandı ve kilidin sesi duyuldu. Kapı yavaşça açıldı. Kapıdan geçerken nefesimi tutup başka bir alarm çalmasını ya da bubi tuzaklarının devreye girmesini bekledim. Wes’in böyle bir şey yapması beni şaşırtmazdı.

Ama çıt çıkmadı.

Hızla odaya göz attım. Koyu mavi perdeler açıktı, İçeri süzülen güneş ışığı masasına ve zemine vuruyordu. Kocaman çalışma masasının arkasındaki duvarda diplomaları asılıydı. Tek bir çerçeve bile eğri değildi.

Şöminenin üzerindeki rafta duran saatin belli belirsiz tik takları duyuluyordu. Büyük masanın sağ köşesinde

iki adet fotoğraf duruyordu. Biri, ikimizin düğün günü çekilmiş bir fotoğrafıydı, diğer ise benim. Araştırmama ara verip fotoğrafı aldım. O ânı hatırladım. Henüz dört aydır birlikteydik ve 4 Temmuz'u annemle birlikte geçiriyorduk. Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Bacaklarımı suya daldırmış, ellerimi arkamdaki havluya koymuştum. Wes aniden yanıma gelip bana seslenmiş ve fotoğrafımı çekmişti. Gözümde güneş gözlükleri olmasına rağmen ne denli âşık olduğumu ve sahip olduğumuz şeyin ömür boyu süreceğine ne denli inandığımı anlayabilirdiniz.

Bir de şimdi bakın bana. Morlukları saklıyorum ve gizlice kocamın çalışma masasını kurcalıyorum.

Karşımda duran maun, gömme kitaplığa baktım. Üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Bunu beklemiyordum zaten. Wes öyle aşırı titizdi ki neredeyse obsesif kompulsif bozukluk sınırındaydı. Her şeyin yeri belliydi ve herhangi bir şey olması gereken yerde değilse sinirlerirdi. Onu çileden çıkaran şeylerin gitgide kabaran listesine tozu da ekledim.

Bütün raflara sıra sıra kitaplar dizilmişti. Parmaklarımı sırtlarında gezdirdim. Bu kitapların hepsini okuduğundan kuşkuluydum. Onu tanıdığımdan beri asla bir kitap kurdu olmamıştı. Bir yanım bütün o kitapların sadece süs olarak orada duruyor olmasına şaşırmazdı. Dikkatle adlarına baktım. Sırtlarında katlandıklarına dair hiçbir iz yoktu. Sayfalar el değmemiş gibiydi; hiç kıvrılmamışlardı. Son seçtiğim, evliliği canlı tutma yolları ile ilgili bir kitaptı. İroni gözümünden kaçmadı. Her şeyin yerli yerine konduğundan emin olduktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapadım ve alarmı yeniden kurdum.

Kocamın arkasından iş çevireceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama seçeneklerimin kısıtlı olduğunu hissediyordum.

İlişkimizin temeli sarsılmıştı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı ve bundan sonra olacaklara hazırlıklı olmam gerekiyordu. Ondan önde olmam ve düşüncelerimle her seferinde onu alt etmem gerekiyordu.

Bu çok büyük bir başarı değildi. Kutlamaya değer bir şey olmadığının farkındaydım ama akıntının yönünün değiştiğini hissedebiliyordum. Çok yavaş adımlarla hayatımı geri alıyordum.

Ağustos 2014

Güneşli ya da puslu.

İçerisi ya da dışarısı.

Fark etmiyordu. Nereye gidersem gideyim güneş gözlüklerim gözümde oluyordu.

Evliliğimin acı gerçeği gözlerimden belli oluyordu. Aynaya her baktığımda bunu görüyordum. Gerçeği görmemek için bazen evdeki her aynanın üzerini havluyla kapatmak istiyordum. Ve ben bile kendime bu kadar zor bakabiliyorsam başka birinin beni böyle görmesine nasıl izin verebilirdim?

Ama bugün gözlüğü takıyor olmamın geçerli bir sebebi vardı. Görünürde tek bir bulut parçası bile yoktu. Gökyüzünün muhteşem görüldüğü, ona dokunmak isteyeceğimiz günlerden biriydi.

Ensemdeki teri silip hızlı adımlarla kütüphaneye girdim.

Sanırım dokuz ya da on yaşımdan beri buraya geliyordum. Annemle ben raflar dolusu kitabın arasında aylak aylak dolanırdık. Bir yığın kitap alır ve çocuklar için düzenlenmiş küçük okuma alanına gider ve hikâyelerin içinde kendimi kaybederdim. Buranın bana verdiği huzuru severdim. Aynı huzur içeri adım attığım anda geri döndü. Omuzlarım gevşedi. Peşimden gittiğim her yere gelen acıdan kurtulmuş hissettim.

Yaşlı bir adam olan kütüphaneci merhaba, dedi. Ona gülümsedim. Gözlüklerimi çıkarmayınca bana tuhaf bir bakış attı. Bu bakışın acımadan daha iyi olduğunu kendime hatırlatarak bundan kurtulmak için adımlarımı hızlandırdım. Renee'nin önerdiği bahçe bakımı kitaplarını arayarak raflar arasında dolandım. Sonunda doğru bölümü buldum. Işık yeterli değildi ve gözlüklerimi çıkarmaktan başka seçeneğim yoktu.

Diz çöküp kitabı raftan aldım.

Bahçe hobim büyük bir hızla tutkuya dönüşüyordu. Boş durmaktan nefret ediyordum. Üretken herhangi bir şey yapmadığımı bilerek yatağa gitmekten nefret ediyordum. Oysa bahçemde kendimi işe yarar hissediyordum. Bahçede Renee'yle sohbet edebiliyor ve rahatlıyordum.

Çömelerek kitaba göz atmaya başladım.

"Victoria?"

Vücudum kaskatı kesildi. Son zamanlarda her adımı duyduğumda kendimi kötü bir şeye hazırlıyordum. Seslenen kişinin vazgeçip uzaklaşacağını ümit ederek kitabı incelemeye devam ettim.

Bir kadın sesi, "Victoria?" diye tekrarladı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve sonra ayağa kalkıp arkamı döndüm.

İnanamayan bir ses tonuyla, "Taylor?" dedim.

O olduğuna inanmıyordum. Benimle aynı kasabada yaşıyordu ama dünyanın öbür ucunda yaşıyormuş gibi hiç karşılaşmamıştık. Çok değişmişti. Sarı saçları kısacık kesilmişti. Bir zamanlar saçtığı ışık az da olsa sönmüş-tü. Yorgun ve biraz halsiz ama mutlu görünüyordu. Ve önemli olan tek şey buydu. İki eliyle içinde bir kız bebeğin uyuduğu bir bebek arabasını tutuyordu. Sol elinde pırlanta bir yüzük parlıyordu. Taylor'ın bir ailesi olmuştu ve bundan haberim bile yoktu.

Gülümseyerek bana sarıldı. O an düşünebildiğim tek şey o fark etmeden gözlüklerimi nasıl takacağımıydı.

İkimiz de geri çekilip birbirimize baktığımızda, "Bu kadar uzun süre sonra seni yeniden görmek çok güzel," dedi.

Yüzümde bir gülümsemeyle bebek arabasını işaret ederek, "Görünen o ki sen epey meşgulumuşsun," dedim. "Birlikte olduğun biri olduğunu bile bilmiyordum."

"Bu adamla sen hastaneden ayrıldıktan sonra birlikte olmaya başladım. Sırılsıklam âşık olduk. Nişanlandık ve işte," sevgi dolu bakışlarla bebeğine baktı, "küçük bir sürprizimiz oldu."

Gülümsemem canımı yakmaya başlamıştı ama tekrar yerine koyamama korkusuyla yok olmasına fırsat vermedim. "Adı ne?"

"Hayley."

"Çok güzel," diye fısıldadım.

"Ya siz? Hâlâ bebek sahibi olmaya çalışıyor musunuz?"

Bu sorunun geleceğini bilmem gerekirdi. Hazır bir cevabımın olması gerekirdi ama hazırlıksız yakalandım ve deli gibi bir cevap bulmaya çalıştım. "Şey... Hâlâ çalışmalara devam ediyoruz," diye yalan söyledim. "Olursa

olur, diye düşünüyörüz. Olmazsa da çalışmaların tadını çıkarmış oluruz.”

Hafifçe bir kahkaha attım. Taylor da bana katıldı. Çok kısa bir an normalmişim gibi hissettim. Tıpkı eski halim gibi.

Utancım öylesi güçlüydü ki gururumu ve onurumu bastırıyordu. Üstelik orada da durmadı. Tam tersine gözleneklerimden sızarak tıpkı kıvrılmış bir yılan gibi beni sardı.

Beni kontrolü altına aldı.

“Hâlâ sahipken sakinliğin tadını çıkarın.”

“Öyle yapıyoruz.” Bir tutam saçı kulağımın arkasına itip bu sohbeti bir an önce bitirme telaşıyla kıpırdanmaya başladım.

“Wes’le nasılsınız?”

“İyiyiz... İyiyiz.” Işıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktım.

Şimdiye dek hissettiğim en rahatsız edici sessizlik bizi sarıp sarmaladığında Taylor hafifçe kaşlarını çattı. O meşhur hemşire bakışıyla bana baktı. Benim de daha önce birçok kez kullandığım o bakışla. Çok kısa bir an bir şeyler saklamaya çalıştığımı hissettiğini düşündüm.

Daha fazla soru sormasından ödüm kopuyordu. Neyse ki bebeği beni kurtardı. Hayley kıpırdanmaya başlayınca Taylor eğilip emziğini verdi ve bana özür dilercesine bir bakış attı. “Sanırım gitsem iyi olacak. Hayley biberonunu almazsa birkaç dakika içinde ağlamaya başlayacak.”

Çok iyi anlıyormuşçasına başımı salladım. “Seni gördüğüme çok sevindim,” dedim.

Bebek arabasını çekerek dar koridordan geri geri çıkarken hafifçe gülümsedi. “Ben de.”

Uzaklaştıktan sonra geri dönme ihtimaline karşı birkaç saniye bekledim ama dönmedi. Âdeta yığılırcasına kitap raflarına yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Onu tekrar görmek içimde bir kıvılcım ateşlemişti. Aslında önemli bir şey değildi. Fark edilmesi neredeyse imkânsızdı. Her an sönebilirdi. Ama en azından bu da bir şeydi. Cesaretimi kaybetmeden hızlı adımlarla bilgisayarların bulunduğu bölüme gittim.

Beynim, Bunu yapabilirsin, diyordu. Bir zamanlar sen de Taylor gibiydin... Güçlü ve kendine güvenli... O haline yine dönebilirsin.

Bilgisayar bölümü aşırı sessizdi. Makinelerden birinin başında yirmilerinin ortalarında bir genç vardı. Arada yeterince uzak bir mesafe bırakarak oturdum. Fark etmemişti bile. Kulağında kulaklıklar vardı ve müziğin ritmine ayak uydurmuş bir halde başını sallıyordu.

Ona son bir bakış atıp işe koyuldum.

Evdeki bilgisayarımı kullandığım günler çok geride kalmıştı. Onu kurcalayıp aleyhime kullanacak bir şeyler aramayacağı konusunda Wes'e güvenmiyordum.

Bu yüzden önemli herhangi bir şeye bakmak istediğimde buraya geliyordum. Çantamdan küçük bir defter çıkardım ve bir kalem alıp sayfaları çevirmeye başladım. Çevredeki en iyi birkaç avukatın adresleri ve telefon numaraları yazılıydı.

Çeşitli forumlardan kötü davranan bir eşi terk etme yollarıyla ilgili bilgi toplamıştım. Bazı sayfalar kötü giden bir ilişkinin sinyallerinin neler olduğundan söz ediyordu ama bunu çoktan geçmiştim.

Eğer Wes'i terk edeceksem tüm detayları düşünmek zorundaydım. Böylece ne yaparsa yapsın hazır olacaktım.

Eylül 2014

Annemin çıkageldiği o sabahtan beri aramız gergindi.

Wes'le olan ilişkimin konuşulduğu bir sohbet daha istemiyordum ve onun da bildiğinden daha fazlasını öğrenmek istemediğini hissediyordum. Böyle bir şey yapmak onun mükemmel evlilik olarak gördüğü şeyin dışında bir şeylerle yüzleşmek zorunda kalması demekti.

Ama o akşam benimle yemek yemek istemişti ve ben de pes etmiştim. Sırrım Renee'de güvendeydi ama anne her şeyi anlatmak ve onun tam desteğini almak isteyen bir yanımın olduğunun da farkındaydım.

Yine de bu asla gerçekleşmeyecekti.

Annem, restorandaki yemek boyunca arkadaşlarından ve onların yaşamlarındaki sıkıcı sorunlarından söz etti. Bir kulağımdan girdi, diğerinden çıktı çünkü çantamın dibinde telefonum titreşip duruyordu. Ne meşgule düşürmek ne de cevap vermek istiyordum.

Bakmama gerek bile yoktu; bütün çağrılarını Wes'ten olduğunu biliyordum.

"Bu akşam çok sessizsin? Nasılsın?"

Yemeğimi elimden geldiğince yavaş çiğneyerek zaman kazanmaya çalıştım. Sonunda, "Harikayım," diye cevap verdim.

"Wes'le aranız nasıl?" Annem bu soruyu son derece masum bir ifadeyle sormuştu ama benimle yemek yemek istemesinin tek nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Onun iyiliği için yalan söylemek, her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordum. Hiç şu anki kadar iyi ve birbirimize âşık olmadığımızı söylemek istiyordum. Duymak istediği buydu. Bunu duymak çok hoşuna gidecekti. Bu yüzden tam olarak öyle yaptım.

Yüzü ışıldadı. "Her şeyin düzeleceğini biliyordum. Bunu biliyordum." Elimi okşadı. "Her evlilikte zor zamanlar olur."

Sadece başımı sallamakla yetindim.

Wes'in son öfke krizinin üzerinden aylar geçmişti ama bu durum, içimde yaşayan kaygıyı ve korkuyu değiştirmiyordu. Bir çift işgalci gibi iyice yerleşmişlerdi ve yakında çıkacaklarını gösteren en ufak bir ipucu vermiyorlardı.

Kısa süre sonra tabaklarımız boşalmış, aramıza tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Söylenmemiş kelimelerin dilinin ucunda olduğu ama dışarı çıkmayı reddettiği türden bir sessizlikti bu. Bunu annem de hissetti. Yüksek sesle iç çekti ve gülümsedi. "Epey geç oldu. Artık gitmeliyim."

Saatin sadece dokuz buçuk olduğunu belirtmeye hiç niyetim yoktu çünkü ben de bu gergin yemeği bir an önce bitirmeye istekliydim.

Birlikte restorandan çıktık. Karanlık gökyüzünde tek

bir bulut yoktu, tepemizde parıldayan tek tük yıldız vardı. Birbirlerine âşık oldukları açıkça belli olan bir çift kol kola yanımızdan geçti. Onları durdurup bu mutlu anlarının kıymetini bilmelerini, fazla uzun sürmeme ihtimali olduğunu söylememek için kendimi zor tuttum. Kemerli girişin altında annem dönüp bana sarıldı. "Wes'le aranızın düzelmesine çok sevindim."

Ah, keşke gerçeği bilseydi. Keşke her geçen gün kalbimin Wes'ten biraz daha uzaklaşıp Sinclair'e doğru kaydığını bilseydi. Öpüşmemiz anılarıma kazınmıştı. Bazen onun kollarının arasında kendimi ne kadar güvende hissettiğimden başka bir şey düşünemez oluyordum.

Sadece Sinclair'le birlikteyken böyle hissedeceğime inanmaya başlıyordum.

Birbirimizi arayacağımıza söz vererek annemle ayrıldık. Oysa bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Park alanında yürürken vücudum titremeye başladı. Arabanın anahtarlarını o kadar sıkı tutuyordum ki avucuma battığını hissettim. O gece, partiden sonra yaşananlar aklımdan çıkmıyordu. Birinin beni izlediği duygusundan bir türlü kurtulamıyordum. O sıralar her şeyin iyi olmasının bir önemi yoktu çünkü ben iyi değildim.

Koşar adımlarla arabama gittim; şoför koltuğuna oturur oturmaz içgüdüsel olarak kapıları kilitledim ve derin bir nefes aldım. Telefonumu ancak ondan sonra çantamdan çıkarabildim. Altmış cevapsız çağrı vardı. Yirmi bir mesaj. Ve altı sesli mesaj. Her biri Wes'tendi.

Derin bir nefes alıp ona alelacele bir mesaj yazdım. *Az sonra evdeyim.*

Cevabı anında geldi. *Tamam.*

Eve dönüş yolu işkence gibiydi. Tek düşünebildiğim oraya vardığımda beni neyin beklediğiydi. Belki şansım

yaver gidecekti. Belki Wes evde değildi. Eğer yeterince şanslıysam bütün gece evde olmayabilirdi.

Arabayı mümkün olduğunca yavaş kullandım, hatta manzaralı yoldan gittim. Telefonumu açmadım. Daha kaç kez arayacağını görmek istemiyordum.

Evin önünde durduğumda kımıldamadan oturup motorun sesini dinledim. Sokak sessizdi. Arabalar garajlara park edilmişti. Evlerin ışıkları yanıyordu, perdeler kapalıydı. O devasa evlerden sızan huzuru hissettim.

Fazla uzun olmayan bir süre öncesine kadar kendi evime de hayranlıkla ve mutlulukla bakıyordum. Boş, tertemiz bir sayfa olarak görüyordum onu. Her şeye baştan başlamak, çekirdek bir aile olarak mutlu bir yaşam kurma şansı olarak. Amerikan rüyası olarak.

Şimdi ise bakmakta zorlanıyordum. Ayaklarım arka verandaya doğru çekiliyordu. İçeri girmek istemiyordum. Beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Arka kapıyı açarken eğer kötü bir şey yaşanırsa burada durmak zorunda olmadığımı söyledim kendi kendime. Gidebilirdim.

Gidebilirim.

Gidebilirim.

Gidebilirim.

Alt kattaki bütün ışıklar kapalıydı; birden tedirgin hissettim. Uzandım, elektrik düğmesine ulaşana dek parmaklarımı duvarda ilerlettim.

Çekinerek, "Wes," diye seslendim.

"Üst kattayım," diye cevap verdi. Ses tonu yumuşak, hatta içtendi.

Derin bir nefes alıp anahtarlarımı portmantoya fırlattım. Pürüzsüz yüzeyde kayıp mektuplara çarparak durdular. Çoğu fatura olan küçük bir yığındı. Alıp bir göz

attım ve üzerinde adım yazan zarfı görünce durdum. Kadınsı bir el yazısıydı. Adım, sanki daha önce defalarca yazılmışçasına süslü harflerle bezenmişti. İade adresi yoktu. Zarfı çevirip açtım. Herhangi bir not yoktu ama esmer bir kadının bir düzine fotoğrafı vardı. Eğer bir ikizim olsaydı şu an ona bakıyor olurdum. Kahverengi saçlar. Aynı vücut yapısı. Her şeyiyle aynı.

Üzerinde iç çamaşırı bile denemeyecek kadar küçük bir külot ya da tamamen çıplak bir dizi poz vermişti. Fotoğrafların çoğunda gözleri kapalıydı. Bazılarında açıktı ama bakışlarında sanki uyuşturucu almış gibi donuk bir ifade vardı.

Nereden tanıdığımı bulmaya çalışarak fotoğrafın ön planındaki halıya dikkatle baktım. Bir anda taşlar yerine oturdu ve nefesim kesildi. Fotoğraf elimden kayıp düştü.

Bunlar Wes'in ofisinde çekilmişti.

Buna hiç, hem de hiç hazırlıklı değildim. Sanki mide-me yumruk yemiş gibi hissettim.

Yavaş yavaş hepsini bir araya topladım. Onlara dokunmak kendimi kirli hissetmememe neden oldu; sanki delillere dokunuyordum. Sinirlenme noktasını geçmiştim. Merdivenleri çıkarken adımlarım bir fısıltı kadar sessizdi; fotoğraflar tam anlamıyla ellerimi yakıyordu.

Koridorda ilerleyip yavaş yavaş yatak odasına yaklaşıırken Wes'e ne söylemem gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. Nutkum tutulmuştu. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Nasıl tepki vereceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Wes her an patlamaya hazır saatli bir bombayı hatırlatıyordu bana. Ne zaman, neden ve nasıl patlayacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu. Her an hazır olmam gerekiyordu.

Yatak odasına girdiğimde Wes'i televizyona dönük duran, taba rengi, yumuşak koltukta otururken buldum. Yanındaki sehpa karmakarışık dosyalarla doluydu. Hatta bazıları kayıp yapboz parçaları gibi yere saçılmıştı. Wes gözlüklerini çıkardı ve onu öldürülmekten bile kurtarabilecek o çekici gülümsemesiyle bana baktı.

"Yemek nasıl geçti?" diye sordu.

Kanım dondu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım gülümse yemedim.  ylesi nefret dolu hissediyordum ki âdeta boğuluyordum.

Wes'in gülümsemesi soldu. Dizüstü bilgisayarını kapatıp bana endişeli bir bakış attı. "Ne oldu?"

Sanki her biri birer canlı bombaymış asına fotoğrafları sertçe ona doğru uzattım. "Bunlar postayla geldi."

Kaşlarını çatarak kalktı ve fotoğrafları aldı. Sadece ilk birkaç fotoğrafa göz attı. Yüzü soldu.

Temkinli bir ifadeyle, "Onu tanıyor musun?" diye sordum. Oysa o an tek istediğim gözlerini oymaktı.

Çenesi kasıldı. Beyninin hızla çalıştığını anlayabiliyordum. Onları bana geri vermeye çalıştı. Almadım. "Sana bunları kim gönderdi?" diye sordu.

" nce benim sorumu cevapla. Onu tanıyor musun?"

"Bir müvekkilim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Wes bana doğru birkaç adım attı ama ellerimi kaldırıp onu durdurdum.

"Victoria, m vekkillerimden biri ama ben asla..." Fotoğrafları salladı. "Ben asla böyle bir şey yapmam."

Söylediği tek bir kelimeye dahi inanmıyordum. İlk kez öfkem korkumun önüne geçmişti. Geri adım atmayacaktım. "Bunlar neden bana gönderildi?"

Bu sorum karşısında Wes gerçekten incinmiş görünüyordu. "Bilmiyorum."

Yüzümü avuçlarımın içine aldım. Eğer bu evliliğin bittiğine dair bir kanıt gerekiyorsa bundan iyisi olamazdı. Ama bu acıyı azaltmıyordu. Gerçeği bilmekle kabul etmek arasında fark vardır.

"Bana inanmalısın Victoria." Wes ellerini omuzlarıma koydu. Gözlerimi kapatıp zihnimde âşık olduğum eski Wes'i canlandırdım. Kalbimin yavaş yavaş parçalandığını hissediyor olmamın tek nedeni eski Wes'ti. Kalbimin takılı kaldığı kişi eski Wes'ti.

Eğilip onun kollarından kurtuldum. O an orada kalamazdım. Koşarak merdivenleri indim. Kafamdaki tek şey bu lanet olası evden çıkmaktı. Ama nereye? Gerçekten bilmiyordum. Sadece her şeyi detaylarıyla düşünmeye ihtiyacım vardı.

Wes arkamdan, "Victoria!" diye bağırdı. "Dur!"

Durmadım. Çantamı ve anahtarları portmantodan alıp arka kapıya doğru koşmaya devam ettim. Kapı kolunu tuttum. Kapı hafifçe aralandığı anda Wes eliyle itip kapattı. Kolumu yakalayıp beni hızla döndürdü. Sırtım kapıya çarptı.

Delirmiş ya da çıldırmış gibi görünmese de sinirliydi.

"Bırak gideyim." Kalbim deli gibi çarpıyordu ama sesim sakindi; korkumu bastırmaya çalışıyordum.

"İzin ver açıklayayım. Konuşmama fırsat vermiyorsun."

"Çünkü açıklayacak bir şey yok. Fotoğraflar her şeyi yeterince açıklıyor mu?"

Çok kısa bir an gözlerinden âdeta alev fışkırdı. Kolumu tutan eli sıkıldı. Ama sonradan elleri iki yanına düştü. Benden bir adım uzaklaştı. Arında kapı koluna yapıştım. "Yarında kalamam."

"Nereye gidiyorsun?"

“Bilmiyorum... Muhtemelen anneme.”

Peşimden dışarı çıktı. Ona sırtımı dönmekten nefret ediyordum. Bana saldırmaya davet edercesine savunmasız hissediyordum.

“Victoria.” Camı indirdim ve boş gözlerle ona baktım. “Seni seviyorum,” dedi.

“Bunu çok garip bir biçimde gösteriyorsun,” diye fıslıdadım.

Eylül 2014

Kontağı kapatırken ellerim titriyordu. Gözümü tam karşıya, bomboş sokağa diktim. Bisikletler ön bahçelerdedi. Arabalar park edilmişlerdi. Birkaç verandanın ışıkları yanıyordu. Evlerin içi ısıl ısıldı. Birkaç evin perdeleri ve panjurları açıldı; âdeta gelen geçen herkesi yaşamlarını görmeye davet ediyorlardı. Ama çoğu kapalıydı.

Sokağın aşağı kısmında biri basketbol oynuyordu. Sokağın öyle samimi bir havası vardı ki ömür boyu orada yaşamak isteyebilirdiniz.

Buraya bayıldım.

Burada işim yoktu ama ne kadar çabalarsan çabalayayım bir türlü gaza basıp uzaklaşamıyordum. Güçsüz ve tükenmiş hissediyordum. Yine de onun evine bu denli yakın olmak gerginliğimi yok etmişti.

Derin bir nefes alıp arabanın kapısını açtım ve gözlerimi onun evine diktim. Şaşırtıcı biçimde mütevazıydı.

Daha heybetli olduğunu hayal etmiştim. Yaptığı evler gibi. Oysa onunki iki katlı, sade bir evdi. Ön veranda küçüktü ve hiç mobilya yoktu. Kapımı kilitleyip sokaktan yukarı doğru koşmamak için kendimi zor tuttum. Buranın bir parçası olmak istiyordum. Oraya ait olmak istiyordum ve aslında hayatım boyunca öyleymiş gibi hissediyordum

Topuk seslerim geçmeli döşemede yüksek sesle yankılandı. Sanki kurşun sıkılıyordu. O saniye uzaklaşmam gerektiğini gösteren bir uyarı.

Zili çaldım. Ve ardından garantiye almak için kapıyı âdeta yumrukladım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Sinclair göründü.

Sinekliği açtığı anda cesaretimi kaybetmeden çabucak içeri daldım. Beklediğimden daha oturmuş bir evdi; bir bekâr evine benzemiyordu. Duvarlar hoş bir kahverengiye boyanmıştı. Taba renkli iki kanepe büyük ekran bir televizyona dönük biçimde yerleştirilmişti. Sağ tarafta merdivenleri görebiliyordum. Koridor ekstra odaların bulunduğu tahmin ettiğim arka tarafa doğru uzanıyordu.

"Neler oluyor? İyi misin?" Sinclair kapıyı kapatıp bana döndü. Ağzımı açmama rağmen tek bir kelime bile çıkmadı.

"Gerçekten, sorun ne?"

Bana bir adım yaklaştı ve kuşkularım bir anda yok oldu. Merhaba demedim. Hiçbir şey demedim. Sadece kollarımı boynuna dolayıp vücudumu vücuduna yasladım.

Duygularıma teslim olmamak için elimden geleni yapmıştım. Sayısız saatler boyunca Sinclair Montgomery'nin asla gerçekleşmeyecek bir şey olduğu-

nu kendime hatırlatmış, kendi kendime kocam olmayan birine karşı bu tür duygular beslemenin yanlış olduğunu söyleyip durmuştum.

Ama artık hiç umurumda değildi. Bir şeyler içimdeki duyguları salıvermeme neden olmuştu. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bir an için afalladı; sırtı duvara değene dek birkaç adım geri attı. Ama saniyeler için bana karşılık vermeye, ağzımm içinde inlemeye ve dilini dilime dolamaya başladı. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu, yine de yeterince hızlı değildi.

Tek kelimeyle çılgıncaydı bu öpüşme. Doyduğum, arzularımı tatmin ettiğim anda ikinci kez düşünebildim. Eğer o an durmazsam öpüşmek bana yetmeyecekti. Ama artık benim için durmak söz konusu değildi. Ellerim çılgıncasına, hatta belki de biraz çaresizce hareket ediyordu. Geniş omuzlarında, kollarında ve karnında dolaşıyordu.

Ve sonra, birden bire Sinclair buna bir son verdi. Kendini geri çekip ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Benimle kapı arasında gidip gelen bakışları, içindeki savaşı açıkça belli ediyordu. İşkence dolu birkaç saniye her şeyin sona ermiş olduğu korkusuyla geçti.

Sonra yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hayır de ve anında durayım."

Ellerim ince beline indi. Bir süre orada oyalanıp göğsüne kaydı. "Diyemem," diye fısıldadım.

"O zaman bu gece benimsin."

Anında beni öpüp okşamaya başlamıştı. Bir elini belime doladı, diğer eliyle enseme kavradı ve beni sımsıkı tuttu. Beni böylesi sıkı tutması çok hoşuma gitti. Bu, bana ihtiyacı olduğunu, *buna* tıpkı benim kadar ihtiyaç duyduğunun göstergesiydi.

Koridorda ilerledik. Kanım damarlarımda âdeta çağlıyordu ve beklenti içinde titrememe engel olamıyordum. Duvar boyunca ilerlerken gömleğinin eteklerini tutup ellerimi gömleğinin içine soktum. Parmak uçlarım büyük bir açlıkla karnında gezinmeye başladığımda karın kasları gerildi. Ellerim gitgide daha aşağıya kayıp kemerinin tokasını açtı. Sinclair hafifçe inledi.

Hayal meyal yatak odası olduğunu fark ettiğim bir yere girdik. Ama ortamın önemi yoktu, aramızda yoğun bir çekim vardı. Öylesi güçlü bir çekimdi ki ikimizin de hareketlerini kontrol ediyor, ikimizi de âdeta çıldırtıyordu. Sinclair beni geri geri odanın diğer tarafına götürdü.

İnleyerek, "Aklımı başımdan alıyorsun," dedi.

"Öyle mi?" Nefes nefeseydim.

Onaylarcasına başını salladığını hissettim. Parmakları enseme dolanıp beni olduğum yere mıhladı. "Her gün. Lanet olası her saat. Her saniye aklımdasın." Dili boynunun kıvrımlarında dolanıyordu. Başımı geriye doğru attım. İçgüdüsel olarak gözlerim kapandı. Sinclair, "Bunu ne kadar arzu ettiğimi bilemezsin," diye fısıldadı.

Onu hafifçe iterek geri çekildim. Karanlıkta bile arzu dolu bakışlarını hissedebiliyordum. "Göster o zaman," dedim.

Boğazını yırtarcasına bir inilti çıktı ve elleriyle kalçalarımın tutup bir hamlede beni kaldırdı. Bacaklarım beline dolanmış halde sırtüstü yumuşak yatağa düştük. Bedeni benimkine öyle sıkı yapışmıştı ki kalp atışını ve teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Yavaş yavaş hareket ediyor, sertleşmiş erkekliği karnımın alt kısmına sürtünyordu. Bedenim kendiliğinden yay gibi kıvrıldı.

Ağırlığımı dirseklerine vererek doğrulup, "Şunlardan kurtulalım mı artık?" dedi.

Sinclair beni soyarken tir tir titriyordum. Gözleri vücuduma âdeta kilitlenmişti. O güne dek asla mümkün olmadığını düşündüğüm bir biçimde arzuluyordum onu.

Hem içim hem de dışım alev alev yanıyordu. Becerikli parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açarak çabucak çıkarıp attı. Gömlek daha yere değmeden ellerim bütün bedenini keşfe çıkmıştı. Kollarını, göğsünü, karın kaslarını. Onları dudaklarım takip etti. O an sadece bir tek şey düşünüyordum ve tüm dikkatim Sinclair'deydi. Tırnaklarımı boxerının hemen üzerindeki güçlü kasık kaslarına geçirdim. Diz çöküp dilimi karın kaslarından aşağıya doğru kaydırmaya başladım. Kirpiklerimin arasından Sinclair'e baktığımda başını geriye atmış olduğunu gördüm. Gözleri kapalıydı. Kendinden geçmiş bir halde dudakları aralanmıştı.

Bu, şimdiye dek gördüğüm en erotik şeydi.

Gözlerim kapalı bir halde pantolonunun fermuarını indirdim. Aşağıya doğru kayan fermuarın sırları ifşa eden sesi kalbimin deli gibi atmaya başlamasına neden oldu. Ona dokunmama ramak kalmıştı.

Pantolonu dizlerine kadar indiğinde siyah boxerını tutup çekiştirdim.

Ellerimi tuttu, başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Gözlerinin içine bakarak parmağımı kumaşa geçirip çektim. Sinclair derin bir iç çekti. Hafif bir sırtısla ona bakıp aletini avuçladım. "Bunu yapmak *istiyorum*."

Ve bunu söyler söylemez onu ağzıma aldım.

Sinclair'in elleri omuzlarımdan yukarı kayıp saçlarının arasına girdi ve beni kendine doğru sımsıkı bastırdı. Bu hareket daha sert emmeye başlamama neden oldu.

Boğazından âdeta acı dolu bir inilti kaçtı.

Onun bu tepkisi içimdeki bir şeylerin alev almasına neden oldu. Ben veriyordum, o alıyordu. O veriyordu, ben alıyordum. Ve bu karşılıklı değiş tokuşun her anından büyük bir haz duyuyordum.

Sol elim aletini kavrayıp yavaş yavaş aşağı doğru hareket ederken dilim de ucunda geziniyordu.

Sinclair, "Siktir!" diye bağırdı.

Birkaç dakika daha işkenceye devam ettim. Ta ki onu delirtene kadar. Ta ki Sinclair başımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başlayana kadar. Ta ki onun boşalmak üzere olduğunu hissedene kadar.

Nefes nefese, "Dur," dedi. Yarı yolda durdum ve göz ucuyla ona baktım. "Buraya gel."

Beni hızla yukarı çekti. Ağzımı sildim ama nefes almama fırsat kalmadan külotumu ayak bileklerime kadar indirdi.

Beni yatağa çekti. Bana sımsıkı sarılmasını bekledim ama o, tüm bedenimin ürpermesine neden olacak biçimde beni baştan aşağı süzerek âdeta içine çekti.

Kollarımı omuzlarına uzatıp onu kendime çektim. Sinclair'ın muhteşem hatlara sahip bedeni benimkine yaslandı. Tenime değen teni ateş gibiydi. Dilimi dudaklarının arasına soktum. İnleyerek beni daha şiddetli öpmeye başladı. Sinclair bir işe giriştiğinde hakkını tam olarak veriyordu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyordu. Dudaklarım açıldı ve diliyle dilime hafif fiskeler vurmaya başladı.

Parmaklarını parmaklarıma doladı, kollarımı yukarı kaldırdı ve ellerimi yatak başına uzatıp sımsıkı tuttu. Bedenim bir yay gibi gerildi. Meme uçlarım dikleşti. İçgüdüsel olarak daha da yakınlaşmak istedim. Sinclair'e karşı daha önce hiçbir erkek için hissetmediğim hayvani bir açlık hissediyordum.

Parmakları tenimde vücudum sanki körler alfabetisiymişçesine geziniyor ve bedenim nasıl öpülmek, okşanmak ve becerilmek istediğinin sinyallerini veriyordu.

Sinclair aşağıya doğru kaydı. Aletinin kadınlığıma sürtündüğünü hissettim. Bütün vücudum sarsıldı.

Sinclair dirseklerinden destek alıyordu. Gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan içime girdi. Sonuna kadar. Bütünüyle. Tamamen.

Keskin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak başımı geri attım: Yatak başına sürtünüyordu.

Sinclair sanki dünyanın tüm zamanları ona aitmişçesine yavaş yavaş içime girip çıkmaya başladı. Her içime girdiğinde bir öncekinden daha derine gittiğine yemin edebilirdim.

Vücudumun her parçasını canlandıran bir ritim yakaladık. Sinclair kalçasını daireler çizerek hareket ettiriyordu. Alnındaki ter damlacıkları göğsüme düşüyordu. Örtü yataktan kayıp yere düşmüştü. Yatak yüksek sesle gıcırıyordu. Yine de hareket etmeye devam ediyorduk.

Sinclair hiç uyardırmadan bacaklarımı beline doladı. Bu hareket daha da derine girmesini sağladı. Yavaş yavaş ama kendimden emin şekilde ona yer açmak istercesine esnediğimi hissettim. Kısa süre sonra tek hissedebildiğim oydu.

Sinclair çok kısa bir an duraksadı. En az benim kadar nefes nefeseydi. Göğüslerimi avuçlayıp bedenimin bir yay gibi gerilmesine yetecek kadar sıkı.

“Vücudun âdeta benim için yaratılmış.” O yoğun yeşil gözler yüzüm dışında her şeye kördü sanki. Çok arzu ettiğim halde bakışlarımı kaçırmadım.

“Durmamı iste,” dedi. Dudakları kulağıma dokundu.

Öylesi keskin bir nefes aldım ki âdeta tıslar gibi bir ses çıktı. Saçlarını avuçladım.

"Hadi Victoria. Durmamı iste."

"Yapamam."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Kesinlikle." İçimde ileri geri hareket etti. Alnını alnıma dayadı. "Sahip olduğumuz şey dizginlenemez."

Sinclair gülümsedi, dudakları nemliydi. Yavaşça dışarı çıktı; sadece erkekliğinin başı içimde kalmıştı ki tekrar içime girdi. İşkence. İstirap. Mükemmellik.

Bu noktadan sonra gözleri kapalı olduğu için tek görebildiğim yanaklarına değen kirpikleriydi. Üzerine düşen pırıl pırıl ay ışığında bile saçları kömür karası görünüyordu. Ve o yumuşak teni öylesine koyuydu ki güçlü kaslarının daha da belirgin görünmesine neden oluyordu. Kollarındaki kasların gerildiğini hissettim. Birçok erkeğin sahip olmak isteyeceği türden bir kudret vardı onda.

Benim. Her şeyiyle benim, diye düşündüm kendi kendime.

Öyle yüksek sesle inledim ki ağzımı kapattı. "Bu seslerin benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ona kısaca bakacak kadar bir süre gözlerimi açtım. Alev alev gözlerle bana baktığını gördüm.

"Seni biraz daha sert becermek, daha da derine girme arzusu doğuruyor; öyle ki adımı herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırasın."

Boynuna dolanmış kollarım bir anda çözüldü. Sinclair kocaman eliyle bileklerimde tutup ellerimi yatak başına dayadı. İçime öylesine derin gömüldü ki nefesim kesildi.

Tüm kontrolümü kaybettim.

Parmaklarım gerildi; güçlkle nefes alıyordum.

Kaslarım kaskatı kesildi, bedenim sarsılmaya başladı. Boşalmak üzere olduğumu fark ettim ve bu, tam anla-

mıyla muhteşemdi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Gözlerim kapanmak istiyorlardı ama kendilerini Sinclair'ın gözlerinden alamıyorlardı. İçimde kabaran duyguların yoğunluğu yüzünden hafif bir korku dalgası hissettim.

Bu gerçek bir sevişmeydi. Sizi ele geçiren şeyin eylem değil, duygular olduğu türden. Aldığınız her nefesin daha da güçlendiği türden.

Adı ağzımdan çığlık çığlığa dökülürken gözlerimiz birbirinden ayrılmadı.

Sinclair üzerime çöktüğünde ben henüz farkında bile değilken kalbimin onun için yanıp tutuştuğunu anladım.

Onun için ölürdüm. Onun için öldürürdüm.

Onu yaşamdan daha çok seviyordum.

Gitmesine izin veremezdim. Sadece bir bakışıyla beni soyan bir erkek bulmuştum. Tek bir kelimesiyle dizlerimin bağı çözülüyordu.

Davranışları ayaklarımı yerden kesiyordu.

Kasım 2015

Öfke krizimin üzerinden iki gün geçmişti.

Diğer hastalar da dahil herkes benden uzak duruyor, bana sanki zehirliymişim gibi bakıyorlardı. Arkadaşınız olan hastalar bile sizden korkuyorlarsa gerçekten kötü durumdasınız demektir.

Öğle ve akşam yemeği sırasında hemşirelerin her hareketimi gözlemlediğinin fazlasıyla farkında olarak herkesten uzak durdum. Alice'in buz gibi bakışlarıyla giysimin sırtında iki delik açtığını hissedebiliyordum. Grup terapisi sırasında kollarımı Evelyn'e dolayıp kımıldamadan oturdum. Kucağımda çıt çıkarmadan durdu. Tıpkı bir tazı gibi kişilik değişiminin kokusunu almış görünüyordu.

Şimdi resim terapisi saatiydi. Genel salondaki her masa bir sanat atölyesine dönüştürülmüştü. Her masaya kör uçlu makaslar, pastel boyalar, keçeli kalemler,

uhu, boya kalemleri yayılmıştı. Bütün hastalar kendilerini resim yapmaya kaptırmışlardı. Ben hiçbir zaman boyama yaparken ve bir şeyler yaratırken kendini kaybeden biri olmamıştım. Ama bugün çaba harcıyordum. Sonuçta ortaya kafası kıyak biri tarafından yapılmış bir gökkuşağı çıktı.

Karşımda başka bir hastadan bir zımba yürütmüş olan bir kız oturuyordu. Tenine bir takım kelimeler kazımaya çalışıyordu. Hemşireler anında etrafını kuşatıp zımbayı elinden aldılar. Kızı çekerek uzaklaştırdılar ama bu kendine zarar verme girişimini görmemi engelleyecek kadar çabuk olmadı. Y, A ve R harfleri açıkça belliydi, harflerin kazındığı yerden koyu kırmızı kan fışkırıyordu.

Mesajın geri kalanı neydi? Asla öğrenemeyecektim. Öğrenmek de istemiyordum.

Reagan başka bir masada oturuyordu. İçeri girdiğimde, Susan beni ondan uzaklaştırmadan önce, bana göz kırpmıştı.

"Çok güzel Victoria. Aferin," dedi resim öğretmenini. Her salı gelen bu kadının kasabanın lisesinde resim öğretmenini olduğundan adım gibi emindim.

Sadece başımı salladım.

"Peki neyi temsil ediyor?"

"Bir gökkuşağı."

"Ama neyi temsil ediyor *Victoria*?" Belirgin bir biçimde göğsüne hafifçe vurdu. "İçinde sadece ışık ve renk olan ne var?"

Bunlar, çocuk programlarından çalıntı gibi duran klişe laflardı. Yine de ciddiye almaya çalıştım. Bunu gerçekten yaptım. Başımı eğip karman çorman resmime baktım. Gökkuşağıma ne kadar bakarsam bakayım resim öğretmeninin söz ettiği ışığı bulamadım.

Dünyamın dengesi bozuluyordu. Düşünceler ve anılar bir o yana kayıyordu bir bu yana ve ne düşüneceğimi neye inanacağımı bilmiyordum.

Resim terapisi sona erdi. Kâğıt artıkları toplandı. Malzemeler kaldırıldı. Oda boşaldı. Sadece birkaç kişi kaldı. Ben de onlardan biriydim.

Genel salondaki televizyon açıktı. Bir pembe dizi oynuyordu. Sadece orada oturan hemşireler seyrediyorlardı. Can sıkıntısı içinde ekrana baktım.

Bir adam, çok üzgün ve aklı karışık görünen bir kadınla ateşli bir konuşma yapıyordu. Sandalyemi gıcırtilı bir sesle itip ayağa kalktım. İçimdeki bitmez tükenmez enerji bir türlü yok olmuyordu. Genel salonda turlamaya başladım. Kendimi işe yaramaz hissediyordum. Tembel hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Madem bana yardım edecek kimse yoktu o zaman kendi kendime yardım etmeliydim.

Başım çatlıyordu. Aslında biraz uzansam iyi olacaktı. Bir saatten uzun bir süre önce hemşirelerden birinden Advil istemiştim. Hapı hemen suyla yutmuştum. İlaç işe yaramıyordu. Başımın ağrısı daha da kötüleşiyordu sanki.

Evelyn kucağımdaydı. Avaz avaz ağlamıyordu. Sanki bir türlü rahat edememiş gibi mızızlanıyor ve durmadan kıpırdanıyordu.

Tam o sırada Reagan içeri girdi ve doğrudan benim yanıma geldi. Vücudum kaskatı kesildi. Ona saldırdığımdan beri konuşmamıştık. Tam tahmin ettiğim gibi, yüzünde o kendine özgü sırıtişıyla karşıma dikildi. "Merhaba Victoria."

Aptal aptal ona baktım. Onun yüzünden odama kapatılmıştım. Şu an görmek istediğim en son kişi oydu.

Parmaklarıyla masada tempo tutarak etrafına bakındı. Durum hızla gerginden tuhafa dönüşüyordu. Ona saldırdığım için özür dilemem gerektiğinin farkındaydım ama sözcükler ağzımdan çıkamıyordu.

"Bak, beni..." ellerini boğazına sarıp gözlerini devirdi, "boğma girişimine rağmen seni affetmeye karar verdim."

"Öyle yapmak isteme..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Lütfen. İsteyerek yaptığını biliyorum. Ve bunu hak ettiğimin de farkındayım. Ayrıca seni severim, bu yüzden bu olayı olmamış sayalım, olur mu?" Elini uzattı.

Reagan'la yapılan bir ateşkes antlaşmasının şeytanla yapılan ateşkes antlaşmasından farkı yoktu. Yine de son günlerde yaşanan her şey beni öylesine yıpratmış olmalıydı ki uzanıp elini sıktım.

"Harika." Öne doğru eğildi ve haber spikerlerini taklit eden bir ses tonuyla, "Artık daha iyi misin?" diye sordu.

"Benimle neden konuşuyorsun gerçekten? Barışmak için olamaz."

"Nedense seni severim Victoria. Siyah güllerin ortasındaki bir zambak gibisin. Sorunların olduğu çok aşikâr ama buraya ait değilsin. Ayrıca ikimiz de bu ortamdaki istenmeyen kişileriz. İkimizin de deli olması bizi birbirimize bağlayabilir. Beni öldürmeye çalıştın. Eğer bu bile bir arkadaşlığı bitirmiyorsa ne bitirebilir bilmiyorum."

Bu, Reagan'ın o güne dek bana söylediği en kibar şey olmayabilirdi ama en dürüst şeylerden biriydi. Kısa bir an öylece baktım.

Cevap vermeme fırsat kalmadan yanımdan geçmekte olan bir hemşire ne olduğunu anlamak için durup bize baktı. "Sizin birbirinizin yakınında olmamanız gerekmiyor mu?"

Reagan tatlı bir gülümsemeye, "Sakin ol. Artık çok yakın arkadaşız," diye cevap verdi. "Aslında Victoria'nın saçlarını taramayı henüz bitirdim ve *Skandal*'ın son bölümü hakkında konuşmaya başlamıştık."

Hemşire gözlerini devirdi ve yoluna devam etti.

Reagan omzumun üzerinden ileriye doğru bakıp ayağa kalktı. "Sanırım benim seni ziyaret saatim bitti."

Oturduğum yerde arkamı dönünce Sinclair'in bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama son derece belirgindi. Bir daha gelmeyeceğini düşünüyordum. Eğer gelmeseydi onu suçlayamazdım. O gün içimden çıkan şeyden ben bile korkmuştum. Sinclair'in beni öylesi dibe vurduğum bir anda görmesi çok utanç vericiydi. Eğer geri dönüp o anı düzeltme şansım olsaydı kesinlikle yapardım.

Bana doğru yürüyordu. Gülümsüyordu ama yaşanan olay sanki onu çok üzmüş, içindeki tüm enerjiyi tüketmişçesine gergin bir gülümsemeydi bu. Sadece artık vazgeçtiğini, bir daha beni görmeye gelmeyeceğini söylemek için orada olmasından korktum. Böyle bir şey olmamalıydı.

O masaya kadar gelmeden ben ayağa kalkıp onu yarı yolda karşıladım. Üzerimde bir sürü göz varken onunla konuşmak istemiyordum. Sağ tarafımı, dergi rafının durduğu yeri işaret ettim. "Gel, oraya gidelim."

Beni o kadar yakın takip ediyordu ki masaların arasından geçerken kolu sırtıma değdi. Bu temas bedenimin alev alev yanmaya başlamasına neden oldu. Köşeye vardığımızda duvara yaslandım. Kollarımı ona dolayıp gitmesine bir daha asla izin vermemek arzusunu bastırmak zorundaydım.

"Merhaba" ya da "Nasılsın?" demek son derece yavan geldi. Bir o kadar da gereksiz. Geçmişimi ve Sinclair'le yaşadığım ilişkiyi hatırladıkça onun varlığını daha çok arzular duruma geliyordum.

Sinclair boğazını temizledi. Söylemek üzere olduğu şey onu rahatsız ediyormuşçasına kıpırdanıp duruyordu. "Sanırım birkaç gün önce eğlence odasında yaşanan olayı konuşmamız gerek."

"Bence gerek yok."

"Victoria..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ama neler olduğunu öğrenmem gerek. İçeri girdiğim anda gördüğüm, onu yere mıhlamış boğazını sıkıyor olduğundu."

Bir tutam saçımı tutup çekmeye başladım. Bazen içimde tahammül edilemeyecek kadar karmaşık duygular yaşıyordum. Şu an olduğu gibi. Tek istediğim onları bir düzene sokup doğru yerlerine koymaktı. Belki o zaman daha kolay nefes alırdım.

Sinclair parmaklarını bileklerime doladı. Çok yavaşça ellerimi saçlarımdan uzaklaştırdı. Başımı kaldırdığımda tüm yüzüne yansıyan kaygıyı gördüm.

"Tek isteğim sana yardım etmek. Son altı aydır bundan başka bir şey istemiyorum, anladın mı?" Sesi kesik kesik bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Konuş benimle ve ne hissettiğini anlat. Seni seviyorum ve senin hissettiğin her acıyı ben de hissediyorum."

Bunları duymak beni rahatlatmıştı. Bunun onun için önemli olmasını istiyordum. Sinclair Montgomery için.

Derin bir nefes aldım. "O... Yani Reagan kötü bir anne olduğumu söyledi bana." Konuştukça öfkem yok oldu ve

yerini üzüntü aldı. Bu garipti. Reagan'la işi tatlıya bağlamıştık. Ama o an birini affedebileceğini ama söylediklerini asla unutamayacağını göstermek için mükemmel bir fırsattı.

Sinclair yumuşak bir sesle, "Victoria?" dedi. "Bu doğru değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni kızdırmak istiyordu."

Deli gibi gülmeye başladım. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Evet. İşe de yaradı." Birden kendimi çok aptal hissettim.

Sinclair tek kolunu omzuma atıp beni yavaşça kendisine doğru çekti. "Kötü bir anne değilsin ve asla olmayacaksınız."

Başımı kaldırdım. "Yine de belki haklıdır. O bir deli ama en zeki insanlar bazen en delilerden çıkıyor... Diğer herkesin sadece düşündüğü şeyleri onlar dile getiriyorlar."

Sakin ama net bir tonla, "Hayır," dedi. "Bunu aklına bile getirme."

Sinclair hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam ettim. "Reagan bütün bunları söylerken kollarımın arasına baktım ve Evelyn'in yanımda olmadığını gördüm. Onu bir hemşireye emanet etmiştim."

"Her annenin nefes almaya ihtiyacı vardır."

"İyi annelerin yoktur. İyi anneler çocuklarını korurlar."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı.

Sessiz kaldık. Reagan'ın söylediklerinin beni ne kadar yaraladığını görmesi için ruhumun kapılarını az da olsa aralamama hiç gerek yoktu. Zaten içimdeydi. Her şeyi görüyordu.

Gözlerimi zeminden ayırıp kirpiklerimin arasından Sinclair'e baktım. "Benden vazgeçecek misin?"

Sinclair'in yüzü asıldı. Bozguna uğramış gibi görünüyordu; omuzları sanki dünyanın tüm ağırlığı üzerlerindeymişçesine çökmüştü. "Bir süre önce seni burada yalnız bırakmayacağımı söylemiştim ve bu doğru."

Tek yapabildiğim gülümsemek oldu.

Sinclair etrafına bakındı ve sesini alçaltarak, "Hatırladığın yeni bir şeyler var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Var. Dün gece Dr. Calloway bana birkaç fotoğraf daha gösterdi."

Gözlerinde ilgi parıltıları belirdi. "Ne hatırladın?"

Başım öne doğru eğildi. Bizi ayıran sadece birkaç santimdi. Kendime yalnız olmadığımızı hatırlatmak zorunda kaldım. "Kardeşin için bir partiye çiçek götürdüğümüz günü hatırlıyor musun?"

Sinclair dönüp gülümsedi. "Elbette." Çok kısa bir an duraksadı. "O günü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Kardeşinin dükkânında seninle karşılaşmamızı hatırlıyorum. Evine gelişimi hatırlıyorum... Beni görmeyi beklemiyordun. Sonunda o gece sende kalmıştım." Kısa bir an sustum. "Bunu hatırlıyor musun?"

Sinclair gözlüklerini indirip gözlerimin içine baktı. Bakışlarının ardındaki güç hâlâ hatırladığım kadar büyüktü. Hâlâ aklımı başımdan alıyor ve nefesimi keşiyordu.

"O ânı capcanlı hatırlıyorum," dedi boğuk bir sesle.

Boynumdan başlayan kızarıklık yüzüme yayıldı. O gece kısa görüntüler halinde zihnimde yanıp sönüyordu. Tırnaklarımı tenine geçiririm. Vücudumda gezinen dudaklar. Bu ânı, beni tamamen tüketmeden aklımdan uzaklaştırdım.

Sinclair'ın bakışları yüzümden bir an bile ayrılmadı. O ânın onun zihninde de dönüp durduğunu biliyordum. "Başka bir şey hatırladın mı?"

"Hayır." Yüksek sesle nefes verdim. "Sona yaklaşıyorum. Bunu hissediyorum. Gerçeği bulmak üzereyim ve beni buraya neyin getirdiğini öğrenmekten korkuyorum."

Boğazımı temizleyip telaşla konuyu değiştirdim. "Bir zamanlar nasıl olduğumuzu ve şimdi nerede olduğumuzu görmek. Bunu..." Sustum ve anında yeniden başladım. "Bunu tekrar yapar mıydın?"

"Kesinlikle. Her saniyesini," diye cevap verdi anında. "Burada sana iyi davranıyorlar mı?" diye sordu ardından.

"Genel olarak mı yoksa o 'olaydan' beri mi?"

"İkisi de."

Omuz silktim. "Sanırım iyiler. Ama herkes bana deliymişim gibi bakıyor."

"Deli olduğunu düşünmüyorum. Ne olursa olsun böyle bir şeyi asla düşünmem."

Şimdiye dek hiç kimse bana bunu söylememişi. Hiç kimse. Bunu duymak öfkemi tamamen söndürdü.

Sinclair'ın sadece birkaç santim ötemde olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Aramızda bir masa vardı ama bunun bir önemi yoktu. Onu hâlâ hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum.

Onun da bunu hissettiğini biliyordum.

Sadece birkaç gün önce aklımı kaybetmeye başladığımı düşünüyordum. Hâlâ öyle olma ihtimali vardı ama Sinclair bana öyle baktığında delilik yavaş yavaş azalıyordu ve kendimi neredeyse normal bir insan gibi hissediyordum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bu, duyduğum en güzel sestti.

Çevremizdekileri umursamayarak Sinclair'e uzandım. Yüzümü öylesine sıkı tuttu ki sanki elinden kaçıp gitmemden korkuyormuş gibiydi. Beni kendine doğru çekti, gözleri arzudan parıldıyordu.

Son öpüşmemiz bana bir ömür boyu yetecek kadar ihtiras dolu ve güçlüydü. Bu ise yavaştı ve alelacele bir yanı da vardı. Sanki içime kadar ulaşp bir zamanlar olduğum insanı bulmaya çalışıyordu.

Dudaklarımı daha da açtım. Sinclair inledi.

İçimde kabaran duygular beni ele geçirecek, yaptığım her hareketi kontrolü altına alacak kadar güçlüydü.

Artık yıkılmış hissetmiyordum.

Güçlüydüm.

Cesurdum.

Kendimden emindim.

Tıpkı geçmişimde olduğu gibi bu adam beni canlandırmıştı.

Yüzümü tutan eller aşağıya kaldı; başparmağı boğazımda gezinmeye başladı. Tam nabız atışımın hissedildiği yerde. Dilim sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi büyük bir ustalıkla onun diline dolandı.

Bu duyguyu bir kez daha kaybetmeyi hiç istemiyordum. Ellerim yumruk haline geldi, tırnaklarım tenime batıyordu. Uzanmak istiyordum. Ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Bir sürü şey yapmak istiyordum.

Ama o an için *bu kadarı* yeterliydi.

Burada olmadığında ve söyledikleri uçup gittiğinde bu benimleydi.

Bir hemşire, "Öpüşmek yok," bağırdı. Daha şiddetli bir etki uyandırmak için ellerini çırttı. Gözlerim açıldığında

hemşire üzerimize üzerimize geliyordu. Sinclair'i işaret etti. "Dışarı!"

Sinclair kımıldamadı. Gözleri gözlerimin içindeydi. Şehvetten bakışları kararmıştı ve onun da en az benim kadar öpüşmeyi bırakmak istemediğinin farkındaydım. Ciğerlerimi şişirip büyük bir açlıkla içime çekebildiğim kadar hava çektim.

Sinclair bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kötü hemşire buna izin vermeyecekti. "Artık gitmeniz gerek, Bay Montgomery."

Reagan, "Uff, hadi ama," diye bağırdı. "Burası bir akıl hastanesi, kilisenin gençlik grubu değil. Bu, haftalardır gördüğüm en büyük olay."

Sinclair son derece yavaş ayağa kalktı. Henüz gitmesine hazır değildim, bu yüzden ben de aynısını yaptım.

Ellerini ceplerine soktu. Tam adım atmak üzereydi ki hiç düşünmeden uzanıp onu durdurdum.

"Benim gibi birisini nasıl sevebilirsin? Akıl hastaları için yapılmış bir hapishanedeyim. Hiçbir özgürlüğüm yok ve geçmişimin bir kısmını hatırlamıyorum. Beni nasıl sevebilirsin?"

"Sevilmeye lâyık olmadığını düşünüyorsun ve benim de aynı şeye inanmamı bekliyorsun ama bunu yapamam. Sen farklı bir sanat eserisin Victoria. Ruhunun dikişleri eğri büğrü ve kenarları yıpranmış. Ama sen böyle yaratılmışsın ve bence bu, şimdiye dek gördüğüm en güzel şey."

Ne söyleyeceğimi bilmez bir halde öylece kalakaldım. Sinclair hüznünlü bir tebessümle bana baktı. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Ve sonra yanında ona söylenen hemşire ile koridorda yürümeye başladı.

Uzaklaşırken onu izledim. Kalbimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Kalbimin sesini duyuyor musunuz?

Canım yanıyor.

Canım yanıyor

Canım yanıyor.

Ayaklarımı beni Dr. Calloway'ın odasına götürdü.

Evelyn, Susan'ın yanındaydı ve bunu umursamıyordum.

Umursamıyordum.

Zerre kadar umursamıyordum.

Bu beni kötü bir anne yapar mıydı? Kesinlikle.

Kelimeler ve açıklamalarla dolu beynim ringde arka arkaya yumruk yiyen bir boksör gibiydi. Yara bere ve ezik içindeydi; paramparça olmasına ramak kalmıştı.

Kapıyı bir kez çalıp Calloway'ın odasına girdim. Kapı arkamdan yavaşça kapandı. Calloway'ın karşısına oturup ellerimi önümde birleştirdim. İçimdeki gergin enerjiyi zapt etmek mümkün değildi. Her anı, saldırma tehdidiyle bir arı sürüsü gibi etrafımı kuşatıyordu.

"Yorgun görünüyorsun Victoria," dedi Dr. Calloway. "İyi uyuyamıyor musun?"

"Gayet iyi uyuyorum," diye mırıldandım. Bu, koca bir yalandı. Kafamın içindeki seslerin her geçen gün daha da arttıklarını, daha da saldırganlaştıklarını, daha talepkâr bir hale geldiklerini nasıl söyleyebilirdim ki?

Çok basit: Söyleyemezdim.

"Bebeğin nerede bugün?" diye sordu Dr. Calloway. Gözlerinde kaygı belirtileri gördüm.

"Susan'ın yanında."

"Bu çok iyi."

"Nasıl yani?"

"Küçük bir mola veriyorsun," diye açıkladı. "Kısa bir soluklanma."

Homurdandım. "Madem öyle diyorsun."

Dr. Calloway, "Herkesin kendine biraz zaman ayırması gerek," dedi. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Her şey yanlış." Bu kelimeler hiç düşünmeden ağızımdan dökülüyordu. Ondan sonra söylediğim hiçbir şey kontrolüm altında değildi. İçimi dökmem gerekiyordu. "İyi anneler çocuklarını sever ve korurlar. Nasıl hissedersen hissetsinler."

Dr. Calloway'e dikkatle bakarak yargılayıcı bir ifade aradım. Ama hiçbir şey yoktu.

"Bebeğini koruyamıyormuş gibi mi hissediyorsun? Eminim Susan onunla çok güzel ilgileniyordur."

"Mesele o değil. Sadece... sadece..."

"Sadece ne?"

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturdum ve derin bir nefes aldım. Düşüncelerimi ve duygularımı bir düzene sokmaya çalıştım ki kendimi yeterince açıklayabileyim.

"Mesele şu ki kızım son günlerde benim yanımda olmaya tahammül edemiyor," diye itiraf ettim sonunda.

"Bunu düşünmene sebep olan şey ne?"

"Sadece ağlıyor." Tırnaklarımla daha fazla oynamak için ellerimi birleştirdim. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım sakinleşmiyor. Sanki... Sanki benden nefret ediyor."

Dr. Calloway arkasına yaslandı. "Öyle olmadığına eminim."

Birden ayağa kalkıp odada turlamaya başladım. "Ama ediyor. Son zamanlarda ne zaman gözlerine baksam gördüğüm beni tanımaz bir bakış. Sanki onun için bir yabancıymışım gibi."

"Bu durum kendini nasıl hissettiriyor?"

"Korkunç!" diye âdeta patladım.

"Yani demek istiyorum ki sen de kendini ondan uzaklaşmış hissediyor musun?"

Turlamayı bırakıp Calloway'e döndüm. "Evet."

"Ve bu kötü bir anne olduğunu düşünmene neden oluyor," dedi.

Kaygılı bir biçimde başımı salladım. "Kesinlikle evet."

"Endişelenecek bir şey yok." Ona pis bir bakış attım.

Sadece gülümsedi. "Gerçekten. Şu sıralar üzerinde çok baskı var. İkinci kez yaşaması hiç de kolay olmayan geçmişinden bazı parçaları yeniden yaşıyorsun."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Çılgılık atmak istiyordum. Ağlamak istiyordum. Kahkahalarla gülmek istiyordum. Herhangi bir şeyi, her şeyi, hiçbir şeyi aynı anda yapmak istiyordum.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama zaten o sırada benim için hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Dr. Calloway bir kâğıdı çevirip bana doğru itti. Tarihler ve kelimeler birbirine karışmıştı. Hiçbir şey algılayamıyordum. Kesin olarak bildiğim bu zaman çizelgesi rakamlardan ibaret bir delilikti.

Bunu neden yapmıştım? Pandora'nın kutusunu neden açmıştım? Hayatım gerçekten bu kadar kötü müydü ki kendi isteğimle bu işkenceye katlanıyordum?

Bir sürü sayısız soru vardı ve bir tanesine bile dürüst bir cevap veremiyordum.

"Kaybediyorum. Gerçekten kaybediyorum," dedim yüzümü ellerimle kapatarak.

Kısa süren bir sessizlik sonrası ellerim iki yanıma düştü. Başımı kaldırdım.

Dr. Calloway tek kelime etmedi. Bakışlarında herhangi bir duygu yoktu. Yargılama yoktu. Acıma yoktu. Ama dürüst olmam gerekirse bir noktada deli olduğumu düşünmüş olmalıydı. Tıpkı diğer doktorlar gibi.

"Sence deli miyim?"

"Kesinlikle hayır. Kimse deli değildir. Deli olan dünyadır. Her şeyin bir etiketi ve yeri vardır. Ama herkesin duygularını ve tepkilerini tek bir kutuda toplamak mümkün değildir. Herkes farklıdır ve herkes aynı olaya farklı tepki verir. Kendine karşı inanılmaz derecede acımasızsın. Kim geçmişine dönüp iyi, kötü ve çirkini izlemek zorunda kalsa aynı biçimde hisseder."

Benim suyuma gidiyor olabilirdi. Bana ters psikoloji uyguluyor olabilirdi. O an için bunun bir önemi yoktu. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Dr. Calloway başını salladı. "Elbette. Dürüst olmam gerekirse oldukça güzel baş ediyorsun."

Ona inanmayı öyle çok istiyordum ki. Ama korkuyordum.

"Bunu yapmaya devam edebilirsin," dedi yumuşak bir tonla. "Daha önce geçmişinden sağ salim çıktın. Bunu yeniden yapabilirsin."

Başımı salladığımı fark ettim. İçimde yavaş yavaş ölmekte olan umudun yeniden canlandığını hissettim.

Dr. Calloway çekinerek, "Daha fazla fotoğrafa ne dersin?" dedi.

"Evet."

İlki pozitif bir hamilelik testiydi. İnce bir çubuğun fotoğrafını çekmek saçmalık, hatta aptallık sınırındaydı. Bir saniye için o âna geri döndüm. Test dizlerimin üzerinde dengede duruyordu. Ellerim öyle kötü titriyordu ki bulanık olmayan bir fotoğraf çekene kadar bir sürü deneme yapmıştım.

İkincisi bir tür etkinlik gibi görünen bir yerde annemle benim masada otururken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Yanaklarım al aldı; otururken bile koyu mor elbisemi yırtacakmışçasına geren şiş karnımı gözden kaçırmak mümkün değildi.

Hız arttı. Dr. Calloway fotoğrafları öyle hızlı geçiyordu ki içlerinden biri tomardan kurtulup yere düştü. Konsantrasyonum bir anda bozuldu; fotoğrafı almak için eğildim. Arkasını çevirdiğimde bir çığlık attım.

En azından öyle yaptığımı düşündüm.

Kulaklarım uğuldamaya başladı; kanım buz kesti. Beynim başka tarafa bakmam için âdeta yalvarıyordu ama yapamıyordum. Görebildiğim tek şey bir cesetti. Çimleri yalayan küçük dalgalar eşliğinde toprak bir zeminde dümdüz yatıyordu. Ceset çok kötü biçimde çürümüştü. Geriye kalan her deri parçası kahverengiydi; ağaç kabuğu gibi pürüzlü görünüyordu. Yüz hatlarını seçmek mümkün değildi. Sanki göl ve balıklar, cesedi kemikten başka bir şey kalmayana dek yiyip bitirmek için güçlerini birleştirmişlerdi. Gözlerin olması gereken yerde içleri boş, iki siyah çukur vardı.

Fotoğrafı Dr. Calloway'ın yüzüne doğru sallarken ellerim titriyordu. "Bu ne?"

Dr. Calloway ayağa kalktı. Fotoğrafı elimden çekip aldı. Dikkatle bakınca yüzü bembeyaz kesildi. "Bunun buraya nasıl girdiğini bilmiyorum".

Herkesin Wes'in öldüğünü düşünmesine neden olan fotoğrafın bu olduğunu biliyordum. Onları nasıl suçlayabilirdim? Üzerinde beni her ziyarete gelişinde giydiği kıyafet vardı ama fotoğraftaki beyaz gömleği yırtıktı. Ceketinin kolu sökülümüş, kolundan sarkıyordu. Ayakkabılarından biri ayağında değildi.

"Bu neden burada?"

"Victoria, bu fotoğraflara onlarca kez baktım. Bunu daha önce hiç görmedim."

"Fotoğraftaki o değil." Hızlı hızlı başımı iki yana salladım. "Bu Wes değil. Bu, o değil."

Dr. Calloway başıyla beni onayladı ve masasının etrafından dolandı. "Derin derin nefes al."

"Bunu bana o yapıyor. Tüm bunlar onun başının altından çıkıyor."

"Kimin?"

"WES'İN!" Adını öylesine çığlık çığlığa söyledim ki kulaklarım çınlamaya başladı.

Dr. Calloway, "Derin derin nefes al," diye tekrarladı.

Derin derin nefes alma noktasını çoktan geçtiğimi görmüyor muydu? Öne doğru eğilip ellerimi dizlerime koydum ve nefes almaya çalıştım. Fotoğrafları mükemmel bir sırayla görüyordum ve işin çılgınca olan yanı her şey anlam kazanıyordu. Her şey birbirini tamamlıyordu. Ama tek bir parçam bile herkesin haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Tüm bu süre içinde belki de kocam ölüydü ve ben onun hayaletiyle konuşuyordum.

Belki de gerçekten Fairfax'e aittim.

Fotoğraflar zihnimin derinliklerinde kaybolmuş birer anıdan ibaretti ama geçmişin tekerlekleri dönmeye başlamıştı. Anılara genelde daldığım gibi yavaş yavaş dalma-mıştım. Bu kez suratıma o kadar sert çarpmıştı ki dizle-rimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına almıştım.

Ekim 2014

Bir aydır annemle yaşıyordum. Wes'le aramdaki mesele çözülene kadar sürecektir geçici bir durumdu bu. Eve bir kez geri dönmüştüm; o da gündüz Wes isteyken kıyafetlerimi almak için.

Sinclair'le sık sık görüşüyorduk ama birlikte yaşamıyorduk. Wes'in eline fırsat geçse Sinclair'e neler yapabileceğini düşündükçe ödüm kopuyordu.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

Kalbim hâlâ çok kırılmıştı; yavaş yavaş parçalarını birleştirmeye çalışıyordu ama Sinclair'i seviyordum. Sinclair sadece belli başlı birkaç olayı biliyordu; nedenini bilmiyordu. Wes'le olan ilişkimle yüzleşme konusunda kendim yeterince kötüyken, bunu tüm dünyayla nasıl paylaşacaktım? Utanç içinde ve aşağılanmış hissediyordum.

Wes her gün beni arayıp konuşmak için yalvarıyordu. Her gün çağrısını meşgule alıyordum çünkü artık

bununla baş edemiyordum. Tamamen yok sayamasam da yeniden onun hayatının bataklığına sürüklenemezdim.

Yorganın altına saklanıp her şeyden kaçmayı istediğim kadar gerçeğe yüzleşmeyi de istiyordum.

Birkaç saniye daha ekrana baktım ve ARA tuşuna bastım.

İki kez çaldıktan sonra açtı.

“Victoria? Victoria?” Sesi, sanki telefonu açmak için koşmuş gibi nefes nefese geliyordu.

Derin bir nefes aldım. “Konuşmamız gerek.”

İçten içe bu konuşmanın kötüye gideceğini biliyordum. Wes’in öfkeden kuduracağından emindim.

Aslında beklediğim şey de tam olarak buydu. Bu yüzden akşam yemeği sırasında ayrılmak istiyordum. Toplum içinde. Şahitler önünde. Birbirimize hâlâ deli gibi âşık olduğumuz günlerde beni sık sık götürdüğü bir restoranı seçtim. Orada güzel anılar vardı. Sonrasında ilişkimizde o kadar karanlık günler yaşanmıştı ki ufacık, güzel bir parçaya tutunmak istemiştim.

Wes telaş içinde, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi. Başıma bir öpücük kondurdu. Evliliğimizin başında sürekli yaptığı ama artık çok ender karşılaştığım bir hareketti bu.

“Sorun değil.”

Wes neden geç kaldığıyla ilgili bir açıklama getirmedi, ben de sormadım. Cevabı zaten biliyordum. İş.

Karşıma oturup tüm dikkatini vererek menüyü inceledi. Garson siparişlerimizi aldı, artık dikkat dağıtıcı hiçbir şey kalmamıştı.

Birbirimize baktık. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi; anlatacağım şeylerle gerçekten ilgileniyormuş gibi görünerek günümün nasıl geçtiğini sordu. Barışçıl bir tavır içindeydi.

Seri katiller gibi onun da kendine özgü bir yöntemi vardı: uzun süren nezaket dönemleri ve kısa süren öfke patlamaları. Eğer bu gerçeği aklımdan çıkarmazsam bu işin altından kalkabilirdim.

"Sen iyi misin Victoria? Biraz solgun görünüyorsun."

Cevap vermeden önce şarabımı bir dikişte içtim. Ellerim titriyordu. Parmaklarımı birbirine kenetleyip beklemeye başladım.

Başlangıç için söylediğimiz yemekler geldi.

Ya şimdi ya hiçbir zaman, dedim kendi kendime. *Söylemek zorundasın.*

"Bu şekilde yaşayamam," dedim birden bire.

Gerçek, size şu üç şeyden birini yapabilir: özgürleştirebilir, paramparça edebilir ya da bütünleştirebilir.

Üçünün arasında gidip geliyordum; her şey Wes'in tepkisine bağlıydı. Peçetesiyle ağzını sildi ve kaşlarını çattı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Nasıl?"

"Böyle. Şu an olduğu gibi." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Buna daha fazla katlanamam."

Bir öfke patlamasına kendimi hazırlamıştım. Şiddete. Ama söylediğim sessizlikle karşılandı. Bu, çok sinir bozucuydu ve savunma mekanizmamı altüst ediyordu. Belki de hata yapıyordum. Belki her şey eskiye dönebilirdi. Belki...

Beynim telaş içinde, *Hayır*, diye fısıldadı. *Bunu yapmak zorundasın.*

Gerginliğimi bastırmaya çalışarak bir anda, "Boşanmak istiyorum," dedim.

Bunu dile getirmek, tıpkı düşündüğüm kadar acı vericiydi.

Wes çatalını tabağının kenarına koydu. Elimi tutmak için masanın üzerinden elini uzattı. O anda iyice gerildim. Neyse ki son anda geri çekti. Kendiyle mücadele eden bir adam görüntüsündeydi. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Cevap vermedim; her hareketini dikkatle izliyordum.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Omuzları bozguna uğramışçasına düştü; başını öne eğip boş gözlerle ayaklarına bakmaya başladı. Tek kelime etmedi. Kulağıma diğer masalardaki sohbetler geliyordu. Eninde sonunda bunun konuşulmak zorunda olduğunu bildiğini düşünüyordum.

Etrafımızdaki diğer insanları umursamadan elimi tutmak için uzandı. Anında geri çektim. Sadece parmak uçlarımız birbirine değdi.

"Seni seviyorum. İlişkimizin mükemmel olduğunu sanıyordum."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Mükemmel mi?"

"Gerek iş yoğunluğu gerekse hamile kalamaman gerginlik yarattı..."

"Bunun iş yoğunluğu ya da hamilelikle hiçbir ilgisi yok," diyerek anında sözünü kestim. "Başta böyle düşünmüş olabilirim. Ama hayır, bütün sorun senin bana davranış biçimin."

"Ben sana iyi davranıyorum Victoria. İsteddiğin her şeyi veriyorum. Birkaç kavga için beni terk mi edeceksin?" Bunu söylerken çok üzgün ve yıkılmış bir adam görüntüsündeydi.

Hep buna yapıyor. Bu kez yemem. Asla.

Şimdi bana ne kadar üzgün olduğunu, beni ne kadar

sevdiğini söyleyecekti ama biliyordum ki huylu huyundan vazgeçmez.

“İçimde bizim için mücadele etmeye degecek tek sevgi kırıntısı bile kalmadığına inanmamı mı bekliyorsun?” diye sordu meydan okurcasına.

Kelimelerinde hissedilen tek şey hafif bir hayal kırıklığıydı. Konuştuğumuz konunun önemi göz önüne alındığında verdiği tepki, ondan beklediğimin yanına bile yaklaşamamıştı.

“Sana karşı elbette bir şeyler hissediyorum ama bu artık yeterli olmuyor.”

Bu cevabım maskesini düşürdü. Arkasına yaslanarak karşısındaki insanın yalanını yakalamaya çalışan, eleştirel “avukat bakışlarını” yüzüme dikti. İsteddiği kadar bakabilir, iliğime kadar beni didikleyebilirdi. Ne kadar derine inerse insin bulabileceği tek şey gerçeğin ta kendisiydi.

Kelimelerimi dikkatle seçerek konuşmaya başladım. “Artık ikimiz de mutlu değiliz.”

“Bunu da nereden çıkardın? Mükemmel bir ilişkimiz var.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş bir halde ona bakakaldım. Alacakaranlık Kuşağı’ndaymışım gibi hissetmeye başlamıştım. Bu adam hayal dünyasında mı yaşıyordu? Yavaşça öne doğru eğildim ve sesimi alçaltarak, “İlişkimiz berbat,” dedim.

“O zaman sorun burada. Benim gördüğüm ufak tefek gerginlikler yaşanan bir ilişki. Yine de karımı o kadar seviyorum ki bunlara katlanabilirim.”

“Katlanmak mı?” Sesim etrafımızdaki insanların bakışlarının bize dönmesine neden olacak kadar yükselmişti. “Ben bunu bir yıldır yapıyorum.”

Wes küçümser bir tonla, "Bir yıldır mı?" dedi. "Ve birden bire hiç mutlu olmadığın safsatasını yutmamı bekliyorsun, öyle mi?"

"Aynen. İstedğim tam olarak bu."

"İnanılacak gibi değil."

"Bu noktaya bir anda gelmedim. Birlikte geçirdiğimiz yılları ve yaşadıklarımızı unutmak mümkün değil."

"Madem mümkün değil o zaman yanımda kal."

Yeniden elini uzattı. Bu kez tereddüt ettim, çünkü teslim olduğum... omuz silkip tatlılıkla kabullendiğim zaman benim için her şey çok kolay olacaktı.

Elimi kucağıma indirdim. "Yapamam, Wes. Eğer yarında kalırsam acı çekerim. Kötü davranışa maruz kalırım."

"Kötü falan davranmıyorum. Sadece bazen kendimi kaybediyorum."

"İşte, tam da bu yüzden artık seninle olamam."

Yalvaran o ifade yok oldu, yerini baştan beri beklediğim soğuk ifade aldı. Bence durumun ciddiyetini henüz kavramıştı. Ne kadar "özür" dilenirse dilensin bizi eski halimize geri döndürmeye yetmezdi.

İğneleyici bir tonla, "Başka biri mi var?" diye sordu.

Çok uzun süredir gerçeği söylesem mi söylemesem mi, diye düşünüp duruyordum ama Wes'in bunu bana karşı kullanacağından ve bunun beni kötü duruma sokacağını adım gibi biliyordum. Ona asla söyleyemezdim.

Doğrudum ve gözlerinin içine baktım. "Bunun bir önemi yok."

"Tabii ki var. Sorumu neden cevaplayamıyorsun? 'Evet, başka biri var.', 'Hayır, başka biri yok.' Bu kadar basit."

"Karşıma geçmiş beni sorguya çekiyorsun, oysa senin hayatında başka biri var."

Wes elini masaya vurdu. "Onunla aramda bir şey olmadığınızı söylemiştim sana."

Çevremiz bir anda sessizleşti. Bakışları hissedebiliyordum. Wes etrafa bir göz atıp sesini alçalttı. "Madem boşanmak istiyorsun, boşan o zaman. Sana engel olamam..."

Bekledim; asıl darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. "Ama bu işi kolaylaştırmayacağım." Ses tonundaki bu sertliği bekliyordum, buna rağmen tüylerimi diken diken etmeyi başardı.

Wes hesabı isterken yerimden kıpırdamadım. Öyle yapmak zorunda olduğum için değil. Korktuğum için de değil. Üzgün olduğum için hiç değil. Yerimden kalkmadım çünkü Bay ve Bayan Donovan olarak yediğimiz son yemeğin bu olduğunu biliyordum.

Hiç konuşmadan birlikte dışarı çıktık. Sessizlik dayanılmazdı; ikimizin de birbirine yağıdırmaya can attığı kelimeleri âdeta maskeliyordu.

Ayrı arabalara bindik. Wes'in sağa dönüp pati çekerek park yerinden çıkışını ve evimize doğru gidişini izledim.

Ben ise sola döndüm.

Sinclair'in evine doğru yol almaya başladım.

Ekim 2014

Kimse vicdan azabı duymadan boşanmaz.

Evliliğinizi planlar ve tüm ayrıntılarla ilgilenirken, *Tanrım, bir an önce boşanmaya can atıyorum. O fasıl çok daha iyi olacak,* diye düşünmezsiniz. Bu, tıpkı bütün umutlarınızı ve hayallerinizi camdan bir fanus içine koyup bir kayanın üzerine düşmesine izin vermek gibidir.

Yine de ne yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Kalbim apayrı bir hikâye anlatıyordu. Wes'in eski haline, bana rüya gibi bir hayat sözü veren ve sonsuza dek mutlu yaşama hayallerimi biçimlendiren haline takılı kalmıştı.

Sinclair o sabah kulağıma, "Neden korkuyorsun? Düşündüğünden çok daha cesursun sen," diye fısıldamıştı.

Bu söylediklerini aklımdan çıkarmamam gerekirdi. Tam tersi sımsıkı yapışıp bu tür anlarda kullanmak için bir şişede saklamalıyım.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Renee.

Wes'e boşanmak istediğimi söylediğim günün üzerinden bir hafta geçmişti ve şimdi yaklaşık iki saat uzaklıktaki Richmond'daydım. Bunu kasten yapmıştım. Avukatımın, kocamın kim olduğu konusunda en ufak bir fikre sahip olmasını istememiştim. McLean ya da Falls Church'ten seçeceğim bir avukat bu işi eline yüzüne buluşturup arkasına bakmadan kaçabilirdi.

Yüksek sesle iç çekerek emniyet kemerimi açtım ve Renee'ye dönüp başımı salladım. "Hazırım."

Burası, caddenin iki yanına dizilmiş yüksek binaların bulunduğu oldukça işlek bir bölgeydi. Park yerlerinin çoğu doluydu. Caddelerde yürüyen insanların başları eğik, gözleri cep telefonlarına kilitlenmişti. Kimse beni fark etmedi. Kimse beni umursamadı. Gerginliğimin yavaş yavaş azaldığını hissettim. Son günlerde başımın üzerinde, yanıp sönen ışıklarla, *Bana bakın! Ben evliliği başaramamış biriyim*, yazan bir tabelayla dolaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Caddenin diğer tarafında, tam karşımızda dört katlı, tuğla bir bina vardı. İkinci katı Randall & Fernberg Hukuk Bürosu'ydu.

Randall & Fernberg çok ünlü bir hukuk şirketi idi. Ofisleri ikinci kattaydı. Asansörde Renee de ben de sessizdik. Bakışlarının ikide bir bana kaydığını hissedebiliyordum. Midem bulanıyordu.

Asansörden inerken Renee kısa bir an beni durdurdu. Ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. "Her şey iyi olacak."

Ne diyeceğimi bilmez bir ifadeyle başımı salladım ve içeri girdik. Koyu renk mobilyası, beyaz duvarları, çerçeveli doğa manzaraları ile tipik bir ofisti. Sekreter gülümseyerek bizi selamladı.

Sanki Wes bir köşede saklanıyormuş ve ortaya çıkıp fikrimi değiştirmeye çalışacakmışçasına neredeyse fısıldayarak, "Saat birde Bay Randall'la randevum vardı," dedim.

Sekreter, ziyaretçi defterini imzalamamı istedi. Kalemi sıkı tutamadığımdan imzamı doğru dürüst atamadım. "Az sonra burada olur. Lütfen oturun."

Sehpaların üzerindeki dergiler epey eski tarihliydi. Köşede, pencerenin hemen önünde dolu bir kahve demliği ve plastik köpük bardaklar vardı. Bu ofise giren herhangi birinin lezzetli bir fincan kahveyle huzur bulacağını hayal bile edemiyordum. Kucağımdaki dergiye bile odaklanmakta zorluk çekiyordum.

Dirseğimle Renee'yi dürttüm ve tavanı işaret ettim. "Küçük bir su lekesi var?"

"Evet. Ne olmuş?"

Ona doğru eğildim. "Neden onartılmamış? Bu firma batmak üzere olabilir. Belki de yeni bir avukat bulmalıyım," dedim dişlerimin arasından.

"Sakin olur musun lütfen? Fazla abartıyorsun. Bunun hiçbir anlamı yok. Çok iyi bir avukat buldun."

"Nereden biliyorsun?"

Renee omuz silkerek elindeki dergiye karıştırmaya devam etti. "Ben de kendi araştırmamı yaptım."

Daha önce bir avukatla hiç işim olmamıştı. Sadece Wes'i ziyaret etmek için bir hukuk bürosundan içeri girmiştim. Ama bekleme odasındaki insanlara hiç dikkat etmemiştim. Wes dava dosyalarını eve getirirdi ama onlarla ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Ben de hiç merak etmezdim. Keşke etseymişim. Wes, kötü bir ilişkiden kurtulmak isteyen kaç kişiyi temsil etmişti acaba? Bu, Wes'in uzmanlık alanıydı. Hukukun bütün inceliklerini biliyordu.

Bir davanın nasıl kazanılacağını, bir insanı nereden vura-
bileceğini.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar ele aldığımı düşünüyordum, buna rağmen hâlâ kaçırdığım bir şeyler varmış gibi hissediyordum. Gözlerimi duvardaki saate dikmiş ellerimi ovuşturup duruyordum. Sanki zaman durmuştu.

İçerisi boğucuydu. Ekim ayında olmamıza rağmen dışarısı alışılmadık biçimde sıcaktı. Klimayı neden açmamışlardı? Sanki biri boğazıma sarılmış beni boğuyordu.

Tam ayağa kalkıyordum ki kısa boylu, şişman bir adam sekreter masasının yanında durdu. Gri saçları ve kırışık yüzüyle büyükbabam olacak yaşta görünüyordu. Kıran kırana mücadele edecek bir avukata hiç benzemiyordu. Norman Rockwell' tablolarından fırlamış gibi görünüyordu.

"Bayan Donavan?" Hangimizin söz konusu kişi olduğundan emin olmayan bakışlarla bir Renee'ye bir bana baktı. Başımı çevirdim ve hafifçe gülümseyerek başımı salladım. "Benimle gelin," dedi. "Bay Randall benim."

Durdum ve Renee'ye doğru döndüm. Hâlâ kuşe sayfaları çevirip duruyordu. "Ne oldu?"

"Hadi."

Renee dergiyi indirdi. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Bu kadar yolu bekleme odasında oturmak için gelmedin, öyle değil mi?"

Omuz silkip yerde duran çantasını aldı. Odasına girdiğimizde Bay Randall tek kaşını kaldırarak bize baktı.

İster terapist olsun, ister avukat, doktor ya da iş adamı hepsini bir ortak noktası var: Ofisleri. Gösterişli, büyük

* ABD'li ressam (3 Şubat 1894–8 Kasım 1978). –Çİİ

masalar. Duvarlara asılmış diplomalar. Birkaç kitaplık. Hep aynıydı.

Bay Randall'ın ofisi de farklı değildi.

Elini uzattı. "Doug."

Elini sıktım. "Victoria. Bu, arkadaşım Renee."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Lütfen oturun."

Ben tam karşısına oturdum. Renee ise biraz kenarda duran başka bir koltuğa. Panjurların arasından süzülen güneş ışığı zeminde kusursuz çizgiler oluşturunuyordu. O an istediğim tek şey, dışarıda ve bu mekândan kilometrelerce uzakta olmaktı. Ama bu aşamaya kadar gelmiştim. Bu işi bitirmek zorundaydım.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Hiç düşünmeden, "Boşanmak istiyorum," deyiverdim. Bunun kendimi iyi hissettirmesini bekliyordum ama ağızımdan çıkan kelimelerin kötü bir tadı vardı. Kusmak istiyordum.

Şaşırmış bir halde başını salladı. "Peki. Önce temel bilgilerin üzerinden geçelim."

Tereddüt içinde başımı salladım. Renee'ye bir bakış attım ama o da benim gibi ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

"Tam adınız?"

"Victoria Isabel Donovan."

"Kızlık soyadınız?"

"Aldridge."

"Doğum tarihiniz?"

Ve sorular devam etti. Her birine cevap verdim. Sakinleşmeyi bekliyordum ama böyle bir şey olmadı.

"Kocanızın adı?"

"Wesley Donovan."

Bay Randall not defterinden başını kaldırıp bana baktı. Gözlüklerini çıkardı ve iç çekti. "Hmm. Bu, işleri değiştirir."

Renee, "Nasıl yani?" diye sordu. Sesinde öfkeli bir ton vardı.

Bay Randall, gözlerini benden ayırmadan Renee'nin sorusunu cevapladı. Koltuğun kollarına sımsıkı yapıştım. Halihazırda ne söyleyeceğini biliyordum. "Kocanızı tanırım, Bayan Donovan. Mahkemede fazlasıyla... acımasızdır."

Renee alçak sesle homurdandı.

Bay Randall oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Kaç yıldır evlisiniz?"

"İki buçuk."

"Bir evlilik danışmanından yardım almanız mümkün değil mi?"

"Hayır."

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"Ortak herhangi bir mal?"

"Var."

Renee dayanamayıp, "Bu kadar soruya ne gerek var?" deyiverdi.

Bunun sürecin bir parçasını olduğunu ben biliyordum ama Renee bilmiyordu. Şaşırmış ve sinirlenmiş görünüyordu.

"Bunlar standart sorular. Her detayı öğrenmem gerek."

Renee arkasına yaslandı. Hafifçe başımı sallayarak devam etmesini söyledim.

Bay Randall, üzgün, mavi gözlerle bana baktı. "Eğer boşanma dilekçesinde tazminat, nafaka gibi şeyler talep

ederseniz karşı koyma ihtimali çok yüksek. Hiçbir şey almadan ayrılacağınızı garanti altına alacak kadar kurnazdır.”

“Bunu biliyorum.”

“Cesaretinizi kırmaya çalışmıyorum. Sürecin en başında dürüst davranmamın doğru olduğunu düşünüyorum. Bu kolay olmayacak. En iyi senaryoda dosya hazırlanır. Anlaşmalı bir boşanmada uzlaşma yoluna gidilir. Her şey halledilir ve evrak işleri tamamlanır. Artık genelde böyle. Ama bazen işler çok çirkinleşebilir. Hem de çok. Buna hazırlıklı olmanız gerekiyor.”

Başımı salladım.

Yüzündeki ifade kuşkulu olduğunu gösteriyordu. Boğazını temizledi. “Boşanma gerekçeleri neler?”

“Bunun anlaşmalı bir boşanma olmasını istiyorum.”

Eğer mücadele etmeye karar verirsem elimde günlüküm ve o esrarengiz kadının fotoğrafları vardı ama tek istediğim bu evliliği bitirmek ve hayatıma devam etmektir.

“Aile içi şiddet yaşandı mı?”

Duraksadım. Bay Randall, suskunluğumun üzerine bir kaplan gibi atladı. “Lütfen, dürüst olun.”

Hem o hem de Renee gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Kendimi çökmüş hissettim. “Evet.”

“Kanıt var mı? Polisi aradınız mı? Rapor tutuldu mu?”

“Kanıt var ama bu işi zorlaştırmak istemiyorum. Onunla bütün bağlarımı bir kerede koparmak istiyorum.”

Bay Randall sabırla, “Bunu anlıyorum,” diye cevap verdi. “Ama işler sizin planladığınız gibi gitmeyebilir.”

Derin bir nefes alıp camdan dışarı baktım. Uzun bir sessizlik oldu.

Bay Randall kibar bir tonla, "Hâlâ devam etmek istiyor musunuz?" diye sordu.

Karşımdaki nazik adama bakarak yüksek sesle yutkundum. "Evet."

Bay Randall cevabım karşısında şaşırmış görünüyordu. Kalemimi bırakıp masasından kalktı. "Pekâlâ."

Sonraki bir saat zor sorular ve bir sürü evrak doldurmakla geçti. Hangi dokümanların doldurulacağı ve ben-den neler talep edildiği konuşuldu. Gitmek üzere ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Ama engellerden birini aşmıştım ve o an için bu yeterliydi.

Gitme vakti geldiğinde Bay Randall ayağa kalkıp elimi sıktı. Gözlerinde, ufacık da olsa bir saygı ifadesi gördüğüme yemin edebilirdim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Öncelikle Wes'e boşanma dilekçenizin tebliğ edilmesi gerekiyor. Bu evrakı ona ben veremem. Aslında herhangi biri bunu yapabilir."

Renee, "Ben yaparım," diye lafa karıştı.

Ona bir bakış attım. Sonra Bay Randall'a dönüp, "Tebliğatı ona ulaştırmanın başka bir yolu var mı?" diye sordum.

"Elbette. Posta yoluyla gönderilebilir. Kuryeye verilebilir. Ama bence en iyi yol elden teslim etmektir. Bu aynı zamanda mahkemenin kocanız konusunda kişisel karar verme yetkisi olabileceği anlamına gelir."

Tereddütlü bir ifadeyle başımı salladım. "Öyle yapalım."

"Pekâlâ. Tebligat eline geçtiği anda süreç başlar."

"Ondan sonra ne olacak?"

"Ondan sonra ortak mal varlığınızı ve ödenmemiş borçlarınızı araştıracağız. Evdeki hangi eşyaları isteyip

istemediğinizi kararlaştıracacağız. Mahkeme tarihi belirlenecek. Hakim karşısına çıkacaksınız. Ve her şey yolunda giderse dava sonuçlanmış olacak.”

“Ya gitmezse?”

Asık bir suratla omuz silkti. “O zaman boşanmak yıllar sürebilir.”

Arabaya doğru yürürken vücudum zangır zangır titriyordu. Geri dönerken ikimiz de sessizdik. Yol boyunca doğru şeyi yapmış olmanın rahatlığıyla her şeyin kötü gitme ihtimalinin korkusu arasında gidip gelerek camdan dışarıya baktım. Önümüzdeki birkaç haftayı sinirlerim altüst olmuş bir halde tebligatın eline geçmesini bekleyerek geçirecektim.

Bu aşılması gereken ikinci engeldi ve rahatlamam gerektiğini biliyordum. Aslında bir yanımda da olsa rahatlamıştı. Wes’e boşanmak istediğimi söylemenin dışında bütün sürecin en zor kısımlarından birinin davayı açmak olduğunun farkındaydım. Tam düşündüğüm gibi canımı çok yakmıştı.

Renee, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

Cevap vermedim.

“Kulağa aşırı duygusal ve dramatik geldiğinin farkındayım,” diye devam etti. “Ama gerçekten öyle.”

Renee iç çekti; uzanıp elini okşadım. Camdan dışarı bakmaya devam ettim; içinde bulunduğum durumun ağırlığının omuzlarıma gitgide daha çok çöktüğünü hissederek akıp giden trafiği seyrettim.

Kocamın çirkin yüzünü yeterince gördüğümünden işlerin ne kadar kötüleşebileceğini öngörebiliyordum ve içimden bir ses her şeyin *tahmin bile edilemeyecek* kadar kötüleşeceğini söylüyordu.

Kasım 2014

Wal-Mart'ın tuvaletinde hamilelik testi yaptım.

O lanet olası çubuğa işemek için eve gidene kadar on dakika daha beklemeye tahammülüm yoktu. Hamile olup olmadığımı öğrenmem gerekiyordu. Hem de hemen.

Test malzemelerini kutusundan çıkarırken ellerim titriyordu. Bu testi, pozitif sonuç görmek için yanıp tutuşarak sayısız kez yapmış ama her seferinde hayal kırıklığına uğramıştım.

Şu an ise hayatımın ne yöne gideceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hamile kalmam için bundan kötü bir zaman olamazdı. Yine de karnımda bir bebek taşıyor olabilme düşüncesi, hayallerimden birinin gerçekleşmesi ihtimali, hayatımdaki tüm eksilerin üzerini örtüyordu.

Gözlerimi karşımdaki üzeri yazı dolu kapıya dikiyerek çubuğa işedim. Sonucu beklerken Britney'nin tam

anlamıyla bir fahişe olduğunu okudum. Annie ve Devin birbirleri için yaratılmışlardı. Savannah, Kaylee ve Lucy'in dostlukları sonsuza dek sürecekti.

Tanrım, bunu böyle öğreneceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımı değiştirecek haberi yan kabindeki kadın oğluna çişini duvarlara sıçratmamasını söylerken mi alıyordum gerçekten?

Musluklar açılıyor, kapanıyordu. Birisi yüksek sesle öksürdü. Hiçbiri umurumda değildi; tüm dikkatim o ince, beyaz çubuktaydı. Üç dakika beklemem gerektiği yazıyordu. O kısacık üç dakika bir türlü geçmiyor, sanki üç yıl gibi geliyordu.

Gergin bir halde bacaklarımı titretip duruyordum. Kendi kendime, *nefes al, her şey iyi olacak*, diyordum. Sonuç ne olursa olsun. İyi. Olacak.

Sinirlerim iyice gerilmişti. Sonunda başımı eğip dikkatle çubuğa baktım ve pozitif çizgisini gördüm. Yatay çizginin yok olup gerçeğin ortaya çıkmasını bekleyerek birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Ama aynı kaldı.

Oysa hayatım değişmişti.

Bu kadar minik bir testin hayat akışını böylesi değiştirmesi çok garip.

Çantamı aldım, sol elimle çubuğu sımsıkı tutarak âdeta koşarcasına tuvaletten çıktım.

Renee bir alışveriş arabasına yaslanmış telefonuyla oynuyordu. Beni görünce doğruldu;

gözlerinden merak fışkırıyordu. "Yaptın mı?"

Kelimeler boğazıma takıldı. Sadece başımı sallayıp çubuğu uzatabildim. Gözleri inanmaz bir ifadeyle kocaman açılmış halde bir çubuğa bir bana baktı. Temkinli bir tonla, "Sevindin mi?" diye sordu. Sevinçten çıldırmış o mam gerekirdi. Bunun coşku dolu bir an olması gerekirdi ama korkuyordum.

Telaş içinde aklımdan hesap yapmaya çalışıyordum. Reglim ne kadar gecikmişti? Regli tarihlerimi hiç takip etmezdim. Kadınların çoğu gibi ben de vücut takvimime güveniyordum. Sanırım bir hafta gecikmiştim. Sanırım.

Testi tutup gözlerimi sonuca diktim. "Sevindim."

Bundan sonra sadece sarılmalar ve gözyaşları dışında bir şey olmadı. "Kardeşine söyleme ama."

"Ne zaman söyleyeceksin?"

Testi çantama tıktırdım. "Yakında. Birkaç saat içinde. Ama önce kafamı toparlamam gerek."

Mağazadan ayrılmadan önce on tane daha hamilelik testi aldım. Sanki birincisi yeterince açık değilmiş gibi.

Aklımdaki tek şey Sinclair'ın bu haberi nasıl karşılayacağı idi. İlişkimiz harika gidiyordu; aramız ümit ettiğimden çok daha iyiydi. Aynı şeyi Wes'le olan ilişkim için söyleyemezdim. Sözüünü tutuyor ve işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Bir hafta önce evden taşınmıştı ve hemen ardından evi satışa çıkarmak istediğini söylemişti. Benim için sorun yoktu. O ev, içinde mutlu bir ailenin yaşıyor olmasını hak ediyordu. Ama Wes bu kadarla kalmamıştı. Kredi kartı borçları? Parayı benim harcadığımı söyleyerek ödemesi gereken kişinin ben olduğumu iddia etti. Evdeki eşyalar ki bence sorun dahi edilecek şeyler değildi, uzun süredir kullanılıyordu. Bazı şeyleri tutmak istedi: resimler, bir halı, büyük boy yatağımız. Oturma odasındaki koltuk. Elbette büyük ekran televizyon. Alması konusunda ikimizin de anlaşmaya vardığı tek şey çalışma odasındaki eşyalardı.

Eline geçirebildiği her şeyi büyük bir açgözlülükle kapmaya çalışıyordu. Sinclair, yaşadığım hayal kırıklığına ve üzüntüye bire bir şahit oluyordu.

Sabrim tükeniyordu. Eğer Sinclair olmasaydı sanırım çoktan delirmiş olurdum.

Wes'in annesiyle olan ilişkim de cabasıydı. Yani önceki ilişkim. Oğlu, Lee Donovan'a farklı bir resim çiziyordu. Dargındı, şaşkındı, üzgündü ve hepsinden fazla oğlunu terk ettiğim için bana kızgındı. Yeterince çaba harcamadığımı ve sorunun belki de ben de olduğunu dile getirdiği iki görüşmesinden sonra telefonlarına cevap vermemeye başlamıştım.

Falls Church'ün yarısının Wes'le benim ayrıldığımı çoktan öğrenmiş olduğu konusunda en ufak bir şüphem yoktu. Hatta Lee'nin beni mümkün olan en kötü konuma soktuğu konusunda daha da güçlü kuşkularım vardı.

Başıma gelecek en kötü şeyin bu olduğu, bundan sonra şansımın yaver gideceği konusunda sürekli kendimi telkin ediyordum. Ve bu, gerçekten işe yarıyordu.

O âna kadar.

Sırtımı yatağa dayamış odamda, yerde oturuyordum. On adet testin hepsi dağılmış yapboz parçaları gibi sağa sola saçılmıştı. Keşke yapboz kadar kolay olsaydı. Birkaç parçanın yerini değiştirir ve anında yapbozu tamamlar ve cevabı bulurdum.

Telefonuma bakıp numaraları taramaya başladım. Sinclair'in adı ve numarası onu aramam için beni cesaretlendirmek istercesine ekranda parlıyordu. Bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

İlişkimize yeni bir can katmak bizi ya tamamlar ya da ayırırdı. İkincisinin olmasından korkuyordum. Bu haberi büyük bir sevinçle karşılayacağına yürekten inanmak

istiyordum ama geçmiş beni çok yormuştu. Kötüye alıştım, iyiye değil.

Annem ve Renee aradılar. İkisini de açmadım; doğrudan telesekretere düştü ve tüm cesaretimi kaybetmeden Sinclair'i aradım.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Merhaba."

"Merhaba," diye karşılık verdim. Ses tonum ruh halimi ele veriyordu.

Korkumu anında fark etti. "Sorun ne?"

Derin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum. Bakışlarım test çubuğuna kilitlenmişti. O kelime ağzımdan bir kez çıkınca asla geri alamayacağımın farkındaydım. "Hamileyim."

Şessizlik.

Suratım asıldı. "Orada mısınız?"

"Evet." Kısa bir sessizlik daha. "Bekle, sakın bir yere geçeyim."

Sol bacağım sallanmaya başladı. Kendime hâkim olmuyordum. Bir yandan ellerimi bej rengi halıya sürtüyor diğer yandan kendi kendime her şeyin iyi olacağını söylüyordum.

Öyle olacaktı.

Öyle olacaktı.

Bir kapının kapandığını duydum ve saniyeler sonra Sinclair, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. İlkini Wal-Mart'ta yaptım. Eve dönünce de on tane daha."

"İlkini Wal-Mart'ta mı yaptın?"

"Asıl konuya dönebilir miyiz?" diye âdeta çıkıştım.

"Tabii." Kısa bir an sustu. "Hamilesin."

Gülümsediğini hissedebiliyordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Bir bebeğimiz olacak olmasının şimdiye kadar duyduğum en güzel haber olduğunu düşünüyorum."

Gergin bir kahkaha attım. Elim içgüdüsel olarak karnıma indi. Söyledikleri, gelecek konusunda bana umut ve cesaret verdi. Her şeyin çok güzel olacağına inanmamı sağladı.

Yüzümde bir gülümsemeyle yerde duran testlerden birini aldım. "Hâlâ inanamıyorum."

"Ben de."

Bir süre çıt çıkmadı. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolduk ve ardından Sinclair'ın sesi duyuldu. "Bir bebek... Bir bebek."

Onun mutluluğu sevincimi katladı.

"Bu haberi böylesi güzel karşıladığın için teşekkür ederim," dedim.

"Üzüleceğimi mi düşünüyordun?"

Açık açık, "Evet," diye cevap verdim.

"Böyle bir şeye nasıl üzülürüm Victoria? Bundan daha iyi bir haber olamazdı. Ortak hayatımız asıl şimdi başlıyor."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum. Her şey çok güzel olacak. Birlikte her şeyin üstesinden geleceğiz."

Ona inandım çünkü elimde kalan tek şey buydu.

Ocak 2015

Binlerce kar tanesi havada dans edercesine düşerek yavaş yavaş her yanıma kaplıyordu. Eve doğru uzanan patikada büyük bir dikkatle yürüyor, ayaklarımın altında karın ezildiğini hissediyordum. Nihayet verandaya vardığımda derin bir nefes aldım ve ayaklarımı yere vurarak ayakkabılarımdaki karı temizledim. Tüm ağırlığımla kapıya yaslanıp evin anahtarını bulmak için çantamı karıştırmaya başladım.

O sırada kapı açıldı. Hızla içeri çekilip Sinclair tarafından sımsıkı kucaklandım. Kaslarının her kabartısını hissettim. Parfümünün kokusu beni sarıp sarmaladı. Ilık nefesi boynumu âdeta okşadı.

Dudakları dudaklarıma yapıştı. Vücudumdaki gerginlik yok oldu ve ellerim gevşek bir biçimde yanlara indi. Bu, sanki daha fazla bekleyemeyecekmişçesine bir öpüşmeydi. Telaşlanmış ve korkmuş birinin öpüşmesi.

Dudaklarının her hareketi, içine çektiği her nefes, dilinin dilime sürtünme biçimi her ânın tadını çıkardığını gösteriyordu.

Her hareketine aynı biçimde karşılık verdim. Mükemmel bir uyum içindeydik.

Ona daha da sıkı yapışıp iyice kendime doğru çektim. Onunla öpüşmenin yeterli olması gerekiyordu. Kollarının arasında olmanın yeterli olması gerekiyordu. Ama benim için öyle değildi ve bir gün bunların yetip yetmeyeceğini bilmiyordum.

Bu yüzden ona daha da sıkı sarıldım; o da beni daha derin öptü. Elleri vücudumda dolaşmaya başladı; kaburgalarımda gezindi, sutyenime dokundu ve sonra boynumda durdu.

Sinclair geri çekildi.

“Merhaba.” Sesi boğuk ve duygu yüklüydü. Beni içine alan, sanki boynumda görünmez bir kement varmışçasına kendine doğru çeken bir ses tonuydu.

Dudaklarım dudaklarına dayalı bir halde, “Sana ihtiyacım var,” dedim.

Bir an duraksadı. Alnını alnıma dayadı. İkimiz de kılmıdamadık. Nefes alışım hızlandı. Arzunun bir insana neler yapabileceğini unutmıştım. İçimde bir ateş yakılmış gibi hissediyordum. Alevler derimin altını yalıyor ve her yanımın sızlamasına neden oluyordu.

Sinclair kıkırdadı; bu ses her yanıma tatlı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Beni tahrik edip tüm bedenimi titretti.

“Beni özledin mi?” diye sordu Sinclair.

“Evet.”

Arkamdaki koridor yatak odasına uzanıyordu ama bu, benim için çok uzak bir mesafeydi. Sanırım Sinclair

de aynı biçimde hissediyordu. Beni kanepeye götürdü; önce kendi oturdu ve ardından beni üzerine çekip ata binner gibi kucağına yerleştirdi.

Altımdaydı. O güçlü kuvvetli adam altımdaydı ve her şeyiyle benimdi. Tüm vücudumu tatlı bir ürperti kapladı; bu, çok yoğun bir duyguydu.

Bir an önce üzerindeki çıkarmaya çalışıyordum ama ellerimin titremesine engel olamıyordum.

Sinclair uzanıp ışığı kapattı. Bir anda her taraf kapkaranlık oldu. Böylesi daha çok hoşuma gitmişti; sadece dokunuşlara ve kelimelere güvenmek zorundaydık. Bu ikisi işinizi zorlaştırabilirdi ama sonucu bedeninizi öylesi canlandırır ki buna değdi.

Kabanım yere düştü ve üzerimdeki diğer giysiler hızla onu takip etti. Ayaklarımla itiştirerek ayakkabılarımı çıkardım. Büyük bir patırtıyla yere düştüler.

Sinclair kalçamı avuçladı. Ellerim omuzlarından aşağıya doğru kayarak sırtına indi. Her kasını, verdiği sıcaklık hissini, yumuşak tenini ezberledim. Boynunun yan tarafını öptüm ve hafifçe ısırdım.

“Yavaşla,” diye fısıldadı kulağıma.

Nefes nefese, “Çabalıyorum,” dedim.

Gerçekten çabalıyordum. Ama bedenim yakarışlarını duymazdan geliyor ve dizginleri bırakmıyordu. Sonunda çılgınca dokunuşlar ve öpüşler dışında her şey âdeta yok oldu. Böyle hissetmenin tehlikeli olması gerekirdi ama değildi. Sarhoş ediciydi. Beyninizi tamamen kapatıp bedeninizin tüm kontrolü ele geçirmesine izin veren bir güç vardı.

Sinclair, kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıp pantolonunu çekip çıkarmama yardım etti. Parmaklarım yumuşacık dokunuşlarla bedeninde geziniyordu. Muhteşem

kaslar. Elim boxerına uzandığında Sinclair inledi. Kırpiklerimin arasından ona bakıp sırttım. Parmaklarımı boxerı kenarına geçirdim. Keskin bir nefes aldı. Olmak istediğim yere çok yakındım. Birkaç santim daha aşağıya inebilir ve aletini avuçlayabilirdim. Bu arzuya direndim.

Bakışlarını hissedebiliyordum. Öylesine sertleşmişti ki kucagında âdeta kıvrınmaya başladım.

“Bunu yapma,” diye beni uyardı. Ellerini vücuduma koyup sahiplenici bir tavırla sımsıkı tuttu. Sert bir nefes verdi. “Hiç kolaylaştırmıyorsun.”

“Ne zaman kolay bir şey yaşadık?” diye fısıldadım.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi. Başımın hareket etmesini engelledi. “Mümkün olduğunca uzun sürsün istiyorum.” Ellerini gevşetip sırtımdan aşağıya kaydırды. Dokunuşu, hafifçe tenime değen bir tüy gibiydi. “Bunu ben de en az senin kadar istiyorum,” dedi hırıltı bir sesle.

Ellerini arkama uzatıp becerikli parmaklarla sutyeni mi açtı. Gevşeyen askılar omuzlarımdan kayıp kollarıma indi. Sutyen o kadar tehlikeli bir seviyeye inmişti ki göğüslerim ortaya çıkmak üzereydi. Bu düşünce karşısında sırtım yay gibi gerildi. Sutyen aramıza düştü. Hızlı bir hareketle külotumu da çıkardım.

Sinclair başını eğdi. Göbek deliğimin biraz üstünden başlayıp öperek yavaş yavaş göğüslerimin arasına çıktı-ğında şeytanca bir ifadeyle gülümsedim.

Başı göğüslerimin arasında, “Bu çillere bayılıyorum,” diye fısıldadı.

Ben de fısıldayarak, “Öyle mi?” diye karşılık verdim.

Başını salladığında dudakları tenime değdi. İnlemek için kendimi zor tuttum.

Nefes alamıyordum. Kımıldayamıyordum çünkü dokunuşu beni yakıyordu.

Vücudumu avucunun içi gibi biliyordu.

Göğüslerimi avuçladı. Sanki onun için yaratılmışım gibi ellerini dolduracak boyuttaydılar. Belki de onun için yaratılmıştım. Belki de bu dünyadaki herkesin, ona tam yerine oturan bir yapboz parçası gibi mükemmel biçimde uyacak bir eşi vardı.

Dudaklarının meme ucumu sarmaladığını hissettim. Dili hafif dokunuşlarla en ucunda gezinmeye başladığında inledim. Bir yandan beni öperken diğer yandan yavaş yavaş meme ucumu okşamaya başladı. Her saniye hem bir işkence hem de büyük bir mutluluktı... hazzın mükemmel bileşimiydi.

Cinsel organlarımızın birbirlerine değmesiyle anında islandım. Sinclair daha uzun sürmesini istiyordu ama ben kendimi tutamıyordum.

"Şimdi," diye fısıldadım. "Hemen şimdi."

Eğilip ona karşı hissettiğim bütün tutku ve şehvetle onu öpmeye başladım. Sinclair'ın kolları belime dolandı. Oturduğu yerde doğruldu. Vücudum aletine dayandı. Aletin ucu en hassas yerime sürtünüyordu. Ağzının içine doğru inledim ve onu daha da içime almak için hareketlendim. Sinclair kalçalarımın tutup bana engel oldu. Bu, tam anlamıyla bir işkenceydi.

Sinclair, "Henüz hazır değilim," derken sesi bir inleme gibiydi.

"Ben hazırım."

Sinclair sırtıttı.

Zorlamadı.

Kalbimi kırmadı.

Baskın olmaya çalışmadı.

Tüm bu süre boyunca elinin tek bir dokunuşuyla istediği her şeyi yapacağımı bilmesine rağmen kontrolü ele

almama izin verdi. Dizlerimin üzerinde durabilecek duruma gelene kadar beni kaldırdı ve üzerine yerleştirdi.

Sadece yoğun nefes alıp verişinin duyulduğu çok kısa bir duraksama oldu.

Kendinden emin ve gl bir biçimde içime girdi.

Ulaşabileceği en derin noktaya kadar girdi. Onun içimdeki titreşiminden başka bir şey hissetmiyordum. Vücudumu âdeta esir almıştı. Kulağımın dibinde inliyor, tüm bedenimin tatlı tatlı ürpermesine neden oluyordu. Nasıl hareket edeceğini biliyordu. Kalalarını nasıl hareket ettireceğini. Ne zaman hızlanıp ne zaman yavaşlayacağını.

Her dönüş, vücudumun her yükselişi daha fazla haz veriyordu. Sinclair altımda öylece durup kontrolü neredeyse tamamen bana bırakmıştı. Onun çırılçıplak haline, karşımda tüm çıplaklığıyla durmasına ve her şeyiyle benim olmasına bayılıyordum. Kaslarının seğirdiğini hissedince gülümsedim. Her hareket ettiğimde yukarı doğru kalkan kalçasını hayranlıkla seyrediyordum.

Sinclair kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Siktir! Victoria," dedi.

Onunla sevişmek aynı öpücükleri gibiydi. O hızlandıkça aklım başımdan gidiyordu. Bir süre ondan başka bir şey düşünemez oldum.

Başım arkaya eğilmişti. Gözlerim kapalıydı. Vücudumdaki her kas gerilmişti. Tek bir vücut halinde hareket ederken kanepenin arkasını sımsıkı tuttum.

"Seni seviyorum," dedim; sesim fısıltıdan çok az yüksek çıkmıştı.

Kollarımı özgürce kocaman aabileceğim, kendimi asla kısıtlanmış hissetmeyeceğim türden bir aşktı bu. Derin derin nefes alabiliyordum ve hava her zaman tertemizdi.

Bu, beni yaşatacak bir aşktı.

Ve kendimi bıraktım. Öyle yüksek sesle bağırdım ki boğazım acıdı.

Sinclair alnı göğsüme dayalı bir halde son kez içime girip boşaldı. Boğazını yırtarcasına inledi. Bir erkeğin kontrolünü kaybedişini izlemek ve onu bu noktaya getirenin siz olduğunu bilmekten daha güzel bir şey olduğunu sanmıyorum.

Sinclair derin bir nefes alıp tek gözünü açtı, sonra gülererek bana baktı. Vücutlarımızdan damlayan ter birbirine karışıp sadece ikimizin tanıdığı bir koku yaratıyordu.

Nefeslerimizi düzene sokmaya çalışarak geçen birkaç saniyeden sonra Sinclair, ona boyun eğdirecek tek kadının ben olduğunu söyledi. Oysa bana göre tam tersiydi.

Dokunulmuştum.

Yanmıştım.

Dağlanmıştım.

Ben bu adama aittim.

Sanki düşüncelerimi okumuşçasına Sinclair kafasını kaldırıp doğrudan gözlerimin içine baktı. Yüzümü sert ellerinin arasına aldı.

“Senin için her şeyi göze alırım,” dedi.

Ona inandım.

Daha sonra, duş alıp üzerimizi değiştirdikten sonra yatakta uzanırken Sinclair’le birlikte bebek isimlerine göz attık. Henüz dört aylık hamileydim. Cinsiyetinin ne olacağını söylemek için daha çok erkendi ama kızım olacağına neredeyse emindim. İçimde böyle bir his vardı. Sinclair ise oğlan olacağına inanıyordu.

Televizyon açıktı; ışığı yüzlerimize yansıyordu. Birlikteyken zaman kavramını yitiriyorduk. Akıp duran zaman kapının dışına sinip tekrar üzerimize atlamayı bekliyordu. Ama burada, hem ondan hem de gerçek hayatta bize sorun yaşatan her şeyden kurtuluyorduk.

Delirmememi sağlayan tek şey bu anlardı. Boşanma süreci kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Öylesine yavaş ilerliyordu ki bazen keşke Sinclair'le kaçıp gitseydim ve başka bir yerde her şeye baştan başlasaydım, diye düşünüyordum. Kolay olmayacağına ikna olmuştum.

Kitabın sayfasını çevirdim ve *E* harfiyle başlayan isimlere göz attım. "Evelyn hoşuma gitti," dedim.

Sinclair tek kaşını kaldırdı.

"Beğenmedin mi?"

"Düşünmem gerek."

Karnımı okşadım. "Ona Evie diyebiliriz."

"Diyebiliriz," dedi Sinclair kabullenmiş bir ses tonuyla. Sırtüstü uzandı. Ellerini başının altında birleştirip gözlerini tavana dikti; derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Son birkaç gündür isim düşünüyorduk. Oyun oynar gibi karşılıklı arka arkaya isimler sıralıyorduk. Henüz hiçbirisi kafama yatmamıştı. İçime sinen herhangi bir isim olmamıştı. Doğru ismi duyduğumda anlayacağımı biliyordum. Her şey o an yerine oturacaktı.

İsimlere bakmaya geri dönmüştüm ki Sinclair birden bağırdı. "Evelyn Montgomery!"

Bebek isimleri kitabı havaya fırladı. Neredeyse yataktan düşüyordum. "Neydi şimdi bu?"

"Çocuğumuzun isminin kulağa nasıl geldiğini deniyorum."

"Bağırarak mı?"

"Zaman zaman çocuğumuzun adını bağırarak söylemek zorunda kalacağız. Kulağa öyle nasıl geldiğini öğrenmemiz gerek."

Gözlerimi kırıştıtırarak sanki uzaydan gelmiş bir yaratılmış gibi ona baktım.

"Haydi, sen de yap," diye ısrar etti.

"Şaka yapıyorsun."

"Çok ciddiym. Bir dene."

Sırtüstü uzanıp gözlerimi tavana diktim. Sinclair yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum ama bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Sırttmaktan vazgeç," dedim. "Kendimi aptal hissetmeme neden oluyorsun."

Eliyle gözlerini kapattı. "Tamam, bakmıyorum."

Gülümsedim ve derin bir nefes alıp bağırarak kızımın adını söyledim.

Sinclair elini gözlerinden çekti. Tek kaşını kaldırıp *Ee? Ne düşünüyorsun?* diyen bir ifadeyle bana baktı. "Hoşuma gitti. Mükemmel uydu. Ama ona asla bağırmayacağız."

"İçimden bir ses bizden önce aynı lafı eden milyonlarca ebeveyn olduğunu söylüyor," diye karşılık verdi.

Biraz sonra, "Kız olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Öyle hissediyorum. Tekmeleri güçlü. Varlığını herkese duyurmak isteyen bir kız o."

"Peki, ya erkekse..."

"Değil..."

"Bir an için suyuma git V. Eğer erkekse ismi ne olsun istersin?"

Sinclair bebeğin cinsiyetini öğrenmek istememişti. Bunun sürpriz olmasını istiyordu. Oysa ben öğrenmek istiyordum. Bilmek zorundaydım. Son girdiğim ultrasonda doktor kız mı yoksa erkek mi olduğundan yüzde yüz

emin olacak kadar net bir görüntü alınamadığını ama kız olduğunu tahmin ettiğini söylemişti.

Sinclair âdeta beni kışkırtırcasına, "Ee?" dedi.

Doğrulup oturdum. "Peter adını severim."

"Peter mı?"

Başımı salladım. "Lütfen bağırarak söyleme."

"Bu gece için yeterince bağırdık. Bunu başka bir zamana saklıyorum."

"Güzel." Parmağımı kitabın kapağındaki harflerde gezdirerek, "Ee.. sen Peter ismini sever misin?" diye sordum.

Sinclair bir süre sessiz kaldı. "Severim. Uydu da." Uzandı ve elini koluma dolayıp beni kendisine doğru hızla çekti. Parmağımı ısırp hafifçe sıçramama neden oldu. "Seni seviyorum. İsmi kalbimde kazılı, bunu biliyor musun?" dedi saçlarımın arasına doğru.

"Öyle mi?"

Evet dercesine başını salladı.

Uzanıp parmağımla göğsüne V harfi çizdim. Hiç kılmıdamadan durdu. Ellerini başıma koydu. Yavaş yavaş adımı yazdım. T harfini yaptım ve İ harflerinin üzerine büyük bir özenle nokta koydum.

Adımı görebiliyordum. Mükemmeldi; daha önce hiç bu kadar güzel görünmemiştii. Eğilip bir öpücükle onu mühürledim. Sinclair'ın gözleri yarı kapalı hale geldi.

"Bazen beni korkutuyorsun," dedi.

"Neden?"

"Fazla güçlüsün. Sen tehlikeli bir kadınsın."

"Ben tehlikeli falan değilim."

"Öylesin. Beni kendine deli gibi âşık ettin. Bütün güç senin elinde."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bunu çok içten söylemiştim. Her kelimesini.

Onu öptüm. Tatlı tatlı değil, derin derin. Öylesi yoğun bir öpücüktü ki bir parçamın ona geçtiğini hissedebiliyordum. Dünyada milyonlarca kalp atıyor olsa da birinin benim kalp atışımı duyduğunu biliyordum. Duyulduğunu biliyordum.

Nihayet içinde acı barındırmayan bir aşk bulmuştum ve bu dünyadaki hiç kimse bunu benden alamayacaktı. Sırtımı ona yaslayıp başımı göğsüne dayadım. Böylece düzenli kalp atışını duyabiliyordum. Böyle sakın zamanlarda her yanıma huzur kaplıyordu ama bir korku hissediyordum. En beklenmedik zamanda karşılaşmış olmanızın korkusu. İkimiz de ta en baştan lanetlenmiş olup olmadığımızı bilemeyeceğinizin farkındaydık.

Sinclair'siz bir hayat düşünmek istemiyordum.

"Sence bu işin altından kalabilecek miyiz?" diye sordum.

"Tabii ki kalkacağız." Kolumu okşadı. "İlişkimizi asla sorgulama."

Korktuğum şeyin o değil, Wes'in yapabilecekleri olduğunu ona nasıl açıklayabilirdim?

Dakikalar sonra Sinclair televizyonu ve ışıkları kapattı. Uyumak için yatağa yerleştik. Uykuya dalmak üzereydim ki Sinclair, "Eğer bizimle ilgili bir endişe duyarsan tek yapman gereken elini kalbinin üzerine koymak. Kalbin attığı sürece seni seviyorum demektir." dedi.

Elimi kalbimin üzerine koydum. Sinclair de elini benimkinin üzerine yerleştirdi.

"Atıyor mu?" diye sordu.

"Atıyor," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Mayıs 20145

“Bu kadınlarla kıyasladığımda kendimi fil gibi hissediyorum,” diye söylendim anneme.

Falls Church Kadın Derneği’nin düzenlediği yemekteydik. Şehir kulübünün yakınındaki bir mekânda her yıl düzenlenen bir brunchtı. Bu “yemeklerin” hepsi sayısız hayır kurumuna bağış toplamak kisvesi altında yapılır ama aslında Falls Church’ün en zengin kadınlarının dedikodu yapmak için bir araya geldikleri bir ortamdır.

Böyle olmasma rağmen orada olmamın tek bir nedeni vardı: Annem. On altı yaşından beri her yıl onunla bu etkinliğe katılırdım. Onun yanında oturur, herkes şampanyasını yudumlarken suyum içerdim. Annem orada tüm ışıltısıyla otururken arada bir arkadaşlarından biri bana da iltifat ederdi.

Ama bu yıl farklıydı. Masamıza doğru yürürken bütün gözlerin önce karnıma kilitlendiğinin, ardından

yüzüme kayıp sonra tekrar aşağıya indiğinin farkındaydım. Kadınlar anında başlarını çevirip yanlarındaki kişiyle konuşmaya başlıyorlardı.

O harika kocanın korkunç karısı olarak damgalanmıştım. Bir fahişeydim. Onların gözünde çağdaş Hester Prynne'ydım.* Ellerine fırsat geçse göğsüme bir A harfi yapıştırmaya çalışacaklarından emindim.

"Buraya gelmemeliydim," dedim dişlerimin arasından.

Annem başını dik tutup gülümseyerek tek tek o kadınlara baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Bırak ne derlerse desinler."

Masamıza götürüldük. Açık pembe masa örtüsü vardı ve çok şık süslenmişti. Ortada, göz alıcı güzellikte bir buket çiçek konmuş, bir cam vazo vardı. Kristal şampanya kadehleri pırl pırl parlıyordu. Her tabağın üstüne bir isim kartı yerleştirilmişti. Kendi adımı bulur bulmaz sandalyenin kenarlarını tutup çökercesine yerime oturdum ve derin bir iç çektim. Bebeğin karnımda oluşturduğu bir şişliğe elimi koyup hafifçe okşadım. Uzun süre hamile olduğumu gösteren hiçbir kanıt yoktu ve sonra bir anda BUM!

Bebek sidik torbamı sıkılacak bir oyuncakmış gibi kullanılıyordu sanki. Henüz altıncı ayda böyleyse hamileliğin son aylarında nasıl olacaktı? Yine de, yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde, bu anları özleyeceğimi hissediyordum. Kafamın içindeki kısık bir ses her tekmenin tadını çıkarmamı söylüyordu. Her kasılmanın. Her tuvalete koşturmanın. Çünkü zamanı asla geri alamazdım.

* Türkçeye *Kırmızı Lke* ya da *Kırmızı Damga* olarak çevrilen, Nathaniel Hawthorne'un *The Scarlet Letter* adlı romanının yasak aşk yaşayan kadın kahramanı. Toplum dışına itilerek göğsünde "adultery" (zina) anlamına gelen A harfi taşımak zorunda bırakılmıştır. -ç"

Asla.

İki masa solumda Wes'in annesi oturuyordu. Birkaç saniyede bir bana baktığını hissedebiliyordum. Bir kez bile dönüp bakmadım. İlişkimizin anında bozulması hiç şaşırtıcı değildi. Boşanma maçında hangimizin tarafını tutacaktı? İki buçuk yıllık gelininin mi yoksa mükemmel oğlunun mu?

Hiç şansım yoktu.

Asıl şaşırtıcı olan ayrıldığımızı ne kadar hızlı yaydı-
ğıydı. Falls Church'te yaşamıyordu ama görünen o ki
bunun bir önemi yoktu. Hikâyeyi kendine göre anlatma
konusunda aşırı hızlıydı, bu sayede mükemmel oğlunun
başının üzerinde parlayan ve halesinin göz kamaştırma-
sına neden olan bir ışık oluşmuştu. O ne derse insanlar
akbaba gibi üşüşüyorlardı. Bu da açıkça gösteriyordu ki
dedikodu yapmaktan başka hiçbir şey bir grup kadını bir
araya getirebilecek kadar güçlü değildi.

Annem boşanma kararımı onaylamamıştı. Sorunları
çözmek gerektiği konusunda söylenip duruyordu. Buna
rağmen aile dışından herhangi biri kızı hakkında kötü
bir şey söylerse karşısında onu bulurdu. Dinlemek iste-
yen herkese hikâyenin bize göre olan yorumunu anlatı-
yor ve her seferinde sert bir cümleyle bitiriyordu: "Duy-
duğunuz her şeye inanmamalısınız." Bu cümleyi duyan
kadınların çoğu utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde
kalakalıyorlardı.

Evet, annemle birçok konuda anlaşmıyorduk ama on-
dan gördüğüm, saygıya en yakın olan şeydi. Ve bunu bü-
yük bir aç gözlülükle alıyordum.

Son derece gösterişli, sarışın bir kadın konuşma
yapmak için sahneye çıktı. Hepimiz hafifçe alkışladık.
Konuşmasına başladı ama onu dinlemedim. Suyumu

yudumlayarak etrafıma bakındım. Bu salonda konuşmak istediğim hiç kimse yoktu. Bugün boşa harcanan bir gündü. Hemen o an kalkıp gidebilirdim ve kimse bunun farkına varmazdı.

Birkaç dakika sonra konuşma sona erdi. Otomatik olarak herkesle birlikte ben de alkışladım.

Hemen ardından yemek servis edildi. Küçük bir porسیون yeşil salata, ızgara somon ve kuşkonmazdan başka bir şey yoktu.

Çevremdeki kadınlar zarif ve yavaş hareketlerle somonlarını kestiler. Ben ise hepsini bir anda yalayıp yutmamak için kendimi zor tuttum. Birkaç dakika içinde tabağımı silip süpürdüm ve kenara ittim. Boş bakışlarla salona göz attım. Hayat eskisi gibi devam ediyordu.

Kapı girişinde kırmızı bir şey görünüp yok oldu. Oturduğum yerde doğruldum ve başımı yukarı doğru uzattım. İşte tam o sırada kadını gördüm. Göz göze geldik. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra ortadan kayboldu.

Sandalyemde kıpırdanmaya başladım; dizlerim masaya çarparak masanın sarsılmasına neden oldu. Annem bir şey söyledi ama oralı olmadım.

Kalp atışım hızlandı.

O olamazdı.

Birden ayağa fırladım.

Annem, "Victoria," diye seslendi. "Ne yapı..."

Telaş içinde, "Hemen dönerim," dedim.

Gözlerimi esmer kadından bir an bile ayırmadan mümkün olduğunca hızlı bir biçimde salonun arka tarafına doğru yürümeye başladım. Kadın bir kez omzunun üzerinden baktı ve ona doğru gittiğimi görünce gözleri kocaman açıldı. Adımlarını hızlandırdı.

Önce bir kadına, ardından şampanya tepsi taşıyan bir garsona çarptım ama bakışlarımı diğer kadından ayırmadım.

Yemek salonundan çıktığımda neredeyse koşuyordum.

“Hey!” diye seslendim benden hızla uzaklaşan kadına. “Hey, bekle!”

Koşarak ön lobiyi geçti ve sağdaki tuvaletlere doğru keskin bir dönüş yaptı. İnsanlar dönüp bize baktı. Umursamadım. Onunla konuşmam şarttı. Kapıdan çıkmadan onu yakalayıp koluna yapıştım.

Durdu ve yavaş yavaş bana doğru döndü. Gözlerini gözlerimin içine dikti. Ve işte karşımdaydı: Fotoğraftaki kadın.

Çiğerlerimde hava kalmamıştı.

Kımıldayamıyordum.

Düşünemiyordum.

Nefes alamıyordum.

Onu kanlı canlı karşımda görünce benzerliğimiz iyice ortaya çıktı. Koyu renk saçları sırtına dökülüyordu. Gözleri bile tıpkı benimkiler gibi masmaviydi.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım.

İrkilerek geri çekildi ve çantasının sapıyla oynamaya başladı. “Melanie.” Gözlerini kaldırıp ıstırap dolu bakışlarla yeniden bana baktı. Adını duymak sanki fiziksel bir acıya neden olmuşçasına yüzünü buruşturdu ve yavaşça başını salladı. “Ve sen de Victoria’sın,” dedi sonunda.

Dalgın bir ifadeyle karnımı okşarken başımı sallayarak onu doğruladım. Melanie kendinden geçmiş ifadeyle bu hareketimi izledi. “Bir süredir seninle tanışmak istiyordum,” diye itiraf ettim.

“Beni nasıl öğrendin?” diye fısıldadı.

Aslında fotoğraflardan bahsetmeye hiç niyetim yoktu ama bu kaçılmazdı. "Fotoğrafların... fotoğrafların gönderildi bana."

Yüzü asıldı. Suçluluk duygusunu saklamak için en ufak bir çaba harcamadı. Başka bir zaman ya da başka bir yer olsaydı öfke beni ele geçirirdi. Ama o an, aynı adam tarafından perişan edilmiş olmamızdan dolayı öyle büyük bir üzüntü duydum ki.

"Buraya neden geldin?"

Sakin ses tonum ve kelimelerim karşısında şaşırmış görünüyordu. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim." Yüksek sesle yutkundum ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırptırdı. "Başta evli olduğunı bilmiyordum."

"İlişiniz ne kadar sürdü?"

Melanie ne diyeceğini bilmez görünüyordu; doğru mu yoksa yalan mı söylesin karar veremiyor gibiydi. "Yaklaşık bir yıl."

Evliliğimizin iyi gitmediği ve bir süredir aramızda aşk falan kalmadığı düşünüldüğünde bu kabul edilebilir bir şeydi ama açık açık duymak başkaydı.

"Ama bir ay önce ayrıldım," diye ekledi telaşla.

"Artık bir önemi yok. Wes'le birlikte değiliz." Suçluluk duygusuyla gözleri kocaman açıldı. "Senin yüzünden değildi... Yine de hiç etkisi olmadı diyemem."

"Çok üzgünüm." Gözleri yaşla doldu.

Melanie'den nefret etmiyordum. Onu diğer kadın ya da hikâyenin kötü cadısı olarak görmüyordum. Bu etiket ona uymuyordu. Wes'in ona neler anlattığını kim bilebilirdi ki? Ne söylemişse söylemiş olsun oldukça etkili olmalıydı, çünkü Melanie benden daha perişan görünüyordu.

“Onunla nerede tanıştın?”

Bu soruyu cevaplamayacağını düşünmeme neden olan kısa bir sessizlik oldu ama sonunda konuşmaya başladı. “Bu oldukça karmaşık bir durum.” Alçak sesle konuşuyordu; daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildiğimi fark ettim. “Sokakta karşılaştık. Çarpıştık ve bir bakıma ayaklarımı yerden kesti.” Yüzünde hafif acı dolu bir gülümseme belirdi. “Her zaman kendinden çok emindi. Onun bu yanını sevdim.”

Bu itiraf nefesimin daralmasına neden oldu. Aslında canımı yakmaması gerekirdi ama yaktı. Başımı salladım. Onu çok iyi anlıyordum.

Boş bakışlarla yere bakarak, “Beni sevdiğini söyledi,” dedi. “Ona inandım.”

“Ben de inanmıştım.”

Wes’in beni aldatmış olması yüzünden kalbimin küçük bir kısmı yaralı olabilirdi ama açıkça görünüyordu ki Melanie’nin yarası hâlâ tazeydi. Onu sevmiştii.

“Bebek ondan mı?” diye sordu.

Koruyucu bir biçimde elimi karnımın üzerine koydum. Hiç beklemeden, “Hayır,” diye cevap verdim. “Hayır, ondan değil.”

“Ya.” Rahatlamış görünüyordu.

“Ona geri dönmeyeceksin, değil mi?”

Olduğu yerde kıpırdandı. “Hayır. Kesinlikle dönmeyeceğim.” Kelimeleri kırılğandı, daha ağzından çıktıkları anda havada paramparça oluyorlardı.

“Hiç carını yaktı mı?”

“Yoo... Ha... hayır,” diye kekeledi.

Bu cevap yakmış olduğunu anlamak için yeterliydi. “Ondan bir an önce kurtulman gerek,” dedim telaşla. “O, iyi bir insan değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Buranı öldürür.” Parmağımın ucuyla hafifçe göğsüne, kalbinin attığı yere dokundum. İrkildi. “Ve senden geriye bir şey kalmadığında son nefesini de içine çekip seni boğar.”

Koridorda bir yerlerde birisi kahkaha attı. Bu ses tam anlamıyla Melanie’nin aklını başından aldı. Çevreye bir bakış atıp birkaç adım benden uzaklaştı. “Gitmem gerek,” diye fısıldadı.

Melanie’nin koluna o kadar sıkı yapıştım ki acıdan yüzünü buruşturdu. Ona soracak çok şeyim vardı. Şu an gidemezdi. Wes’in geçmişinin sırlarını öğrenmeye çok yaklaşmıştım. Melanie bir tomar anahtar çıkarırken ellerinin titrediğini görebiliyordum. Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce bana son bir bakış attı. “Çok üzgünüm.” Kelimeler boğazına takılmıştı sanki. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Yavaş adımlarla geri geri giderek benden uzaklaştı ve ardından kelimenin tam anlamıyla koşarak kaçtı. Hiçbir şey söylemeden ve onu gözden kaçırmadan peşinden gittim.

Lobiden çıkışını izledim. Valeyi âdeta başından defedip koşar adımlarla eski bir Corolla’ya gitti. Sanki peşinde Azrail varmışçasına park yerinden çıktı. Gidişini izleyip izlemediğimi görmek için bir kez bile dönüp ana girişe bakmadı. Ama bence orada olduğumu biliyordu.

Kasım 2015

Akşam yemeğinden sonra yavaş adımlarla odama doğru yürümeye başladım.

Sinclair'e hamile olduğumu söylememin anısı zihni-me kazınmıştı. Mutluyduk. Umut doluyduk. Başımı eğip kızıma baktım. Evelyn onundu. Tüm bu süre boyunca onun olmuştu. Madem öyle, Sinclair onu görünce neden mutlu olmuyordu? Neden onu kucağına almıyordu? Neden ona sevgisini göstermiyordu?

Geçmişimin sırlarına doğru iki adım öne attığım anda yirmi adım geriye gidiyordum. Kendime sürekli iyiye ulaşmak için kötüyle yüzleşmek zorunda olduğumu; eğer yeterince yakından bakarsam tünelin sonundaki ışığı göreceğimi hatırlatıyordum.

Oysa artık ışığı göremiyordum ve bundan sonra da göreceğimi sanmıyordum.

Anılardan usanmıştım. Fairfax'ten de.

Ama köşeyi döndüğüm anda aklımdan geçenler uçup gitti. Odamdan birkaç adım uzaktaydım ama bir şeyler olduğunun farkındaydım. Normalde bankolarında vakit geçiren hemşireler yoktu. Birkaç hasta oda kapılarının önünde dikiliyordu. Az bir bölümü ufak bir halka oluşturmuşlardı. Hepsi gözlerini bir anda bana çevirdiler ve ben de onlara bakınca kıkırdamaya başladılar.

Onları umursamadım ve kafamın içinde tehlike çanları çalarak telaş içinde odama gittim. Kapı açıktı. Hemşireler alçak sesle kendi aralarında konuşuyorlardı. Beni orada dikilirken görünce kenara çekildiler ve Alice ortaya çıktı.

Acımasız bir ifadeyle bana bakıp sırtıttı ve bir avuç dolu ilacı bana doğru uzattı. "Bu, oldukça ilginç."

Yaklaştı. Geriye doğru birkaç adım atıp yeniden koridora çıktım. Ama bu yeterli olmadı. Sanki duvarlar üzerime üzerime kapanıyor ve buradan kaçma şansımı gitgide yok ediyorlardı. "Burada en az altı, hatta neredeyse yedi haftalık hap var."

Benim olduklarını inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Devamında söyleyeceği şeye kendimi hazırlayarak ciddi bir ifadeyle ona baktım.

Diğer hemşirelerin hepsi odadan çıktı. Kate de onlardan biriydi. Korkak.

"Böyle bir şey cezasız kalmaz."

"Doktorum burada değil. Hiçbir şey yapamazsın," diye belirttim.

"Burada olmayabilir ama kurallara uymamanın sonuçları var." Alice fazla emin görünüyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Hiçbir şey yapamazsın," diye tekrarladım.

Alice başını iki yana sallayarak gülümsedi. Bu gülüm-

semede en ufak bir sevecenlik yoktu. "Doğru, ben yapmam. Ama nöbetçi doktor yapabilir." Ellerini bana doğru uzattı. "Bebegi ver, Victoria."

İçgüdüsel olarak Evelyn'e daha sıkı sarıldım. "Hayır."
"Onu bana ver."

"Hayır."

Alice, Evelyn'i karnından tutup çekti. Bırakmadım ve ellerini çekmesini sağlamak için vurmaya başladım. Ama o benden daha güçlüydü. Evelyn'i çekip aldı ve göğsüne yasladi. Sanki onun bebeğiymiş. Benim değil. Bu curcuna Evelyn'i uyandırdı. Korku içinde avaz avaz ağlamaya başladı. Alice gülümsedi.

İçimde kabaaran öfke durdurulacak gibi değildi. Hafife alınmaması gereken biriydim. Ne kadar çabalarsam çabalayayım sakinleşemiyordum. Alice'e saldırdım. İlk kez korkmuş görünüyordu. Güzel. Bir annenin çocuğunu elinden almamak gerektiğini bilmek zorundaydı. Bu tıpkı uyuyan deviyandırmak gibi bir şeydi. Sonuçlarına katlanmak zorundaydınız.

Etrafımda gitgide artan sesler duydum. Biri beni belimden kavrayıp geri çekmeye çalıştı. Ellerim uzandı, parmaklarım açıldı. Âdeta havayı tırmalıyordum.

Alice kızımı bırakmıyordu.

Benim kızımı.

Daha önce hiç böylesi delirmiş miydim bilmiyorum. Beni bile korkuttu. "Onu geri ver," diye bağırdım çılgılık çılgıla.

Gitgide daha çok sayıda insan odasından çıkmaya başladı. Umurumda değildi. Avaz avaz ona bağırırmaya, ağzıma geleni söylemeye devam ediyordum. Kendini beğenmiş sırtışının az da olsa kaybolmuş olması çok küçük bir teselliydi.

Bir el ağzımı kapattı. Dişlerimi etine geçirdim. Biri çılgılık attı ve el çekildi. Ardından beni koridorda çekerek uzaklaştırmaya çalıştılar. Karşı koydum. Tüm gücümle mücadele ediyordum.

Alice, sanki bu bir cenaze alayymış ve cenaze törenime katılıp son görevini yerine getirmeye hazırlanıyor-muşçasına peşimden geldi.

"Onu benden alamazsın!" dedim. "Bunu yapamazsın!"

Bu lafları sarf ediyorsa da kuşkuluydum. Saat dokuzdu. Mesai sona ermişti. Dr. Calloway burada değildi. Bana yardım edemezdi.

Köşeyi döndük. Hasta odaları gitgide seyrekleşti. Daha önce de bu koridorda bulunmuştum. Fairfax'te girmek isteyeceğiniz bir yer değildi burası. Koridorun en sonunda tecrit odası vardı.

Nöbetçi doktor bana doğru koştu. O kadar gençti ki bana Doogie Howser'ı^{*} anımsattı. Kim olduğum ve durumum hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hiçbir şey benden yana değildi. Ama benden ödü kopmuş görünüyor, bakışları Alice ve Kate arasında gidip geliyordu.

Bu fırsatı anında değerlendirdim.

"Kızımı benden almalarına izin vermeyin," diye yalvardım. "Lütfen bırakın odama döneyim. Lütfen."

Şoke olmuş görünüyordu.

"İlaçlarını haftalardır duvardaki bir delikte saklıyormuş," dedi Alice.

"Kes sesini! Sus! Bu seni ilgilendirmez."

Doogie, tecrit odasının kapısını açtı. Böylesi kör edici bir korkuyu daha önce hiç hissetmemiştim. Acımı ikiye katlayacak kadar güçlüydü.

* Doogie Howser, M.D. adlı Amerikan dizisindeki çocuk doktor. -ÇN

Son bir kez daha yalvardım. "Yapmayın. Bunu yapmayın." Sesim gitgide alçaldı ve kendi kulağıma bile, onu dövmemesi için babasına yalvaran küçük bir çocuk sesi gibi geldi. "Lütfen yapmayın."

Alice, kontrol edilemediğimi söyleyerek doktoru kışkırttı. Delikanlı bana özür dilercesine bir bakış attıktan sonra iğneyi koluma batırdı.

İlaç etkisini anında göstermedi ama göstermeye lanet olası derecede yakındı. Vücudumun halihazırda hafiflediğini hissediyordum. Bacaklarımı savurup direnmem gerektiğini biliyordum ama düşünemiyordum.

Kendimi bir tüy kadar hafif hissetmeye başladım. Zihnimde kendimi gökyüzünde süzülerek yavaş yavaş yere doğru yaklaşırken görüyordum. Hava benimde âdeta dans ediyordu. Beyaz tavana baktım. Gülümsedim ve ardından gözlerimi kapadım.

Duyduğum son şey şuydu: "*Fairfax bebeğe uygun bir yer değil.*"

Ben iyi bir insandım.

Öyle olduğumu biliyordum.

Burada olmayı hak etmiyordum.

Ne kadar zaman geçmişti? Birkaç dakika mı? Saatler mi? Günler mi? Bilmiyordum. Ve en ürkütücü yanı da buydu. Çıt çıkmayan bir odada zaman geçmiyordu. Kesik kesik nefes almaya başlıyordunuz. Bilinciniz, cerahat gibi içinizi kaplıyor ve tek arzusu düşüncelerinizi çarpı-
tıp acı çekmenizi izlemek olan korkunç bir canavara dönüştüyordu.

Tecrit odasında kendinizin en kötü düşmanı haline geliyordunuz.

Kendime geldiğim anda üzerimdekilere baktım. Eşofmanlarım çıkarılmış, yerine hastane önlüğü giydirilmişti. Sağ bileğimde mavi bir bileklik vardı. Bir de yeşil. Ne

anlama geldiklerini ya da neden takıldıklarını bilmiyordum. İkisinin üzerinde de aynı şey yazıyordu.

DONOVAN, VICTORIA

19.5.2015

#5213627

Bunun için herhangi bir sebep yoktu. Bunu bana neden takmışlardı ki? Adımı biliyordum.

Bu çok saçmaydı.

Belki de kastiydi. Belki aklımı kaybediyor olduğumu ve adımı unutacağımı biliyorlardı. Belki bana yardım ediyorlardı.

Ya da öyle değildi.

Belki benim için çok daha büyük bir planları vardı. Bana öyle güçlü ilaçlar vereceklerdi ki bütün hafızam silinecek, kim olduğumu, o güne dek neler yaşadığımı ve kimi sevdiğimi unutacaktım.

Belki de akıl sağlığımı tamamen yok etmek istiyorlardı.

Bu son düşünce kapıyı yumruklamaya, beni dışarı çıkarmaları için bağırırmaya başlamama neden oldu. Artık ellerim acıyordu. Moraracaklardı. Boğazım âdeta yanıyordu.

Dört duvar da yumuşak, beyaz, kare yastıklarla kaplanmıştı. Birkaç kez saymıştım. Her defasında farklı sayı çıkmıştı. Tavan beyazdı, zemin beyazdı. Bir tane bile mobilya yoktu. Sadece köşede duran bir battaniye ve bir yastık. İkisi de orayı "odamsı" bir hale getirmek düşüncesiyle son anda konmuş eklentiler gibi duruyordu.

Odanın kapıdan mümkün olduğunca uzak bir köşesinde, sırtımı duvara yaslamıştım. İçeride yalnız olduğumu biliyordum ama her hareketimi gözleyen bakışları hissedebiliyordum.

Kimse beni kontrol etmeye gelmedi. Beni burada çürümeye mi bırakacaklardı? Hayır, demek istiyordum ama kendimden şüphe duymaya başlamıştım.

Çok hafif bir bebek ağlaması duydum. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Beşiğinde yatan Evelyn belirdi gözümün önünde. Korkmuştu ve onu sakinleştirmek için yanında değildim.

Aklıma gelen bu son düşünce bende kusma arzusu uyandırdı. Şu an yanımda olsaydı uzanıp kalp atışlarını sayardım. Ve böylece hâlâ yaşıyor olduğumu anlardım. Bundan kurtulmak için bir şansım olduğunu anlardım.

"Kötü anne... Kötü anne... Kötü anne..."

Beynimin, geçmişteki kötü anıları ortaya çıkararak ne yaptığını bilmiyordum. Kelimeleri ne kadar umursamamaya çalışırsam çalışayım yapamıyordum çünkü şu anki hareketler bunu teşvik ediyordu. Ben kötü bir anneydim. Onun elimden alınmasına izin vermiştim. Hemşireler ve doktorlarla yeterince güçlü mücadele etmemiştim.

Yapmadığım çok şey vardı.

Önlenemez biçimde titremeye başladım. Dişlerim birbirine çarpıyordu.

Hiçbir şeyin ruhumu boğan delilik ve korkuyla kıyaslanamayacağını düşünüyordum ama kafamın içindeki karanlık bir ses yanlış düşündüğümü söylüyordu.

"Neden dinlemedin?"

Bir çılgılık attım ve Wes'in gözlerinin içine baktım. Çömelmiş bir halde sağımda duruyor, dizleri koluma değiyordu. Hızla uzaklaşmak istedim ama köşeye sıkışmıştım.

Saçımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sana bunun peşini bırakman gerektiğini söylemedim mi? Bunca zamandır seni bundan korumaya çalışıyordum."

Dizlerimi göğsüme çektim ve alnımı dizlerime dayadım. "O, burada değil... Burada değil... Burada değil."

Bunların hepsi beynimin içindeydi. Korku beni ele geçirdiğinde böyle oluyordu.

Oysa buradaydı. Onunla ilgili hiçbir şey düzmece değildi.

"Onu benden aldılar," diye inledim. "Kızımı benden aldılar."

"Hepsi senin hatan." Wes'in tatlı ve nazik başlayan sesi tehditkâr ve acımasız bir tona dönüştü. "İkimiz için planladığım mükemmel bir hayat vardı. Bunun farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi kapatır ve onun sesini bastıracak biçimde konuşursam belki yok olurdu.

Tekrar tekrar, "Gözlerini kapat ve ona kadar say. Kısa bir süre içinde hiç başlamamış gibi sona erecek," demeye başladım.

"Kes şunu," diye homurdandı.

Kesmedim. Aksine sesim her kelimede daha da yükseldi.

"Kısa bir süre içinde hiç başlamamış gibi sona erecek..."

"Sus!"

Kollarımı sımsıkı kavradı. Avaz avaz susmamı söyleyerek beni sarsmaya başladı.

Gözlerini kapat ve ona kadar say. Kısa bir süre içinde hiç başlamamış gibi sona erecek. Gözlerini kapat ve ona kadar say. Kısa bir süre içinde hiç başlamamış gibi sona erecek. Gözlerini kapat ve ona kadar say. Kısa bir süre içinde hiç başlamamış gibi sona erecek. Gözlerini kapat...

Kapı hafifçe aralandı.

Başımı kaldırmadım bile. Elimi durmaksızın duvara vuruyordum. Avucumun yastıkta çıkardığı ses hâlâ canlı ve var olduğumu hatırlatan tek unsurdu.

"Victoria, çok üzgünüm." Dr. Calloway yanımda çömelene kadar eğildi. Yüzünde kaygı dolu bir ifade vardı. Boş gözlerle ona baktım. "Bütün gece burada olduğunu bilmiyordum. Buna asla izin vermezdim."

Elini omzuma koydu; hızla geri çekildim. Bir insanın kaldıracabileceği şeylerin bir sınırı vardır. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

Dr. Calloway elini uzattı ama ona tutunmadan tek başıma ayağa kalktım. Kapıyı arkasından kapatmamıştı. Hemşirelerin ve hastaların uzaktan gelen seslerini hayal meyal duyabiliyordum.

“Ne kadar süredir buradayım?” Sesim çatlak çıkıyordu.

“Sadece bir gecedir. Dokuz saatti geçmedi.”

İmkânsızdı. Sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

O anda gözümün önünde Evelyn’in görüntüsü belirdi. “Kızım nerede?”

Dr. Calloway elini öne doğru uzattı. “Gayet iyi. Çok iyi durumda.”

“Nerede?” Ses tonum artık öfkeliydi. Onu kendi gözlerimle görene dek tatmin olmayacaktım. Bu odanın en korkunç yanı ayrılıktı. Sayısız kez ağlamasını duymuştum. Ama ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sonra susmuştu.

Sonra en kötüsünden korkmaya başladım.

Kendi nabız atışlarımı hissedersen kızımın da hâlâ sağ olduğuna inanacaktım; bu yüzden nabzımı yokladım fakat kulağa imkânsız gelse de bulamadım.

“Nerede?” diye bağırdım.

“O iyi, Victoria. Ancak dosyanda bulduğum bir şey hakkında seninle konuşmam lazım. Ben...” Dr. Calloway’in dudakları oynuyordu ama kalp atışının sesi söylediklerini bastırdığı için tek kelimesini bile duyamıyordum. Dinlemek için çaba harcadım. Bunu gerçekten yaptım.

Ama beynim kızımı bulmam için âdeta çılgınlık atıyordu ve ben bunu durduramıyordum. Eğilip Calloway’in kolunun altından geçerek koridora doğru koştum.

Doktor arkamdan, “Victoria, ” diye seslendi.

“İyi olduğunu görmek zorundayım,” diye bağırarak deli gibi koşmaya başladım. Odama ulaşmam uzun sürmedi. Kapı ardına kadar açıktı. İçeri şöyle bir bakmam, Evelyn’in orada olmadığını anlamama yetti.

Hızla genel salona doğru koşmaya başladım. Koridor boştu. Kilitli odaların yanındaki bir terapi odasının kapısı açıktı. Hemşirelerden biri bir grup kadını içeri soku-yordu. Koşarak odayı geçip genel salona daldım.

Bütün gözler bana kilitlendi. Muhtemelen kafayı ye-miş bir manyak gibi görünüyordum. O an kafama en az taktığım tek şey görüntümdü.

O nerede? Evelyn nerede? Nerede? Telaş içinde bir daire çizdim ve o an Alice'i gördüm. Hemşire bankosu-nun yanında duruyordu. Kızım kucağındaydı.

Benim kızım.

Alice beni gördü. Doktoru bana iğne yapmaya teşvik ederken takındığı kendini beğenmiş tavrı yok olmuştu. Korkmuş görünüyordu. Benden.

"Bebeğimi bana ver." Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir tür dejavu yaşadım. Bu, çok ama çok kısa bir an beni durdurdu. Mecbur kalırsam onun için katil olma-ya bile hazır bir ifadeyle kızımı çekip aldım.

Onu sımsıkı kucakladım. Ağlıyordu. Sakinleştirmeye çalıştım ama sakinleşmedi.

"Şu yaptığına bak..."

Wes kulağımın dibinde fısıldadı. Hızla arkamı dön-düm. Orada değildi. Televizyon her zamanki gibi açıktı ama kimse seyretmiyordu. Masa oyunları öylece bıra-kılmışlardı. Kitaplar masanın üzerindeydiler ve bir sürü göz bana bakıyordu.

İşte, o anda onu gördüm.

Dışarıda, binanın önünde yürüyordu. Apaçık görünü-yordu.

Öne doğru bir adım attım ama o anda görüş açımdan çıktı ve durdum.

“Hayır, hayır, hayır...” diye fısıldadım. Böyle bir şey yeniden yaşanmıyordu. Tekrarlanıyor olamazdı. Ben bu hapishanede köşeye sıkışmışken o böylesi kolay kurtulamazdı. Yemek salonuna doğru yürüdüm. Bu salonda panjurlar sürekli açık olur, parlak beyaz ışık sürekli içeri girerdi ve bu durum Wes’i rahatlıkla görmemi sağladı.

Elleri cebinde, gözleri karşıya dikilmişti. Dudaklarının da karanlık bir tebessüm vardı.

Hızımı ona uydurup adım adım takip ettim. Az ötede koridor sağa ve sola dönüyordu. Tam karşımda hemşirelerin sigara molası vermek için kullandıkları arka kapı vardı.

Kapıya bir omuz atınca açıldı ama anında alarm çalmaya başladı.

Arkamdan bir hemşire, “Hey,” diye bağırdı. “Geri dön!”

Dışarı çıktığım anda harekete geçtim. Wes arayı açmıştı. Uzun otların arasından kendine yol açarak ormana doğru koşuyordu.

Kızım kucağımda, çıplak ayakla peşinden koştum. Arkamdaki sesleri duyabiliyordum ama durmadım. Son darbenin bu olduğunu ve şimdiye kadarki her şeyin buna zemin hazırladığını iliklerime kadar hissedebiliyordum. Düşündüğüm tek şey Wes’e yetişmekti. Kuru otlar ayaklarım altında çıtırdıyorlardı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Alarmın sesi gitgide artıyordu sanki. Ve sonra Sinclair’in sesini duydum. Durmam için bana bağıırıyordu.

Anlamıyor muydu? Haftalardır geçmişimin sırlarını çözmeye, düğümleri açmaya çalışıyordum ve hayatımı geri almaya çok yakın olduğumun farkındaydım. Tam karşımdaydı. Neredeyse dokunabilirdim.

“Wes!” diye bağırdım. “Dur!”

Wes koşmaya devam etti. Kaslarım âdeta yanıyordu; koca bir kütle halinde yere yığılıp çekebildiğim kadar çok havayı ciğerlerime çekmek istiyordum.

Ağaçların içinde kaybolana kadar ilerledik. Çimin yerini yapraklar, çam iğneleri ve kırık dallarla kaplı nemli toprak aldı. Tabanlarıma batıyorlardı. Ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyordum. Yoğun nefes sesim alarımın monoton vızıltısına karışıyordu. Engebeli zeminde ayağım kaydı. Hafif tökezledim ama düşmedim.

Evelyn çığlık çığlığa ağlıyordu. O an onun kalp atışını hissettim. Aynı benimki gibi aşırı hızlıydı.

Ama Wes hiç istifini bozmadan devam ediyordu. Devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden atlıyor, hızla bayırları tırmanıyordu.

Sinclair hâlâ peşimdeydi. Bana seslenmeye devam ediyordu. Sabit bakışlarının ağırlığını ensemden hissediyordum.

Bulutlar güneşi kapatıp beni daha da yoğun bir karanlıkla kuşattılar. Rüzgâr hızlanarak ağaçların arasında uğuldamaya başladı. Âdeta bir kamçı gibi yüzüme çarpıp görüşümü kapatan saçlarımı sabırsızca geri ittim.

Koşmaya devam ediyorduk. Nereye gittiğimizi ya da ne olacağını bilmiyordum. Wes, sanki bunu daha önce birçok kez yapmışçasına ustalıklarla ağaçlar arasında zikzaklar çizerek ve ince ağaç dallarını ezip geçerek önümde koşuyordu. Nihayet ağaçlar seyreldi ve ıssızlığın ortasında duran bir kulübe ortaya çıktı. Wes kapıyı açık bırakarak hızla içeri girdi.

Bir an duraksadım.

Ve ardından kulübeye girdim. Nefes nefeseydim; yorgunluktan bayılmak üzereydim. Ama etrafımdakileri

görünce donakaldım. Duvarda kendi yüzüm gülümseyerek bana bakıyordu. Fotoğraf asılı olmayan bir santimetre kare yoktu. Bazıları sadece benim fotoğraflarımdı. Diğerleri ise ilişkimiz boyunca çekilmiş Wes ve benim fotoğraflarım.

Bu küçük kulübe, eski evimizdeki yatak odamızın bire bir kopyası haline dönüştürülmüştü. Aynı sayvanlı karyola. Aynı yatak örtüsü. Aynı halı. Duvara dayalı şifoniyerin üzerinde, gümüş bir çerçeve içinde düğün fotoğrafımız vardı.

Kendimi bir oyun evinde gibi hissediyordum. Altındaki zemin kayarak beni daha çok sürprizin beklediği gizli bir oda ortaya çıkarsa hiç şaşırmayacaktım.

Wes gürültülü bir biçimde ellerini çırpı. Olduğum yerde döndüm. "Buraya kadar peşimden gelebildiğin için tebrikler." Ellerini cebine sokup öne arkaya sallandı. "Oradayken bir an için kalkıp dışarı çıkma cesaretin olmadığını düşündüm. O kadınları iterek dışarı çıkmak..." Islık çaldı. "Çok cesurca."

Nefesim kesilmiş bir halde öylece kalakalmıştım.

"Eminim nerede olduğumuzu öğrenmek istiyorsun. Değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Bütün bu süre içinde nerede yaşadığımı sana göstermek istedim," diye açıkladı. Abartılı bir biçimde kollarını kaldırıp küçük odayı gösterdi. "Döşeme tarzımı beğendin mi?"

Bana doğru ilerlediğinde hiç düşünmeden bir adım geri attım. Wes yakınımdayken ilk tepkim bu oluyordu. Korkmuş olmama sadece güldü. "Neden korkmuş gibi görünüyorsun? Sana zarar vermeyeceğim. Ben senden tarafım Victoria. Hatırlamana yardım etmek istiyorum."

Sinclair'ın sesi daha yakından gelmeye başladı. Az sonra yalnız olmayacağımı bilerek rahatlardım.

"Sen bana yardım etmek istemedin," diye bağırdım. "Beni ziyaret ettiğini uyduruyormuşum gibi görünmemi sağladın."

"Bu doğru değil. Fairfax'e her gelişimde kapıdan girdim, kapıdan çıktım. Güvenliklerinin boktan olmasının suçlusu ben değilim. Ayrıca sana değer verdiğim için görmeye geliyordum."

Soluk alamıyordum ama kalbim deli gibi çarpmaya devam ediyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Bu da doğru değil. Sana çok değer veriyorum. Seni seviyorum."

Titreyen parmağımı ona doğrulttum. Her şeyi çarpıtıp bir akıl hastası gibi görünmeme neden olmasına izin vermezdim. "Sen delisin."

"Haydi ama. Bu ucuz bir numara Victoria. Herkes biraz delidir. Bu dünyada ayakta kalmayı becermek zorundasın."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Bana yaklaşırken zemin gıcırdadı. "Sen, benim karım-sın. Seni seviyorum."

Gözlerindeki bakış, sözlerindeki sahiplenici ifade bu kısır döngünün asla sona ermeyeceğini gösteriyordu. Bu adamdan asla kurtulamayacaktım. Ancak öldüğümde kurtulabilirdim.

"Hayır," diye inledim. "Hayır, hayır, hayır."

Sinclair fırtına hızıyla içeri girdi. Göğsü inip kalkarak beni baştan aşağı süzdü. Öylesine korkmuştum, öylesine şoktaydım ki onun yanına gidemedim. Bana doğru birkaç adım attı ama Wes'i görünce durdu. Yüzü bembeyaz kesildi.

Wes onun gelişine şaşırmamış görünüyordu. "Üç numaralı misafirimiz de geldi. Güzel, güzel. Artık beklediğimiz sadece bir kişi kaldı."

"Wes?" dedi Sinclair inanamaz bir tonla.

"Ne oldu, Montgomery? Hayalet görmüş gibi bakıyorsun."

"Burada ne işin var?"

"Neden herkes bu soruyu sorup duruyor? Son birkaç haftadır Victoria'ya dikkat etmiyor musun? Hayatımızın aşkı gerçeği istiyor. Ben de ona bunu vereceğim."

Wes konuşmaya devam ediyordu ama geçmişim beni bekliyordu. Bir arı sürüsü gibi tepemde pusuya yatmış vızıldayarak bekliyor, sesi her geçen saniye daha da artıyordu.

Henüz bana dokunmamıştı ama içerdiği gerçeğin ısırığını hissediyorum.

Sadece bir saat önce kaçmaya can atıyor olmam ne garipti. Gerçeği bulmaya, cesurca uzanıp onu yakalamaya can atıyor olmam. Oysa şimdi ödüm kopuyordu. Aniden nefesim kesildi. Kalbim küt küt atmaya, başım dönmeye başladı.

Görüşüm bulanıklaştı ve geçmişten gelen fısıltılar kafamın içinde gitgide yükseldi. Tüm dikkatimi Wes'e vermeye çalıştım.

"Başta, yeniden bir araya gelmemiz gereken yerin ev olduğunu düşündüm. Hepimizin tarıştığı yer orası sonuçta. İhanetin başladığı yer orası. Bu yüzden sona ermesi gereken yer de orası olmalıydı, değil mi? Ama yanlış düşünmüşüm. Başladığı yer orası değilmiş. Kesinlikle."

Zaman âdeta yavaşladı. Hava ağırlaştı. Tazeliğini kaybetti. Sanki geçmişte nefes alıyordum.

Sinclair, Wes'e sanki öfke nöbeti geçiren bir çocukla

konuşuyormuşçasına, "Belli ki sinirlisin," dedi. "Gel, sağlıklı düşünelim."

"Son derece sağlıklı düşünüyorum. Hatta bu lanet olası odada tek sağlıklı düşünen kişinin ben olduğunu sanıyorum." Sinsi bir ifadeyle bana baktı. "Katalizör Victoria. Her şey onunla başladı ve onunla bitti."

Hepsi buydu. Yedi basit kelime.

Yedi saniyede söylenen.

Yedi saniyede mahveden.

Az önce odanın diğer ucunda dikilen Wes bir anda üzerime saldırdı. Kolları uzandı, parmakları açıldı. Tüm gücüyle üzerime çöktü.

Sırtüstü yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava hırıltıyla boşalmaya başladı. Şaşıracak ya da duraksayacak zaman yok. Tepki vermek zorundayım. Wes'i hızla it. Evelyn'i koru.

Ama çok geçti.

Ellerini boğazıma dolayıp gitgide daha çok sıkmaya başladı. Baskı arttıkça Wes'in yüzündeki gülümseme de büyüdü.

Gözlerimi kapattım. Acı parıltılarını gördüm. Can çekişme çığlıkları. Kan. Ellerimin çamuru avuçladığı gördüm. Gözlerimi yumduğumu gördüm.

Nefesimi saydım.

Altıya kadar geldim ve kendimi kaybettim...

Mayıs 2015

Her şeyin döngünün bir parçası olduğuna inanırım.

Hayatlar sona erer.

Yenileri başlar.

Bazen son nefesinizi verirken döngü tamamlanır. Bu bazen çok önce gerçekleşir, yine de size yemin ederim döngü tamamlanacak ve bu olduğunda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Wes ve Victoria hikâyesi nihayet sona yaklaştı. Wes bu akşam erken bir saatte uğradı ve boşanma kâğıtlarını imzaladı. İçimi büyük bir huzur kapladı. Resmi olarak her şey sona ermiş görünüyordu.

Son hafta boyunca eşyalarımı toplamak dışında hiçbir şey yapmamıştım. Günlerim her şeyi gözden geçirmek ve koli yapmakla geçmişti. Ve yarın taşınyordum. Kablolulu yayın ve internet kapatılmıştı. Sessizlik o kadar sınırlı

bozucuydu ki dizüstü bilgisayarımı açmış ve sırf ses olsun diye bir film açmışım.

Evi bu kadar boş görmek çok tuhaf bir duyguydu. Son kez böyle gördüğümde gelecekle ilgili iyimser duygular ve umutla doluydum. Şimdi ise aynı duygularla evden ayrılıyor olmama rağmen eskisi kadar kör değildim. Sinclair'le birlikte çıktığımız yolun pürüzsüz olmadığını biliyordum. Tümsekler olacaktı.

Ama onu seviyordum. Daha da önemlisi ona güveniyordum.

Birlikte mutlu olacaktık.

Tezgâhları temizlemeye ara verip yüzümde görebileceğiniz en ufak tebessümle mutfak penceresinden dışarı baktım. Birkaç gün önce Wes bir iş seyahatine çıkmıştı. Buradan ayrıldığı gün bana bir e-posta daha göndermişti. Boşanma kâğıtlarını imzalamayı sonunda kabul etmişti. Seyahatten dönünce imzalayacağını yazmıştı.

Başta kuşkuluydum. Buna, yazdıklarına inanmak istiyordum ama Wes'le olan geçmişimin bana öğrettiği bir şey varsa o da Wes'in oyun oynamayı sevdiğiydi.

Oysa bu kez doğru söylüyordu. Akşam geldi, mutlu günlerimizi anımsatan bir biçimde kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Mutfığa girdiğinde onu karşımda görünce şoke oldum.

Her zaman çok düzgün olan Wes perişan görünüyordu. Saçları, sanki saatlerdir çekip duruyormuş gibi dikilmişti. En az bir günlük sakalı vardı ve gözleri kan çanağıydı.

Eve şöyle bir baktı. Gözlerinde yılların biriktirdiği anılar gizliydi.

"Kâğıtlar nerede?" diye sordu.

"Orada." Mutfak adasını işaret ettim ve lavaboya yas-

landım. Elimdeki bulaşık bezini öyle bir sıktım ki kısa bir süre parmaklarıma nerdeyse kan gitmedi. Wes bir dolmakalem çıkardı. O âna dek yazılan her şeyi muhtemelen milyon kez okumuştı yine de hepsine bir göz attı. Son sayfada başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Bakışlarımı kaçırmadım.

Gözleri ıstırap içindeydi. Sanki söyleyeceği kelimeler ona çok ağır geliyormuş gibi ağzı açılıp kapandı. Çok kısa bir an gözlerini yumdu ve sonra belgeyi imzaladı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Wes kollarını kavuşturup inanamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Savunmaya geçmiş bir tonla, “Ne oldu?” diye sordum.

Omuz silkti. “Hiçbir şey. Ben sadece... Evliliğimizin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Aşkların bittiğini, evliliklerin sona erdiğini biliyorum ama bunun bizim başımıza geleceği bir kez bile aklıma gelmemişti.”

“Benim de.”

Wes kısa bir süre daha gözlerimin içine baktıktan sonra araba anahtarını çıkardı. “Gitmem gerek.”

Dakikalar sonra gitti ve evin içinde uğuldayan rüzgâr, camları döven öfkeli yağmur damlalarıyla baş başa kaldım. Hava gün boyu berbattı ve düzelecek gibi görünmüyordu. Bir saat önce Falls Church ve civarındaki yerleşim bölgeleri için şiddetli fırtına uyarısı yapılmıştı.

Parlak bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. Gök öyle yüksek gürledi ki yerimden sıçradım.

Ama karanlıkta bile arka bahçemdeki her çiçeği seçebiliyordum. Gülleri ve zambakları gözüm kapalı çizebilirdim. Bu evde özleyeceğim tek şey buydu. Arka bahçeye öylesine sevgi ve özen göstermişim ki. Nereye gidersem gideyim yepyeni bir bahçe yaratabileceğime

kendimi ikna etmeye çalıştım. Üstelik bu kez Evelyn de yanımda olacaktı. Çiçekler hakkında bildiğim her şeyi ona da öğretecektim.

Elimle sakinleştirici daireler çizerek karnımı okşadım. Tekme attı ve gülümsedim. Ona daha iyi bir hayat sunuyordum.

Hemen başka bir koli daha yerleştirip bantladım. Bu koli kapacak doluydu ve benim kaldıramayacağım kadar ağırdı. İterek kenara çektim ve derin bir nefes aldım. Neredeyse bomboş kalmış mutfaka bir göz attım. Muhtemelen bir saat içinde bütün mutfak toplanmış olacak ve benim işim de resmi olarak bitecekti. Evi boş görmenin hem acı hem de tatlı bir yanı vardı. Aynı zamanda heyecan vericiydi. Sinclair ve bebeğimizle yeni bir hayata başlıyordum. Kocaman karnıma baktım ve bir kez daha şefkatle okşadım.

Tam o sırada sokak kapısı açıldı. Başımı hızla yukarı kaldırdığımda Wes'in içeri girdiğini gördüm. Yağmurun kokusunu ve havanın serinliğini getirmişti. Tüylerim diken diken oldu.

"Burada ne işin var?"

Cansız bakışlarla içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Kapının sövesine yaslanıp dikkatle onu izledim.

"Biraz düşündüm de..."

"Ne hakkında?" Korkudan sırtım âdeta buz kesti.

Yüksek sesle homurdanarak boşanma evrakının bulunduğu dosyayı kurcalamaya başladı. Dosyaya doğru uzandım ama hızla geri çekti. "Wes," dedim oldukça paniklemiş bir halde. "Onu bana ver."

Son sayfaya geldiğinde gözlerim karardı. Gidişat kötü görünüyordu.

Wes başını kaldırıp bana baktı. Yüzü sakindi ama göz-

leri... gözleri nefret dolu, kapkara iki havuz görüntüsündeydi.

Birden dilimin ağzıma çok büyük geldiğini hissettim. İşler kontrolden çıkmadan onu sakinleştirmeliydim.

Bu yüzden doğruyu söyledim. "Wes, kâğıtları imzala-dın. Geri dönüş yok."

Sanki şaka yapmışım gibi bir kahkaha attı. "Buraya kadar mı yanı?" Eliyle karnımı işaret etti. "Bence henüz bitmedi."

"Ben gidiyorum." Bunu daha ziyade kendime söylemişim. Doğru planın, doğru yolun bu olduğunun bir tasdiki olarak.

Wes kâğıtları alıp bana yaklaştı. Ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmak için içim içimi yiyor olsa da yerimden kıınıldamadım. Tam karşımda durup kâğıtları kaldırdı ve ortadan ikiye yırtıp uçuşarak yere düşüşlerini izledi.

Sırıtarak alt etmiş bakışlarla bana baktı. Haddinden fazla sakin ve soğukkanlıydı. Henüz çatlamaya başlamış bir buz tabakası gibiydi. Çok kısa sürede paramparça olacaktı. Titrememe engel olamıyordum.

"Bunu uzun süredir planlıyordun. Bu, beni çok şaşırttı. Oysa seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmamalı, değil mi?"

"Wes..."

"Beni geçmişte bırakıp yeni hayatına başlamaya çok hazırsın, değil mi?" Gözleri öylesine ruhsuzdu ki korkudan kanım dondu. Buz gibi bakıyordu. En ufak bir duygu yoktu. Canımı yakabilir, hatta daha da kötüsü beni öldürebilir ve hiçbir şey hissetmezdi. Buradan çıkmak zorundaydım. Göz ucuyla sadece birkaç adım ötede olan kapıya baktım.

“Bana neden öyle bakıyorsun?” Yavaş yavaş yaklaşıyordu. “Neden bana bu olaydaki kötü adam benmişim gibi bakıyorsun? Ben sadece gerçeği söylüyorum.”

“Mantıklı davranmıyorsun,” diye fısıldadım.

“Son derece mantıklı davranıyorum Victoria.”

Ufak adımlarla yavaş yavaş vestiyere yaklaştım. Çantam kapının hemen yanındaki portmantonun üzerindeydi. Kapıya koşarken alabilirdim.

Wes benim her adımımı taklit ediyor, sanki onun avıymışım gibi sinsice bana sokuluyordu. “Neden bu kadar gerginsin Victoria? Gerçek karşısında neden herkes böylesi perişan olur? Ha? Neden insanlar gerçeğin onları inciteceğini düşünür? Bence bana doğruyu söyle. Her şeyi anlat!”

Wes kollarını uzattı; yeniden indirirse vücuduma temas etmelerinden korktum.

“Wes.” Elimi önüme doğru uzattım. “Şu an sinirlisin. Bunu anlıyorum...” Gülümsedim ve derin bir nefes almaya çalıştım. “Ama bu konuda gerçekçi davranalım ve bağırmayalım.”

“Bağırıyorum ve bu, senin suçun. Beni bu noktaya sen getirdin, çünkü her şey seninle başlayıp seninle bitiyor, öyle değil mi?”

Bu soruya anında cevap vermem mümkün değildi. Oda nın tüm havası âdeta emilmişti. Sabrım tükenmişti. Topuklarımın üzerinde dönüp mutfığa doğru koştum.

Wes, “Cevap ver!” diye bağırdı. Kelimelerinin bana kadar ulaşıp iğrenç pençelerini tenime geçirdiklerini hissedebiliyordum.

Tam o anda çantama doğru bir hamle yaptım. Wes benden hızlı davrandı ve çantamı kapıp duvara fırlattı. Yerimden sıçrayarak içindekilerin etrafa saçılmasını izledim.

“Bu akşam kafanda ne vardı, söyle!” Buz gibi bakışlarını bir an bile benden ayırmadan aşağı yukarı yürüyordu. “Bir kâğıt parçasının mucizevi bir biçimde hayatımdan çekip gitmene izin vereceğini düşünüyor muydun gerçekten? Ha?”

Cevap vermedim.

Bir an için aramızda mutfak adası vardı ama tepki vermeme fırsat kalmadan bizi ayıran hiçbir şey kalmadı. Wes beni yakalayıp yere serdi. Sağ yanımin üzerine öyle acı dolu düştüm ki nefesim kesildi. Acı bütün vücuduma yayıldı. Kirpiklerimin arkasından parlak beyaz noktalar gördüm.

İster annelik içgüdüğü deyin, ister başka bir şey ellerim hızla karnuma gitti. Bebek tekme attı ve o minicik tekme benim için yeni bir başlangıç oldu; geri geri kapıya doğru sürünme gücü verdi.

Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Tepemdeki ışık hafifçe bulanıklaştı. Hiçbir şey yapmadan orada öylece yatamazdım. Mücadele etmeliydim. Kendim için olmasa bile bebeğim için.

Görünmeyen bir güç beni ele geçirdi. Bunun ne olduğunu ya da sadece sevdiğini korumaya çalışan bir annelik içgüdüğü olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ama dizimi kaldırıp bacaklarının arasına elimden geldiğince hızlı vuramama yetecek kadar gerileyebildim.

Wes sırtüstü düşerek büyük bir gümbürtüyle yere yuvarlandı.

Ayağa kalmaya çalıştım ama acı öylesine dayanılmazdı ki ancak sürünebildim.

Anahtarlarım, birkaç adım ötede, çantamdan düştükleri yerde duruyordu. İhtiyacım olan tek şey onları yerden alıp elimden geldiğince hızla oradan kaçmaktı. Ama

bacaklarım bana yardımcı olmuyorlardı; vücudum izin vermiyordu. Kıvrılıp yatmak ve acının geçmesini beklemek istiyordum. Hareket etmem normalin iki katı uzun sürdü.

Arkamda Wes acı içinde inliyor, alçak sesle küfürler mırıldanıyordu. Doğruldu, destek almak için mutfak adasının kenarını tuttu. Bunu yaptığı anda yere bir bıçak düşerek büyük bir şangırtı çıkardı.

Wes'in bakışları keskin bıçakla benim aramda gidip geldi.

Beynim, *Git, git, git!* diye çığlıklar atıyordu. Arkamı dönüp hızla anahtarlara yöneldim.

Wes bağıırıyordu ama ne dediğini anlamıyordum. Kolumu yakaladı ve canımı acıtacak biçimde kıvırdı. Çığlık attım. Kolum birden sırtıma yapıştı.

Kendimi koruma şansım yoktu. Bıçak saplandı. O yakıcı acıyı hissettim; sanki tüm vücudum alev alev yanıyor, yavaş yavaş eriyordu.

Bu, asla son bulmayacakmış gibi hissettim.

Wes bıçağı yere attı ve gülümseyerek bana baktı. Nefes nefeseydi, ben ise zor nefes alıyordum. Yeterince sert bastırırsam kanın vücuduma geri dönüp yaranın kendi kendini iyileştireceğini düşünerek elimi karnıma götürdüm.

Kan parmaklarımın arasından sızdı. Başımı kaldırıp acı ve suçlama dolu bir ifadeyle Wes'e baktım.

Wes sıçrayarak geri çekildi; buzdolabına çarpmasaydı ilerlemeye devam edecekti. "Görüyor musun bana ne yaptırdın?" diye bağırdı. Gözlerinde korku ve panik ifadesi vardı. Büyük bir açlıkla büyülenmiş gibi kana bakıyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Yaraya bastırarak acıyla yüzümü buruşturdum. Acı gitgide artıyordu.

Wes, bunu yapmasına benim sebep olduğumu söyleyerek dolanıp duruyordu. Bunun tamamen benim hatam olduğunu söyleyerek: Ben onun karısıydım ve yanında kalmam gerekiyordu.

Acım azalmaya başladı. Vücudum hafifleyemeye başladı.

O sırada Wes omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı; sanki bir anda kendine gelmiş gibiydi. Cep telefonumu alıp 911'i aradı.

Operatörle konuşurken ellerini saçlarına sokup öyle sıkı kavradı ki parça parça koparacakmış gibi görünüyordu.

Korku dolu bir sesle kendimi yaraladığımı söyledi. *Bıçak yarası. Çok fazla kan var.*

Operatör konuşmaya devam ediyordu ama Wes o tüyler ürpertici gülümsemesiyle gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Elinde telefonla bana yaklaştı. Yanımda diz çöktü. Bıçak, elini uzatsa alabileceği mesafedeydi ama bunun bir önemi yoktu. Zarar zaten verilmişti.

Bunun, sonum olduğunu düşündüm. Hem benim hem de bebeğin.

Wes sırtını dolaba dayayıp kayarak yanıma oturdu ve gözlerini tavana dikti. Duyulan tek şey benim nefesim ve operatörün sesiydi. "Bayım? Orada mısınız? Benimle konuşmalısınız."

Wes hiçbir şey söylemedi. Ben ise ne kadar çabalarsam çabalayayım konuşacak durumda değildim. Parlak ışıklar ve binlerce sarı şekil görmeye başlamıştım. Çok güzeldi.

"Orada mısınız, bayım?"

Ses yok.

"Bayım, her şeyin yolunda olduğunu duymam şart."

Wes alnına dökülen saçları çekerek telefonu kapattı ve yere koydu. Kaçmak istiyordum ama vücudum söz dinlemiyordu.

“Görüyor musun bana ne yaptırdın?” diye tekrarladı.

Bu cümleyi tekrar tekrar söyledi. Ve sonra gözleri kocaman açılmış bir halde bana baktı. Beyninde yeni bir fikir filizleniyordu. Ben ise hareket edemiyordum.

“Lütfen yapma,” diye fısıldadım.

Bıçağı aldı. “Artık benden nefret ediyorsun, değil mi?”

Wes bıçağı elime koydu ama parmaklarım onu tutamadı. “Hadi ya,” diye zorladı beni. “Yap şunu! Bunu çok istediğini biliyorum.”

Başımı iki yana salladım. Giysilerim kendi kanımla kaplıydı. Titriyordum. Wes’in gözleri kocaman, bakışları çılgın gibiydi. “Yap şunu!” diye bağırdı.

Bıçak yere düştü, Wes üzerime âdeta çöktü ve elini yanağımda gezdirdi. “Ne yapıyorsam senin için yapıyorum Victoria. Seni ne kadar sevdiğimi göremiyor musun?”

Bilincim gidip geldikçe sesi uzaklaşıyordu. Kısa süre sonra sustu.

O pozisyonda ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum. Gözlerimi kapattım. Hem fiziksel hem de duygusal olarak öyle büyük bir acı içindeydim ki âdeta uyuşmuştum. Bir şey hissetmemek korkunç bir şeydi. Her şeyi zihnimden uzaklaştırmak için bir şarkı mırıldanmaya başladım. Şarkı mırıldanıyordum çünkü bana hâlâ yaşıyor olduğumu hatırlatıyordu.

Hâlâ nefes alıyordum.

Hâlâ bana bağımlı bir can vardı.

Her şeyin böyle son bulacağını düşünmeyi reddediyordum.

Dışarıda yağmur yeniden başlamıştı.

Yavaşça yuvarlandım ve emekler pozisyonunda doğruldum. Her yanıma büyük bir acı kapladı, nefesim kesildi. Yere damlayan kanımın sesini duymazdan gelerek anahartlara doğru süründüm.

Emekleyerek dışarı çıkmadan önce omzumun üzerinden eski hayatıma son bir bakış attım.

Wes artık ayağa kalkmıştı ve ne yapacağını bilmez bir halde yere bulaşmış kan lekesine bakıyordu.

Kendi kendime nefes almamam gerektiğini söyledim. Şu an onu düşünemeyeceğimi hatırlattım. Kolumu kaldırdım. Güçsüz bir halde kapı tokmağını çevirdim. Kapı hafif aralandı ve sürünerek arka verandaya çıktım. Basamaklara kadar gitmek birkaç dakikamı aldı. Yağmur damlaları tenime düştü. Ellerimin altında kırılan ince dal parçaları avuçlarımı kesti. Batma hissini neredeyse fark etmedim. Emekleyemeye devam ettim. Adımlarımı saydım.

On iki, on üç, on dört...

Saçım siyah bir perde gibi yüzüme düşmüştü. Kendi kendime ilerlemeye devam edersem hayatımın çok güzel olacağını söyleyip duruyordum. Çok, çok güzel.

Pijama üstümün tenime yapışmasına neden olan ılık sıvının yağmur olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Üzerimde kan falan yoktu.

Acı yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Ben iyiydim.

Şarkımı daha yüksek sesle mırıldandım.

On beş, on altı, on yedi...

İlerlemek gitgide zorlaşıyordu. Toprağa gitgide daha çok yaklaşıyordum. Saçlarım otlara sürtünüyordu. Gitgide daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladım. Ta ki bütün gücümle şarkı söyleyene kadar.

On sekiz, on dokuz, yirmi...

Araba görüş mesafemdeydi. Kilit açma tuşuna bastım ama açmaya gücüm yetmedi.

Yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç...

Devam etmek zorundaydım ama gözüm kararmaya başlamıştı.

Ve yirmi dördüncü adımda dizlerim pes etti, külçe gibi yere yığıldım. Kalçalarım sudan sıırılsıklam oldu, kemiklerime kadar buz kestim.

Buna rağmen vücudumun sağ kalmak için deli gibi mücadele ettiğini hissediyordum. Ama içimde bir şeyler pes ediyordu. Ölüyordu.

Karanlık ve soğuk dışında hiçbir şey yoktu; yanaklarımın altındaki toprak nemliydi. Gözlerimi kapattım. Eli mi koruyucu bir biçimde karnıma bastırdım. Güzel bir melodi mırıldanmaya başladım.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Son bir nefes daha aldım ve dünya karardı.

Mayıs 2015

Uzaktan gelen bir bebek ağlaması duydum.

Başım yana kaymıştı. Gözlerimi yavaş yavaş açtığımda havalandırma deliklerini gördüm. Gözlerimin önünde beyaz bir sis perdesi varmış gibi görüşüm bulanıktı. Göz kapaklarımı iyice açtım ve görüşüm netleşti. Ağlama sesi de kesildi.

Bip, bip, bip...

Sağıma soluma kablolar bağlanmıştı. Koluma sıkıca takılmış bir tansiyon aleti vardı. Sesin kaynağını bulamıyordum.

Hemşire önlüğü içinde bir kadının bana doğru eğildiğini gördüm. İrkildim; kadın buz gibi elini koluma koydu. "Kendine geldin," diye fısıldadı. Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Epey uzun bir süredir kendinde değildin."

Kaçamak bakışlarla odaya göz attım. Burun deliklerim dezenfektan kokusuyla doldu. Hastane kokusu. Sakinliğimi korumaya çalışarak etrafa bakmaya devam ettim. Parlak güneş ışığı açık panjurlardan içeri süzülüyordu. Cam kenarında "Geçmiş olsun", "Senin için dua ediyoruz" ya da "Yanımdayız" yazılarıyla dolu çiçekler ve balonlar vardı.

Yutkundum. Bu iyiye işaret edildi. Hem de hiç.

Gözlerimde korkudan başka hiçbir ifade olmaksızın hemşireye baktım. "Ne oldu? Neden buradayım?" Doğrulmaya yeltendim ama karnıma korkunç bir acı saplandı. Keskin bir nefes alıp yatağın parmaklıklarına yapıştım. Hemşire yeniden yatar pozisyona geçmeme yardım etti.

"Kımıldama." Ses tonu sakın ve tatlıydı. "Uzun süre dinlenmen gerek."

Sesi beni sakinleştirmiş, söyledikleri ise panikleme neden olmuştu. "Ne oldu?" diye fısıldadım. Eli hâlâ kolumdaydı; yumuşak gülümsemesi karardı. "Doktoruna haber vereyim."

"Bekle..."

Kapıya doğru yürüdü ama dışarı çıkmadan önce dönüp bana gülümsedi. "Annen burada. Kendine geldiğini duyunca çok sevinecek."

Bip, bip, bip...

Etrafıma bakınarak sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. "Bu ne?"

"Kalp ölçüm cihazı, tatlım." Boş gözlerle ona baktım. "Annene haber vereyim," der demez dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandı. Her yanı sessizlik kapladı; duyulan tek şey cihazın sabit ötüşü ve telaş içinde aldığım nefes sesiydi.

Gözlerimi kocaman açarak dönüp kalp cihazına baktım. Sesi yükselmeye başladı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Tek görebildiğim kıpkırmızı bir renkti. Çığlıklar duydum. Wes'in öfkesini hissettim ve bu, beni nefessiz bırakacak kadar güçlüydü. Korkuyu ve acıyı hissettim.

Ama hepsi buydu.

"Tatlım." Gözlerim bir anda açıldı ve telaşla yanıma yaklaşmakta olan annemi gördüm. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve hayatımda ilk kez annemi son derece bakımlı ve şık görmüyordum. Gözlerinin altı morarmıştı. Dudaklarında ruj yoktu. Saçları arkadan toplanmıştı. Tamamen farklı biri gibi görünüyordu. Ama gözlerindeki o ifade; o endişeli ve metanetli bakış... İşte tanıdığım ve sevdiğim anne buydu. Bir şeylerin değişmemiş olduğunu fark etmek elini sımsıkı tutmama neden oldu. "Senin için çok endişelendim."

"Anne," dedim boğuk bir sesle. "Neler olduğunu söyler..."

"Şşş..." Saçımı kulağımın arkasına itti. "Bunu daha sonra konuşuruz."

"Ama ben hiçbir şey hatırlar..."

Tam o sırada dışarıda bir kargaşa oldu. Bir erkek sesi duyuldu. Başımı yastıktan kaldırdım. Bu sesi daha önce duyduğumu biliyordum. Sadece yerine oturtamıyordum.

Kapım açıldı ve çok kısa bir an esmer bir kol ve koyu renk saçlar görüldü. Sonra geri çekildi.

"Oraya giremezsiniz, bayım."

"İzin verin onu göreyim," diye homurdandı adam ve sonra kapı hızla kapandı.

Annem ayağa fırladı ve telaşla kapıya gitti. Hafifçe araladı.

Adam, "Onu görmemi engellemeye hakkınız yok," diye bağırdı.

Kalkmak istedim; bir kez daha denedim. Hem de tüm gücümle. Ama kımıldayamadım. Acı çok şiddetliydi. Tüm bedenimi yalayıp karnıma saplandı ve keskin bir nefes daha almama neden oldu. Annem kapıyı anında kapattı ama öncesinde, "Git buradan. Onu yalnız bırak," dediğini duydum.

"Kimdi o?" diye sordum.

Annem bana doğru gelirken birden durdu ve dikkatle bana baktı. Bakışları kapıyla benim aramda gidip gelirken ağzı bir şeyler söylemeye çalışıyormuşçasına açılıp kapanıyordu.

"Kimdi o?" diye tekrarladım.

Sanki bir sinek yakalamaya çalışırcasına elini salladı. "Hiç kimse. Gerçekten hiç kimse."

"Anne..."

"Tatlım. İnan bana. Hiç kimseydi."

Bebek ağlaması gibi o ses de yok olmaya başladı. Ayakkabıların hafif gıcırıltıları ve mırıltılar dışında hiçbir şey duymuyordum. Sanki o sesi kafamın içinde ben yaratmıştım.

Ona inandım; zihnim bomboştu. Kafamın içinde hiçbir şey yoktu ve yanımda beni rahatlatmaya çalışan annem vardı. Aç bir çocuk gibi büyük bir iştahla sunduğu bu şeyi kabul ettim.

Elim hastane çarşafının üzerinde kayarak annemin elini tuttu.

Ciddi bir sıkıntı olduğunun farkındaydım. Bunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

Annem saçımı alnımdan çekti; ben çocukken yaptığı bir şeydi bu. "Az sonra doktor gelip seninle konuşacak."

"Ne hakkında?"

Bir an duraksadı. "Durumun hakkında."

"Anne..." Derin bir nefes aldım. "Ne oldu?"

Gözleri kocaman oldu. Dudakları oynadı. Çok kısa bir an için bana gerçeği anlatacağını düşündüm. O anda kapı sertçe çalındı.

Annem yanımdan uzaklaşıp, yavrusunu korumak için saldırmaya hazırlanan dişi bir hayvan edasıyla kapıya döndü.

Odaya beyaz önlüklü, yaşlı bir adam girince omuzları gevşedi.

Adam benden tarafa baktı ve yüzü ışıldadı. Pembe yanaklı, pantolonun belinden sarkacak kadar koca göbekli, hafif kel ve oldukça yaşlı bir adamdı. Bana Noel Baba'yı anımsattı.

Bir doktor için fazla güler yüzlü ve fazla samimi görünüyordu.

"Vay, hastam tamamen kendine gelmiş görünüyor," dedi bana doğru yürürken. Elini uzattı. "Dr. Wendell."

Tokalaştım. Alçak bir sesle, "Merhaba," dedim.

Bana son bir kez daha gülümsedikten sonra dosyasını açtı ve işe koyuldu. Sağ yanımdaki sandalyeye oturdu. Annem de yatağın diğer tarafına oturup sanki bir can kurtaran simidiymişçesine elime yapıştı.

"Şimdi, seninle neler olduğunu konuşmak istiyorum..." Dudakları oynamaya devam etti. Annem yüzünde kasvetli bir ifadeyle bana bakıyordu. Tek kelimesini bile duyamıyordum.

Zihnimde kıpkırmızı kan görüntüleri belirip yok oluyordu. Bir sürü kan. Nereye bakarsam bakayım görüyordum; her yanımlı kaplamıştı.

Ellerim ve vücudum kan içindeydi.

Acı hissettim. Karnımı dağlayan acı beni soluksuz bıraktı.

Doktoru umursamaksızın battaniyeyi kalçalarımaya kadar indirip hastane önlüğümü yukarı çektim ve batın bölgemde korkunç bir yara, dikiş izi gördüm.

İşte o an gerçeğı fark ettim.

Bebeğim. Hayatımdaki tek güzel şey gitmişti.

Bebeğim.

Bebeğim.

Bebeğim.

Bebeğim gitmişti.

"Çok üzgünüm..." Doktor kolumu okşadı. Kendimi uyuşmuş hissettim. "Gerçekten çok üzgünüm."

Annem gözyaşlarımı sildi.

Başımı iki yana salladım.

Biplemeler hızlandı. Doktor cihaza göz attı.

İkisinden birinin bunun kötü bir şaka olduğunu söylemesini bekledim. Hemşirenin kucağında sımsıkı kundaklanmış bir bebekle içeri girmesini bekledim.

Böyle bir şey olmadı.

Doktor ayağı kalktı. Biplemeler daha da hızlandı. Doktor sakın bir tonla, "Victoria," dedi. "Sakinleşmelisin."

Yapamadım. Bunu yapmamı benden nasıl bekleyebirdi ki? Bebeğim ölmüştü.

Her şey bitmişti.

Doktor annemle konuştu. Ama sesleri yine kısılmıştı.

Doktor hemşireyi çağırdı. Kadın koşarak içeri girdi ve dakikalar sonra doktor damarıma ilaç enjekte ediyordu.

"Hayır," diye inledim. Dudaklarım titremeye başladı. "Bebeğim..."

Ama cümlem yarım kaldı ve karanlığa sürüklendim.

"Bebeğimi verin bana, bebeğimi verin bana, bebeğimi verin bana..."

Üç gün sonra hastaneden taburcu edildim. Odamda dolaşıp sezaryen dikişlerimin düzgün kaynıyor olduğunu doktora kanıtlamak zorunda kaldım. Kaybım hakkında ne zaman benimle konuşmaya çalışsa başımı başka yöne çevirdim.

Bu konuyu duymak istemiyordum. Ancak o ânı yaşayabiliyordum.

Hastaneden çıkmak üzere hazırlandığım gün kendimi bomboş hissediyordum. Yıkılmış bir evliliğim, doktorun öldüğünü söylediği bir kocam vardı.

Çocuğumu kaybetmiştim.

Ve bir şey... Bir şey daha vardı. Anularımdan büyük bir parça kesilip benden çalınmıştı. Ama umurumda değildi. Unutulduklarına göre muhtemelen baş edemeyeceğim şeylerdi. Unutulmalarının bir nedeni vardı.

Ayrılmak üzere hazırlanırken anneme, "Çiçekleri ister sen al istersen başkasına ver," dedim. Onlara bakmaya tahammül edemiyordum. Annem ve Renee dışındaki tüm ziyaretçileri geri çevirmiştim. Beni eve annem götürmek istedi ama Renee'nin gelip alacağını söyledim. Annemin bir kez daha acıyan gözlerle bana bakmasma dayanamazdım.

Üzerimde pijamalar ve içimde kırılmış bir kalple hastaneden ayrıldım. Acı içinde nefes alıyor ve kendimi hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Dikişlere bakmayı reddediyordum.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Eve dönüş yolu boyunca kendimi uyuşmuş gibi hissettirdim. Yanından geçip gittiğimiz insanlara ve binalara baktım ama aslında hiçbirini görmedim. Her şey siyah ve beyazdı.

Bütün hayatım mahvolmuştu. Başka herhangi birinin... mutlu olması bana büyük bir haksızlıkmiş gibi geliyordu. Neden benimle birlikte acı çekmiyorlardı? Neden bu acıyı hissetmiyorlardı? Ve bu ne zaman son bulacaktı?

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmadı.

İçimden bu cümleyi tekrarladıkça daha iyi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp hamile halimi hayal ettim. Harika bir duyguydu, bu sayede kısa bir süre için de olsa nefes alabildim.

Renee ve annem bir konuda hemfikirlerdi: Evde kalmamı istemiyorlardı. Ama evde kaldım. Hayatımdaki diğer her şey benden çalınmıştı, elimde sadece bu kalmıştı. Renee fikrimi değiştirmek için elinden geleni yaptı ama beni ikna edemedi.

Park yerimde durduk. Gözlerimi açıp eve baktım. Tek gördüğüm bir yuvaydı.

Sokak kapısını açıp antreye girdim; içeriye ölüm sessizliği hâkimdi. Yoğun deterjan kokusu beni âdeta çarptı. Öylesine sessizdi ki iğne düşse duyardınız. Bu, korkunç bir olay yaşandıktan sonra çöken sessizlikti.

Ev neredeyse boştu ve her yerde koliler vardı. Annem evi satışa çıkarmak ve taşınmak üzere olduğumu söylemişti. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Harika bir aile olmak için Wes'le birlikte yapmıştık burayı. Neden taşınacaktım?

Renee dirseğimi tuttu. "İyi misin?"

Kibarca onun elinden kurtuldum ve hafifçe gülümseyerek ona baktım. "İyiyim. Ama televizyonu ya da radyoyu açsam iyi olur, burası fazla sessiz."

"Her şey toplandı ama istersen bilgisayarda video izleyebiliriz."

Evin böylesi boş olmasından nefret ederek üst kata çıktım. Beynimin içinde çınlayan bir erkek sesi ve kahkahası vardı. Antrede yankılanıyor ve tüm bedenimi ürpertiyordu. "Bazı kolileri açmamız lazım."

Renee cevap vermeyince durup omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

"Yavaş yavaş hallederiz."

Cevap vermedim. Yatak odasına girdim. Tamamen boştu. Panjurlar açıktı. İçeri dolan güneş ışığı zemini kaplıyordu. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. "Eşyalarım nerede?"

"Bilmiyorum. Her şey paketlenip taşınmak üzere hazırlandı. Annene sorarız."

Bu kadarının beni pes ettirmeye yetmesi gerekiyordu ama burada kalmaya kesin kararlıydım. Çantamı odanın ortasına, yere koydum. Huzursuz edici bir sessizlik Renee'yle beni kuşattı.

Renee kapı pervazına yaslanıp dikkatle bana baktı. "Burada kalmak zorunda değilsin. Bende kalabilirsin. Ya da istersen..."

"Benim evim burası. Burada kalacağım."

Renee gece yarısına kadar yanımda kaldı. Sonunda birkaç parça eşyayı çıkarma konusunda onu ikna ettim. Havlular. Birkaç tabak, çatal ve bıçak. Bir yer yatağı. Eğer istersem gece yanımda kalabileceğini söyledi.

Yalnız kalmak istediğimi belirttim.

"Peki," dedi iç çekerek. "Sanırım gitsem iyi olur. Her sabah kısa bir süreliğine uğrarım. Sonra birkaç saatliğine dükkâna gitmem gerek ama beş altı gibi yine gelirim. Annenle konuştum. Öğleden sonra o yanında olacak."

"Buna gerek yok. Ben iyiyim."

Renee iç çekerek çantasını aldı. "Hayır, değilsin. İstesen de istemesen de geleceğim."

"Buraya her gün gelmenin ne gibi bir yardımı olacak?"

"Ben..."

"Hiç," diye sözünü kestim. "İhtiyacım olan tek şey yalnız kalmak."

"Biliyorum... Ama seni yalnız bırakmak istemiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sadece birkaç gün. Tamam mı?"

Uzun sayılabilecek bir süre dikkatle bana baktı, ardından pes etti. "Hafta sonu uğrayacağım ama. Ne olursa olsun."

Ve sonra gitti.

Bu davranışım çok anlamsızdı. Yaslanacak bir omuza ihtiyaç duymam gerekiyordu ama öylesi büyük bir üzüntü ve acıyla sarılmıştım ki bir süre kendimle kalmak istiyordum.

Her şeyi düşünüp gözden geçirmeye çalışacağım bir süre.

O gece sessizlik huzursuz edecek kadar yoğundu. Odanın ortasında yatıp, boş gözlerle dizüstü bilgisayarımda oynayan filmi izleyerek uyumaya çalıştım. Kulaklarım sızlamaya başladı, ardından cınladı ve çok kısa bir süre sonra uzaktan gelen bağırışlar duydum.

Sonunda pes edip koridora çıktım ve bebek odasına girdim. Anında her yanıma bir huzur kapladı. Perdeler

açıktı, ay ışığı içeri süzülüyordu. Duvarın dibine kutular istiflenmişti. Bir beşik yarım yamalak hazırlanmıştı ama yatağı beşikte değildi; duvara yaslanmış duruyordu.

Bu bana yanlış geldi. Her şeyi yerli yerinde görmek istiyordum. İçeri girdiğimde güzel bir bebek bekleyen, güzel bir oda görmek istiyordum.

Işığı açtım, perdeleri kapattım ve işe koyuldum. Dokunulmamış tek bir koli bile kalmadı. Giysiler asıldı. Yatağı ait olduğu yere koydum. Sallanan koltuk köşeye yerleştirildi. Koltuğun arkasına sarı renkli, örgü bir battaniye attım. Alt değiştirme masasının üzerine bezler ve kremler yerleştirildi. Ancak çivilerin ve çekicinin hangi kolide olduğunu bilmediğim için duvarlara bir şey asamadım. Yarın onları bulup resimleri asacaktım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama her şey yerli yerine konmadan durmayacaktım.

Son iki koli kaldığında nihayet sırtımı beşiğe dayayıp yere oturdum ve kolilerden birini bacaklarımın arasına çektim. Koli bandı yapıştırılmamıştı, üst kanatları iç içe geçirilerek kapatılmıştı. Yan tarafında siyah keçeli kalemle VICTORIA'NIN EŞYALARI yazıyordu.

Koliyi açtığım anda burnuma küf kokusu çarptı. Yüzümü buruşturup tişörtümle burnumu kapadım. El yapımı birkaç ıvır zıvırdan başka bir şey yoktu. Bebekken giydiğimi tahmin ettiğim elbiseler. Fotoğraflarımla dolu küçük bir albüm. En dibinde ise çok güzel bir oyuncak bebek.

Bir anda soluksuz kaldım ve elimi uzatıp onu aldım. Bu bebeği hatırlıyordum. Küçük bir kızken gittiğim her yere götürüyordum onu. Adı Evelyn'di. Görebileceğiniz en güzel mavi gözlerle sahipti. Yanakları pembeydi. Kabarık, beyaz bir elbise giymişti. Eteği buruşmuştu ama

elbise hâlâ pırıl pırıldı. Ayaklarında küçük, kırmızı ayak-kabılar vardı.

Ona bakınca yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Bu bebek zamanında beni hep mutlu etmişti. Onunla ilgili bir tane bile kötü anım yoktu.

Çocukluğuma ait diğer eşyaları koliye geri yerleştirdim ama Evelyn dışarıda kaldı. O buraya aitti. Ayığa kalktım ve bebeği sallanan sandalyeye koydum. "Senin yerin burası, öyle değil mi?"

Sadece gülümsedi.

Yorgunluk beni ele geçirmeye başlamıştı. Ama bu odadan ayrılmak istemiyordum. Bu yüzden boş yatak odasındaki yorganı alıp bebek odasına serdim. Odanın ortasında yorgan çenemin altına sıkıştırılmış bir halde uzandım ve bu kez uykuya daldım.

Birkaç saat sonra uyandım.

Başta hiçbir şey hatırlamadım. Olan her şeyi unutmuştum. Ama gerçek tüm çıplaklığıyla bir anda yüzüme çarptı ve nefesim kesildi.

Ağlamadım.

Hıçkırıklara boğulmadım.

Nefes almadım.

Sadece anne karnındaki bir bebek gibi kıvrılıp odanın diğer tarafına baktım. Çok canım yanıyordu. Yok etmek için elimden bir şey gelmiyordu. Eğer salıversem herkese bulaşırdı. Bu yüzden acıyı içimde, en derin yerde tuttum.

Bir gün daha geçti.

Sonra bir gün daha. Çok az yemek yedim, çok az uyudum. Renee ve annem birkaç kez aradılar. Onlara iyi olduğumu söyledim. Kapı zili sürekli çaldı. Açmadım. Bir ara sanki hiç susmayacakmışçasına yumruklandı.

Gözlerim bir açılıyor bir kapanıyordu. En fazla iki üç saat uyuyordum ve sonra her şey kapkaranlık oluyordu.

Bu durum günlerce sürdü.

"Ben ne yapacağım?" diye sordum Evelyn'e.

Son günlerde onunla konuşur olmuştum. Hiç cevap vermiyordu ama bu kez ağlamaya başladı.

Doğrudum ve emekleyerek Evelyn'in yanına gittim. Gözlerini kırptırarak yüzüme baktı. Kollarını oynatıp bana doğru uzattı. Parmakları açıldı.

Onu kucağıma almamı istiyordu. Yavaş yavaş yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kucağıma aldığımda başını göğsüme yasladı. Günlerdir ilk kez kendimi mutlu hissediyordum. Tamamlanmış hissediyordum.

Onu kucağımda tuttukça kalp atışım düzene girdi. Bu güzel bebeğin kalbiyle uyumlu atmaya başladığını duyabiliyordum.

Evelyn. Benim güzel kızım.

Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Bu, benim bebeğimdi. Onu hiç kaybetmemiştim.

Yumuşak bir tonla, "Merhaba, tatlım," diye fısıldadım.

Güzel, mavi gözlerini bana dikti. Bütün gece onu kucağımda salladım. Birkaç kez içim geçti ama bu uzun sürmedi. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Kızım.

Sabah, henüz güneş doğmadan, Evelyn huysuzlanmaya başladı. Alt kata inip biberonunu hazırladım. Çıt

çıkmayan evde, kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissederek karnını doyurdum.

Sonraki birkaç gün böyle geçti. Mutluluktan uçuyordum. Her şey yerli yerine oturuyordu. Göğsümdeki keskin acı yok olmaya başlamıştı. Rahat rahat nefes alabiliyordum.

Kendimi önemli hissediyordum.

İhtiyaç duyulduğumu.

Sevildiğimi.

Ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Sonra bir gün zil çaldı. Hangi gün olduğunu bilmiyordum. Zaman kavramını yitirmiştim ve bu umurumda değildi.

Kapıyı açtım. "Renee!" Gülümseyerek onu selamladım.

Bariz bir şaşkınlıkla bana baktı. "Merhaba." Kucağımda Evelyn'i görünce gülümsemesi yok oldu. Anında.

"İçeri girsene." Kapıyı ardına kadar açtım. "Gel. Evelyn'le tanış."

Renee içeri girdi ama belli bir mesafeyi korudu. "Kim bu?"

"Kızım," dedim gururla.

"Kızın," diye tekrarladı.

Ona bir göz attım. Alçak bir sesle, "Evet," dedim.

Renee çantasını bıraktı ve şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle bana baktı. Gergin ve dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ne oldu?" Evelyn'e daha sıkı sarıldım. "Beni korkutuyorsun."

Renee cevap vermedi; sadece aşırı sıkı bir biçimde omuzlarımdan tuttu. "Bu evden çıksak iyi olur."

"Ben iyiyim. Üstelik Evelyn var."

"Haklısın Evelyn var. Kızının dışarıyı görmesini istemez misin?"

Tereddüt içinde Evelyn'e baktım. "Bilmiyorum..."

"Ama ben biliyorum." Renee koluma girip beni dışarı sürüklemeye çalıştı. İnatla kıınıldamam.

"Gidemem," dedim. "Evelyn'e ana kucağı lazım."

Renee iç çekti. "Tamam. Onu ana kucağına koyarız."

"Çantasını hazırlamam gerek. Yanıma bez almam şart."

Renee belli belirsiz gülümsedi. "Elbette. Önce onları hallet."

Koşar adımlarla içeri girip ihtiyacım olacak her şeyi topladım. Ana kucağı dolaplardan birindeydi. Onu çıkardım ve Evelyn'i yerleştirip kemerini bağladım. Kucaktan inmiş olmaktan hoşnut olmayarak kısa bir an mızıldandı. Gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Haydi bakalım," dedi Renee. Sesi şaşırtıcı biçimde yüksekti. "Gitmeye hazır mısınız?"

Ayağa kalkıp Evelyn'i ana kucağını yerleştirdim. "Evet."

Dışarıya adım attığım anda geri dönmek istedim. Biri gözlerini bana dikmiş attığım her adımı izliyormuş gibi hissettim. Paranoyak bir biçimde etrafa baktım ve telaşla arabaya yürüdüm; Evelyn'in kemerini bağlayıp güvende olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Kapıyı kapatıp hızla ön koltuğa oturdum. Kemerimi bağlamadan önce dönüp bir kez daha Evelyn'i kontrol ettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Renee geri geri park yerinden çıktı. "Sana yeni keşfettiğim bir yeri göstereceğim. Çok seveceğini düşünüyorum."

“Adı ne?”

Araba yola çıktıktan sonra büyük bir ciddiyetle bana bakarak cevap verdi. “Fairfax. Seveceğini düşünüyorum.”

Kasım 2015

Son anı. Son an.

Her şeyin sonu.

Bu, benim bitiş çizgim. Ama kutlama falan yok.

Bastırmak için günlerimi, hatta aylarımı harcadığım gerçek olanca gücüyle suratıma çarpmıştı. Gırtlığımı yırtarcasına bir çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inliyordum. "Bebeğim."

Evelyn kollarımın arasındaydı. Sonunda onun gerçek halini görüyordum. Cansız gözleri ve yüzünde sürekli bir gülümseme olan plastik bir oyuncak bebekti.

Bebeği aniden bırakıp yere düşmesini izledim.

Bu oyuncak bebek benim kızım değildi. Bana ait olan öldürülmüştü. Başımı kaldırdım. Ve bunların tüm sorumlusu bir erkekti.

İçimdeki her organ acıyordu. Göğsümü kavramadan nefes almam mümkün değildi. İki büklüm olup gözlerimi kapattım. Avaz avaz bağırarak acıyı içimden söküp atmak istiyordum ama bu işe yaramıyordu. Sadece daha da artmasına neden oluyordu.

"Bağırıp durma!" Wes, ifadesiz bakışlarla gözlerini bana dikmiş dolanıp duruyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Sinclair yanımdaydı. Öylesi bir şok içindeydim ki kımıldayamıyordum.

Felç oldum sandım.

"Kes sesini, kes sesini, kes şu lanet olası sesini!" Wes hızla bana yaklaştı. İki büklüm bir halde sırtım duvara çarpına kadar geri geri kaçtım.

Sinclair elini öne doğru uzattı. "Wes, haydi, sakın sakın konuşup çözelim."

"Ben sakınım," dedi Wes ve sanki küçük bir toplantı yapıyormuşuz gibi gülümsedi. "Hem de çok sakınım. Ama o..." Suçlayıcı bir ifadeyle beni işaret etti. "O değil. Ve artık ben de doğru dürüst düşünemiyorum."

Sanırım işler bundan daha kötüye gidemezdi. Bebeğimi kaybetmiş olmak dibe vurmama yeter de artardı bile. Şu an bile içimdeki geçmişten kaçmak ve yaşananları yok saymak isteğine karşı büyük bir savaş veriyordum.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum boğuk bir sesle kelimelerin üzerine basa basa.

Sinclair öne doğru bir adım attı. "Victoria, beni dinle..."

Wes dolanmayı bırakıp dikkatini Sinclair'e verdi; bıçağın ucu tam göğsüne dayalıydı. Âdeta kanım dondu.

"Gökyüzü neden mavi? Yaşamak için neden oksijene ihtiyacımız var? Bütün bu cevapları bulmaya çalışarak kafayı yiyebilirsin ama tek bir cevap var: Öyle olmak zorundaydı. Ama sen bunu anlamış görünmüyorsun. Sen

kötü adam olarak beni seçtin. Herkesin hayatında kötü bir adama ihtiyacı var, değil mi? Bütün sorunlarının nedenini yükleyebileceği birine. Ve sen..." Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını iki yana salladı. "Sen ise kurban gibi görünüyorsun. Kurbanı oynamak hoşuna gidiyor çünkü suçlayacak biri olduğu sürece dönüp kendine ve ne yaptığına bakmak zorunda değilsin." Gözlerinde en iyisini en sona saklamışçasına bir beklenti ifadesi vardı. "Gerçeği duymaya hazır mısın?"

Mayıs 2015

Dünyaya şu ikisinden biriymiş gibi davranabilirsiniz: Arkadaşınız ya da rakibiniz.

Birinci yolu takip ederseniz ayvayı yersiniz. Şu tür şeyler söylersiniz: "Hayat böyle." Ya da en sevdiğim: "Başını dik tut, dostum. Gelecek sefere daha iyi olacak."

Ama gelecek sefer yoktur ve bunu fark ettiğinizde iş işten geçmiş olur.

Ben daha az seçilen yolu seçtim. İnsanların seçmeye korktuğu yolu. Hayat devasa bir satranç oyunu ve rakibiniz dünya. Her hamlenin ve seçeneğin arkasında bir neden var. Bu yüzden tedbiri asla elden bırakmam.

Bu yolda yürürken çok şey öğrenirsiniz. Ve kısa bir süre sonra hayat size hayranlık duymaya başlar. Ara sıra size ipuçları verir. Her birini fark edip yolunuza çıkan kayalar gibi toplamak sizin işinizdir.

Hayattan çok şey öğrendim: Ne zaman gülümseyeceğimi. Nasıl mücadele edeceğimi ve doğru zamanda ne söyleyeceğimi. Ayrıca canım yandığında karşılık vermem gerektiği de öğretildi bana.

Bekle.

Bu bekleyiş boyunca sabır tohumları büyür ve kök salar. Sizi sakinleştirir, yapmak için can attığınız tek şey tepki vermekten izlemenizi ve beklemenizi söyler. Rakibinizin acısına sarılıp kendi gücünüzü ortaya çıkarma güdüsü. Ama sabır beklemenizi söyler size; rakibinizin kuşgulanmasını istemezsiniz.

Bırakın yaptıkları her şeyi izlediğinizden bihaber bir yaşam sürsünler. Böyle onlar hakkında öğrenilmesi gereken her şeyi öğrenirsiniz.

Yakın... Çok yakındır ağır darbeyi indirme zamanı.

Ya öfkeniz? O da orada. Ama henüz kullanmayın. Ne kadar uzun süre tutarsanız o kadar hiddetleneyeceğini aklınızdan çıkarmayarak bir o yana bir bu yana kıvrarak biçimlendirin.

Merak etmeyin sonunda her şey çözümlenecek.

Ve nihayet, acınızı özgür bıraktığınızda rakibinize öyle güçlü çarpacak ki yaşamı, tıpkı bir yaradan boşalan kan gibi boşalacak.

Ve Victoria'nın hayatı her yanımlı kaplamıştı.

Ellerime bulaşmış, zeminde çizgi çizgi iz bırakmış ve mutfak tezgâhını kirletmişti. Beyaz mutfak dolaplarından birinden aşağıya doğru inen çizgiler halinde parmak izleri vardı. Ama ben böyle bitirmek istememiştim. Plan A... En iyi hesaplanmış planım. Yıllarca oya gibi işlediğin planım batmıştı ve şimdi Plan B'yi uygulamam gerekiyordu.

Çok yavaşça ayağa kalktım ve kendime Victoria'yla benim muhteşem bir hayatımız olduğunu hatırlattım.

Onu caddede öylesi tatlı ve dikkatsiz yürürken gördüğüm anda bu dünyada beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şey olmadığını fark etmiştim. Şu an yaşanan an gibi anlar da dahil.

Onu sevdim. Son derece içten ve sakın, o güzel oyuncak bebek gibiydi ama içi o kadar doluydu ki.

Bu, çok büyüleyiciydi.

Benim oyuncak bebeğim düşündüğümünden çok daha kurnazdı. Sanki sadece yapması gerekeni yapmış ve benim için ne kadar mükemmel olduğunu göstermişti.

Bıçağı aldım. Bir kez daha düşünmeden çabucak kolumun üst kısmına sapladım. Tatminkâr bir gülümsemeyle koyu kırmızı kanın fışkırarak akmasını ve yere damlamasını izledim.

Diğer kolumun üst kısmını da kestim. Bir kan gölü oluşmaya başladı ve dizlerimin üzerinde hareket ederek onun kanıyla benimkinin birbirine karıştığından emin oldum.

Tam tahmin ettiğim gibi polislerin gelmesi uzun sürmedi. Uzaktan gelen ama gitgide artan siren seslerini duyabiliyordum.

Ayağa kalkıp bıçağı yere attım. Mutfak dolaplarına ve fırın kapağına kan sıçradı. Birkaç damla kan tezgâh üstüne kadar çıkmayı başardı. Boşanma kâğıtlarında bir damla bile yoktu.

Bu, etkileyici bir sahneydi. Bütün bir gün seyredebildim.

İsteksiz bir halde hızla sokak kapısına gittim ve parmaklarımı duvara sürttüm. Diğer duvara avucumu dayayıp kıpkırmızı kanın beyaz duvarları lekelemesini izledim. Sonra vestiyere, arka kapıya doğru koştum. Kapıyı açık bıraktığımdan emin oldum. Sonuna kadar

değil, hafif aralık. Ayakkabılarımı çıkardım ve sonra Victoria'nın ayakkabılarını aldım.

Victoria'nın kan izi verandada devam ediyor, merdivenlerden aşağıya iniyordu. Şiddetli yağmur yüzünden pembemsi bir renge dönüşüp yavaş yavaş yok oluyor ve verandanın kenarından aşağıya damlıyordu.

Umarım yaşıyordu. Daha yeni başlıyorduk.

Koşarak çim alanı geçtim; ağaçlar ve uzamış otlarla çevrili çitin üzerinden atladım. Siren sesleri yaklaşıyor, ben ise koşmaya devam ediyordum. Beni aramayacaklardı, en azından şimdilik. Aramaya başladıklarında ise burunlarının dibinde saklanıyor olacaktım.

Adrenalin damarlarımda öyle güçlü akıyordu ki durdurulamaz hissediyordum. Ayaklarımın altındaki toprağı, dalları ya da nemli otları neredeyse hissetmiyordum.

Yüzüme soğuk yağmur damlaları düşüyordu. Gülmseyerek hızımı artırdım. Az ilerideki terk edilmiş fabrika binasını gördüm. Bacaklarım ağrımaya başladı ama koşmaya devam ettim. Yaklaştıkça kırmızı tuğlanın üzerindeki duvar yazılarını görmeye başladım. Birkaç pencere tahtalarla kapatılmıştı ama çoğu kırık, kenarlarında keskin cam parçaları asılı kalmıştı. Fabrikayı çevreleyen çitlerin girişinde bir kilit vardı.

Sağa doğru keskin bir dönüş yapıp gözden uzak bir yere dikkatle saklanmış, bir zamanlar çok iyi konumda olduğu kesin olan eski, gri renkli Ford Taurus'u görene kadar devasa bina boyunca koştum. Lastiğin altına sıkıştırılmış anahtarı aldım ve bagajı açtım. Saatler önce koyduğum spor çantam oradaydı.

Hızla üzerimi değiştirirken evde neler olup bittiğini düşündüm. Her şeyi net bir biçimde gözümün önünde canlandırabiliyordum. İki ya da üç polis muhtemelen

şimdiye dek oraya varmıştı. Hatta bir ambulans da gelmişti; yanıp sönen ışıkları bir renk cümbüşü oluştuyordu. Evin etrafı sarı polis bandıyla çevrilmişti. Yardım çağırılmış olmalıydılar. Victoria muhtemelen hastaneye ulaştırılmıştı, elbette yol kenarında ölmediyse. Kısa süre sonra bir polis onunla konuşmak için yanına gidecekti.

Polisler etrafa göz atmaya, komşular neler olduğunu anlamak için evlerinden dışarı çıkmaya başlamışlardı. Dedikodu hızla yayılacak ve en geç yarın haberciler, gazeteciler, kameramanlar ve fotoğrafçılar evin etrafına kamp kurmuş olacaktı. Güzel Bellamy Road hak ettiği ilgiyi görecekti.

Kanlı giysilerimi spor çantama tıktırıp bagaja geri koyarken kendi kendime gülümsedim.

Araba kapısı arkamdan sertçe kapandı. Motor çalıştı ve yola çıktım. Diğer her şeyden daha önemli an buydu. Kendi işiyle ilgilenen masum bir semt sakini gibi kalabalığa karışmalıydım.

Refleks olarak direksiyonu sımsıkı kavradım. Kuşku çeken herhangi bir şey olup olmadığını görmek için gözlerim yolla dikiz aynası arasında gidip geliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Sorunsuz bir biçimde yola devam ettim ve kısa süre sonra Fairfax'ten geçiyordum. İçeride tek tük ışık yanıyordu. Park yeri neredeyse boştu. Arabaları yan yana park edilmiş gece nöbetindeki hemşirelere ayrılmıştı sanki.

Yaklaşık bir kilometre sonra yavaşladım ve sağa dönerek mıcır kaplı bir yola girdim. Yağmur suyu, delik deşik yoldaki çukurları doldurmaya başlamıştı. Yolun iki tarafı da ağaç kaplıydı ve çok kısa bir süre sonra mıcırın yerini toprak aldı. Far ışığında sadece eski lastik izleri parlıyordu. Daha önce birçok kez bu yoldan geçmiştim;

farları kapattım. Sarsıcı bir yolculuktu. Her geçen saniye çukurlar daha da derinleşiyordu. Gitgide seyrekleşen ağaçların ortasında küçük bir kulübe ortaya çıktı. Ormanın ortasında gizlenmişti ve burayı kimse bilmiyordu.

Buranın bu halini seviyordum. Benim vahamdı.

Yuvamdı.

O an bir şimşek çaktı ve önümdeki sundurma aydınlandı. Sundurmada ellerini göğsünde kavuşturmuş ve sanki iki büklüm olmaya hazırlanırcasına kamburunu çıkarmış bir halde Alice duruyordu.

Arabadan çıktığım anda koşarak merdivenleri indi. "Neredeydin?"

Omzum üzerinden bakarak, "Nerede olduğumu sanıyorsun?" diye karşılık verdim ve çantamı bagajdan aldım.

Kulübenin yanında, hafif bir rüzgâr esse yıkılacakmış gibi duran minicik bir baraka vardı. Oraya doğru yürüdüm. Alice peşimden geldi. Gerginliği her halinden anlaşıyordu. Eğer bütün gece bu halde olacaksa şu an çekip gitmesi en iyisiydi. Bu hali her şeyi berbat etmekten başka bir işe yaramazdı.

"Bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi," diye söylendi.

"A Planı devre dışı kaldı."

"Ne oldu?"

"Umut ettiğimden bile iyisi oldu," dedim başımı çevirmeden.

"Bence..."

Hızla arkamı döndüm. "Oturup sohbet etmeye hiç zamanımız yok. Git dışarıda bekle. On dakika sonra hazır olurum."

"Neye hazır olursun?"

"Soru sormayı bırak da dışarı çık."

Nihayet olduğu yerde dönüp kulübeye doğru yürümeye başladı. Arka cebimden bir tomar anahtar çıkardım ve alelacele en küçük olanı buldum. Barakadan dışarı öyle bir koku yayılıyordu ki en güçlü yağmur kokusu bile bastıramazdı. Başka biri olsa yüzünü buruşturup eliyle burnunu kapatırdı. Hatta kusabilirdi.

Ben bunların hiçbirini yapmadım. İleri doğru yürüyüp yerde yatan iki bedene baktım. Öylesi huzurlu görünüyorlardı ki sanki derin bir uykudaydılar. Sadece birkaç saat önce etrafta dolanıyor ve yaşayacak uzun yılları olduğunu düşünüyor olmaları ne tuhaftı. Oysa bu dünyaya herkes belli bir süreliğine gelirdi. Eminim bunu biliyorlardı.

Çantamı yere koyup dalgın dalgın kıza baktım. Bana adını söylemişti. Hatırlamıyordum. Bu gerçekten önemli miydi?

O, benim ikinci oyuncak bebeğimdi... Tam anlamıyla bir kukla.

Ama artık kuklamın görevi sona ermişti.

Dikkatimi erkek cesedine yönelttim. Kollarımı kavuşturup sırttım. Bu ceset çok ama çok önemliydi. Onun hayatını elinden almanın her anından keyif almıştım.

Arkamda kapı hafifçe aralandı. Arkamı döndüğümde Alice içeri girmek üzereydi. İsteseydim cesedi saklayabilirdim. Araya girerek görmesine engel olur ve ona defolup gitmesini söyleyebilirdim. Ya da tüm bunlarla hiç uğraşmayıp ona planımı gösterebilirdim. Alice'in gözleri karanlığa alışmış gibiydi. Yanıma yaklaşıp arkama doğru baktı. Tepki vermesi birkaç saniye bile sürmedi. Öyle yüksek bir çığlık attı ki kulaklarım çınladı.

"Bu kadar abartmasan olmaz mı?" Zaten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

İleri doğru birkaç adım alıp titreyen eliyle cesetleri işaret etti. "Sen ne yaptın?"

"Sakin olur musun?" Arkamı dönüp kadının yüzüne düşen saçları geriye attım. Öylesi koyu, öylesi parlaktı ki. Tıpkı Victoria'nınki gibi. "Kadın hâlâ yaşıyor. Ona ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"Kadın umurumda değil," diye bağırdı Alice. Adımı işaret etti. "Umurumda olan o."

"İstediğin kadar umursayabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O öldü," dedim lafımı hiç sakınmadan.

Alice tir tir titriyordu. Gözyaşları sel gibi akıyordu. Korku içinde bana baktı. Ama neden? Ben onun oğluydum. Ve her şeyi doğru yapıyordum.

Âdeta kekeleyerek, "O senin erkek kardeşindi," dedi. "İkizindi."

Ayağa kalktım ve kot pantolonumdaki tozu silkeledim. "Birlikte büyümedik."

Eğer ağlamayı kesmiş olsaydı ne dediğimi tam olarak duyabilirdi. Duygulardan daha rahatsız şey ne olabilir? Gözyaşları. Hem rahatsız edici hem de gereksizdiler.

Hızla ilerledi ve Wes'in cesedine doğru eğildi. Ona dokunmak için elini uzattı ama son anda geri çekti.

"Bunu yapmak zorundaydım. Anlıyorsun, değil mi?"

Alice bembeyaz kesildi. Masadan uzaklaşıp bu görüntüyü silmek istercesine avuçlarını gözlerine bastırdı. Elimden gelse beyninin içine girer ve neden bu kadar abartılı tepki verdiğini görebilirdim.

"Fairfax bebeğe uygun bir yer değil... Fairfax bebeğe uygun bir yer değil... Fairfax bebeğe uygun bir yer değil," diye tekrar tekrar mırıldanmaya başladı.

İşte bu yüzden Wes'e hiç acımıyordum. İkiz olabilirdik ama tüm benzerlik o kadardı. Alice onu başkasına vermiş, beni kendine saklamıştı. Wes'in güzel bir hayatı

olmuştı. Benim hayatım, Alice'in çalıştığı, babamın ise hastalardan biri olduğu Fairfax'te geçmişti.

Ama hayatın garip cilvesine bakın ki Alice'in gözünde değerli olan Wes'ti.

İlk adımı atmak için en iyi zamanı bekleyerek Victoria'yla onu izlediğim süre boyunca en ufak bir suçluluk hissetmedim. Tek istediğim sevdiği bir şeyi onun elinden almaktı. Ve bunu yaptım.

Eğer bu olayda suçlanması gereken biri varsa o da Wes'ti. Karısına sırtını dönmüş ve kendi hayatına dalmıştı. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Ben onu daha çok sevecektim.

Onun için mükemmel koca ben olacaktım.

Ve sonunda bana teşekkür edecekti.

Sabrum taştı. Alice'e yaklaşıp omuzlarından sımsıkı tuttum. "Ağlamayı kes."

Başını kaldırıp kısa bir süre bana baktı.

"Çabucak öldüğünü söylersem kendini daha iyi hisseder misin?"

İnsanlar zalim olabilirler. Wes, bundan çok daha kötü bir sona sahip olabilirdi. Ölüm süresini uzatıp acı çekmesini sağlayabilirdim. Ama yapmadım. Sadece arkasından yaklaşıp bıçağı kalbine, atardamarının tam üzerine sapladım.

Çabuk ve kesin ölüm.

Durup düşününce, onun için fazla kolay bir ölüm oldu.

"Off, yeter artık!" Omuzlarını kavrayıp onu kendi etrafında döndürdüm ve kapıdan dışarı ittim. Ağlamaya devam etti. Mümkün olan en sert biçimde onu sarstım. "Kes şu ağlamayı." Barakayı işaret ettim. "Bunu yapmak zorundaydım, tamam mı?"

“Ama...”

“Ama falan yok. Zorundaydım. Victoria yüzünden yaptım.”

Gözlerini öfke bürümüştü. Ve tüm öfkesi Victoria’ya yönelmişti. Gülümseyerek ellerimi indirdim. “Ağlamana gerek yok, ben hâlâ yanındayım.”

Hızla arabaya gidip eşyaları toplamaya başladım. Tüm bu süre boyunca Alice, barakanın önünden bir adım bile uzaklaşmadan öylece durdu. Çevresinden dolandım; sıra cesedi almaya gelince Victoria’nın bir çift ayakkabısını çıkarıp ondan tarafa baktım. “Giy şunları.”

Sanki saatli bombaymışlar gibi ayakkabıları kendinden uzak tuttu. “Neden?”

“Planımı tüm ayrıntılarıyla dinleyerek zaman mı kaybetmek istiyorsun yoksa şimdi bana yardım edip detayları sonra öğrenmek mi?”

Alice altdudağını kemirdi ve sonra yavaş yavaş ayakkabıları göğsüne yasladı. Tekrar bana baktığında bakışlarının donuk olduğunu fark ettim; gereksiz duygular gitmişti. Benimle işbirliği yapacağını biliyordum.

O, beni yetiştiren insandı.

Bundan sonra tüm plan, iyi çalışan bir makine gibi tıkır tıkır işledi. Çabucak çantamın fermuarını açtım ve temiz bir kıyafet çıkardım. Alelacele soyundum. Buz gibi hava tenimi yaladı ama hiçbir şey hissetmedim. Damarlarımda dolaşan adrenalin öylesine yoğun, öylesine güçlüydü ki yerimde duramıyordum.

Üzerimi değiştirdikten sonra ellerime lastik eldiven geçirdim ve Wes’in pantolonunu değiştirmeye koyuldum. Gömleği kalmak zorundaydı. Ama pantolonu kalamazdı. Üzerinde hem onun hem de Victoria’nın kanı olmalıydı.

Her şey bittiğinde, hem Wes'in hem kendimin üzerini değiştirmek üç dakika on beş saniyemi almıştı.

Bu kişisel bir rekordu.

Az kalsın bir şey unutuyordum: Cep telefonunu. Telefonu çantamdan alıp arka cebine sokarken polisin onu bulacağı âni düşündüm. Ki bulacaklardı. E-postalara ulaşılabilecekti. Telefon kayıtlarına da. Evlilik hayatlarının tüm detayları didik didik edilecekti. Cevaplar için Victoria'ya döneceklerdi. Ben, onlardan bir adım önde olduğum sürece bunların hiçbiri sorun değildi.

Ben Wes'in cesedini bir battaniyeye sarıp omzumda taşıırken Alice sabırla arabada bekledi.

Biraz uğraştıktan sonra sonunda cesedi bagaja sokabildim. Eldivenleri çıkarıp hızla arabaya bindim.

Yağmur şiddetini azaltmıştı. Ön cama ve arabanın tavanına düşen damlaların hafif tıkırtıları duyuluyordu.

Yola çıkmadan önce sireni çalan ve tepesindeki ışıkları yanan bir polis arabası hızla geçip bir zamanlar Victoria'nın evinin bulunduğu yöne gitti.

Sağ dönüp göle doğru yol almaya başladım. Dikiz aynamdan polis arabasının gitgide uzaklaşan ışıklarını seyrettim. Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Gaza bastım.

Başını dik tut, Victoria.

Yeni hayatın başlamak üzere.

Kasım 2015

Korku içinde ona, bu yabancı adama baktım.

Duygularımı ifade edecek kelime yoktu. Sanki biri kalbimi söküp çıkarıyor ve geriye kocaman bir boşluk kalıyordu. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor; tıslarcasına sadece çocuğum konusunda değil, Wes konusunda da başarısız olduğumu söylüyordu.

Evliliğim boyunca bir kez bile Wes'in ailesini sorgulamamıştım. Aklıma bile gelmemişti. Ebeveynleriyle ilişkisi iyiydi. Mükemmel görünüyordu. Büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Bunca süredir onun bir canı olduğunu düşünmüştüm. Bir psikopat. Acılarımın kaynağı.

Ama tüm bu süre boyunca yanılmıştım. Bunu fark etmek yüreğimin dayanılmaz bir acıyla dolmasına neden oldu.

Nasıl ona inanmamazlık etmiştim? Nasıl böylesi bir cani olabileceğini düşünmüştüm?

Yine de beynim tüm bunlara inanmayı reddediyordu. Hikâyenin eksik kısımlarını ortaya çıkaran anıları canlandırıyor. "Bu mümkün değil."

"Gerçekten değil mi? Wes her zaman çalışıyordu, dikkati hep dağınıktı. Ev gezileri, akşam yemekleri, seni Sinclair ile görmek Wes'in hiç istemediği şeylerdi. Wes bunları yapmak istemiyordu. Bu yüzden ben üstlendim. Onun benim lehime çalışıyor olması sadece mutlu bir tesadüftü."

Beynim, *Hayır, hayır, hayır. Ona inanma*, diye âdeta yalvarıyordu.

Ama kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordum.

"Ee, ne düşünüyorsun?" dedi Nathan sohbet edercesine. "Sana hikâyemi anlatmakla iyi yaptım mı? Artık bütün cevapları aldığına memnun musun?"

Cevap vermedim.

Sinclair kolumu yakalayıp beni arkasına doğru çekmeye çalıştı ama Nathan uzanıp geri çekti. Bıçağının ucunu omuzlarıma dökülen saçlarımda gezdirdi. Sinclair donakaldı. Ben de.

Bıçak bana çok yakındı. Yanlış bir hareket onun işine yarardı. Mücadele etmeliydim. Uzaklaşmaya çalışmalıydım ama bunun ne anlamı vardı?

Nathan sevecen bir gülümsemeyle bana baktı. "Şşş... Benim için ağlama. Artık her şey yolunda. Bir delinin çocuğu olarak doğdum. Fairfax'te büyüdüm ama ayakta kalmayı başardım. Sen de öyle."

Alice sakın görünüyordu. Boş bakışlarla gözlerini masaya dikmişti.

Nathan, "Biz birbirimize aitiz," dedi bana.

Bana yaklaştı. Geriye doğru çekildim.

Nathan'la aramıza mümkün olduğunca çabuk ve mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışarak Sinclair'in arkasına sığındım. Omuzlarım duvara çarptı.

Nathan'ın bakışları, Sinclair sanki orada değilmişçesine onu geçip bana odaklandı. "Bana neden öyle bakıyorsun Victoria. Bunu bizim için yaptım," diye bağırdı.

Öyle tir tir titriyordum ki vücudum âdeta sarsılıyordu.

"Bana öyle bakmaktan vazgeç," diye homurdandı Nathan.

Nihayet saçlarını çekiştirerek geri çekildi. Bıçağı tutan eli hiç gevşemedi. Kendimi paramparça hissediyordum; hayatımın kırıntıları etrafıma yayılmıştı; hepsi çılglık çılgılığa bağıryordu... Hatırlamak için büyük çaba sarf ettiğim tüm anılar yerli yerine oturuyordu.

"Sadece kendini suçla," dedi Alice. Nathan'ın yanında durmuş, nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. "Ona bunu sen yaptırdın."

"Nasıl?" diye sordum inanamaz bir tonla.

"Nathan'a karşı çok nankör, çok kindar davrandın. Onu gerektiği gibi takdir etmedin." Sevgi dolu gözlerle Nathan'a baktı. "Wes için yeterince iyi değildin ve Nathan için de kesinlikle yeterince iyi olmadın. Bu yüzden ona yardım ettim."

"Nasıl?" Beynim ufacık parçalara bölünmenin eşiğindeydi.

Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi tane tane, "Seni görmesi için Fairfax'e girip çıkmasına yardım ettim," diye açıkladı. "Onun Wes olduğuna inanmanı sağladım. Wes'i aldattığın ve Nathan'ın tüm dünyadan saklanması na neden olduğun için cezalandırılmalıydın."

Alice'in ağızından çıkan her kelimeye inandığı açıkça belliydi. Ama benim için, kafamın içinde dönüp duran ve aklımı daha da karıştıran karman çorman bir kütleydi.

"Nankör fahişenin tekisin," diye bağırdı Alice.

Nathan dönüp gözlerini kısarak ona baktı. "Bağırma-yı kes! Onu korkuttuğunu görmüyor musun?"

Ve Alice, sanki Nathan onun sahibiymiş gibi anında sustu.

Nathan bıçağı elinde sallaya sallaya bana doğru yürüdü. Sinclair'e daha çok yaklaştım. Nathan bunu fark etmemiş görünüyordu. Gözlerinde her yanıma korku salan o donuk bakışlar vardı.

"Beni sevdiğini söyle Victoria."

Ağzımı açmadım.

"Söyle," diye bağırdı. "Beni sevdiğini söyle!"

Ben sessiz kaldıkça o daha da çileden çıktı. Siren sesleri arttı. Polis birkaç dakika içinde burada olacaktı. Nathan'ın bakışları kapıya kaydı. Elleri titremeye başladı. Alnında ter damlacıkları oluştu. Gözlerinde farkındalık ifadesi vardı. Kaçış olmadığını fark etmişti. Her şey sona ermişti.

O sırada Alice öne doğru birkaç adım attı. "Bıçağı at," dedi yalvarış dolu bir fısıltıyla. "O buna değmez, tamam mı? Hemen buradan gidip başka bir yerde her şeye baştan başlayabiliriz. Bu iş artık son bulmalı. Seni asla anlamayacak."

Nathan olduğu yerde hızla gerisin geriye dönüp gözlerini Alice'e dikti. İki kolunu da yana indirdi. "Sona eremez. Anlamıyor musun?"

Siren sesleri yaklaştı. Yardım birkaç saniye uzaktaydı ama sanki zaman durmuş gibiydi.

İçimi panik ve korku kaplamaya başladı. Kusacak gibi hissediyordum. Ama Alice haklıydı. Bu iş sona ermeliydi. Daha fazla düşünmeden Sinclair'den birkaç saniye daha hızlı davranarak öne doğru bir hamle yaptım ve Nathan'ın elinden bıçağı çekip aldım. Birden döndü, gözleri kocaman oldu. Bıçağı kaldırdığımda gözlerindeki korkuyu gördüm.

Ya şimdi ya asla.

Bıçağın sapını iki elimle sımsıkı kavrayıp elimden geldiğince sert bir biçimde göğsüne sapladım.

Hırıldadı. Bu göğüs kafesinden çıkan bir sestti. Yere yığıldı.

Anında üzerine çöktüm ve bıçağı geri çekip daha da derine sapladım. Hem bıçak hem de sapı öylesi kan içinde kalmıştı ki ellerim kaydı. Ama bu beni durdurmadi. Arka arkaya saplamaya devam ettim.

Öfke, duyguların kasırgasıdır. Bir anda hayatınıza girip her şeyi yerle bir edebilir. Tüm mantığınızı yok eder. Tek çareniz bu duyguyu, sizi canlı canlı yemeğe başlamadan önce ruhunuzdan söküp atmaktır.

Şu anda tek istediğim buydu. Bunun sona ermesi. Ruhumun daha fazla lanetlenmemesi.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı ama hâlâ onu bıçaklamaya devam ediyordum. Duracak gibi görünmüyordum ve o noktada bunu istediğimden de emin değildim.

Biri, "Victoria," diye bağırdı. Ama ses çok uzaktan geliyordu. "Victoria, dur!"

Bıçağı bir kez daha kaldırdığım anda biri beni durdurdu. Döndüm ve Sinclair'le göz göze geldim.

Yavaş yavaş etrafımdakiler yeniden belirmeye başladı. Alice, vücudunun yarısı Nathan'ı örtmüş bir halde çılgılık atıyordu. Nathan'ın gözleri açıktı, cansız bakışları tavana dikilmişti.

Başımı eğip ellerime baktığımda kan içinde olduklarımı gördüm. Göğsümden yükselen bir hıçkırık boğazımı âdeta yırtarak çıktı.

“Bıçağı bırak. Öldü.” Kesik kesik aldığım her nefesle saniyeleri sayıyordum. Bırakmak istemiyordum. Bundan neredeyse korkuyordum. Ama kollarım yavaşça açıldı ve titreyen ellerle bıçağı Sinclair’ın uzanan eline bıraktım.

Bu gerçek olamaz, dedim kendi kendime. Bu gerçek olamaz.

Ama kalbimin derinliklerinde gerçek olduğunu biliyordum.

Alice, Nathan’ın başını dizlerine koymuştu. Yarasından çok fazla kan akıyordu. Alice bunu umursamıyor görünüyordu. Kanın her yanına bulaşmasını umursamadan alnını Nathan’ın başına dayadı. “Fairfax bebeğe uygun bir yer değil... Fairfax bebeğe uygun bir yer değil...”

Alice acı dolu çığlıklar atmaya devam ediyordu. Bu odada daha fazla kalamazdım. Hemen arkamdan gelen Sinclair’le birlikte sendeleyerek dışarı çıktım. Büyük bir açlıkla çekebildiğim kadar temiz havayı içime çektim. Tam o sırada iki polis arabası yanaştı; yanıp sönen ışıkları irkilmeme neden oldu. Polisler halimizi görünce koşarak yanımıza geldiler. Ağızlarının açılıp kapandığını görebiliyordum ama söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlamıyordum.

Sinclair barakayı işaret etti. Polislerden biri bizim yanımızda kaldı, diğeri içeri girdi.

Omuzlarım kaskatı kesilmişti ama etrafa bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Kalbimi çevreleyen acı yayılmaya başlamış, damarlarıma sızıyordu. Bir süre sonra ondan başka bir şey hissedemez oldum. Nefes aldım. Nefes verdim.

Güçlükle soluk alıyordum.

Sırtıma dokunan bir el hissettim ve sıçrayarak geri kaçtım.

"Her şey yolunda, her şey yolunda," dedi Sinclair.

Hiçbir şey yolunda değildi ve bir şeylerin yoluna gireceğinden emin değildim. "İkisini de öldürdü," diye âdeta cıyakladım.

Bu kelimeleri yüksek sesle dile getirmek acımın artmasına neden oldu. "Bebeğimize öldü." Ellerimi dizlerime doladım. Anne karnındaki bir bebek gibi kıvrılıp bu ıstırabı ezmek ve acıyı yok etmek istiyordum.

Sinclair sevecen bir ifadeyle yüzümü avuçlarının arasına aldı. Elinden kurtulmaya çalıştım ama sımsıkı tuttu. "Dur Victoria. Lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımdan s z l p onun ellerine damlıyordu. Mücadele etmekten vazgeçtim. "ocuğumuzu öldürmedi," diye fısıldadı.

Başta onu doğru duymadığımı düşündüm. Vücudum kaskatı kesildi.

Ellerim hareketsizleşti ve sanırım kalbim durdu.

Gözlerimin içine bakarak tane tane, "ocuğumuz yaşıyor," dedi.

Hayatımın merkezi, tüm varlığım bu kelimeler karşısında âdeta yıkıldı. Bugün yaşadığım onca şeye rağmen beni paramparça edecek tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Başımı iki yana salladım. Buna inanmaya can atıyordum ama bu sözlere tutunmak  d m  koparıyordu.

"Doktor sana oğlumuzun kurtulduğunu söylemeye çalışıyordu. Ameliyat sırasında çok kan kaybettiğini söylemek üzereydi. Rahmin alındı... Az kalsın  l yordun."

Dudaklarım titremeye başladı. Sinclair uzanıp elimi avucuna aldı. "Yemin ederim çocuğumuz yaşıyor ve gayet sağlıklı."

Duygularım gidip geliyordu. Bana söylediği Şeye y-
rekten inanmak istiyordum ama o an ne umuda yer vardı
ne de mutluluğa. Beynimin kaldıramayacağı kadar çok
yeni bilgiyle baş etmeye çalışıyordum. Bu kadarı nere-
deyse beni bitirebilecek kadar fazlaydı.

Şiddetli, acı dolu hıçkırıklar beni ele geçirdi ve bu de-
rin ağıt tüm bedenimin sarsılmasına neden oldu. Sinclair
bana sarıldı ve kulağımın dibinde tekrar tekrar, "Bebeği-
miz yaşıyor..." dedi.

Bundan sonra ne olacağı belirsizdi. Ama çok iyi bili-
yordum ki o an dipteydim ve tek arzum yüzeye çıkmaktı.

SONSÖZ

Gerçeğe giden düz ve dar bir yol yoktur.

Sizi arka yollara ve güvenli olmayan engebeli kestirmelere sokar. Bazen kendinizi bir çıkmaz sokakta bulursunuz ve dönüp baştan başlamak zorunda kalırsınız. Bazen öylesi kaybolursunuz ki kendinizi çaresiz hissetmeye başlarsınız. Gerçeği bulma fikri uzun süre önce unutulmuş bir düşünce gibi görünmeye başlar.

Ama bulursunuz.

Her zaman bulursunuz.

"Hazır mısınız?"

Dr. Calloway'e baktım. "Hazırım." Kendimden emin bir biçimde cevap verdim. Koridordan kütüphaneye doğru yürüyorduk. Güneş ışığı camlardan içeri süzülüyordu. Heyecanımı bastırmam mümkün değildi. Sanki yıllardır bu ânı bekliyordum.

Gerçek ortaya çıktıktan sonra Fairfax'e geri dönmüş-tüm. Zihinsel olarak sağlıklı olmaktan çok uzaktım. Baş-ta tam bir kaostu. Nathan'ın adi oyununu ortaya çıkarmak beni başka bir kötülüğün izlerine yönlendirmişti. Alice tutuklanmış ve cinayete ortaklık etmekten hüküm giymişti.

Ya Melanie, fotoğraflardaki kız? O uğursuz gece, polisler geldikten kısa bir süre sonra bulunmuştu. Şanslılardan biriydi ve canını kurtarmıştı.

Basının Nathan için kullandığı sayısız etiket vardı ve hepsi ona uyuyordu. Ama benim için her zaman şeytanın vücut bulmuş hali olacaktı. Mantıklı düşündüğümde bundan sonra hiç kimsenin canını yakamayacağını bili-yordum ama hâlâ beni izlediği ve en beklemediğim anda saldıracağı paranoyasından kurtulamıyordum.

Acım yavaş yavaş azalmıştı; hayatımı yeniden kur-maya çalışıyordum. Dayanılması en zor acı, çocuğumla geçireceğim zamanın bir kısmını yitirmiş olmak ve tama-men suçsuz olan Wes'e hiç inanmamış olmam gerçeğiy-di. Suçluluk duygusu bazen beni boğuyordu. Bazen de umursamıyordum.

Her şeyi adım adım halletmek zorundaydım.

Kütüphanenin kapısında durduğumuzda titrek bir nefes verdim.

Dr. Calloway yumuşak bir tonla, "Her şey yoluna gi-recek," dedi.

"Biliyorum."

"İçeri girmelisin," diye beni cesaretlendirdi. "Az sonra burada olacaklar."

Anladığımı belirten bir ifadeyle başımı salladım, ka-pıyı açtım ve içeri girdim. Kütüphaneye ölüm sessizliği

hâkimdi. Kapı arkamdan yavaşça kapandı. Parmaklarımla kalçamda tempo tutarak turlamaya başladım. Ya kötü giderse? Ya gerçekten hazır değilsem? Büyük bir ilerleme kaydetmiştim ama bu yeterli miydi?

Yoksa paramparça mı olacaktım?

Turlamaya devam ederken biri hafifçe kapıyı çaldı. Aniden durdum ve başımı hızla kapıya çevirdim, ellerimi önümde birleştirdim. Sinclair başını içeri uzattı. Beni anında gördü. "Tak, tak."

Yüksek sesle yutkundum. "Merhaba."

"Hazır mısın?"

Bu soru bana ikinci kez yönetiliyordu ama bu kez yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle."

Saniyeler sonra kapı açıldı. Sinclair kucağında bebeğimizle içeri girdi.

Peter Montgomery.

Çok güzeldi. Hem de çok güzel. Sinclair birkaç sean-sıma katılmış ve bana fotoğraflar göstermişti. Ama bu fotoğraflar küçük oğlumuzun güzelliğini göstermeye yetmiyordu. Pırıl pırıl yeşil gözlerini böylesi göstermiyordu. Sinclair'in gözleri.

Gözyaşlarımı engellemek mümkün değildi. Elimin tersiyle yaşları sildim ama birkaç dakika sonra pes ettim. Gözyaşlarım durmayacaktı. Ama bu çok güzeldi. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

Saçları açık kahverengiydi. Benim saç rengime yakın. Yumuşacık saçlarının uçları dalgalıydı. İçimde ufacık gurur tohumlarının filizlendiğini hissettim; benden bir şeyler almış olmasının gururuydu bu.

Öylesine mutluydum ki. Kaybedilen zaman aklıma bile gelmiyordu. Düşünebildiğim tek şey çok şanslı olduğumdu. Onu görebilecek kadar şanslı olduğum.

Sinclair tam karşımda durdu ve daha iyi görebilmem için Peter'ı öne doğru eğdi.

Yumuşacık bir tonla, "İşte annen," dedi.

Peter kocaman, ceylan gibi gözleriyle boş boş bana baktı.

"Merhaba," diye fısıldadım. Ona doğru uzanıp parmağımla yanağını okşarken elim titriyordu. Yüzünü yavaş yavaş yayılan bir gülümseme süsledi. Sol yanağında bir gamze belirdi. O an Sinclair'ın küçük versiyonuna bakıyordum.

Hiçbir şey ya da hiç kimse beni bu âna hazırlayamazdı. Kısa bir süre önce kalbimin ve zihnimin paramparça olduğuna ikna olmuşum. Binlerce kırık parça. Asla onarılamayacağımı düşünüyordum. Ama bu küçük oğlan beni bir araya getiren zamktı. Beni Sinclair'e bağlayan ipti.

"Çok güzel," dedim.

Sinclair yüzünden kocaman bir gülümsemeyle, "Evet," diye bana katıldı.

Benim kucağıma gelmesi için can atıyor ama büyük bir olasılıkla gelmeyeceğini biliyordum. Tereddüt içinde kollarımı ona doğru uzattım. Bu görüşme öncesi Peter'ın onu kucağıma almama izin vermeme ihtimali olduğunu konusunda uyarılmışım. Ve bunu sorun etmiyordum. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Başta Sinclair'e iyice sokulup yüzünü göğsüne soktu. Umudum biraz söndü. Ama hemen ardından sanki hâlâ orada olup olmadığımı kontrol edercesine döndü.

Kollarımı daha da ileri uzattım ve Sinclair onu kucağıma verdi.

Gülümsedim ve gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi hızlı hızlı kırıştırdım.

Kollarımı Peter'a dolayıp yüzümü boynuna gömdüm. O kadar mutluydum ki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Oğlumu kucağımda tutmak, düzenli kalp atışını kendi kalp atışım gibi hissetmek hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir duyguydu.

Onun hayatının yedi ayını kaçırmıştım. Bir sürü anıyı kaçırmıştım ama ailemizi bekleyen bir sürü güzel anı daha vardı.

Peter'ın başının üzerinden Sinclair'e baktığımda gözleri yaşla dolu bize baktığını gördüm.

Onu seviyordum çünkü tüm bu süre boyunca yanımdaydı. Onu seviyordum çünkü benim yapamadığım süre boyunca oğlumuzla ilgilenmişti.

Onu seviyordum çünkü en ufak bir pişmanlık duymadan beni her şeyimle sevmeye devam ediyordu. Tüm kusurlarımla.

Birkaç saatimi kütüphanede geçirmeme izin verilmişti. Bu süre boyunca Sinclair'le sohbet ettik. Yüzlerimizde pırıl pırıl, kocaman gülümsemeler vardı. Peter'ın karnını doyurdum. Bezinin değişmesi gerektiğinde Sinclair bu işi benim yapmama büyük bir mutlulukla izin verdi. Karnını gıdıkladım ve onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım. Tüm bu süre boyunca yüzümdeki kocaman tebessüm hiç eksilmedi.

Mükemmel değildim.

Hatta "iyileştığım" bile söylenemezdi. Ama buna çok yakın olduğumu biliyordum.

Daha iyi olduğumun farkındaydım.

Hayatımda her zaman aksaklıklar olacaktı ama bunlar bile güzeldi.

Sinclair uzanıp elimi tuttu.

"Kalbin atıyor mu?" diye sordu.
Kucağımda oğlumla, "Atıyor," dedim.

TEŞEKKÜRLER

Baskı öncesi okumayı yapan okurlarıma kocaman teşekkürler: Melissa Brown, Christine Estevez, Claire Contreras, Trisha, Rai, Megan Simpson, Tosha Khoury, and Lori Sabin. Hepiniz harikasınız.

Teşekkür ederim Darla. Ne zaman sakinleşmeye ihtiyacım olsa ya da gecenin bir yarısı sana bir bölüm göndersem hep yanımda oldun. Her şey için minnettarım.

Kocaman bir teşekkür de Unravel Destek Grubu'ndaki hanımlara. Fairfax'teki karakterler konusundaki coşkunuz muhteşem ve çok cesaretlendiriciydi.

Editörüm Linda Marrow'a çok teşekkür ederim. Bu kitap konusundaki coşkun ve inancın çok değerliydi. *"Fairfax bebeğe uygun bir yer değil."*

Menajerim Amy Tannenbaum'a gönülden teşekkür ederim. Bitmek tükenmek bilmez sabrın için, Victoria'nın hikâyesinin taslaklarını sayısız kez okuduğun için ve muhteşem önerilerin için teşekkürler.

Çocuklarla sürekli ilgilendiği ve karakterlerimin dünyasında kaybolmama izin verdiği için her zamanki gibi kocam Joshua'ya teşekkür ederim.

Üniversite yılları benim için çok stresli geçti. Dünyayı dolaşmak, evlenmek ve dört çocuk sahibi olmak çok daha kolay görünüyordu.

Evet, hâlâ kolay bölümlerin gelmesini bekliyorum...

İki yılda bir ev değiştirdim. Bu bir seçim değil, hayatımın gerçeği.

Hayatın çılgınlığıyla uğraşıp dururken kafamın içindeki hikâyeler yüzeye çıkmaya karar verdi. Anlatılmaya can atıyorlardı. Ben ise onları anlatmaya.

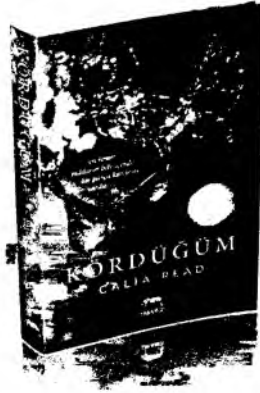
Umarım benimle birlikte karakterlerimin çılgın dünyasına yolculuk yapmaktan keyif alırsınız.

Caliareadsandwrites.blogspot.com

[Facebook.com/CaliaRead](https://www.facebook.com/CaliaRead)

@Caliaco22

YAZARIN DİĞER ESERİ

Bir ay önce akıl hastanesine yatırıldım.

Dün Lachlan ziyaretime geldi. Beni öptü ve aklımı kaçırmaya başladığımı söyledi.

Saatler sonra Max düşüncelerimi işgal etti; deli olmadığımı ve bana ihtiyacı olduğunu hatırlattı.

Birkaç dakika önce geçmişimi aydınlatmaya çalışarak gerçeklikten daha da uzaklaştım...

Şimdi herkes benim aklımı kaçırdığımı düşünüyor ama ben onun gerçek olduğunu ve ne gördüğümü biliyorum...

Bana inanıyor musun?

“Seksi, gizemli ve etkileyici bir hikâye... Calia Read’in kelimeleri sizi esir edecek ve aklınızı başınızdan alacak!”

—CLAIRE CONTRERAS, *THERE IS NO LIGHT IN DARKNESS*’İN YAZARI